Expositio Evangelii secundum Lucan (Latin)

Ambrose of Milan (c. AD 339–397)

SermonIndex.net / Church Fathers

Contents

Book pr **1**

Liber Primvs **4**

Liber Secvndvs **18**

Liber Tertivs **45**

Liber Qvartvs **63**

Liber Qvintvs **82**

Liber Sextvs **108**

Liber Septimvs **133**

Liber Octavvs **186**

Liber Nonvs **208**

Liber Decimvs **217**

Book pr

Scripturi in euangelii librum, quem Lucas sanctus pleniore 11262 quodam modo rerum dominicarum distinctione digessit, stilum ipsum prius exponendum putamus; est enim historicus. nam licet scriptura diuina mundanae euacuet sapientiae disciplinam, quod maiore fucata uerborum ambitu quam rerum ratione subnixa sit, tamen si quis in scripturis diuinis etiam illa quae miranda illi putant quaerit, inueniet.

tria sunt enim quae philosophi mundi istius praecellentissima putauerunt, triplicem scilicet esse sapientiam, quod aut naturalis sit aut moralis aut rationalis. haec tria iam et in uetere testamento potuimus aduertere. quid enim aliud significant tres illi putei, quorum unus est uisionis, alius abundantiae, tertius iuramenti, nisi triplicem istam in patriarchis fuisse uirtutem? rationalis puteus uisionis eo quod ratio uisum mentis acuat et animi purget optutum, ethicus puteus abundantiae eo quod cedentibus allophylis, quorum specie uitia corporis figurantur, uiuae Isaac liquorem mentis inuenit — purum enim profluunt boni mores et bonitas ipsa popularis abundat aliis sibi restrictior — tertius puteus iuramenti, hoc est sapientiae naturalis, quae ea quae supra naturam uel naturae sunt conprehendat; quod enim adfirmatur et quasi deo teste iuratur etiam diuina conplectitur, cum dominus naturae fidei testis adhibetur. quid etiam tres libri Salomonis, unus de Prouerbiis, alius Ecclesiastes. tertius de Canticis canticorum, nisi trinae huius ostendunt nobis sapientiae sanctum Salomonem fuisse sollertem? qui de rationabilibus et ethicis in Prouerbiis scripsit, de naturalibus in Ecclesiaste, quia uanitas uanitatum et omnia uanitas quae in hoc mundo sunt constituta; uanitati enim creatura subiecta est, de moralibus autem et rationabilibus in Canticis canticorum, eo quod cum animae nostrae amor uerbi caelestis infunditur et rationali mens sancta quadam societate conectitur, admiranda mysteria reuelantur.

euangelistis quoque quam putas defuisse sapientiam, quorum alii cum uariis generibus sint referti, singuli tamen diuerso genere praestant? est enim uere sapientia naturalis in libro euangelii, qui scribitur secundum Iohannem. nemo enim, audeo dicere, tanta sublimitate sapientiae maiestatem dei uidit et nobis proprio sermone reserauit. transcendit nubes, transcendit uirtutes caelorum, transcendit angelos

et uerbum in principio repperit et uerbum aput deum uidit. quis autem moralius secundum hominem singula persecutus quam sanctus Matthaeus edidit nobis praecepta uiuendi? quid rationabilius illo admirabili copulatu quam quod sanctus Marcus in principio statim locandum putauit: ecce, mitto angelum meum et uox clamantis in deserto, ut et admirationem moueret et doceret humilitate hominem atque abstinentia et fide placere debere, sicut ille sanctus Iohannes Baptista his ad inmortalitatem gradibus ascendit, uestimento cibo nuntio?

at uero sanctus Lucas uelut quendam historicum ordinem tenuit et plura nobis gestorum domini miracula reuelauit, ita tamen ut omnis sapientiae uirtutes euangelii istius conplecteretur historia. quid enim praecellentius ad sapientiam naturalem quam quod spiritum sanctum creatorem etiam dominicae incarnationis exstitisse reserauit? docet ergo naturalia, si creat spiritus. unde et Dauid docens sapientiam naturalem emitte inquit spiritum tuum, et creabuntur. docet moralia in eodem libro, cum me in illis beatitudinibus docet mores, quemadmodum amare inimicum debeam, quemadmodum non referire et repercutere uerberantem, quemadmodum benefacere, mutuum dare cum desperatione recuperationis et cum remuneratione mercedis; merces enim facilius sequitur non exspectantem. docuit etiam rationabilia, cum lego quoniam qui fidelis est in minimo et in maius fidelis est. quid adhuc de naturalibus dicam, quod docuit uirtutes caelorum moueri, dominum solis esse unigenitum dei filium, in cuius passione tenebrae per diem factae sunt, terra obscurata est, sol refugit?

ergo omnem quem mundana sibi prudentia falso uindicat principatum sapientia uere possidet spiritalis, praesertim cum, audacius ut aliquid usurpemus, ipsa fides nostra, ipsum mysterium trinitatis sine hac triplici sapientia esse non possit, nisi credamus et illum naturaliter patrem, qui nobis genuit redemtorem, et illum ethicum filium, qui patri usque ad mortem secundum hominem oboediens nos redemit, et illum rationabilem spiritum, qui rationem colendae diuinitatis et uitae regendae humanis pectoribus infudit. nec quisquam putet nos potestatis aut uirtutis fecisse distantiam, cum hac calumnia etiam Paulum possit incessere. neque enim distantiam fecit ille, cum dixit: diuisiones gratiarum sunt, idem autem spiritus: et diuisiones ministeriorum sunt, idem autem dominus: et diuisiones operationum sunt, idem autem deus, qui operatur omnia in omnibus. operatur enim omnia et in omnibus filius, sicut habes alibi quia omnia et in omnibus Christus. operatur et spiritus sanctus, quia omnia operatur unus atque idem spiritus diuidens singulis prout uult. nulla ergo operationum distantia, nulla discretio est. ubi uel in patre uel in filio uel in spiritu sancto nulli secunda plenitudo uirtutis est.

Haec igitur diligenter, cum legimus, consideremus, ut in ipsis locis nobis possint melius elucere. qui enim quaerit inuenit et qui pulsat aperietur ei. aperit sibi diligentia ianuam ueritatis et ideo praeceptis caelestibus pareamus. neque enim otiose dictum est homini quod nulli aliorum animantium: in sudore uultus tui man-

ducabis panem tuum; his enim animalibus, quae natura inrationabilia sunt, iussu dei terra pabulum ministrare praecepta est, soli autem homini, ut rationabile quod accepit exerceat, uitae cursus in labore praescribitur. qui enim non est contentus animalium pabulo ceterorum, cui non satis est lignum fructiferum conmune omnibus ad escam datum, sed delicias sibi uariarum exquirit epularum, delicias sibi transmarinis arcessit e terris, delicias uerrit e fluctibus, recusare non debet qui labore uictum requirit, breuem si laborem pro uita subeat aeterna. itaque si quis in haec sacratarum disputationum certamina ueniens exuat se uitae huius expositae ad errorem sollicitudine et nudus malitiae athleta pietatis oleo spiritali uelut quaedam animae membra perfusus suscipiat certamina ueritatis, haut dubie perpetua promerebitur sacratarum praemia coronarum. bonorum enim laborum nobilis fructus est et quanto plura certamina tanto praecellentior corona uirtutum.

Sed ad propositum reuertamur. historico stilo diximus hunc euangelii librum esse digestum. denique describendis magis rebus quam exprimendis praeceptis studium uberius conparatione aliorum uidemus iupensum. et ipse euangelista historico more a narratione sumsit exordium. fuit inquit in diebus Herodis regis Iudaeae sacerdos quidam nomine Zaccharias eamque historiam plena digestione persequitur. unde etiam hi qui quattuor animalium formas quae in Apocalypsi reuelantur quattuor euangelii libros intellegendos arbitrati sunt hunc librum uolunt uituli specie figurari; uitulus enim sacerdotalis est uictima. et bene congruit uitulo hic euangelii liber, quia a sacerdotibus inchoauit et consummauit in uitulo, qui omnium peccata suscipiens pro totius mundi uita est inmolatus; sacerdotalis enim est ille uitulus. idem quippe et uitulus et sacerdos: sacerdos, quia propitiator est noster — aduocatum enim ipsum habemus aput patrem — uitulus, quia suo sanguine nos diluit et redemit et bene accidit, ut quoniam euangelii librum secundum Matthaeum diximus esse moralem, opinio huiuscemodi non praetermitteretur; mores enim proprie dicuntur humani.

plerique tamen putant ipsum dominum nostrum in quattuor euangelii libris quattuor formis animalium figurari, quod idem homo, idem leo, idem uitulus, idem aquila: homo, quia natus ex Maria est, leo, quia fortis est, uitulus, quia hostia est, aquila, quia resurrectio est. atque ita in libris singulis forma animalium figuratur, ut uniuscuiusque libri series propositorum uideatur animalium aut naturae aut uirtuti aut gratiae aut miraculo conuenire. quae licet omnia in omnibus sint, tamen plenitudo quaedam in singulis uirtutum est singularum. ortum hominis alius descripsit uberius, mores quoque hominis praeceptis uberioribus erudiuit; alius a potentiae coepit expressione diuinae, quod ex rege rex, fortis ex forte, uerus ex uero uiuida mortem uirtute contempserit; tertius sacrificium sacerdotale praemisit et ipsam uituli inmolationem stilo quodam pleniore diffudit; quartus copiosius ceteris diuinae miracula resurrectionis expressit. unus igitur omnia et unus in omnibus, sicut lectum est, non dissimilis in singulis, sed uerus in cunctis. sed iam ipsum sermonem adoriamur euangelii.

Liber Primvs

Quoniam inquit multi conati sunt ordinare narrationem rerum. pleraque nostrorum quemadmodum ueterum Iudaeorum paribus et generibus formantur et causis atque exemplorum similium pari usu exituque conueniunt principioque rerum et fine concordant. nam sicut multi in illo populo diuino infusi spiritu prophetarunt, alii autem prophetare se pollicebantur et professionem destituebant mendacio — erant enim pseudoprophetae potius quam prophetae, sicut Ananias filius Azot, erat autem populi gratia discernere spiritus, ut cognosceret quos referre deberet in numerum prophetarum, quos autem quasi bonus nummularius inprobaret, in quibus materia magis corrupta sorderet quam ueri splendor luminis resultaret — sic et nunc in nouo testamento multi euangelia scribere conati sunt, quae boni nummularii non probarunt, unum autem tantummodo in quattuor libros digestum ex omnibus arbitrati sunt eligendum.

et aliud quidem fertur euangelium, quod duodecim scripsisse dicuntur. ausus etiam Basilides euangelium scribere, quod dicitur secundum Basilidem. fertur etiam aliud euangelium, quod scribitur secundum Thoman. noui aliud scriptum secundum Matthian. legimus aliqua, ne legantur, legimus, ne ignoremus, legimus, non ut teneamus, sed ut repudiemus et ut sciamus qualia sint in quibus magnifici isti cor exaltant suum. sed ecclesia, cum quattuor euangelii libros habeat, per uniuersum mundum euangelistis redundat, haereses, cum multa habeant. unum non habent; multi enim conati, sed dei gratia destituti sunt plerique etiam ex quattuor euangelii libris in unum ea quae uenenatis putauerunt adsertionibus conuenientia referserunt. ita ecclesia quae unum euangelium habet unum deum docet, illi autem qui alium deum ueteris testamenti, alium noui adserunt ex multis euangeliis non unum deum, sed plures fecerunt.

Quoniam multi inquit conati sunt. conati utique illi sunt qui inplere nequiuerunt. ergo multos coepisse nec inplesse etiam sanctus Lucas testimonio locupletiore testatur dicens plurimos esse conatos. qui enim conatus est ordinare suo labore conatus est nec inpleuit. sine conatu sunt enim donationes et gratia dei, quae, ubi se infuderit, rigare consueuit, ut non egeat, sed redundet scriptoris ingenium. non conatus est Matthaeus, non conatus est Marcus, non conatus est Iohannes, non

conatus est Lucas, sed diuino spiritu ubertatem dictorum rerumque omnium ministrante sine ullo molimine coepta conplerunt. et ideo bene dicit: quoniam multi conati sunt ordinare narrationem rerum quae in nobis conpletae sunt uel quae in nobis redundant.

quod enim redundat nulli deficit et de conpleto nemo dubitat, cum fidem effectus adstruat, exitus prodat. itaque euangelium conpletum est et redundat omnibus per uniuersum orbem fidelibus et mentes omnium rigat animumque confirmat. ergo fundatus in petra et qui omnem fidei sumserit plenitudinem firmamentumque constantiae recte dicit: quae in nobis conpletae sunt, quoniam non signis et prodigiis, sed uerbo uera et falsa discriminant qui salutaria domini gesta describunt uel qui animum mirabilibus eius intendunt. quid enim tam rationabile quam ut credas, cum legis ea gesta quae supra hominem sunt, potioris esse naturae, at uero cum legis ea quae sunt moralia, suscepti credas esse corporis passiones? ita uerbo atque ratione, non signis fides nostra fundatur.

Sicut tradiderunt inquit nobis qui ab initio ipsi uiderunt et ministri fuerunt uerbi. non congruit ista elocutio, ut magis ministerium uerbi quam auditum esse credamus. sed quia non prolatiuum uerbum, sed substantiale signatur uerbum illud, quod caro factum est et habitauit in nobis, non uulgare uerbum, sed illud caeleste intellegamus. cui apostoli ministrarunt. et tamen in Exodo lectum est quia populus uidebat uocem domini, et utique uox non uidetur, sed auditur. uox enim quid est nisi sonus, qui non oculis cernitur, sed aure percipitur? uerum altissimo ingenio uoluit declarare Moyses quia uox uidetur dei; interioris enim mentis uidetur obtutu, in euangelio autem non uox, sed illud quod uoce praestantius est uerbum uidetur. unde et sanctus Iohannes euangelista quod erat inquit ab initio, quod audiuimus et quod uidimus, oculis nostris perspeximus et manus nostrae scrutatae sunt de uerbo uitae: et uita apparuit, et uidimus et testamur et adnuntiamus uobis de uita, quae erat aput patrem et apparuit nobis. uides ergo quod uerbum dei et uisum est apostolis et auditum. non solum enim secundum corpus uiderunt dominum, sed etiam secundum uerbum; uiderunt enim uerbum qui cum Moyse et Helia uiderunt gloriam uerbi. isti enim uiderunt Iesum, qui in sua uiderunt gloria, alii non uiderunt, qui corpus tantummodo uidere potuerunt; non enim corporalibus, sed spiritalibus oculis Iesus uidetur.

denique Iudaei non uiderunt eum, qui uidebant. uidit eum Abraham, quia scriptum est: Abraham diem meum uidit et gauisus est. uidit ergo eum Abraham, qui dominum utique in corpore non uidebat, sed qui uidit in spiritu uidit in corpore; qui autem uidit in corpore et non uidit in spiritu nec in ipso uidit corpore quod uidebat. uidit eum Esaias et, quia uidit in spiritu, uidit et in corpore. denique non habebat inquit speciem suam neque decorem. non uiderunt eum Iudaei; obcaecatum enim erat insipiens cor eorum. ipse quoque non se posse a Iudaeis uideri testificatur dicens: duces caeci, liquantes culicem, camellum autem gluttientes.

non uidit eum Pilatus, non uiderunt illi qui clamabant: crucifige, crucifige eum; si enim uidissent, numquam dominum maiestatis crucifixissent. qui ergo deum uidit uidit Emmanuhel, hoc est: uidit nobiscum deum, qui autem deum nobiscum non uidit non potuit uidere quem uirgo peperit. denique qui non crediderunt dei filium nec filium uirginis crediderunt.

quid est ergo deum uidere? nolo me interroges: euangelium interroga, ipsum dominum interroga, immo dicentem audi: Philippe, qui me uidit uidit et patrem, qui me misit. quomodo tu dicis: ostende nobis patrem? non credis quia ego in patre et pater in me est? utique non corpus uidetur in corpore nec spiritus uidetur in spiritu, sed solus ille pater uidetur in filio aut iste filius uidetur in patre; non enim dissimiles in dissimilibus uidentur, sed ubi unitas operationis est atque uirtutis, et filius in patre et pater uidetur in filio. quae ego inquit opera facio et ille facit. in operibus Iesus uidetur, in operibus fili et pater cernitur. uidit legum qui Galilaeum illud mysterium uidit, quod nemo posset nisi mundi dominus elementa conuertere. uideo Iesum, quando lego quia caeco liniuit oculos luto et reddidit uisum; ipsum enim recognosco, qui de luto finxit hominem et ei uiuendi spiritum, uidendi lumen infudit. uideo Iesum, + quando peccata condonat; nemo enim potest peccata dimittere nisi solus deus. uideo Iesum, quando Lazarum suscitat, et non uiderunt qui uiderunt. uideo Iesum, uideo etiam patrem, quando oculos ad caelum erigo, ad maria conuerto, ad terram retorqueo; inuisibilia enim eius per ea quae facta sunt intellecta conspiciuntur.

Sicut tradiderunt nobis qui ab initio uiderunt et ministri fuerunt uerbi. gemina uirtus est in homine perfecto, ut et intentio sit et actio. utramque igitur uirtutem sanctus euangelista apostolis defert; non solum enim uiderunt inquit, sed etiam ministri uerbi fuerunt. intentio uisionis actionis est ministerium, finis autem intentionis est actio, principium actionis intentio. atque ut proprio apostolorum utamur exemplo, intentio est quod Petrus et Andreas audita domini uoce dicentis: faciam uos piscatores hominum sine ulla conperendinatione reliquerunt scalmum, uerbum secuti sunt. sed non statim in intentione actio. ne ibi quidem adhuc actio, sed intentio, ubi dicit Petrus: domine, quare non possum te sequi modo? animam meam pro te ponam. erat enim intentio passionis, sed nondum erat actio, licet in ieiuniis iam esset actio, esset in uigiliis, esset in contemptu corporalium uoluptatum; haec enim est actio Christiani. neque enim in omnibus rebus simul et intentio et actio est, sed cum sit rei alterius actio, alterius adhuc intentio est. nam et ipse Petrus cum multa apostolica uirtute perpete peregisset, postea tamen quando dixit ei dominus: tu me sequere, tulit crucem suam et secutus est uerbum atque actionem subiit passionis. sed fuerit in Petro, Andrea, Iohanne et ceteris apostolis et intentionis et actionis aequalitas:

est autem nonnumquam plus in intentione quam in actione aut plus in actione quam in intentione, ut in euangelio cernimus inter sanctam Mariam et Martham fuisse

distantiam. alia enim uerbum audiebat, alia festinabat circa ministerium. quae stetit et ait: domine, non est tibi curae quod reliquit me solam ministrare. dic ergo illi, ut me adiuuet. et dixit illi: Martha, Martha. Maria optimam partem elegit, quae non auferetur ab ea. ergo in altera intentionis studium, in altera actionis ministerium redundabat, utrique tamen utriusque uirtutis studium suppetebat, siquidem et Martha, nisi audisset uerbum, ministerium non subisset, cuius actio intentionis indicium est, et Maria tantum gratiae de utriusque rettulit perfectione uirtutis, ut ungueret pedes Iesu et tergeret capillis et totam domum suae fidei odore conpleret. est etiam nonnumquam maxima intentio, cassa actio, ut si medicinae animum aliquis intendat et, cum omnia medendi praecepta cognouerit, non exsequatur officia, atque ita fit ut quia cassa actio, cassa etiam intentio sit. est etiam in nonnullis uberior aliquando actio, exilior intentio, ut si aliquis baptismi salutaris sacramenta percipiat et cognoscendis uariarum uirtutum praeceptis animum nolit intendere, fit plerumque ut per intentionis incuriam + fructum actionis amittat. ideo ergo utriusque uirtutis plenitudo quaerenda est, quam consequi potuerunt apostoli, de quibus dicit: qui ab initio uiderunt et ministri fuerunt, ut per id quod uiderunt diuinae cognitionis intellegatur intentio, per id quod ministri fuerunt eorum actio declaretur.

Uisum est inquit mihi. potest non soli uisum esse quod uisum sibi esse declarat. non enim uoluntate tantum humana uisum est, sed sicut placuit ei qui in me inquit loquitur Christus, qui ut id quod bonum est nobis quoque bonum uideri possit operatur; quem enim miseratur et uocat. et ideo qui Christum sequitur potest interrogatus cur esse uoluerit Christianus respondere: uisum est mihi. quod cum dicit, non negat deo uisum; a deo enim praeparatur uoluntas hominum. ut enim deus honorificetur a sancto, dei gratia est. denique plurimi uoluerunt scribere euangelium, sed quattuor tantummodo qui diuinam meruerunt gratiam sunt recepti.

uisum est inquit etmihi adsecuto aprincipio omnia diligenter ex ordine. prolixiorem hunc euangelii librum quam ceteros esse nemo dubitauerit. et ideo non ea quae falsa sunt, sed quae uera sibi uindicat. denique etiam a sancto apostolo Paulo testimonium meruit diligentiae. sic enim laudat Lucan: cuius laus inquit est in euangelio per omnes ecclesias. et uere laudabilis est qui meruit a tanto gentium doctore laudari. adsecutum itaque se non pauca dicit, sed omnia et adsecuto omnia uisum est scribere non omnia, sed ex omnibus; non enim scripsit omnia, sed adsecutus est. omnia. quia quae fecit inquit Iesus, si scribantur omnia, nec ipsum capere mundum arbitror. aduertis enim quod consulto etiam ea quae ab aliis sunt scripta praeteriit, ut diuersa in euangelio gratia refulgeret et propriis quibusdam singuli libri mysteriorum gestorumque miraculis eminerent. diuiserunt enim sibi uestimenta milites Christi. quod suo loco plenius explanabitur.

Scriptum est autem euangelium ad Theophilum, hoc est ad eum quem deus diligit. si deum diligis, ad te scriptum est, si ad te scriptum est, suscipe munus euangelis-

tae. pignus amici in penetralibus animi diligenter adserua, bonum depositum custodi per spiritum sanctum, qui datus est nobis, frequenter inspice, saepius discute. fides pignori prima debetur, fidem sequitur diligentia, ne conmissa tibi pignera tinea aut aerugo consumat; quod enim tibi conmissum est consumi potest. euangelium bonum pignus est, sed uide ne uel in animo tuo illud aut tinea aut aerugo consumat.

consumit tinea, si quod bene legeris male credas. tinea haereticus est, tinea Fotinus est, tinea tua Arrius est. scindit uestimentum qui separat a deo uerbum. scindit uestimentum Fotinus, cum legit: in principio erat uerbum et uerbum erat aput deum et deus erat; integrum enim uestimentum est, si legas: et deus erat uerbum. scindit uestimentum qui separat a deo Christum. scindit uestimentum qui legit: haec est autem uita aeterna, ut cognoscant te solum uerum deum, nisi cognoscat et Christum. non enim solum patrem uere deum cognoscere uita aeterna est, sed etiam Christum cognoscere uerum deum. uerum de uero, deum de deo uita est sempiterna.- tinea est Christum cognoscere sine diuinitatis fide aut corporis sacramento. tinea est Arrius, tinea est Sabellius. patitur has tineas spiritus fluctuantium, patitur has tineas spiritus qui non credit quia pater et filius diuinitate unum sunt. scindit quod scriptum est: ego et pater unum sumus qui unum per discretas substantias diuidit. patitur hanc tineam spiritus qui Iesum Christum in carne uenisse non credit et ipse tinea est: ipse est enim antichristus, qui autem de deo sunt fidem tenent et ideo tineam pati non queunt, quae diuidit uestimentum. omne enim quod inter se diuiditur sicut Satanae regnum non potest esse perpetuum.

est etiam aerugo animi, cum saecularium sordibus cupiditatum religiosae acies intentionis obducitur aut fidei puritas decoloratur nube perfidiae. aerugo mentis est rei cupiditas familiaris, aerugo mentis incuria est, aerugo mentis est adpetentia dignitatum, si in his summa spes uitae praesentis locetur. et ideo ad diuina conuersi acuamus ingenium, exerceamus adfectum, ut gladium illum, quem uendita ueste emi dominus iubet, paratum semper et lucidum tamquam in uagina mentis reconditum habere possimus. arma enim spiritalia et fortia deo ad destruendas munitiones militibus Christi debent semper esse praesentia, ne cum uenerit dux caelestis militiae, situ nostrorum offensus annorum a legionum suarum nos societate discernat.

Fuit inquit in diebus Herodis regis Iudaeae sacerdos quidam nomine Zaccharias de uice Abia et uxor eius de filiabus Aaron et nomen eius Elisabet. et erant ambo iusti, incedentes in omnibus mandatis et iustificationibus domini sine querella.

docet nos scriptura diuina non solum mores in his qui praedicabiles sunt, sed etiam parentes oportere laudari, ut ueluti transmissa inmaculatae puritatis hereditas in his quos uolumus laudare praecellat. quae enim alia intentio hoc loco sancti euangelistae nisi ut sanctus Iohannes Baptista nobilitetur parentibus miraculis moribus munere passione? sic etiam sancti Samuhel mater Anna laudatur, sic Isaac a parentibus nobilitatem pietatis accepit, quam posteris dereliquit. sacerdos itaque Za-

ccharias nec solum sacerdos, sed etiam de uice Abia, id est nobilis inter superiores semine.

et uxor inquit eius de filiabus Aaron. non solum igitur a parentibus, sed etiam a maioribus sancti Iohannis nobilitas propagatur, non saeculari potestate sublimis, sed religionis successione uenerabilis. tales enim maiores habere debuit praenuntius Christi, ut non repente conceptam, sed a maioribus acceptam et ipso infusam iure naturae praedicare fidem dominici uideretur aduentus.

erant inquit ambo iusti incedentes in omnibus mandatis et iustificationibus + domini sine querella. quid ad hoc referunt qui peccatis suis solacia requirentes sine peccatis frequentibus hominem putant esse non posse et utuntur uersiculo quia scriptum est in Iob: nemo mundus a sorde nec si una die uita eius est; in terra numerosi menses eius ab ipso? quibus respondendum est prius ut quid sit hominem sine peccato esse definiant, utrum numquam omnino peccasse an desisse peccare. si enim hoc putant sine peccato esse, desisse peccare, et ipse consentio — omnes enim peccauerunt et egent gloria dei — sin autem eum qui ueterem errorem correxerit et in eam se uitae transformauerit qualitatem, ut temperet a peccato. negant abstinere delictis, non possum in eorum conuenire sententiam, cum legamus quia sic dominus dilexit ecclesiam, ut exhibeat sibi ipse gloriosam et non habentem maculam aut rugam aut aliquid eiusmodi, sed ut sit sancta et inmaculata. nam cum ecclesia ex gentibus, hoc est ex peccatoribus congregata sit, quomodo ex maculatis inmaculata potest esse, nisi primo per dei gratiam, quod abluta a delicto sit, deinde quod per qualitatem non peccandi abstineat a delictis? ita nec ab initio inmaculata — humanae enim hoc inpossibile naturae — sed per dei gratiam et qualitatem sui. quia iam non peccat, fit ut inmaculata uideatur.

nec otiose iustos ante deum dixit, incedentes in mandatis et iustificationibus domini, in quo patrem omnipotentem et filium conprehendit. filium esse qui legem tulerit. mandata praescripserit etiam sanctus euangelista declarat. et bene iustos ante deum; non enim omnis qui iustus est ante hominem iustus est et ante deum. aliter uident homines, aliter deus, homines in facie, deus in corde. et ideo fieri potest ut aliquis adfectata bonitate populari iustus uideatur mihi, iustus autem ante deum non sit, si iustitia non ex mentis simplicitate formetur, sed adulatione simuletur; abscondita enim in ea homo non poterit deprehendere. perfecta igitur laus est ante deum iustum esse. unde et apostolus cuius laus inquit non ex hominibus, sed ex deo. beatus plane ille qui in conspectu dei iustus est, beatus ille de quo dominus dignatur dicere: ecce uere Israhelita. in quo dolus non est; uerus enim Israhelita qui deum uidet et uideri se nouit a deo et ipsi exhibet cordis occulta. solus enim perfectior qui ab eo probatur, qui non potest falli; iudicia enim domini uera, iudicia autem hominum saepe falluntur, ut et iniustis iustitiae gratiam frequenter adscribant et iustum aut odio persequantur aut mendacio decolorent. nouit autem dominus inmaculatorum uias nec pro peccatore laudabilem nec pro laudabili pec-

catorem, sed unumquemque pro conpetentium iudicat ratione meritorum; idem est enim arbiter mentis et facti. diuina iudicia meritum + iusti ex mentis habitu, non aliquo factorum exitu metiuntur; plerumque enim aut bona mens facti reprehensibilis exitu deformatur aut improba cogitatio facti alicuius decore uelatur. sed etiam quod bene feceris, si male cogitaueris, diuino iudicio non potest conprobari; scriptum est enim: iuste quod iustum est persequeris. nam nisi esset ut iustum iniuste faceres. numquam dictum esset: iuste quod iustum est persequeris. et certe posse iustum iniuste fieri docuit nos ipse saluator dicens: cum feceris elemosynam, noli tuba canere ante te. et cum oratis, non eritis sicut hypocritae. bonum est enim misericordia, bonum est oratio, sed potest iniuste fieri, si iactantiae causa aliquis pauperi largiatur, ut uideatur ab hominibus.

unde sanctus euangelista non solum iustos ante deum et incedentes in mandatis omnibus et iustificationibus domini, sed etiam sine querella incedentes ait. quod mire cum prophetico congruit dicto, quo sanctus Salomon in Prouerbiis usus est dicens: prouide bona semper coram deo et coram hominibus. nulla ergo querella est, ubi et mentis bonitas concordat et facti, et plerumque iustitia durior hominum querellam excitat.

quam uero congruat uerborum ipsa distinctio et ordo conueniat diligenter aduerte. incedentes inquit in omnibus mandatis et iustificationibus domini. prius enim mandatum, secunda est iustificatio. itaque cum mandatis caelestibus oboedimus, in mandatis incedimus domini: cum iudicamus et congrue iudicamus, tenere domini iustificationes uidemur.

plena igitur laudatio. quae genus mores officium factum iudicium conprehendit, genus in maioribus, mores in aequitate, officium in sacerdotio, factum in mandato, in iustificatione iudicium.

Factum est autem, cum sacerdotio fungeretur Zaccharias in ordine uicis suae ante dominum deum secundum consuetudinem sacerdotii, sorte exiit ut incensum poneret ingressus in templum domini. et omnis populus foris orabat hora incensi.

uidetur hic sanctus Zaccharias summus designari sacerdos, quia sicut lectum est, de priore tabernaculo, in quod semper intrabant sacerdotes ministeria consummantes, uno tantum anni tempore intrabat in templum: in secundo autem semel in anno singularis summus sacerdos non sine sanguine, quem offert pro se et populi delictis. hic est ille summus sacerdos, qui adhuc sorte quaeritur, quia uerus adhuc ignoratur; qui enim sorte legitur humano iudicio non conprehenditur. ille igitur quaerebatur et alius figurabatur. ille quaerebatur uerus in aeternum sacerdos, cui dicitur: tu es sacerdos in aeternum, qui non hostiarum cruore, sed proprio sanguine patrem deum generi reconciliaret humano. sed tunc sanguis fundebatur in specie, in specie sacerdos ordinabatur, nunc, quia ueritas uenit, relinquamus

speciem, ueritatem sequamur. et tunc quidem uices erant, nunc autem est perpetuitas. erat ergo et certe erat cuius uices etiam gerebantur.

sorte ergo legebatur, ut introiret templum sacerdos. si igitur in typo nullus poterat testis adhiberi, quid aliud significabatur nisi eum sacerdotem esse uenturum, cuius sacrificium non esset conmune cum ceteris, qui non in manu factis templis sacrificaret pro nobis, sed in sui corporis templo nostra peccata uacuaret. sorte ergo quaerebatur sacerdos. ideo fortasse et milites uestimenta domini sortiebantur, ut, quoniam in templo suo pro nobis dominus deferre sacrificium praeparabat, circa ipsum quoque sortis agitatio praeceptum legis inpleret. propter quod ait: non ueni legem soluere, sed inplere, certe ut ipse esset, qui et exspectatus ueteri testamento et mandato dei uideretur electus. denique et super apostolum Matthiam sors cecidit, ne apostoli electio a mandato discrepare legis ueteris uideretur.

Apparuit autem illi angelus stans a dextris altaris incensi. non inmerito angelus uidetur in templo, quia ueri sacerdotis iam nuntiabatur aduentus et caeleste sacrificium parabatur, in quo angeli ministrarent. et bene apparuisse dicitur ei qui eum repente conspexit, et hoc specialiter aut da angelis aut de deo scriptura diuina tenere consueuit, ut quod non potest praeuideri apparere dicatur; sic enim habes: apparuit deus Abrahae ad ilicem Mambre. nam qui ante non praesentitur, sed repentino uidetur aspectu adparere memoratur. non enim similiter sensibilia uidentur et is cuius in uoluntate situm est uideri et cuius naturae est non uideri, uoluntatis uideri. nam si non uult, non uidetur; si uult, uidetur. apparuit enim deus Abrahae quia uoluit: alii, quia noluit, non apparuit. uisum est etiam Stephano, cum lapidaretur a populo, aperiri caelum, uisus est etiam Iesus stans ad dexteram dei et non est uisus a populo. uidit Esaias dominum Sabaoth, sed alius uidere non potuit, quia cui placuit apparuit.

et quid de hominibus loquimur, cum etiam de ipsis caelestibus uirtutibus et potestatibus legerimus quia deum nemo uidit umquam? et addidit quod ultra caelestis est potestates: unigenitus filius, qui est in sinu patris, ipse enarrauit. aut adquiescatur igitur necesse est, si deum patrem nemo uidit umquam, filium uisum esse in neteri testamento et desinant haeretici ex uirgine ei principium dare, qui antequam nasceretur ex uirgine uidebatur, aut certe refelli non potest uel patrem uel filium uel certe spiritum sanctum, si tamen est sancti spiritus uisio, ea specie uideri, quam uoluntas elegerit, non natura formauerit, quoniam spiritum quoque uisum accepimus in columba. et ideo deum nemo uidit umquam, quia eam quae in deo habitat plenitudinem diuinitatis nemo conspexit, nemo mente aut oculis conprehendit; uidit enim ad utrumque referendum est. denique cum additur: unigenitus filius ipse enarrrauit, mentium magis quam oculorum uisio declaratur; species enim uidetur, uirtus uero narratur; illa oculis, haec mente conprehenditur.

Sed quid de trinitate dicam? Seraphin quando uoluit apparuit et uocem eius Esaias solus audiuit. apparuit angelus et nunc praesto est, sed non uidetur; neque enim in

potestate nostra est uidere, sed in potestate illius apparere. tamen, etsi potestas non est uidendi, est gratia promerendi, ut uidere possimus. et ideo qui habuit gratiam meruit copiam; nos copiam non meremur, quia deum uidendi gratiam non habemus.

et quid mirum si in praesenti saeculo nisi quando uult dominus non uidetur? in ipsa quoque resurrectione non facile est deum uidere nisi his qui corde sint mundo. et ideo beati mundo corde; ipsi enim deum uidebunt quantos beatos iam numerauerat et tamen uidendi his deum non promiserat facultatem! si ergo hi qui mundo sunt corde deum uidebunt, utique alii non uidebunt; neque enim indigni deum uidebunt, neque is qui deum uidere noluerit potest deum uidere. nec in loco deus uidetur, sed mundo corde, nec corporalibus oculis deus quaeritur nec circumscribitur uisu nec tactu tenetur nec auditur adfatu nec sentitur incessu. et cum absens putatur, uidetur et, cum praesens est, non uidetur. denique nec apostoli omnes Christum uidebant. et ideo ait: tanto tempore uobiscum sum, et adhuc me non cognouistis! qui enim cognouit quae sit latitudo et longitudo et altitudo et profundum et supereminentem scientiae caritatem Christi, uidit et Christum, uidit et patrem. nos enim iam secundum carnem non nouimus Christum. sed secundum spiritum; spiritus enim ante faciem nostram Christus dominus, qui nos in omnem plenitudinem dei misericordia sua inplere dignetur, ut uideri possit a nobis. ideo ergo apparuit Zacchariae angelus a dextris altaris incensi, quia apparuit cum uoluit, non apparuit quamdiu noluit.

apparuit autem a dextris altaris incensi, quia diuinae insigne misericordiae deferebat; dominus enim a dextris mihi, ne conmouear et alibi: dominus protectio tua super manum dexterae tuae. atque utinam nobis quoque adolentibus altaria, sacrificium deferentibus adsistat angelus, immo praebeat se uidendum; non enim dubites adsistere angelum. quando Christus adsistit, Christus immolatur; etenim pascha nostrum immolatus est Christus. nec uereare ne turbetur cor tuum angeli uisione — perturbamur enim et a nostro alienamur adfectu, quando praestringimur alicuius superioris potestatis occursu —; idem enim angelus qui occurrerit nobis confirmare nos poterit, sicut turbatum ante Zachariam firmauit animo dicens: ne timeas, Zaccharia, quoniam ecce oratio tua exaudita est. et uxor tua Elisabet pariet filium. et uocabis nomen eius Iohannes; et erit gaudium tibi, e\'t multi in natiuitate eius gaudebunt.

plena semper et redundantia sunt diuina beneficia, non exiguo constricta numero, sed uberi bonorum coaceruata congestu, ut hic primo precationis fructus, deinde sterilis partus uxoris, tum laetitia plurimorum et magnitudo uirtutis. altissimi quoque propheta promittitur, quin etiam, ne qua esset dubitatio, futuri quoque uocabulum designatur. tantis igitur supra uotum fluentibus non inmerito diffidentiae poena silentium est, quod in posterioribus explanabimus. sollemnis autem laetitia est in ortu et generatione sanctorum; sanctus enim non solum parentum gratia,

sed etiam salus est plurimorum. unde admonemur hoc loco sanctorum generatione laetari.

ammonentur etiam parentes gratias agere non minus pro ortu quam pro meritis filiorum; non enim mediocre munus est dei dare liberos propagatores generis, successionis heredes. lege Iacob duodecim filiorum generatione gaudere, Abrahae filius datur, Zaccharias exauditur. diuinum igitur munus fecunditas est parentis. agant itaque patres gratias, quia generauerunt, filii, quia generati sunt; matres, quia coniugii praemiis honorantur; stipendia enim militiae suae filii sunt. uernet in dei laudem terra, quia colitur, mundus, quia cognoscitur, ecclesia, quia deuotae numero plebis augetur. nec otiose in principio statim Genesis dei iussu coniugium copulatur nisi ut haeresis destruatur. sic enim deus coniugium probauit, ut iungeret, sic remuneratus est, ut quibus sterilitas filios denegasset pietas diuina concederet.

Et erit magnus coram domino. non corporis hic, sed animae magnitudinem declarauit. est coram domino magnitudo animae, magnitudo uirtutis, est etiam paruitas animae et pueritia uirtutis. iuxta enim animae et corporis numeramus aetates, non pro ratione temporis, sed pro qualitate uirtutis, ut uir perfectus ille dicatur qui careat errore pueritiae et lubricum adulescentiae animi maturitate non sentiat, pusillus autem qui nullum adhuc uirtutis uideatur habuisse processum. unde illud in Hieremia, cum misereretur dominus deflentis Ephraem et peccata propria deprecantis: a iuuentute inquit mea dilectus mihi est filius Ephraem, puer in deliciis. si enim non fuisset puer in deliciis, numquam peccasset. et bene utrumque dixit, et in deliciis et puerum; est enim puer qui non peccat. ecce puer meus, quem elegi. per delicias itaque peccauit qui ita erat informatus a domino, ut nescius esset erroris. ergo et si puer in deliciis non fuisset et si in uirum perfectum uirtutis processisset aetate, numquam lapsus fuisset, ut illi necesse esset ueniam suorum petere delictorum. cum magis meritorum praemia sperare deberet. quod etiam dominus noster in euangelio uidetur exprimere, cum dicit: nolite contemnere unum de pusillis istis. sed loco suo plura seruentur. ergo pusillus contrarius magno est. et si iuxta apostolum paruulus sub elementis est — cum enim essemus paruuli, sub elementis huius mundi eramus — ergo magnus supra elementa mundi est.

erit itaque magnus Iohannes non uirtute corporis, sed animae magnitudine. denique non fines alicuius propagauit imperii, non triumphos aliquos bellici certaminis adoreis praeoptauit, sed quod est amplius, in deserto praedicans delicias hominum corporisque lasciuiam magna animi uirtute depressit. paruulus ergo in saeculo, magnus in spiritu. denique quasi magnus nec uitae captus inlecebris sententiae constantiam uiuendi desiderio mutauit.-

Et spiritu inquit sancto replebitur adhuc in utero matris suae. non est dubium uerum hoc angeli esse promissum, siquidem sanctus Iohannes, antequam nasceretur. matris adhuc in utero positus spiritus accepti gratiam designauit. nam cum et

pater eius aut mater nulla ante mirabilia fecissent, in utero parentis exsiliens domini euangelizauit aduentum. sic enim habes quod, cum aduenisset mater domini ad Elisabet, ait illa: ecce ut facta est salutatio tua in auribus meis, exsultauit infans in utero meo: nondum enim erat illi spiritus uitae, sed spiritus gratiae. denique et alibi uiuendi substantiae praecurrere sanctificandi gratiam potuimus aduertere, cum dicit dominus: priusquam te formarem in utero, noui te et, priusquam exires de uulua, sanctificaui te et prophetam in gentibus posui te. alius enim est spiritus uitae huius, alius gratiae. ille nascendo sumit exordium, moriendo defectum, iste non temporibus, non aetatibus cohercetur, non obitu exstinguitur, non aluo matris excluditur. denique et sancta Maria plena sancto spiritu prophetauit et Helisaeus mortuus defunctum cadauer hominis tactu sui corporis suscitauit et Samuhel post mortem secundum scripturae testimonium futura non tacuit.

et spiritu inquit sancto replebitur; cui enim adest spiritus gratiae nihil deest, et cui spiritus sanctus infunditur magnarum plenitudo uirtutum est.

Denique multos inquit filiorum Israhel conuertet ad dominum deum ipsorum. non egemus testimonio quod plurimorum sanctus Iohannes corda conuerterit. in quo nobis propheticae scripturae et euangelicae suffragantur — uox enim clamantis in deserto: parate uiam domino, rectas facite semitas eius — et baptismata populis frequentata declarant conuersae plebis non mediocris factos esse processus, quia dum creditur Iohanni, creditur Christo. non enim de se, sed de domino praedicabat praenuntius Christi.

et ideo praeibit in conspectu domini in spiritu et uirtute Heliae. bene ista iunguntur; numquam enim sine uirtute spiritus nec sine spiritu uirtus est. et ideo fortasse in spiritu et uirtute Heliae, quia sanctus Helias et uirtutem magnam habuit et gratiam, uirtutem, ut ad fidem animos populorum a perfidia retorqueret, uirtutem abstinentiae atque patientiae et spiritum prophetandi. in deserto Helias, in deserto Iohannes; ille coruis pascebatur, hic dumis et calcata omni uoluptatis inlecebra parsimoniam praetulit luxumque contemsit. ille Achab regis gratiam non quaesiuit, hic spreuit Herodis, ille Iordanen diuisit, hic ad lauacrum salutare conuertit, hic cum domino uersatur in terris, ille cum domino apparet in gloria, hic prioris, ille sequentis dominici praecursor aduentus. ille post triennium arescentem pluuiis terram rigauit et hic post triennium nostri corporis humum fidei imbre perfudit. quaeris quod triennium sit? ecce inquit anni tres sunt, ex quo uenio quaerens fructum in ficulnea hac, et non inuenio; mysticus enim numerus debebatur, ut salus populis redderetur: unus in patriarchis annus — denique de hominibus tunc anni prouentus fuit, qualis non fuit postea super terram — alius in Moyse et prophetis ceteris, tertius in domini salutaris aduentu. ecce inquit annum domini acceptum et diem retributionis. et ille pater familias, qui plantauit uineam, non semel exactores fructum, sed saepius destinauit. primum seruulos, secundo alios seruulos destinauit, tertio autem filium suum misit.

uenit ergo Iohannes in spiritu et uirtute Heliae; alterum enim sine altero non potest esse, sicut etiam in sequentibus repperietur, cum dicitur: spiritus sanctus superueniet in te, et uirtus altissimi obumbrabit te. sed fortasse hoc supra nos et supra apostolos uideatur exemplum; nam et ille sub Helia diuiso amne fluuialium recursus undarum in originem fluminis, sicut dixit scriptura: Iordanis conuersus est retrorsum, significat salutaris lauacri futura mysteria, per quae in primordia naturae suae qui baptizati fuerint paruuli a malitia reformantur. quid quod etiam apostolis suis ipse dominus uirtutem spiritus esse tribuendam promisit dicens: accipietis uirtutem adueniente in uos spiritu sancto? deinde in sequentibus factus est inquit subito sonus de caelo tamquam ui magna ferretur spiritus. bene ui magna, quia spiritu oris eius omnis uirtus eorum. et uirtus est illa, quam a sancto spiritu apostoli consecuti sunt.

bene etiam praeibit ante faciem domini sanctus Iohannes, qui praenuntius natus et praenuntius mortuus est. et fortasse hoc mysterium in hac uita nostra hodieque celebretur. praecurrit enim animae nostrae quaedam uirtus Iohannis, cum credere paramus in Christum, ut paret ad fidem animae uias nostrae et de uitae istius tramite tortuoso rectas semitas nostri faciat conmeatus, ne anfractu labamur erroris, quo omnis uallis animae nostrae uir- . tutis fructibus possit inpleri et omnis saecularium altitudo mentorum domino se humili magis timore prosternat sciens nihil sublime posse esse quod fragile est.

Et dixit Zaccharias ad angelum: unde hoc sciam? ego enim sum senex et uxor mea processit in diebus suis. et respondit ei angelus dicens: ego sum Gabrihel angelus, qui adsto ante dominum, et missus sum haec adnuntiare tibi. et eris tacens et non poteris loqui usque in diem, quo haec omnia fiant, propter quod non credidisti uerbis meis, quae inplebuntur in tempore suo.

condemnatur silentio incredulitas sacerdotis et fides prophetarum probatur oraculo. clama inquit. et dixi: quid clamabo? omnis caro faenum. uides iubentis imperium, obtemperantis obsequium, interrogantis adfectum, obsequentis oraculum. credidit enim qui quid clamet exposcit et, quia credidit, prophetauit. at uero Zaccharias, quia non credidit, non potuit loqui, sed erat annuens illis et remansit mutus. non unius mysterium nec unius silentium est.

tacet sacerdos, tacet propheta. nisi fallor, in uno uox totius plebis obmutuit, quia in uno totus ad dominum per Moysen populus loquebatur. cessatio sacrorum et silentium prophetarum, taciturnitas prophetae et taciturnitas sacerdotis est. auferam inquit ualidam uirtutem, prophetam et consiliarium. et uere abstulit prophetas, a quibus abstulit uerbum, quod loqui in prophetis solebat. et uere his abstulit uirtutem, quibus dei uirtus recessit, abstulit his consiliarium, quos magni consilii angelus declinauit, abstulit uocem, quia uox uerbi, non uocis est uerbum; nam nisi uerbum illud operetur in nobis, nullus est sonus uocis. uox Iohannes est — uox enim clamantis in deserto — Christus est uerbum; hoc uerbum operatur et ideo, ubi de-

siuit operari, muta repente carens spiritu ueluti quaedam animae lingua conticuit. transiuit enim ad nos dei uerbum et in nobis non tacet. denique iam non potest Iudaeus dicere quod potest dicere Christianus quia experimentum quaeritis eius qui in me loquitur Christus.

Et ipse erat annuens illis. remansit ergo mutus Zaccharias et erat annuens illis. quid est nutus nisi quidam sine uerbo corporalis actus indicare moliens nec exprimens uoluntatem, quidam suprema morte uoce suppressa mutus sermo morientum? nonne tibi uidetur huic similis esse populus Iudaeorum ita inrationabilis, ut actuum suorum non possit praestare rationem, qui in ultimo spei uitalis obitu constitutus uocem quam habebat amiserit, quae titubantis actu corporis signum uerbi cupiat explicare, non uerbum? mutus ergo populus sine ratione, sine uerbo. cur enim tibi magis uideatur mutus esse qui sonum quam qui mysterium nescit? est profecto uox operum fideique clamor, sicut lectum est: sanguis fratris tui ad me clamat. et ille clamat, qui in corde suo clamat per diem. qui ergo cordis clamorem perdidit perdidit linguae; nam qui distinctionem fidei non tenet quomodo potest tenere uerborum? et ante quidem Moyses dixerat quia loqui non poterat, sed posteaquam dixit, uerbum accepit et bonorum operum edidit claritatem. ergo sicut Moyses typus populi fuit et typus legis, ita etiam Zaccharias tacuit.

singula itaque ut concurrant considerandum est, uerbum in utero, lex in silentio, Iohannes appellatur et Zaccharias loquitur, uerbum editur, lex absoluitur, sed legis absolutio uerbi est explicatio, et ideo qui dixerit uerbum loquitur, etiamsi ante non sit locutus. ab angelo iubetur tacere Zaccharias, ab angelo uox premitur Iudaeorum; non enim humanae, sed diuinae hoc potestatis imperium est, ut non loquatur deo qui non credidit Christo. et ideo credamus, ut loquamur, credat Iudaeus, ut loqui possit. loquamur spiritu mysteria, intellegamus rationem sacrificiorum ueterum, aenigmata prophetarum. mutus est qui non intellegit legem, mutus est qui non intellegit diuinarum seriem scripturarum; uox enim nostra fides est. et ideo malo in ecclesia quinque uerba mente mea loqui, ut alios instruam, quam decem milia uerborum in lingua; linguae enim in signo sunt non fidelibus, sed infidelibus, prophetia autem non infidelibus, sed fidelibus.

Post hos autem dies concepit Elisabet uxor eius et occultabat se mensibus quinque dicens: quid mihi sic fecit dominus in diebus, quibus respexit auferre obprobrium meum inter homines?

magna sanctis cura est uerecundiae, ut plerumque in ipsis pudor uotis sit, sicut hoc loco aduertimus sanctam Elisabet, quae utique filios habere cupiebat, occultantem se mensibus quinque. quae causa occultationis nisi pudoris? est enim unicuique officio praescripta aetas et quod tempore decet tempore non decet aeuique mutatio facti uniuscuiusque mutat saepe naturam. sunt etiam ipsi quaedam tempora praescripta ■ coniugio, quando dare operam liberis sit decorum, dum anni uigent, dum suscipiendorum liberorum spes est, dum generandi usus est in exemplo, copulae

quoque usus in studio est. at uero ubi matura aeui senectus successerit et aetas regendis liberis habilior quam creandis, pudor est legitimi licet coitus indicia gestare et grauari alienae aetatis onere et tumescere aluum non sui temporis fructu. senes enim ab ipsa concluduntur aetate et iusto intemperantiae pudore reuocantur facere opera nuptiarum. adulescentes ipsi plerumque filiorum uota praetendunt et excusandum arbitrantur aetatis calorem generationis adfectu. quanto magis senibus agere turpe est quod adulescentibus pudor est confiteri! quin etiam ipsi iuuenes, sobria timore diuino corda qui temperant, suscepta plerumque subole renuntiant operibus iuuentutis.

et quid mirum de hominibus, si pecudes quoque muto quodam opere loquuntur generandi sibi studium, non desiderium esse coeundi? siquidem ubi semel grauem aluum sibi senserint et genitali aruo semen receptum, iam nec concubitu indulgent nec lasciuiam amantis, sed curam parentis adsumunt. at uero homines nec conceptis nec deo parcunt: illos contaminant, hunc exasperant. priusquam te inquit formarem in utero, noui te et in uulua matris sanctificaui te. ad cohibendam petulantiam tuam manus quasdam tui auctoris in utero hominem formantis aduertis. ille operatur, et tu sacri uteri secretum incestas libidine? uel pecudem imitare uel deum uerere. et quid de pecudibus loquar? terra ipsa a generandi opere saepe requiescit et, si inpatienti hominum studio iactis frequenter seminibus occupetur, inpudentiam multat agricolae, fecunditatem sterilitate conmutat. ita quidam in ipsis elementis ac pecudibus ab usu non cessare generandi naturae pudor est.

merito ergo sancta Elisabet erubescebat gratiam, etsi non recognosceret culpam. nam etsi concepit de uiro — neque enim aliter de hominis ortu fas est credere — tamen partus sui erubescebat aetatem. et rursus caruisse se gaudebat obprobrio; pudor est enim feminis nuptiarum praemia non habere, quibus haec sola est causa nubendi. hoc igitur obprobrium consolatur sui pudore sublatum, eo pudore, ut dixi, quod pudebat eam propter aetatem. unde intellegi potest quia iam non conueniebant inter se concubitu coniugali; neque enim ea quae senilem non erubesceret coitum erubesceret partum; et tamen erubescit onus parentis, quamdiu nescit mysterium religionis.

illa quae occultabat se, quia conceperat filium, iactare se coepit, quia generabat prophetam, et quae erubescebat ante benedicit et quae dubitabat ante firmatur ecce enim inquit, ut uox salutationis tuae facta est in auribus meis, exsultauit in gaudio infans in utero meo. itaque magna uoce clamauit, ubi domini sensit aduentum, quia religiosum credidit partum; nulla enim causa erat pudoris, ubi prophetae ortus datae, non adfectatae fidem generationis adscisceret.

Liber Secvndvs

Eodem autem tempore missus est angelus Gabrihel a domino in ciuitatem Galilaeae, cui nomen Nazareth, ad uirginem desponsatam uiro, cui nomen erat Ioseph, de domo Dauid, et nomen uirginis Maria. latent quidem diuina mysteria nec facile iuxta propheticum dictum quisquam hominum potest scire consilium dei, sed tamen ex ceteris factis atque praeceptis domini salutaris possumus intellegere et hoc perpensioris fuisse consilii, quod ea potissimum lecta est, ut dominum pareret, quae erat desponsata uiro. cur autem non antequam desponsaretur inpleta est? fortasse ne diceretur quod conceperat ex adulterio. et bene utrumque posuit scriptura, ut et desponsata esset et uirgo: uirgo, ut expers uirilis consorti uideretur, desponsata, ne temeratae uirginitatis adureretur infamia, cui grauis aluus corruptelae uideretur insigne praeferre. maluit autem dominus aliquos de suo ortu quam de matris pudore dubitare — sciebat enim teneram esse uirginis uerecundiam et lubricam famam pudoris — nec putauit ortus sui fidem matris iniuriis adstruendam. seruatur itaque sanctae Mariae sicut pudore integra ita inuiolabilis opinione uirginitas; oportet enim sanctos et ab his testimonium habere qui foris sunt, nec decuit sinistra uirginibus opinione uiuentibus uelamen excusationis relinqui, quod infamata mater quoque domini uideretur.

quid autem Iudaeis, quid Herodi posset adscribi, si natum uiderentur ex adulterio persecuti? quemadmodum autem ipse diceret: non ueni legem soluere, sed inplere, si uideretur coepisse a legis iniuria, cum partus innuptae lege damnetur? quin etiam locupletior testis pudoris maritus adhibetur, qui posset et dolere iniuriam et uindicare obprobrium, si non agnosceret sacramentum. quid quod etiam fides Mariae uerbis maior adsciscitur et mendacii causa remouetur? uideretur enim culpam obumbrare uoluisse mendacio innupta praegnas. causam autem mentiendi indesponsata habuit, desponsata non habuit, cum coniugii praemium et gratia nuptiarum partus sit feminarum.

non mediocris quoque causa est, ut uirginitas Mariae falleret principem mundi, qui cum desponsatam uiro cerneret, partum non potuit habere suspectum. fallendi autem principis mundi fuisse consilium ipsius domini uerba declarant, cum apostoli iubentur tacere de Christo, cum sanati prohibentur gloriari de remedio,

cum daemones praecipiuntur silere de dei filio. fallendi, ut dixi, principis mundi fuisse consilium etiam apostolus declarauit dicens: sed loquimur dei sapientiam in mysterio absconditam, quam nemo principium istius saeculi cognouit. si enim cognouissent, numquam dominum maiestatis crucifixissent, hoc est: numquam me redimi domini morte fecissent. fefellit ergo pro nobis, fefellit ut uinceret, fefellit diabolum, cum temtaretur, cum rogaretur, cum dei filius diceretur, ut nusquam diuinitatem propriam fateretur. sed tamen magis fefellit principem saeculi; diabolus enim etsi aliquando dubitauit, cum diceret: si filius dei es, mitte te deorsum, tamen uel sero cognouit et discessit ab eo. cognouerunt et daemones, qui dicebant: \'nouimus qui sis, Iesus, filius dei. quid uenisti ante tempus torquere nos?\' et ideo uenisse cognouerunt, quia praecognitum habebant esse uenturum. principes autem saeculi non cognouisse, quo maiore possumus quam apostolicae sententiae probare documento: si enim cognouissent, numquam dominum maiestatis crucifixissent? daemonum enim malitia facile etiam occulta deprehendit, at uero qui saecularibus uanitatibus occupantur scire diuina non possunt.

Bene autem sibi diuiserunt euangelistae, ut sanctus Matthaeus Ioseph ab angelo moneri induceret ne dimitteret Mariam, Lucas illic euangelista testimonium ferret quod non conuenissent, hic ipsa Maria fateretur, cum dicit angelo: quomodo fiet istud, quoniam uirum non cognoui? sed et ipse sanctus Lucas uirginem declarauit dicens: et nomen uirginis Maria, et propheta edocuit, qui ait: ecce uirgo in utero accipiet, et Ioseph designauit, qui quoniam praegnatem uidebat quam non cognouerat dimittere gestiebat, et dominus ipse in cruce positus manifestauit, cum dicit matri: mulier, ecce filius tuus, deinde discipulo: ecce mater tua. etiam uterque testatus est, discipulus et mater, quia ex illa hora suscepit eam discipulus in sua. utique si conuenissent, numquam uirum proprium reliquisset, nec uir eam iustus a se discedere passus esset. quomodo autem dominus diuortium praecepisset, cum ipsius sit sententia quia nemo dimittere debet uxorem excepta causa fornicationis ?

pulchre autem docuit sanctus Matthaeus quid facere debeat iustus, qui probrum coniugis deprehenderit, ut incruentum ab homicidio, castum ab adulterio praestare se debeat; qui enim coniungitur meretrici unum corpus est. ergo ubique in Ioseph iusti gratia et persona seruatur, ut testis ornetur; os enim iusti mendacium nescit et lingua eius loquitur iudicium, iudicium eius loquitur ueritatem. nec te moueat quod frequenter scriptura coniugem dicit; non enim uirginitatis ereptio, sed coniugii testificatio, nuptiarum celebratio declaratur. denique quam non accepit nemo dimittit et ideo qui uolebat dimittere fatebatur acceptam.

Simul etiam mouere non debet quod ait euangelista: non cognouit eam, donec peperit filium; illud enim uel idioma scripturae est — sicut habes alibi: et donec senescatis, ego sum. numquid post illorum senectutem deus esse desiuit? et in psalmo: dixit dominus domino meo: sede a dextris meis, donec ponam inimicos

tuos scabillum pedum tuorum. numquid postea non sedebit? uel quia qui causam agit satis putat quod causae est dicere, redundantia non requirit; satis enim est ei ut causam susceptam adstruat, incidentem differat. et ideo qui incarnationis incorruptum susceperat probare mysterium non putauit uberius persequendum uirginitatis Mariae testimonium, ne defensor magis uirginis quam adsertor mysterii crederetur. certe quando iustum docuit Ioseph, satis declarauit quod sancti spiritus templum, matrem domini, uterum mysterii uiolare non potuit.

didicimus seriem ueritatis, didicimus consilium: discamus et mysterium. bene desponsata, sed uirgo, quia est ecclesiae typus, quae est inmaculata, sed nupta. concepit nos uirgo de spiritu, parit nos uirgo sine gemitu. et ideo fortasse sancta Maria alii nupta, ab alio repleta, quia et singulae ecclesiae spiritu quidem replentur et gratia, iunguntur tamen ad temporalis speciem sacerdotis.

Et ingressus ad eam angelus dixit: haue, gratia plena, dominus tecum, benedicta tu inter mulieres. ipsa autem, ut uidit eum, mota est in introitu eius.

disce uirginem moribus, disce uirginem uerecundia, disce uirginem oraculo, disce mysterio. trepidare uirginum est et ad omnes uiri ingressus pauere, omnes uiri adfatus uereri. discant mulieres propositum pudoris imitari. sola in penetralibus, quam nemo uirorum uideret, solus angelus repperiret: sola sine comite, sola sine teste, ne quo degeneri deprauaretur adfatu, ab angelo salutatur. disce, uirgo, uerborum uitare lasciuiam; Maria etiam salutationem angeli uerebatur. erat tamen inquit cogitans qualis esset haec salu-

tatio, et ideo cum uerecundia, quia pauebat, cum prudentia, quia benedictionis nouam formulam mirabatur, quae nusquam lecta est, nusquam ante conperta. soli Mariae haec salutatio seruabatur; bene enim sola gratia plena dicitur, quae sola gratiam quam nulla alia meruerat consecuta est, ut gratiae repleretur auctore. erubescebat ergo Maria, erubescebat etiam Elisabet, et ideo cognoscamus quid intersit inter mulieris et uirginis uerecundiam. illa de causa erubescebat, haec per uerecundiam; in muliere modus pudoris adhibetur, in uirgine pudoris augetur gratia.

Et ait ei angelus domini: ne timeas, Maria; inuenisti enim gratiam aput deum. et ecce concipies in utero et paries filium et uocabis nomen eius Iesum.

hic erit magnus. dictum est quidem etiam de Iohanne ab angelo quia erit magnus, sed ille quasi homo magnus hic quasi deus magnus; magnus enim dominus et laudabilis nimis et magnitudinis eius non est finis. et uere et ille magnus, quia maior inter natos mulierum propheta Iohanne Baptista nemo est. habet tamen maiorem, quia qui minor est in regno dei maior est illo. magnus autem Iohannes. sed coram domino et magnus Iohannes uinum et siceram non bibit, hic cum publicanis et peccatoribus manducat et bibit. ille abstinentia meritum colligat, cui

potentia nulla naturae, Christus autem, cui naturaliter suppetebat delicta donare, cur eos declinaret, quos abstinentibus poterat praestare meliores?

simul mystice non dedignatur eorum conuiuium, quibus daturus est sacramentum. hic ergo manducat, ille ieiunat, utriusque populi typus: in illo ieiunat, in hoc pascitur. sed ieiunauit et Christus, ne praeceptum declinares, manducauit cum peccatoribus, ut gratiam cerneres, agnosceres potestatem. magnus ergo et Iohannes, sed huius magnitudo habet principium, habet finem, dominus autem Iesus idem est finis atque principium, idem primus et nouissimus. nihil ante primum, nihil ultra nouissimum.

neque te generationis humanae consuetudo in uitium trahat, ut putes non primum esse, quia filius est. sequere scripturas, ut errare non possis. primus filius dicitur. lectum est etiam quia et solus pater, qui solus habet inmortalitatem et lucem habitat inaccessibilem, sicut legisti: et inmortali soli deo, sed neque primus ante patrem neque solus sine filio. si alterum negas, alterum adstruis: utrumque sequere et utrumque confirmas. non dixit: \'ego prior et ego posterior\', sed: ego primus et ego nouissimus. primus est filius et ideo coaeternus; habet enim patrem, cum quo sit aeternus. audeo dicere: \'primus est filius sed solus non est\\ et bene dico et religiose dico. quid erigitis ad inpietatem, haeretici, aures? laqueos quos tenditis incidistis. primus est filius et solus non est: primus, quia cum patre semper, solus non est, quia sine patre numquam est. non ego hoc dico, sed ipse dixit: et non sum solus, quia pater mecum est. solus pater, quia unus deus, solus pater, quia sola diuinitas patris et filii et spiritus sancti, et quod unum est solum est. solus pater, solus unigenitus, solus et spiritus sanctus; neque enim qui filius et pater aut qui pater et filius aut qui spiritus sanctus et filius. alius pater, alius filius, alius spiritus sanctus; legimus enim: rogabo patrem, et alium paraclitum dabit uobis. solus pater, quia unus deus, ex quo omnia, solus filius, quia unus dominus, per quem omnia. solum diuinitas facit, generatio et patrem testificatur et filium, ut nusquam filius sine patre aut pater uideatur esse sine filio. ergo nec solus, quia non solus inmortalis, nec solus lucem habitat inaccessibilem, quia deum nemo uidit umquam nisi unigenitus filius, qui est in sinu patris, qui sedet ad dexteram patris. et huic quidam audent dicere inaccessibilem lucem esse, quam habitat pater. numquid lux melior patre? quae autem lux inaccessibilis ei cui non est inaccessibilis pater, et ipse lux uera et genitor lucis aeternae, de qua dictum est: erat lux uera, quae inluminat omnem hominem uenientem in hunc mundum? uide ne illa sit lux inaccessibilis, quam habitat pater, habitat et filius, quia pater in filio et filius in patre.

bene ergo magnus; late enim funditur dei uirtus, late caelestis substantiae magnitudo porrigitur. nihil praescriptum, nihil circumscriptum, nihil emensum, nihil dimensum trinitas habet. non loco clauditur, non opinione conprehenditur, non aestimatione concluditur, non aetate uariatur. dedit quidem dominus Iesus hominibus magnitudinem; in omnem enim terram exiuit sonus eorum et in fines orbis

terrae uerba eorum, non in fines tamen mundi, non in fines caeli, non ultra caelos. at uero in domino Iesu omnia condita sunt in caelis et in terra, uisibilia et inuisibilia, et ipse est ante omnis et omnia in ipso constant. caelum aspice, Iesus illic est; terram intuere, Iesus adest; ascende uerbo in caelum, descende uerbo in infernum, Iesus adest. etenim si ascenderis in caelum, Iesus illic est; si descenderis in infernum. adest. hodie cum loquor, mecum est, intra hoc punctum, intra hoc momentum et, si in Armenia nunc loquitur Christianus, Iesus adest; nemo enim dicit dominum legum nisi in spiritu sancto. abyssos opinione si penetres, illic quoque Iesum uidebis operari; scriptum est enim: ne dixeris in corde tuo: quis ascendit in caelum? id est Christum deducere, aut: quis descendit in abyssum? hoc est Christum ex mortuis reducere. ubi ergo non est qui caelestia, inferna et terrena conpleuit? bene ergo magnus cuius uirtus mundum repleuit, qui ubique est et erit semper, quia regni eius non erit finis.

Dixit autem Maria ad angelum: quomodo fiet istud, quoniam uirum non cognoui? uidetur hic non credidisse Maria, nisi diligenter aduertas; neque enim fas est ut electa ad generandum unigenitum dei filium fuisse uideatur incredula. quo autem modo fieri posset — licet salua praerogatiua sit matris, cui profecto fuit amplius deferendum, sed ut praerogatiua maior, maior etiam fides ei debuit reseruari - quo ergo fieri modo posset, ut Zaccharias, qui non crediderat, silentii condemnaretur, Maria autem, si non credidisset, spiritus sancti infusione exaltaretur? sed neque non credere Maria neque tam temere debuit usurpare, non credere angelo, usurpare diuina. neque enim facile erat scire mysterium absconditum a saeculis in deo, quod nec superiores potestates scire potuerunt. et tamen non fidem rennuit, non officium refutauit. sed adcommodauit adfectum, spopondit obsequium. etenim cum dicit: quomodo fiet istud? non de effectu dubitauit, sed qualitatem ipsius quaesiuit effectus.

quanto temperatior ista responsio quam uerba sunt sacerdotis! haec ait: quomodo fiet istud? ille respondit: unde hoc sciam? haec iam de negotio tractat, ille adhuc de nuntio dubitat. negat ille se credere, qui negat scire, et quasi fidei adhuc alium quaerit auctorem, ista se facere profitetur nec dubitat esse faciendum quod quomodo fieri possit inquirit; sic enim habes: quomodo fiet istud, quoniam uirum non cognoui? incredibilis et inaudita generatio ante audiri debuit, ut crederetur. uirginem parere diuini est signum mysterii, non humani. denique accipe inquit tibi signum; ecce uirgo in utero accipiet et pariet filium. legerat hoc Maria, ideo credidit futurum; sed quomodo fieret ante non legerat; non enim quemadmodum fieret uel prophetae tanto fuerat reuelatum. tantum enim mandati mysterium non hominis fuit sed angeli ore promendum. hodie primum auditur: spiritus sanctus superueniet in te, et auditur et creditur.

Denique ecce inquit ancilla domini; contingat mihi secundum uerbum tuum. uide humilitatem, uide deuotionem. ancillam se dicit domini, quae mater eligitur, nec

repentino exaltata promissu est. simul ancillam dicendo nullam sibi praerogatiuam tantae gratiae uindicauit, quae faceret quod iuberetur; mitem enim humilemque paritura humilitatem debuit etiam ipsa praeferre. ecce ancilla domini; contingat mihi secundum uerbum tuum. habes obsequium, uides uotum; ecce enim ancilla domini

apparatus officii est, contingat mihi secundum uerbum tuum conceptus est uoti. quam cito ergo etiam de inpari condicione credidit Maria! quid enim tam inpar quam spiritus sanctus et corpus? quid tam inauditum quam uirgo praegnas contra legem, contra consuetudinem, contra pudorem, cuius carior cura est uirgini? Zaccharias autem non de inpari condicione, sed de senili aetate non credidit; nam condicio congruebat. ex uiro et femina sollemnis est partus nec incredibile debet uideri, ubi natura concordat. cum enim aetas naturae sit, non natura aetatis, fit plerumque ut aetas inpediat naturam; non est tamen inrationabile ut minor cedat causa maiori et potior praerogatiua naturae usum inferioris excludat aetatis. huc accedit quod Abraham et Sarra filium in senectute susceperant et Ioseph filius senectutis est. quodsi quia risit Sarra reprehenditur, iustius condemnatur qui nec oraculo credidit nec exemplo; Maria autem cum dicit: quomodo fiet istud, quoniam uirum non cognoui? non uidetur dubitasse de facto, sed de facti qualitate quaesisse. liquet enim quia faciendum esse crediderat, quae quomodo fieret interrogauit. unde et meruit audire: beata quae credidisti. et uere beata, quae sacerdote praestantior. cum sacerdos negasset, uirgo correxit errorem. nec mirum si dominus redemturus mundum operationem suam inchoauit a Maria, ut per quam salus omnibus parabatur eadem prima fructum salutis hauriret ex pignere.

et bene quaesiuit quomodo fieret; legerat enim quia uirgo generaret, non legerat quemadmodum uirgo generaret; legerat, ut dixi: ecce uirgo in utero accipiet, quomodo autem acciperet in euangelio primum angelus est locutus.

Exsurgens autem Maria in diebus illis abiit in montana cum festinatione in ciuitatem Iudae et intrauit in domum Zachariae et salutauit Elisabet.

morale est omnibus, ut qui fidem exigunt fidem adstruant. et ideo angelus cum abscondita nuntiaret, ut fides adstrueretur exemplo, senioris feminae sterilisque conceptum uirgini Mariae nuntiauit, ut possibile deo omne quod ei placuerit adsereret. ubi audiuit hoc Maria, non quasi incredula de oraculo nec quasi incerta de nuntio nec quasi dubitans de exemplo, sed quasi laeta pro uoto, religiosa pro officio, festina pro gaudio in montana perrexit. quo enim iam deo plena nisi ad superiora cum festinatione contenderet? nescit tarda molimina sancti spiritus gratia.

discite et uos, sanctae mulieres, sedulitatem quam praegnatibus debeatis exhibere cognatis. Mariam, quae ante sola in intimis penetralibus uersabatur, non a publico uirginitatis pudor, non ab studio asperitas montium, non ab officio prolixitas

itineris retardauit in montana uirgo cum festinatione, uirgo officii memor, iniuriae inmemor, adfectu uigente, non sexu relicta perrexit domo.

discite, uirgines, non circumcursare per alienas aedes, non demorari in plateis, non aliquos in publico miscere sermones. Maria in domo sera, festina in publico mansit aput cognatam suam tribus mensibus; etenim quae propter officium uenerat inhaerebat officio. mansit tribus mensibus, non quod domus eam delectaret aliena, sed quia frequentius uideri in publico displicebat.

didicistis, uirgines, pudorem Mariae: discite humilitatem. uenit propinqua ad proximam, iunior ad seniorem nec solum uenit, sed etiam prior salutauit; decet enim ut quanto castior uirgo tanto humilior sit. nouerit deferre senioribus, sit magistra humilitatis, in qua est professio castitatis. est et causa pietatis, est etiam norma doctrinae. contuendum est enim quia superior uenit ad inferiorem, ut inferior adiuuetur, Maria ad Elisabet, Christus ad Iohannem, denique etiam postea, ut sanctificaret baptismum Iohannis, dominus uenit ad baptismum. cito quoque aduentus Mariae et praesentiae dominicae beneficia declarantur; simul enim ut audiuit salutationem Mariae Elisabet, exsultauit infans in utero eius, et repleta est spiritu sancto.

uide distinctionem singulorumque uerborum proprietates. uocem prior Elisabet audiuit, sed Iohannes prior gratiam sensit: illa naturae ordine audiuit, iste exsultauit ratione mysterii, illa Mariae iste domini sensit aduentum, femina mulieris et pignus pignoris, istae gratiam loquuntur, illi intus operantur pietatisque mysterium maternis adoriuntur profectibus duplicique miraculo prophetant matres spiritu paruulorum. exsultauit infans, repleta mater est. non prius mater repleta quam filius, sed cum filius esset repletus spiritu sancto, repleuit et matrem. exsultauit Iohannes, exsultauit et Mariae spiritus. exsultante Iohanne repletur Elisabet, Mariam tamen non repleri spiritu, sed spiritum eius exsultare cognouimus — inconprehensibilis enim inconprehensibiliter operabatur in matre — et illa post conceptum repletur, ista ante conceptum.

Benedicta tu inter mulieres et benedictus fructus uentris tui. et unde hoc mihi ut ueniat mater domini mei ad me?

nouit sermonem suum spiritus sanctus nec umquam obliuiscitur, et prophetia non solum rerum conpletur miraculis, sed etiam proprietate uerborum. quis est iste fructus nisi ille de quo dictum est: ecce hereditas domini fili, mercis fructus uentris? hoc est: hereditas domini fili sunt, qui mercis sunt fructus illius, qui de Mariae uentre processit. ipse fructus uentris est, flos radicis, de quo bene prophetauit Esaias dicens: exiet uirga ex radice Iessae et flos ex radice ascendet; radix enim est familia Iudaeorum, uirga Maria, flos Mariae Christus, qui ueluti bonae arboris fructus pro nostrae uirtutis processu nunc floret, nunc fructificat in nobis, nunc

rediuiua corporis resurrectione reparatur. et unde hoc mihi, ut ueniat mater domini mei ad me?

non quasi ignorans dicit — scit enim esse sancti spiritus gratiam et operationem, ut mater prophetae a matre domini ad profectum sui pignoris salutetur — sed quasi non humani hoc meriti, sed diuinae gratiae munus esse cognoscat, ita dicit: unde hoc mihi? hoc est: quantum bonum mihi accidit, ut mater domini mei ueniat ad me? non cognosco meum. unde hoc mihi? qua iustitia, quibus factis, pro quibus meritis? non usitata haec officia feminarum sunt, ut ueniat mater domini mei ad me. miraculum sentio. cognosco mysterium: mater domini uerbo feta, deo plena est.

Ecce enim ut facta est uox salutationis tuae in auribus meis, exsultauit gaudio infans in utero meo.

et beata quae credidisti. uides non dubitasse Mariam. sed credidisse et ideo fructum fidei consecutam. beata inquit quae credidisti. sed et uos beati, qui audistis et credidistis; quaecumque enim crediderit anima et concipit et generat dei uerbum et opera eius agnoscit. sit in singulis Mariae anima, ut magnificet dominum, sit in singulis spiritus Mariae, ut exsultet in deo, si secundum carnem una mater est Christi, secundum fidem tamen omnium fructus est Christus; omnis enim anima accipit dei uerbum, si tamen inmaculata et inmunis a uitiis intemerato castimoniam pudore custodiat.

quaecumque igitur talis esse potuerit anima magnificat dominum, sicut anima Mariae magnificauit dominum et exsultauit spiritus eius in deo salutari. magnificatur enim dominus, sicut et alibi legisti: magnificate dominum mecum, non quod domino aliquid humana uoce possit adiungi, sed quia magnificatur in nobis: imago enim dei Christus est et ideo si quid iustum religiosumque fecerit anima illam imaginem dei. ad cuius est similitudinem creata, magnificat et ideo, dum magnificat eam, magnitudi nis eius quadam participatione sublimior fit, ut illam imaginem splendido bonorum colore factorum et quadam aemulatione uirtutis in se uideatur exprimere. magnificat autem anima Mariae dominum, et exsultat spiritus eius in deo, eo quod et anima et spiritu patri filioque deuota unum deum, ex quo omnia, et unum dominum, per quem omnia, pio ueneretur adfectu.

sequitur Mariae, quo persona melior, eo prophetia plenior. nec otiosum uidetur quod et ante Iohannem Elisabet prophetat et Maria ante domini generationem; serpunt enim iam temtamenta salutis humanae. nam sicut peccatum a mulieribus coepit, ita etiam bona a mulieribus inchoantur, ut feminae quoque muliebria opera deponentes infirmitati renuntient et anima, quae non habet sexum, ut Maria, quae nescit errorem, religioso imitetur studio castitatem.

Mansit autem Maria cum illa mensibus tribus et reuersa est in domum suam. bene inducitur sancta Maria et exhibuisse officium et mysticum numerum custodisse:

non enim sola familiaritatis est causa quod diu mansit, sed etiam tanti uatis profectus. nam si primo ingressu tantus processus exstitit, ut ad salutationem Mariae exsultaret infans in utero, repleretur spiritu sancto mater infantis, quantum putamus usu tanti temporis sanctae Mariae addidisse praesentiam? mansit autem Maria cum illa mensibus tribus. unguebatur itaque et quasi bonus athleta exercebatur in utero matris propheta; amplissimo enim uirtus eius certamini parabatur. denique tamdiu mansit Maria, quamdiu Elisabet pariendi tempus inpleret. quodsi diligenter aduertas, . inuenies hoc nusquam positum nisi in generatione iustorum. denique inpleti sunt dies, ut pareret Maria, inpletum est tempus, ut pareret Elisabet, inpletum est uitae tempus, cum sancti uiri ex hoc uitae curriculo demigrarent. plenitudinem iusti uita habet, inanes autem dies sunt inpiorum.

peperit ergo filium Elisabet et congratulabantur uicini. habet sanctorum editio laetitiam plurimorum, quia conmune est bonum; iustitia enim conmunis est uirtus. et ideo in ortu iusti futurae uitae insigne praemittitur et gratia secutura uirtutis exsultatione uicinorum praefigurante signatur. pulchre autem tempus, quo fuit in utero propheta, describitur, ne Mariae praesentia taceatur, sed tempus siletur infantiae, eo quod praesentia domini matris in utero roboratur, qui infantiae inpedimenta nesciuit. et ideo in euangelio nihil super eo legimus nisi ortum eius et oraculum, exsultationem in utero, uocem in deserto. neque enim ullam infantiae sensit aetatem qui supra naturam, supra aetatem in utero situs matris a mensura perfectae coepit aetatis plenitudinis Christi.

! Et respondit mater eius et dixit: non, sed uocabitur Iohannes.. et responderunt ad illam: nemo est in cognatione tua qui uocetur hoc nomine. adnuebant ergo patri eius quem uellet uocari eum. et accepit pugillarem et scripsit dicens: Iohannes est nomen eius. et mirati sunt omnes. continuo autem resoluta est lingua eius et apertum est os eius, et loquebatur benedicens deum. mire sanctus

euangelista praemittendum putauit quod plurimi infantem patris nomine Zachariae adpellandum putarunt, ut aduertas matri non nomen alicuius displicuisse degeneris, sed id sancto infusum spiritu, quod ab angelo ante Zachariae fuerat praenuntiatum. et quidem ille mutus intimare uocabulum fili nequiuit uxori, sed per prophetiam Elisabet didicit quod non didicerat a marito. Iohannes est inquit nomen eius, hoc est: non ei nos nomen inponimus, qui iam a deo nomen accepit. habet uocabulum suum quod agnouimus, non quod elegimus. habent hoc menta sanctorum, ut a deo nomen accipiant. sic Iacob Israhel dicitur, quia deum uidit, sic dominus noster Iesus nominatus est, antequam natus, cui non angelus, sed pater nomen inposuit. reuelabitur enim inquit filius meus Iesus cum his qui cum eo iocundabuntur, qui relicti sunt in annis quadringentis. et erit post annos hos et morietur filius meus Christus et conuertetur saeculum. uides angelos quae audierint, non quae usurpauerint nuntiare. nec mireris si nomen mulier quod non audiuit adseruit,

quando spiritus ei sanctus, qui angelo mandauerat, reuelauit. neque poterat domini ignorare praenuntium quae prophetauerat Christum.

et bene additur quia nemo in cognatione eius uocabatur hoc nomine, ut intellegas nomen non generis esse, sed uatis. Zaccharias quoque nutu interrogatur, sed quia incredulitas ei adfatum eripuerat et auditum, quod uoce non poterat, manu et litteris est locutus; scripsit enim dicens:Iohannesestnomen eius. et hic nomen non inponitur, sed adstruitur meritoque continuo resoluta est lingua eius, quia quam uinxerat incredulitas fides soluit. credamus et nos igitur, ut loquamur, ut lingua nostra, quae incredulitatis uinculis est ligata, rationis uoce soluatur. Scribamus spiritu mysteria, si uolumus loqui, scribamus praenuntium Christi non in tabulis lapideis, sed in tabulis cordis carnalibus. etenim qui Iohannem loquitur Christum prophetat. loquamur Iohannem, loquamur et Christum, ut nostrum quoque os possit aperiri. quod in sacerdote tanto inrationabilis modo pecudis frena nutantis fidei cohercebant.

Et Zaccharias pater eius inpletus est spiritu sancto et prophetabat dicens. uide quam bonus deus et facilis indulgere peccatis non solum ablata restituit, sed etiam insperata concedit. ille dudum mutus prophetat; haec enim gratia dei maxima, quod eum qui negauerant confitentur. nemo ergo diffidat, nemo ueterum conscius delictorum praemia diuina desperet. nouit deus mutare sententiam. si tu noueris emendare delictum. et tu, puer, propheta altissimi uocaberis.

pulchre cum de domino prophetaret, ad prophetam sua uerba conuertit, ut hoc quoque beneficium esse domini designaret, ne cum publice numeraret sua quasi ingratus tacuisse quae acceperat beneficia uideretur, quae agnoscebat in filio. sed fortasse aliqui quasi inrationabilem mentis excessum putent, quod octo dierum adloquitur infantem. uerum si teneamus. intellegimus profecto quod potuit uocem patris natus audire, qui Mariae salutationem, antequam nasceretur, audiuit. sciebat propheta alias esse aures prophetae, quae spiritu dei, non corporis aetate reserantur, habebat intellegendi sensum, qui exsultandi habebat adfectum.

simul illud aduerte quam paucis Elisabet, quam multis Zaccharias prophetet. et uterque sancto inpletus spiritu loquebatur, sed disciplina seruatur, ut mulier discere magis quae diuina sunt studeat quam docere. nec facile ullam prophetasse uberius quam matrem domini repperimus. prophetissa ipsa Maria soror Aaron quam cito cantici uerba conclusit eademque, ubi prolixius est locuta cum fratre, nequaquam sui poenam sermonis euasit.

Factum est autem in diebus illis exiuit edictum a Caesare Augusto, ut censum profiteretur uniuersus orbis terrae.

de ortu saluatoris dicturi non putamus alienum ut quo natus sit tempore requiramus. quid enim professio saecularium ad generationem domini pertinet nisi ut aduertamus hoc quoque diuinum esse mysterium, quia. dum professio saecularis

optenditur, spiritalis inpletur, non terrarum regi dicenda, sed caeli? professio ista fidei census animorum est; abolito enim synagogae censu uetusto nouus census ecclesiae parabatur, qui tormenta non exigeret, sed auferret, et spiritaliter in typo plebis sua iam Christo nomina conferebat. non hic spatia terrarum, sed mentium animorumque censentur nec describuntur limites, sed proferuntur, nec aetas ulla distinguitur, sed omnis adscribitur; nullus enim ab hoc inmunis est censu, quia omnis aetas munifica Christo est, quem uagientes pueri martyrio confitentur, quem intra uterum positi exsultatione testantur. nihil in hoc censu uerearis terribile, nihil inmite, nihil triste; sola unumquemque fides signat. uis Christi audire censores? iubentur censere sine uirgis nec terrore, sed gratia plebem quaerere, recondere gladium, non possidere aurum. talibus censoribus adquisitus est orbis.

denique, ut scias censum non Augusti esse, sed Christi, totus orbis profiteri iubetur. quando nascitur Christus, omnes profitentur: quando mundus concluditur, omnes periclitantur. qui ergo poterat professionem totius orbis exigere nisi qui totius habebat orbis imperium? non enim Augusti, sed domini est terra et plenitudo eius, orbis terrarum et uniuersi qui habitant in ea. Gothis non imperabat Augustus, non imperabat Armeniis: imperabat Christus. acceperunt utique Christi censorem, qui Christi martyras ediderunt. et ideo fortasse nos uincunt, ut praesentia docent, quoniam quem illi oblatione sanguinis fatebantur huic Arriani quaestionem generis inferebant.

Haec inquit professio prima facta est. atqui plerasque iam partes terrarum saepe fuisse descriptas loquuntur historiae. haec est ergo professio prima <non gentium), sed mentium, cui omnes profitentur, quia nullus excipitur, non praeconis euocatione, sed uatis, qui multo ante praedixit: omnes gentes, plaudite manibus, iubilate deo in uoce exsultationis, quoniam deus summus, terribilis, rex magnus super omnem terram. denique ut scias censum esse iustitiae. ueniunt ad eum Ioseph et Maria, hoc est, iustus et uirgo, ille qui uerbum seruaret, ista quae pareret. ubi profitentur iustus et uirgo nisi ubi nascitur Christus? omnis enim spiritus qui confitetur legum Christum in carne uenisse de deo est. ubi autem secundum altiorem rationem nascitur Christus nisi in corde tuo et in pectore tuo? prope est enim uerbum, in ore tuo et in corde tuo.

pulchre autem quod et praesidis nomen addidit, ut senem temporis designaret. praeside inquit Syriae Cyrino facta est haec prima professio, ut quasi consulem quendam signi gratia huic libro euangelista adscripsisse uideatur. nam si consules adscribuntur tabulis emtionis, quanto magis redemtioni omnium debuit tempus adscribi! habes ergo omnia quae in contractibus esse consuerunt, uocabulum summam illic potestatem gerentis, diem, locum, causam. testes quoque adhiberi solent; hos quoque natiuitati suae et generationi secundum carnem Christus adhibuit, qui signarent euangelium, dicens: uos eritis mihi testes in Hierusalem. Factum est

autem, cum essent ibi, inpleti sunt dies ut pareret. et peperit filium primogenitum et pannis eum inuoluit et posuit in praesaepio, quia non erat locus in eo deuersorio.

breuiter sanctus Lucas et quomodo et quo tempore et quo loco secundum carnem Christus natus sit explicauit. at uero de caelesti generatione si quaeris, lege euangelium sancti Iohannis, qui a caelestibus exorsus ad terrena descendit. illic inuenies et quando erat et quomodo erat et quid erat, quid egerat, quid agebat et ubi erat et quo uenerit, quomodo uenerit, quo tempore uenerit, qua causa uenerit. in principio inquit erat uerbum: habes quando erat, et uerbum erat apud deum: habes quomodo erat. habes etiam quid erat: et deus inquit erat uerbum, quid egerat: omnia per ipsum facta sunt, quid agebat: erat lux uera, quae inluminat omnem hominem uenientem in hunc mundum, et ubi erat: in hoc mundo erat, quo uenerit: in sua propria uenit, quomodo uenerit: uerbum caro factum est. quando uenerit Iohannes testimonium perhibet de ipso dicens: hic est de quo dixi: qui post me uenit ante me factus est, quia prior me erat. qua causa uenerit Iohannes ipse testatur:ecce agnus dei, ecce qui tollit peccatum mundi. si igitur generationem utramque cognouimus et utriusque munus et causam qua uenit aduertimus, ut pereuntis mundi peccata suscipiens peccati labem et omnium mortem in se, qui uinci non posset, aboleret, consequens est ut nunc quoque sanctus Lucas euangelista nos doceat et uias domini secundum carnem crescentis ostendat.

nec quemquam monere debet quod altiore consilio Iohannis infantiam diximus praetermissam, Christi uero infantiam adserimus esse descriptam; non enim omnium est dicere: factus sum infirmibus infirmus, ut infirmos lucrifaciam; omnibus omnia factus sum, neque de quoquam ita alio dici potest quia uulneratus est propter iniquitatem nostram et infirmatus propter peccata nostra. ille igitur paruulus, ille infantulus fuit, ut tu uir possis esse perfectus: ille inuolutus in pannis ut tu mortis laqueis absolutus: ille in praesaepibus, ut tu in altaribus: ille in terris, ut tu in stellis: ille alium locum in eo deuersorio non habebat, ut tu plures haberes in caelestibus mansiones. qui cum diues inquit esset, propter uos pauper factus est, ut illius inopia uos ditaremini. meum ergo paupertas illa patrimonium est et infirmitas domini mea uirtus est. maluit sibi egere, ut omnibus abundaret. me illi infantiae uagientis abluunt fletus, mea lacrimae illae delicta lauerunt. plus igitur, domine Iesu, iniuriis tuis debeo quod redemtus sum quam operibus quod creatus sum. non prodesset nasci, nisi redimi profuisset.

Sed nemo intra usum corporis formam omnem diuinitatis includat. alia natura carnis, alia diuinitatis est gloria. propter infirmitas, in se potentia; propter te inopia, in se opulentia. 15 noli hoc aestimare quod cernis, sed quod redimeris agnosce. quia in pannis est uides, quia in caelis est non uides. infantis audis uagitus, non audis bouis dominum agnoscentis mugitus; agnouit enim bos possessorem suum et asinus praesaepe domini sui, immo praesaepium dixerim, sicut scripsit qui transtulit; nihil enim aput me distat in uerbo, quod non distat in sensu. nam si orator illorum

qui faleras sermonum sequuntur negat in hoc fortunas positas esse Graeciae, hoc an illo uerbo usus sit, sed rem spectandam putat, si ipsi philosophi eorum qui totos dies in disputatione con. sumunt minus Latinis et receptis usi sermonibus sunt, ut propriis uterentur, quanto magis nos neglegere uerba debemus, spectare mysteria, quibus uincit sermonis uilitas, quod operum miracula diuinorum nullis uenustata sermonibus ueritatis suae lumine refulserunt? denique asinam illam rationabilem non fuco deliciarum, sed suco naturalis alimoniae praesaepia sancta pauerunt.

hic est dominus, hoc praesaepe, quo nobis diuinum mysterium reuelatum est, inrationabili gentes pecudum intra praesaepia more uiuentes alimoniae sacrae ubertate pascendos. agnouit ergo asina, species scilicet et forma gentilium, praesaepe domini sui. et ideo dicit: dominus pascit me, et nihil mihi deerit. an mediocribus signis deus probatur, quod angeli ministrant, quod magi adorant, quod martyres confitentur? ex utero funditur, sed coruscat e caelo; terreno in deuersorio iacet, sed caelesti lumine uiget. nupta peperit, sed uirgo concepit; nupta concepit, sed uirgo generauit. docuit enim nos sanctus Matthaeus non mediocre mysterium, quod sanctus Lucas, quia plene iam erat expositum, silendum putauit, satis se diuitem fore credens, si praesaepe sibi domini ex omnibus uindicasset.

istum igitur paruulum, quem tu quasi uilem, qui infidelis es, arbitraris, magi ex oriente uenientes tam longo spatio sequebantur et procidentes adorant et regem adpellant et resurrecturum fatentur offerentes de thesauris suis aurum, tus et murram. quae sunt ista uerae fidei munera? aurum regi, tus deo, murra defuncto; aliud enim regis insigne, aliud diuinae sacrificium potestatis, aliud honor est sepulturae, quae non corrumpat corpus mortui, sed reseruet. nos quoque, qui haec audimus et legimus, de thesauris nostris talia, fratres, munera proferamus; habemus enim thesaurum in uasis fictilibus. si igitur in te ipso, non ex te debes aestimare quod es, sed ex Christo, quanto magis in Christo non tua debes aestimare, sed Christi!

ergo magi de thesauris suis offerunt munera. uultis scire quam bonum meritum habeant? stella ab his uidetur et ubi Herodes est non uidetur; ubi- Christus \'est rursus uidetur et uiam monstrat. ergo stella haec uia est et uia Christus, quia secundum incarnationis mysterium Christus est stella; orietur enim stella ex Iacob et exsurget homo ex Israhel. denique ubi Christus et stella est; ipse enim est stella splendida et matutina. sua igitur ipse luce se signat.

Accipe aliud documentum. alia uenerunt uia magi, alia redeunt; qui enim Christum uiderant, Christum intellexerant meliores utique quam uenerant reuertuntur. duae quippe sunt uiae, una quae ducit ad interitum, alia quae ducit ad regnum. illa peccatorum est, quae ducit ad Herodem, haec uia Christus est, qua reditur ad patriam; hic enim temporalis est incolatus, sicut scriptum est: multum incola facta est anima mea. caueamus igitur Herodem mundanae ad tempus praesulem potestatis, ut patriae caelestis aeternum consequamur habitaculum.

non electis tantum praemia ista proposita sunt, sed etiam omnibus, quoniam omnia et in omnibus Christus; uides enim quia non otiose uel de Chaldaeis, qui peritiores numeris habentur, Abraham deo credidit uel magi, qui licet magicis artibus conciliandae sibi studium diuinitatis inpendunt, ortum in terris domini crediderunt, non inquam otiose, sed ut ex aduersariis gentibus sanctae religionis testimonium sumeretur et diuini timoris exemplum.

sed tamen qui sunt isti magi nisi qui, ut historia quaedam docet, a Balaam genus ducunt, a quo prophetatum est: orietur stella ex Iacob. isti ergo sunt non minus fidei quam successionis heredes. ille stellam uidit in spiritu, isti uiderunt oculis et crediderunt. uiderant nouam stellam quae non erat uisa a creatura mundi, uiderant nouam creaturam et non solum in terra, sed etiam in caelo gratiam noui hominis requirebant secundum quod Moyses prophetice posuit quia orietur stella ex Iacob et exsurget homo ex Israhel. et cognouerunt hanc esse stellam, quae hominem deumque significat. adorauerunt paruulum. utique non adorassent, si paruulum tantummodo credidissent. magus ergo intellegit suas cessare artes, tu non intellegis tua dona uenisse? ille fatetur alienum, tu non agnoscis promissum? ille contra se credit, tu pro te non putas esse credendum?

Natum ergo magi nuntiant regem: perturbatur Herodes, congregat scribas et principes sacerdotum et interrogat ubi Christus oriatur. magi tantummodo regem nuntiant, Herodes Christum requirit; ipsum igitur regem de quo interrogat confitetur. deinde cum ubi nasci haberet inquiritur, utique praenuntiatus ostenditur; neque enim quaeri poterat qui non erat nuntiatus. o amentes Iudaei, uenisse non creditis quem uidetis, uenisse non creditis quem dicitis esse uenturum! nuntiate inquit mihi, ut ueniam et adorem eum. insidiatur quidem Herodes, sed deum non negat, quem memorat adorandum. deinde infantes occidi iubet. cui alii nisi deo talis uictima debebatur? expers licet sensus infantia deum tamen, pro quo interimitur, confitetur. haec de Matthaeo pauca libauimus, ut clareret infantiae tempora a diuinitatis operibus minime uacasse. quodsi aetas carnis ignaua operis fuit, profecto deus erat qui diuinitatis operibus exercebat carnis aetatem, qui etiam pastores in illa faciebat regione uigilare custodientes uigilias noctis supra gregem suum.

uidete ecclesiae surgentis exordium: Christus nascitur et pastores uigilare coeperunt, qui gentium greges pecudum modo ante uiuentes in aulam domini congregarent, ne quos spiritalium bestiarum per offusas noctium tenebras paterentur incursus. et bene pastores uigilant, quos bonus pastor informat. grex igitur populus, nox saeculum, pastores sunt sacerdotes. aut fortasse etiam ille sit pastor, cui dicitur: esto uigilans et confirma, quia non solum episcopos ad tuendum gregem dominus ordinauit, sed etiam angelos destinauit. ecce angelus domini stetit ante illos.

uidete quemadmodum diuina cura fidem adstruat. angelus Mariam, angelus Ioseph, angelus pastores edocet. non satis est semel missum; duobus enim et tribus testibus stat omne uerbum. et facta est cum angelo multitudo exercitus caelestium laudantium deum et dicentium: gloria in altissimis deo et in terra pax hominibus bonae uoluntatis.

bene angelorum nominatur exercitus, qui ducem militiae sequebantur. cui igitur laudem angeli nisi domino suo dicerent iuxta quod scriptum est: laudate dominum de caelis, laudate eum in excelsis. laudate eum omnes angeli eius? inpleta igitur prophetia est. laudatur de caelis dominus et uidetur in terris, de quo sanctus Marcus ait quia cum bestiis erat et angeli ministrabant ei, ut in altero misericordiae insigne, in altero diuinae indicium potestatis agnoscas. tuum est quod bestias patitur, suum quod ab angelis praedicatur. et aiunt: uideamus hoc uerbum quod factum est, sicut dominus ostendit nobis. et uenerunt festinantes.

uides festinare pastores; nemo enim cum desidia Christum requirit. uides pastores angelo credidisse: et tu patri, filio, spiritui sancto, angelis, prophetis, apostolis crede. uide quam signate scriptura singulorum libret momenta uerborum. festinant\' inquit \'uerbum uidere*. etenim cum caro domini uidetur, uerbum uidetur, quod est filius. non mediocre fidei tibi hoc uideatur exemplum, non uilis persona pastorum. certe quo uilior ad prudentiam eo pretiosior ad fidem. non gymnasia choris referta sapientium, sed plebem dominus simplicem requisiuit, quae falerare audita et fucare nesciret; simplicitas enim quaeritur. non ambitio desideratur. nec contemnenda putes quasi uilia uerba pastorum. a pastoribus etiam Maria fidem colligit, a pastoribus populus ad dei reuerentiam congregatur; mirati enim sunt de his quae dicebantur a pastoribus ad ipsos.

Maria autem conseruabat omnia haec uerba conferens in corde suo. discamus sanctae uirginis in omnibus castitatem, quae non minus ore pudica quam corpore argumenta fidei conferebat in corde. si Maria a pastoribus discit, cur tu declinas discere a sacerdotibus? si Maria ante praecepta apostolica tacet, cur tu post apostolica praecepta magis cupis docere quam discere? disce personae uitium esse, non sexus; sexus enim sanctus. denique Maria praeceptum non accepit, exemplum edidit.

Circumciditur itaque puer. quis ille puer nisi ille de quo dictum est: puer natus est nobis, filius datus est nobis? factus est enim sub lege, ut eos qui sub lege essent lucrifaceret.

quid sit autem in Hierusalem sisti domino dicerem, nisi in Esaiae conmentis ante dixissem; circumcisus enim uitiis dominico dignus iudicabatur optutu, quia oculi domini super iustos. uides omnem legis ueteris seriem fuisse typum futuri — nam et circumcisio purgationem significat delictorum — sed quoniam prona quadam cupiditate peccandi humanae carnis et mentis fragilitas inextricabilibus uitiis in-

plicatur, eo per octauum circumcisionis diem culpae totius futura purgatio resurrectionis praefigurabatur aetate. hoc est enim illud: quia omne masculum adaperiens uuluam sanctum domino uocabitur; uerbis enim legis promittebatur uirginis partus. et uere sanctus, quia inmaculatus. denique ipsum esse qui lege signetur in eundem modum ab angelo repetita uerba declarant: quia quod nascetur inquit sanctum uocabitur filius dei. non enim uirilis coitus uuluae uirginalis secreta reserauit, sed inmaculatum semen inuiolabili utero spiritus sanctus infudit; solus enim per omnia ex natis de femina sanctus dominus Iesus, qui terrenae contagia corruptelae inmaculati partus nouitate non senserit et caelesti maiestate depulerit.

nam si litteram sequamur, quomodo sanctus omnis masculus, cum multos sceleratissimos fuisse non lateat? numquid sanctus Achab? numquid sancti pseudoprophetae, quos ad Heliae preces ultor caelestis iniuriae ignis absumsit? sed ille sanctus, per quem figuram futuri mysterii pia legis diuinae praescripta signabant, eo quod solus sanctae ecclesiae uirginis ad generandos populos dei inmaculatae fecunditatis aperiret genitale secretum. hic ergo solus aperuit sibi uuluam. nec mirum; qui enim dixerat ad prophetam: priusquam te formarem in utero, noui te et in uulua matris sanctificaui te, qui ergo uuluam sanctificauit alienam, ut nasceretur propheta, hic est qui aperuit matris suae uuluam, ut inmaculatus exiret.

Et ecce homo erat in Hierusalem, cui nomen Symeon, et homo iste iustus et timoratus, exspectans consolationem Israhel. non solum ab angelis et prophetis, a pastoribus et parentibus, sed etiam a senioribus et iustis generatio domini accipit testimonium. omnis aetas et uterque sexus euentorumque miracula fidem adstruunt: uirgo generat, sterilis parit, mutus loquitur, Elisabet prophetat, magus adorat, utero clausus exsultat, uidua confitetur, iustus exspectat. et bene iustus, qui non suam, sed populi gratiam requirebat, cupiens ipse corporeae uinculis fragilitatis absolui, sed exspectans uidere promissum; sciebat enim quia beati oculi qui uiderent.

nunc inquit dimitte seruum tuum. uide iustum uelut corporeae carcere molis inclusum uelle dissolui, ut incipiat esse cum Christo; dissolui enim et cum Christo esse multo melius. sed qui uult dimitti ueniat in templum, ueniat in Hierusalem, exspectet Christum domini, accipiat in manibus uerbum dei et conplectatur quibusdam fidei suae bracchiis. tunc dimittetur, ut non uideat mortem, qui uiderit uitam.

uides uberem in omnes gratiam domini generatione diffusam et prophetiam incredulis negatam esse, non iustis. ec.ce . et Symeon prophetat in ruinam et resurrectionem plurimorum uenisse dominum Iesum Christum, ut iustorum iniquorumque- merita discernat et pro nostrorum qualitate factorum iudex uerus et iustus aut supplicia decernat aut praemia.

et tuam inquit ipsius animam pertransibit gladius. nec littera nec historia docet ex hac uita Mariam corporalis necis passione migrasse; non enim anima, sed cor-

pus materiali gladio transuerberatur. et ideo prudentiam Mariae haut ignaram mysterii caelestis ostendit. uiuum enim uerbum dei et ualidum et acutum omni gladio acutissimo, penetrans usque ad diuisionem animae et spiritus artuumque et medullarum cogitationes cordis et secreta scrutatur animorum, quia nuda mentium et aperta sunt omnia filio, quem conscientiae secreta non fallunt.

prophetauit itaque Symeon, prophetauerat copulata coniugio, prophetauerat uirgo, debuit etiam uidua, ne qua aut professio deesset aut sexus. et ideo Anna et stipendiis uiduitatis et moribus talis inducitur, ut digna plane fuisse credatur, quae redemtorem uenisse omnium nuntiaret. cuius merita cum alibi descripserimus, cum uiduas hortaremur, hoc loco, quoniam ad alia properamus, non putamus iteranda. non otiose tamen annos LXXXIIII uiduitatis eius expressit, quia et septem duodecades et duae quadragesimae sacrum uidentur numerum designare. 16

Et cum facti essent illi anni duodecim. a duodecimo anno, ut legimus, dominicae sumitur disputationis exordium; hic enim praedicandae fidei euangelizantium numerus debebatur. nec otiose inmemor suorum secundum carnem parentum, qui secundum carnem utique sapientia dei inplebatur et gratia, post triduum repperitur in templo, ut esset indicio quia post triduum triumphalis illius passionis in sede caelesti et honore diuino fidei nostrae se resurrecturus offerret, qui mortuus credebatur.

quid est quod me quaerebatis? nescitis quia in patris mei oportet me esse? duae sunt in Christo generationes: una est paterna, materna altera; paterna illa diuinior, materna uero quae in nostrum laborem usumque descendit. et ideo quae supra naturam, supra aetatem, supra consuetudinem fiunt non humanis adsignanda uirtutibus, sed diuinis referenda. sunt potestatibus. alibi eum ad mysterium mater inpellit, hic mater arguitur, quia adhuc quae humana sunt exigat. sed cum hic duodecim describatur annorum, illic discipulos habere doceatur, uides matrem didicisse de filio, ut exigeret a ualidiore mysterium, quae stupebat in iuniore miraculum.

et uenit Nazareth et erat subditus illis. quid enim magister uirtutis nisi officium pietatis inpleret? et miramur si patri defert, qui subditur matri? non utique infirmitatis, sed pietatis ista est subiectio, adtollat licet scaeuis emissus latebris coluber perfidiae caput et serpentinis euomat uenena pectoribus. cum dicit se filius missum, maiorem haereticus appellat patrem, ut inperfectum filium dicat, qui potest habere maiorem, ut alienis auxiliis adserat eum qui mittitur indigere. numquid et humano egebat auxilio, ut materno seruiret inperio? deferebat homini, deferebat ancillae -ipsa enim dicit: ecce ancilla domini — deferebat simulato patri: et miraris, si deo detulit? an homini deferre pietas est, deo deferre infirmitas est? uel ei humanis diuina perpende et quid patri amoris debeatur agnosce. pater honorificat filium: non uis ut filius honorificet patrem? pater uoce caelesti in filio se

placere profitetur: non uis ut filius humanae amictum carnis indutus, cum humana uoce, humano loquatur adfectu, patrem dicat esse maiorem? nam si magnus dominus et laudabilis nimis et magnitudinis eius non est finis, utique magnitudo quae finem non habet nec augmentum habet. sed cur non accipiam religiosis auribus filium patri in susceptione corporis oboedientem, cum religiose accipiam patrem filio deferentem?

disce potius tuae utilitatis praecepta et exempla pietatis agnosce. disce quid parentibus tuis debeas, cum legis a patre filium non uoluntate, non opere, non tempore discrepare. etsi personis duo potestate unum sunt et utique nullum pater ille caelestis laborem generationis expertus est, tu matri debes pudoris iniuriam, uirginitatis dispendium, partus periculum, matri longa fastidia, matri longa discrimina, cui miserae in ipsis uotorum fructibus maius periculum est, et cum ediderit quod optauit, partu absoluitur, non timore. quid annos patres loquor pro filiorum profectu et multiplicatos alienis usibus census iactaque agricolae semina posterorum aetatibus profutura? nonne pro his obsequia saltim oportet rependi? cur inpio patris uita prolixior et conmunitas patri-monii uideatur angustior, cum Christus non refugiat coheredes?

Factum est uerbum dei super Iohannem Zachariae filium in deserto. congregaturus ecclesiam dei filius ante operatur in seruulo. et ideo bene posuit sanctus Lucas factum esse dei uerbum super Iohannem Zachariae filium in deserto, ut ecclesia non ab homine coeperit. sed a uerbo. ipsa est enim desertum, quia plures fili desertae magis quam eius quae habet uirum. denique ipsi dicitur: laetare sterilis et: exsulta desertum, quia nullis adhuc conuenae plebis operibus colebatur neque ullum adhuc arbores illae, quae fructum ferre poterant, meritorum suorum uerticem praeferebant. nondum uenerat qui diceret: ego autem sicut oliua fructifera in domo domini, nondum uitis illa caelestis fructus palmitibus suis uerborum quodam suorum traduce ministrabat. factum est ergo uerbum, ut quae erat ante deserta fructum nobis terra generaret, factum uerbum est, uox secuta est; uerbum enim prius intus operatur, sequitur uocis officium. unde et Dauid dicit: credidi propter quod locutus sum.

prius credidit. ut loqui posset. factum est autem uerbum, ut sanctus Baptista Iohannes paenitentiam praedicaret. et ideo plerique sancto Iohanni typum legis inponunt, eo quod lex peccatum denuntiare potuit, donare non potuit; lex enim unumquemque, qui uiam gentium sequebatur, reuocat ab errore, restringit a crimine, paenitentiam suadet, ut gratiam consequatur. lex autem et prophetae usque ad Iohannem, Iohannes autem praenuntius Christi. ita lex ecclesiae praenuntia et gratiae paenitentia est. bene itaque sanctus Lucas conpendio usus est, ut Iohannem declararet prophetam dicens factum esse super eum dei uerbum. alia non adderet; nullus enim eget indicio sui qui uerbo dei abundat. unum itaque dixit et omnia declarauit.

at uero sanctus Matthaeus et Marcus et uestitu et cinctu et cibo prophetam declarare uoluerunt, eo quod uestitum de pilis camellorum habuit et zonam pelliciam super lumbos suos, lucustas autem et mel siluestre edebat. praenuntius enim Christi non patiebatur inmundarum perire exuuias bestiarum ipso quoque uestitus indicio designans Christum esse uenturum, qui beluina inluuieque contexta pro nostrorum deformitate meritorum gentilitatis inmundae peccata suscipiens in illo tropaeo crucis amictu quodam se nostrae carnis exueret.

quid autem sibi uult cinctus zonae pelliciae nisi quod caro ista, quae mentem prius grauare consueuerat, ea post aduentum domini non inpedimento coepit esse, sed cingulo? eo quod iuxta Dauid in salicibus organa nostra suspendimus et iuxta apostolum confidentiam non habemus in carne et confidentiam habemus in corpore, non habemus in uoluptatibus, habemus in passionibus, quoniam in spiritu feruens uigeat adfectus et ad omne adcingamur obsequium caelestium praeceptorum deuotione mentis intenti atque adparatu corporis expediti.

cibus quoque propheticus index officii nuntiusque mysterii est. quid enim tam otiosum ad hominis officium quam lucustas quaerere et quid tam plenum ad uatis mysterium? nam quo magis ad fructum inutiles, ad usum inertes, ad tactum fugaces, uagae saltu, ore stridulae sunt lucustae, eo conuenientius his populi figura gentilis aptatur, qui nullo usu laboris, nullo operis sui fructu, sine grauitate, sine uoce sonum querellae ederet, uerbum uitae ignoraret. hic igitur populus cibus est prophetarum; nam quo numerosior populus congregatur, eo uberior prophetici oris usus augetur. ecclesiae quoque gratia praefiguratur in melle siluestri, non intra aluearium legis plebis Iudaicae fetu repperta, sed in campis et foliis siluae gentilium errore diffusa, iuxta quod dictum est: inuenimus eam in campis siluae.

et hic quidem mel siluestre edebat adnuntians populos de petrae melle saturandos, sicut scriptum est: et de petra mellis saturauit eos. sic etiam Helian corui cibo aduecticio et lucratiuo potu inter deserta pauerunt, ut indicio foret populos nationum taetro squalentes colore meritorum, qui ante cibum faetidis in cadaueribus requirebant, nunc de se aduecticiam prophetis alimoniam praebituros; cibus enim prophetarum diuinae uoluntatis effectus est, sicut ipse dominus declarauit dicens: meus cibus est, ut faciam uoluntatem eius qui me misit.

uox clamantis in deserto. bene uox dicitur Iohannes, uerbi praenuntius. nam ipse interrogatus Iohannes: quid dicis de te ipso? ait: ego uox clamantis in deserto. ideo ait: qui post me uenit ante me factus est, quia uox praecedit inferior, uerbum sequitur, quod praecellit. ideo et a Iohanne baptizari uoluit, quia in hominibus uerbum consecratur uoce doctoris. ideo fortasse et Zaccharias uocem recepit, quia uocem locutus est.

Generatio uiperarum, quis ostendit uobis fugere a uentura ira? facite ergo fructus dignos paenitentiae, et ne coeperitis dicere: pater noster est Abraham. dico autem uobis, quia potens est deus de lapidibus istis

suscitare filios Abrahae, argui quidem uidetur malitia Iudaeorum, eo quod uarii noxiae mentis ueneno serpentinos lapsus et terrena cubilia, non diuinae aliquod mysterium cognitionis operentur, sed tamen cum dicitur: quis ostendit uobis fugere a uentura ira? ostenditur his dei miseratione infusa prudentia, ut gerant suorum paenitentiam delictorum futuri terrorem iudicii prouida deuotione metuentes. ad generationem ergo, non ad successionem referenda est conparatio uiperarum. aut fortasse iuxta quod scriptum est: estote prudentes sicut serpentes ostenduntur habere prudentiam naturalem, qui profutura uideant et sponte deposcant, sed adhuc noxia non relinquant.

et ideo admonentur claritatem sibi magis operis quam nobilitatem generis uindicare, quod nulla in successione praerogatiua sit, nisi fidei adstipuletur hereditas, quam dei nutu ad populos gentilium transferendam sermone prophetico reuelauit dicens: potens est deus de lapidibus his suscitare filios Abrahae. nam licet deus possit diuersas conuertere et conmutare naturas, tamen quia mihi plus mysterium quam miraculum prode est, in praenuntio Christi nihil magis quam aedificationem ecclesiae debeo surgentis agnoscere, quae non rupeis saxis, sed uiuis lapidibus exstructa in habitaculum dei et fastigium templi conuersione nostrorum surrexit animorum. etenim parabat deus mentium nostrarum dura mollire et de lapidibus offensionis excitare cultores religionis. quid enim aliud quam lapides habebantur qui lapidibus seruiebant, similes utique his qui facerent eos? prophetatur igitur saxosis gentilium fides infundenda pectoribus et futuros per fidem Abrahae filios oracula pollicentur, quibus per duritiam mentis saxeus quidam insensibilis inrationabilisque naturae usus inoleuerat. nam si lapidibus uiuis firmatos uiros fidei robore sententia apostolica conparauit iuxta quod scriptum est: et uos tamquam lapides uiui aedificamini domus spiritalis in sacerdotium sanctum offerentes hostias spiritales, multo altius hic uidentur uoce prophetica lapidibus homines conparati, qui ita humanae sensum mentis amiserant, ut dum lapidibus putant diuinitatis alicuius inesse rationem, ipsi in naturam lapidum non usu corporis, sed mentis habitu uerterentur. denique ex Abrahae secundum carnem successione manantes et principes Sodomorum appellantur et parietes dealbati. ita sibi praerogatiuam generis morum magis similitudo uindicat quam ordo maiorum. quin etiam ut scias quia lapidibus conparati sunt homines, arboribus quoque homines conparauit subiciens propheta:

quia iam securis ad radices arborum posita est. exempli autem ideo facta mutatio est, ut illo conparationis processu quidam intellegatur hominis clementior iam profectus. nam illi ante deformes ad usum, nudi ad ornatum, steriles ad fructum, inrationabiles ad profectum iam in arborum speciem figurantur, quae rationabili

quodam naturae munere decorae ad usum, ad aspectum uenustae, ad fructum opimae surgunt cacuminibus, funduntur bracchiis, replentur fructibus, frondibus uestiuntur. atque utinam nos fecundarum usum arborum possimus imitari meritisque crescentibus longaeuae humilitatis radice fundati sublimes ab humo, decori ad speciem adultos fructuosorum operum uertices erigamus, ne euangelici securis agricolae trunci radicem siluestris excidat. uae enim mihi est, si non euangelizauero — sed uox ista apostolica est — uae mihi est, si non peccata defleuero; uae mihi, si non media nocte surrexero ad confitendum tibi; uae mihi, si dolum proximo meo fecero; uae, si locutus non fuero ueritatem. iam ad radicem securis est; faciat fructum qui potest gratiae, qui debet paenitentiae. adest dominus, qui fructum requirat, fecundos uiuificet, steriles deprehendat. anni tres sunt ei quo uenit et fructum in Iudaeis inuenire non potuit: utinam inueniat in nobis! iussurus est succidi infructuosos, ne terram occupent. sed qui adhuc non habent fructum conentur at adferant in futurum. bonus ille cultor agri interueniet pro nobis infecundis, pro nobis infructuosis, ut detur spatium, patientia deferatur, ne forte et nos aliquem fructum deo ferre possimus.

singulis quoque generibus hominum conueniens tribuit sanctus Baptista responsum, unum omnibus, ita publicanis, ne ultra praescriptum exigant, militibus, ne calumniam faciant, praedam requirant, docens idcirco stipendia constituta militiae, ne dum sumtus quaeritur, praedo grassetur. sed haec et alia officiorum praecepta propria singulorum, misericordia conmunis est usus, ideo conmune praeceptum, omnibus officiis, omnibus aetatibus necessaria et ab omnibus deferenda. non publicanus, non miles excipitur, non agricola uel urbanus, diues et pauper, omnes in conmune admonentur, ut conferant non habenti; misericordia enim plenitudo uirtutum est. et ideo omnibus est proposita perfectae forma uirtutis, ne uestimentis alimentisque suis parcant. misericordiae tamen ipsius pro possibilitate condicionis humanae mensura seruatur, ut non sibi unusquisque totum eripiat, sed quod habet cum paupere partiatur.

Aestimante autem populo et cogitante in cordibus suis de Iohanne, ne forte ipse esset Christus, respondit dicens: ego quidem uos baptizo in aqua in paenitentia. uidebat ergo Iohannes cordis occulta. sed consideremus cuius haec gratia. quemadmodum autem prophetis palam fiant cordis occulta Paulus ostendit dicens: occulta quoque cordis eius manifesta fient, et procidens in faciem adorabit deum pronuntians quod uere deus est in uobis. dei ergo munus est, qui reuelat, non uirtus hominis. qui diuino magis adiuuatur beneficio quam naturali cernit officio. quo autem proficit ista cogitatio Iudaeorum nisi ut secundum scripturas uenisse Christum probetur? erat enim qui exspectabatur et ipse utique qui exspectabatur, non is qui non exspectabatur aduenit. quid autem ineptius quam quod qui in alio aestimatur in se ipso esse non creditur? quem 10 per mulierem uenturum putabant per uirginem uenisse non credunt. quae deo secundum carnem dignior generatio quam ut inmaculatus dei filius inmaculatae generationis seruaret etiam in suscip-

iendo corpore puritatem? et utique diuini aduentus signum in uirginis partu, non in mulieris constitutum est.

ego inquit uos aqua baptizo. cito probauit non esse se Christum, qui uisibili operetur officio. nam cum ex duabus naturis homo, id est ex anima subsistat et corpore, uisibile per uisibilia, inuisibile per inuisibile mysterium consecratur; aqua enim corpus abluitur, spiritu animae delicta mundantur. aliud agimus, aliud inuocamus, licet etiam in ipso fonte sanctificatio diuinitatis adspiret; non enim aqua omnis ablutio est, sed haec inter se diuisa esse non possunt et ideo aliud fuit baptismum paenitentiae, aliud est baptismum gratiae, istud ex utroque illud ex uno. nam cum delicta conmunia sint mentis et corporis, purificatio quoque debuit esse conmunis. et bene sanctus Iohannes se intellexisse significans quid in cordibus cogitarent et quasi non intellexerit declinans maiestatis inuidiam non uerbo, sed opere declarauit non esse se Christum. opus enim hominis est gerere paenitentiam delictorum, dei munus est gratiam inplere mysterii.

uenit autem fortior me. non conparationem fecit, ut ipso se tantum fortiorem dixerit Christum — neque enim inter dei filium et hominem ulla poterat esse conlatio — sed quia multi fortes. nam et diabolus fortis; nemo enim potest uasa fortis diripere nisi prius adligauerit fortem. multi ergo tortes, fortior nemo nisi Christus. denique eo usque non fecit conparationem, ut addiderit: cuius non sum dignus calciamenta portare, euangelicae praedicationis ostendens in apostolos gratiam esse conlatam, qui sunt calciati in euangelium.

uidetur tamen ideo hoc dicere, quod plerumque Iohannes personam accepit populi Iudaeorum. unde ad hoc referunt quod ait: illum oportet crescere, me autem minorari, quod oporteret minorem fieri populum Iudaeorum, crescere in Christo populum Christianum. denique et Moyses accepit personam populi, sed et ille calciamentum non dominicum portabat, sed pedum suorum. et isti calciati sunt calciamentum fortasse non suorum pedum, ille autem soluere calciamentum pedum iubetur suorum, ut animi eius gressus et mentis corporei nexus uinculis absolutus iter spiritale gradiatur. apostoli autem calciamentum deposuerant corporale, quando missi sunt sine calciamento, sine uirga, sine pera, sine zona, sed non statim domini calciamenta portarunt. fortasse post resurrectionem portare coeperunt; ante enim ne cui gesta domini dicerent monebantur. denique postea his dicitur: ite in orbem uniuersum et praedicate euangelium, ut euangelicae praedicationis uestigium proferentes toto dominicorum seriem circumferrent orbe gestorum. est igitur calciamentum nuptiale euangelica praedicatio. sed de hoc oportunius aliquid in aliis explicabimus.

ipse uos baptizabit in spiritu sancto et igni habens uentilabrum in manu sua et purgabit aream suam et congregabit triticum in horreum suum, paleas autem conburet igni inexstinguibili. habens uentilabrum in manu. uentilabri indicio discriminandorum dominus declaratur ius habere meritorum, eo quod dum frumenta in area

uentilantur, plena a uacuis, ab inanibus fructuosa ueluti quodam aurae spirantis examine separantur. per hanc igitur conparationem dominus ostenditur quod iudicii die solidae merita fructusque uirtutis ab inanis iactantiae exiliumque factorum infructuosa leuitate discernat perfectioris meriti uiros locaturus in mansione caelesti. ipse enim perfectior fructus est, qui meruerit eius esse conformis, qui sicut granum tritici cecidit, ut plurimos fructus adferret in nobis, inuisus paleis, inanibus meritis non amicus. et ideo ante eum ignis ardebit non natura sui noxius, utpote qui mala inprobitatis exurat, splendorem probitatis adcumulet.

Factum est autem cum baptizatus esset omnis populus et Iesu baptizato et orante apertum est caelum et descendit spiritus sanctus corporali specie sicut columba in ipsum et uox de caelo facta est: filius meus es tu, in te conplacui. baptizatus ergo est dominus non mundari uolens, sed mundare aquas, ut ablutae per carnem Christi, quae peccatum non cognouit, baptismatis ius haberent. et ideo qui ad Christi lauacrum uenerit peccata deponit. pulchre autem in his quae a ceteris dicta sunt sanctus Lucas euangelista conpendium sumsit et intellegendum magis quod a Iohanne dominus baptizatus est quam expressum reliquit. quae autem dominici causa baptismatis dominus ipse declarat dicens: sine modo; sic enim decet nos inplere omnem iustitiam.

cum igitur tanta ad exaedificationem ecclesiae suae diuino deus fauore concesserit, ut post patriarchas prophetas angelos unigenitus descenderet dei filius et ad lauacrum ueniret, nonne uere atque diuine de ecclesia cognouimus dictum: nisi dominus aedificauerit sibi domum, in uanum laborauerunt qui aedificant eam? nec mirum si homo aedificare non potest, qui non potest custodire: nisi dominus custodierit ciuitatem, in uanum uigilauerunt qui custodiunt eam. haec de quodam psalmo. audeo tamen etiam ego dicere quod homo uiam non possit adoriri, nisi dominum habeat praeuiantem. unde scriptum est: post dominum deum tuum ambulabis et: a domino diriguntur uiae uiri. denique ille perfectior qui intellegeret se sine domino ambulare non posse. uias inquit tuas edoce me. et ut ad historiam ueniamus — non enim simplicem tantum rei gestae seriem debemus haurire, sed etiam actus nostros ad aemulationem scriptorum referre — ex Aegypto populus exiuit. nesciebat uiam, quae ad terram duceret sanctam. misit deus columnam ignis, ut per noctem populus uiam disceret. misit etiam per diem columnam nubis, ut neque ad sinistram neque ad dextram declinarent. sed non es talis, homo, ut merearis et tu ignis columnam; non habes Moysen, non accipis signum; nunc enim post aduentum domini fides exigitur, signa conduntur. time dominum et praesume de domino; inmittet enim angelos dominus in circuitu timentium eum et eripiet eos. uides utique quia ubique domini uirtus studiis cooperatur humanis, ut nemo possit aedificare sine domino, nemo custodire sine domino, nemo quicquam incipere sine domino. et ideo iuxta apostolum: siue manducatis siue bibitis, omnia in gloria dei facite, in nomine domini nostri Iesu Christi; in duabus enim epistulis alibi in nomine domini nostri Iesu Christi, alibi in gloria dei facere te praecepit,

ut scias eandem esse patris et fili gloriam eandemque uirtutem nec in aliquo circa sui diuinitatem patrem et filium discrepare, qui circa praesidia nostra non discrepant. docuit igitur me Dauid quod nemo sine domino aedificet domum, custodiat ciuitatem.

docuit etiam me Moyses quod nemo nisi deus fecerit mundum; in principio enim fecit deus caelum et terram. docuit etiam quod hominem deus opere suo fecerit nec otiose posuit: finxit deus hominem de limo terrae et insufflauit in faciem eius flatum uitae, ut actum quendam dei circa aedificationem hominis usu quodam corporalis operationis aduertas. docuit etiam quia et mulierem deus fecit; inmisit enim deus soporem in Adam, et dormiuit; et sumsit unam costam de latere eius et repleuit carnem eius. et aedificauit dominus deus costam, quam sumsit ab Adam, in mulierem. non frustra, ut dixi, corporalibus quibusdam manibus circa Adam et Euam Moyses deum inducit operantem. mundum deus fieri iussit, et factus est, et uno uerbo opus mundi scriptura indicat absolutum; ad hominem uenitur, et manus ipsas quodammodo studuit tibi propheta dei laborantis ostendere.

plus nescio quid in his intellegere quam lego opera dei elaborata me cogunt. subuenit apostolus aestuanti et quod ego non intellegebam quid esset: os de ossibus meis et caro de carne mea et haec uocabitur mulier, quoniam de uiro suo adsumta est, diuino mihi spiritu reuelauit dicens: sacramentum hoc magnum est. quod sacramentum? quia duo erunt in carne una et quia relinquet homo patrem et matrem et adhaerebit uxori suae et quoniam membra sumus corporis eius, de carne eius et de ossibus eius. quis est iste uir, propter quem mulier parentes relinquat relinquit parentes ecclesia, quae de gentilibus populis congregata est, cui prophetice dicitur: obliuiscere populum tuum et domum patris tui. propter quem uirum nisi forte illum de quo dicit lohannes: post me uenit uir, qui ante me factus est? de cuius latere dormientis costam deus sumsit; ipse est enim qui dormiuit et quieuit et resurrexit, quoniam dominus suscepit eum. quae est huius costa nisi uirtus? quia tunc quando miles latus eius aperuit, continuo aqua et sanguis exiuit, qui effusus est pro saeculi uita. haec saeculi uita costa Christi est, haec costa secundi est Adam; primus enim Adam in animam uiuentem, nouissimus Adam in spiritum uiuificantem; nouissimus A.dam Christus est, costa Christi uita ecclesiae est. nos ergo membra sumus corporis eius, de carne eius et de ossibus eius. et fortasse haec est costa, de qua dixit: sentio de me uirtutem exisse, haec est costa, quae de Christo exiuit nec corpus eius inminuit; non enim corporalis, sed spiritalis est costa, spiritus autem non diuiditur ipse, sed diuidit singulis prout uult. haec est Eua, mater omnium uiuentium. si enim intellegas uiuentem cum mortuis quaeris, intellegis eos mortuos esse qui sine Christo sunt, qui participes uitae non sunt; hoc est enim Christi non esse participes, quia Christus est uita. mater ergo uiuentium ecclesia est, quam aedificauit deus ipso summo angulari lapide Christo Iesu, in quo omnis structura conpaginata crescit in templum.

Ueniat ergo deus, aedificet mulierem, illam quidem adiutricem Adae, hanc uero Christi, non quia Christus adiumentum requirit, sed quia nos quaerimus et desideramus ad Christi gratiam per ecclesiam peruenire. et nunc aedificatur et nunc formatur et nunc mulier figuratur et nunc creatur. et ideo nouo uerbo usa est scriptura, quia superaedificamur super fundamentum apostolorum et prophetarum. et nunc domus spiritalis surgit in sacerdotium sanctum. ueni, domine deus, aedifica mulierem istam, aedifica ciuitatem. ueniat et puer tuus; tibi enim credo dicenti: ipse aedificabit ciuitatem mihi.

ecce mulier omnium mater, ecce domus spiritalis, ecce ciuitas, quae uiuit in aeternum, quia mori nescit. ipsa est enim ciuitas Hierusalem, quae nunc uidetur in terris, sed rapietur supra Helian — Helias enim unus fuit — transferetur super Enoch, cuius mors non inuenitur; ille enim raptus est, ne malitia mutaret cor eius, haec autem diligitur a Christo quasi gloriosa, sancta, inmaculata, sine ruga. et quanto melius totum corpus adsumitur quam adsumtus est! haec enim est spes ecclesiae. rapietur profecto. adsumetur, transferetur ad caelum. ecce curru ignis raptus Helias est, rapietur ecclesia. non mihi credis? crede uel Paulo, in quo Christus loquutus est. rapiemur inquit in nubibus obuiam Christo in aera; et ita semper cum domino erimus.

ad hanc igitur aedificandam mittuntur quidem plures, mittuntur patriarchae, mittuntur prophetae, mittitur Gabrihel archangelts, innumeri angeli deriguntur et multitudo caelestis exercitus deum laudat, quia ciuitatis huius aedificatio propinquabat. mittuntur plures ad eam, sed Christus eam solus aedificat; uerum non est solus, quia pater praesens est, et si solus aedificat, gratiam tamen tantae aedificationis non solus usurpat. scriptum est de templo dei, quod aedificauit Salomon, in quo typus ecclesiae fuit, quia LXX milia erant qui in umeris portarent et LXXX milia lapidicaesores. ueniant angeli illi, ueniant lapidicaesores, caedantur superflua lapidum nostrorum, aspera leuigentur, ueniant et qui in umeris portant; scriptum est enim: supra umeros tollentur.

Uenit ergo ad Iohannem, quoniam cetera conperistis. uenit ad Iohannis baptisma, sed lohannis baptisma habebat paenitentiam delictorum. et ideo prohibet eum Iohannes dicens: \'ego a te debeo baptizari, et tu uenis ad me? quare uenis ad me, qui peccatum non habes? ille enim baptizandus est qui peccatum habet, qui autem peccatum non fecit lauacrum paenitentiae cur requirat?\' sine inquit modo — hoc est: dum ecclesia aedificetur — decet nos inplere omnem iustitiam. quae est iustitia nisi misericordia? dispersit enim, dedit pauperibus: iustitia eius manet in aeternum. dedit mihi pauperi, dedit mihi inopi gratiam, quam ante non habui; iustitia eius ergo manet in aeternum. quae est iustitia nisi ut quod alterum facere uelis prior ipse incipias et tuo alios horteris exemplo? quae est iustitia nisi ut quia carnem suscepit non quasi deus sensum aut ministerium carnis excluderet, sed quasi homo carnem uinceret, ut uincere me doceret? docuit enim qua ratione

possim terrenis concretam uitiis obnoxiae carnis inluuiem sepelire criminibus, renouare uirtutibus. o uere diuinam in ipsa humilitate domini prospicientiam!

quanto enim abiectior humilitas tanto diuinior prouidentia. iniuriarum suarum acerbitate deus proditur et remediorum suorum usu, qui nullis remediis indigeret, deus probatur. quid enim tam diuinum ad populos prouocandos quam ut nemo refugiat lauacrum gratiae, quando Christus lauacrum paenitentiae non refugit? nemo se dicat exsortem esse peccati, quando Christus uenit ad remedium peccatorum. si pro nobis Christus lauit, immo nos in corpore suo lauit, quanto magis nos nostra delicta lauare debemus? quo igitur magis opere, quo magis mysterio deus, quamquam deus in omnibus, quam hoc probatur, quando per totum mundum, qua generis humani condicio diffunditur, per separatarum diuortia tractusque regionum uno momento in uno corpore deus fraudem uetusti erroris aboleuit, gratiam regni caelestis effudit? unus enim mersit, sed eleuauit omnes; unus descendit, ut ascenderemus omnes, unus omnium peccata suscepit, ut in illo peccata omnium mundarentur. purificate igitur uos, ut apostolus dicit, quia purificauit se ille pro nobis, qui purificatione non eguit. haec de nobis.

Nunc consideremus mysterium trinitatis. unum deum dicimus, sed patrem confitemur et filium confitemur. nam cum scriptum sit: diliges dominum deum tuum et ipsi soli seruies, negauit filius esse se solum dicens: sed non sum solus; pater enim mecum est. nec nunc solus est; pater enim se adesse testatur. adest spiritus sanctus; numquam I enim potest a se trinitas separari. denique apertum est caelum, descendit spiritus sanctus corporali specie sicut columba. quomodo ergo haeretici dicunt quia solus in caelo est, qui non est solus in terris? aduertamus mysterium. quare sicut columba? simplicitatem enim lauacri requirit gratia, ut simus simplices sicut columbae. pacem lauacri requirit gratia, quam in typo ueteri columba quondam ad illam arcam, quae sola fuit diluuii inmunis, aduexit. docuit me cuius typus columba illa fuerit, qui nunc descendere dignatus est in specie columbae, docuit in illo ramo, in illa area typum fuisse pacis et ecclesiae, quod inter ipsa mundi diluuia spiritus sanctus ad ecclesiam suam pacem adferat fructuosam. docuit etiam Dauid, qui prophetico spiritu cernens baptismatis sacramentum ait: quis dabit mihi pinnas sicut columbae?

uenit ergo spiritus sanctus, sed adtende mysterium. uenit ad Christum; omnia enim per ipsum creata sunt et in ipso constant. sed uide beniuolum dominum, qui solus se iniuriis subdidit, solus gratiam non quaesiuit. et ubi aedificauit ecclesiam? rogabo inquit patrem, et alium paracletum dabit uobis, ut uobiscum sit in aeternum, spiritum ueritatis, quem hic mundus non potest accipere, quia non uidet eum nec cognoscit eum. merito ergo se in corpore demonstrauit, quoniam in diuinitatis substantia non uidetur.

uidimua spiritum, sed in specie corporali, uideamus et patrem. sed quia uidere non possumus, audiamus; adest enim beniuolus deus, non derelinquet templum

suum. uult omnem exaedificare animam, uult eam ad salutem informare, uult lapides uiuos a terra ad caelum transferre. diligit templum suum, et nos diligamus eum. si diligimus deum, praecepta eius seruemus; si diligimus eum, nouerimus eum; qui enim dicit quia nouit eum et praecepta eius non seruat mendax est. quomodo enim potest deum diligere qui non diligit ueritatem, cum deus ueritas sit? audiamus ergo patrem; inuisibilis enim pater. sed et filius inuisibilis secundum diuinitatem; deum enim nemo uidit umquam. cum ergo filius deus, in eo utique quod deus est filius non uidetur, sed demonstrare se uoluit in.corpore et, quia pater corpus non gerebat, ideo probare uoluit pater nobis in filio se esse praesentem dicens: filius meus es tu, in te conplacui. si uis discere filium cum patre semper esse praesentem, lege fili uocem dicentis: si ascendero in caelum, tu ibi es; si descendero in infernum, ades. si patris testimonium quaeris, audisti a Iohanne. crede ei cui se baptizandum credidit Christus, cui pater filium caelesti uoce conmisit dicens: hic est filius meus dilectus, in quo conplacui.

ubi sunt Arriani, quibus non placet filius, in quo conplacuit pater? hoc non ego dico neque hominum quisquam . loquutus est; neque enim per hominem deus neque per angelos neque per archangelos, sed ab ipso patre uox de caelo missa signauit. deinde alibi idem pater repetit dicens: hic est filius meus dilectus, in quo conplacui; ipsum audite, dicentem utique audite: ego et pater unum sumus. qui ergo filio non credit non credit patri. testis est ille de filio. si dubitatur de filio, paterno non creditur testimonio. deinde cum dicit: in quo conplacui, non aliena in filio, sed sua laudat. quid est enim dicere: in quo conplacui nisi quia omnia quae habet filius mea sunt, sicut filius dixit: omnia quae habet pater mea sunt? indifferentis enim diuinitatis potentia non secernit inter patrem et filium, sed unam patri filioque participat potestatem. credamus patri, cuius uocem elementa sonuerunt, credamus patri, cuius uoci elementa obsequium praestiterunt. credidit mundus in elementis, credat in hominibus; credidit in exanimis, credat in hominibus; credidit in mutis, credat in loquentibus; credidit in his quae non habent sensum, credat in his qui sensum ut deum cognoscerent consecuti sunt.

Liber Tertivs

Et ipse Iesus erat incipiens fere annorum XXX, qui putabatur esse filius Ioseph. de generationibus dicturi, quarum nonnullam uidemus in euangelio secundum Matthaeum uel in hoc, cuius interpretationem habemus in manibus, esse distantiam, quoniam non est credibile aduersantia sibi sanctos uiros potuisse dicere, de gestis praesertim domini salutaris quanto studio possumus non dixisse eos discrepantia demonstremus.

et primum omnium neminem mouere debet quod ita scriptum est: qui putabatur esse filius Joseph. bene enim putabatur, quia natura non erat, sed ideo putabatur, quia eum Maria, quae Ioseph uiro suo erat desponsata, generauerat; sic enim habes: nonne hic est filius Ioseph fabri? diximus supra qua ratione per uirginem, diximus etiam qua ratione per desponsatam et quare census tempore nasci uoluerit dominus salutaris: non alienum etiam uidetur ut qua ratione fabrum patrem habuerit declaremus. hoc enim typo eum patrem sibi esse demonstrat, qui fabricator omnium condidit mundum iuxta quod scriptum est: in principio fecit deus caelum et terram. nam etsi humana non sunt conparanda diuinis, typus tamen integer est, quod pater Christi igni operatur et spiritu et tamquam bonus animae faber uitia nostra circumdolat, cito securem admouens arboribus infecundis, secare doctus exigua, culminibus seruare sublimia, rigida mentium spiritus igne mollire et in uarios usus omne humanum genus diuersa ministeriorum qualitate formare.

Cur autem Ioseph magis quam Mariae generatio describatur, cum Maria de sancto spiritu generauerit Christum et Ioseph a generatione domini uideatur alienus, dubitare possemus, nisi consuetudo nos instrueret scripturarum, quae semper uiri originem quaerit. sic enim habes: Phares fuit filius Iuda principis tribus. hic generauit Esrom et Esrom generauit Aram et Aram generauit Aminadab et Aminadab generauit Naasson et Naasson generauit Salmon et Salmon generauit Boos et Boos generauit Obed et Obed generauit Iessae et Iessae generauit Dauid. uiri enim persona quaeritur, qui etiam in senatu et reliquis curiis ciuitatum generis adserit dignitatem. quam deforme autem, si relicta uiri origine origo feminae quaereretur, ut uideretur patrem non habuisse ille totius mundi populis praedicandus!

sed etiam alibi diuerso ordine generationem doceamus esse decursam, ne hic quoque euangelistae discrepare uideantur, qui ueterem ordinem sunt secuti. sic enim habes: fuit homo ex Arath, et nomen eius Elcana, filius Hieremiel, filius Heli, filius Ozi. uides et a patribus ad filios et a filiis ad patres originis descriptionem uetere more contextam, uides ubique familiam per uirorum generationes esse decursam: noli mirari si Matthaeus ab Abraham usque ad Ioseph, Lucas a Ioseph usque ad Adam et deum generationum ordinem percucurrit. noli mirari quod Ioseph origo descripta est. etenim secundum carnem natus usum debuit sequi carnis et qui in saeculum uenit saeculi debuit more describi, maxime cum in Ioseph origine etiam origo sit Mariae. nam cum uir iustus fuerit Ioseph, utique ex tribu sua et ex patria sua accepit uxorem nec potuit iustus facere contra id quod lege praescriptum est. sic enim habes quia unusquisque in hereditatem tribus suae patriae adhaerebunt filii Israhel nec de tribu ad tribum transibunt et omnis filia, quae habet hereditatem tribuum filiorum Israhel, uni ex populo et ex tribu patris sui erit uxor. itaque et census tempore ascendit Ioseph de domo et de patria Dauid, ut profiteretur cum Maria uxore sua. quae ex eadem domo et ex eadem patria professionem defert, utique eiusdem tribus et eiusdem patriae se esse designat.

Cognata quoque Mariae inducitur Elisabet, primo quod omnes Iudaei cognati, quemadmodum et apostolus docuit dicens: optabam enim anathema esse ipse pro fratribus meis cognatis secundum carnem, qui sunt Israhelitae. cognatae ergo, quia ambae Israhelitae erant, simul et cognatae, quia ambae erant ex tribu Iuda. didicisti ex tribu Iuda Mariam, disce et Elisabet. nam exsurgens Maria in diebus illis abiit in montana cum festinatione in ciuitatem inquit Iudae et intrauit in domum Zachariae. cum enim iuxta tribus suas Moyses habitare unumquemque praescripserit, utique cum in ciuitate Iudae manserit, erat et in tribu Iuda, maxime cum ex genere Elisabet fuerint sacerdotes, quorum deus portio est. simul quam pulchrum, ut cum illa praenuntium Christi, Christum ista generauerit et altera de sancto spiritu conceperit, altera sancto repleta spiritu prophetauerit, secundum carnem quoque uideantur fuisse cognatae quae secundum deum spiritalis cognationis consortio non carebant! quodsi omnis feminae caput uir secundum sanctum apostolum et sunt duo in carne una secundum legem diuinam, utique hi qui una caro erant et unus spiritus qui poterat fieri ut uiderentur patriam et tribum habere diuisam? accedit illud quod etiam angelus Gabrihel de domino praenuntiauerit quod dabit illi dominus sedem Dauid patris sui. certum est igitur etiam Mariam de Dauid generatione manasse. simul etiam discimus nihil referre quo ordine generationis series exprimatur, cum iter hinc atque inde sit peruium.

Cur autem sanctus Matthaeus ab Abraham generationem enumerare coeperit Christi, sanctus nero Lucas a Christo usque ad deum perduxerit explanandum uidetur. sed prius cur sanctus Matthaeus, cum ab Abraham coeperit generationis ordinem, non ita posuerit: <liber generationis Abrahae\', sed: liber generationis

Iesu Christi, fili Dauid, fili Abraham et cur hos duos potissimum nominauerit nequaquam praetereundum puto. non enim otiose fidelissimi auctores generis eliguntur, ut intellegamus quod in ipsa generatione carnis spiritalis magis successio requiratur; duo sunt enim isti uiri, in quos manauerunt promissa diuina.

prior Abraham, qui ante Moysi legem et ante populum Iudaeorum propria derelinquens, cognoscens deum meruit fidei testimonium, quia credidit deo et reputatum est ei ad iustitiam, qui etiam a deo accepit oraculum dicente sibi: exi de terra tua et de cognatione tua et de domo patris tui in terram, quam tibi monstrabo, et faciam te in gentem magnam et benedicam te et magnificabo nomen tuum, et eris benedictus, et benedicam benedicentes te et maledicam maledicentes te, et benedicentur in te omnes tribus terrae. uides ergo congregationes gentium et sacrosanctae ecclesiae coetum oraculo diuino huic primo esse promissum. et ideo is auctor generis debuit designari, qui instaurandae ecclesiae sponsionem primus emeruit.

Dauid quoque merito et ipse auctor generis declaratur, quia cum iureiurando responsum quod ex ipso secundum carnem Christus futurus esset accepit; sic enim scriptum est: iurauit dominus Dauid ueritatem, et non paenitebit eum: ex fructu uentris tui ponam super sedem meam et alibi: semel iuraui in sancto meo, si Dauid mentiar; semen eius in aeternum manebit, et sedes eius sicut sol in conspectu meo et in Paralipomenis: et erit cum conpleti fuerint dies tui et dormieris cum patribus tuis, suscitabo semen tuum post te, qui erit de uentre tuo, et parabo regnum eius. ipse mihi aedificabit domum, et erigam sedem eius in saeculum. ego ero ei in patrem, et ipse erit mihi in filium, et misericordiam meam non dispergam ab eo, sicut dispersi ab his qui ante te fuerunt. per Esaiam quoque idem dominus deus generationem domini reuelauit dicens: exibit uirga de radice Iessae et flos ex radice ascendet et requiescet super eum spiritus dei, spiritus sapientiae et intellectus et infra: et erit radix Iessae et qui exsurget imperare gentibus in ipso gentes sperabunt et alibi: puer natus est nobis, filius datus est nobis, cuius principium super umeros eius, et uocabitur nomen eius Magni consilii angelus; adducam enim pacem super principes et salutem ei. magna potestas eius et pacis eius non est finis in sede Dauid et in regno eius. in quo Aquilae quoque interpretatione non quasi de homine, sed de eo qui ultra hominem esset uidemus exstitisse promissum. idem enim interpretatus est: puer natus est nobis, filius datus est nobis, et facta est mensura eius in umero eius, et uocabitur nomen eius admirabilis consiliarius, consiliarius meus, fortis, potens, pater saeculi, princeps pacis. eius inpleta est disciplina et pacis eius non est finis supra sedem Dauid et supra regnum eius.

Omnia conuenire de Christo euidentibus signatur oraculis. nec posse diuinae fructum potentiae ad Salomonis gratiam deriuari, qui Dauid filius fuit, cuius finis haud dubie cognoscitur; finis enim fuit regni Salomonis et pacis, ut Regnorum lectionibus demonstratur. unus est Christus, cuius regnum non habet finem. deinde nullis Salomon gentibus imperauit, Christus uero ecclesiam de nationibus congregauit.

postremo uiuente Dauid et natus est Salomon et regnum est consecutus, hic autem qui promittitur post mortem Dauid surrecturus esse monstratur, sicut habes quia cum conpleti fuerint dies tui et dormieris cum patribus tuis, suscitabo de semine tuo qui erit ex uentre tuo et parabo regnum eius. ipse mihi aedificabit domum, et erigam sedem eius in saeculum. numquid in saeculum regnauit Salomon, qui annis tantummodo quadraginta regnauit? ego ero inquit ei in patrem et ille mihi in filium — quis est ille proprius dei filius nisi cui dictum est: filius meus es tu, ego hodie genui te? — et misericordiam meam non dispergam ab eo et fidelem eum seruabo in domo mea et in regno eius usque in saeculum? at uero Salomonem errasse ideo fortasse tam grauiter, ne errarent homines et ad ipsum crederetur manasse promissum, diuinarum serie cognouimus lectionum; aedificauit enim templum Astartae idolo propter amorem mulieris et indignatus est dominus in Salomonem. si igitur et uiuente Dauid regnare coepit — sic enim habes quod, cum esset nuntiatum Dauid regnare Salomonem, adorauit rex cubili suo et dixit: benedictus dominus deus Israhel. qui dedit mihi hodie de semine meo sedentem in throno meo, et oculi mei uident — si errauit, si offendit, uides quoniam promissi series Christum spopondit.

et ideo istos duo generis auctores euangelista delegit, unum qui promissum accepit de congregatione populorum, alterum qui de generatione Christi oraculum consecutus est. et ideo licet ordine sit successionis posterior, prior tamen quam Abraham in domini generatione describitur, quia plus est promissum accepisse de Christo quam de ecclesia, quoniam ecclesia ipsa per Christum. ergo unus princeps generis secundum carnem, alter princeps generis secundum spiritum, alter secundum seminis gratiam, alter secundum populorum fidem; potior enim qui saluat eo qui saluatur. et ideo Dauid filius dicitur: liber generationis Iesu Christi, fili Dauid; eius enim primo loco debuit filius dici, cui dari filius est promissus, licet apostolus etiam Abrahae Christum dicat esse promissum; Abrahae enim dictae sunt promissiones et semini eius. non dicit: et seminibus, tamquam in multis, sed sicut in uno: et semini tuo, qui est Christus, ut alteri proprietas generationis, principatus alteri deferatur. illi delatum est, ut Iesus eius filius diceretur, huic quasi principi familiae gentiumque praerogatiua seruatur, ut ab Abraham generationis dominicae manaret exordium; qui enim fidei auctor est, ipsum adserere scriptura quoque debuit diuinae generationis auctorem.

unde et Lucas ad deum putauit originem eius esse referendam, quod uerus Christi generator deus sit uel secundum ueram generationem pater uel secundum lauacri regenerationem mystici auctor muneris. et ideo non a primo generationem eius coepit describere, sed posteaquam baptismum eius explicuit, auctorem omnium deum per baptismum cupiens demonstrare Christum quoque a deo ordine manasse successionis adseruit uniuersa contexens, ut et secundum naturam et secundum gratiam et secundum carnem dei filium demonstraret. quod autem euidentius

diuinae generationis indicium quam quod de generatione dicturus ipsum patrem praemisit loquentem: hic est filius meus dilectus, in quo conplacui?

Hic quoque aliqui solent serere quaestiones, quod Matthaeus ab Abraham usque ad Christum quadraginta duas generationes enumerauerit, Lucas uero quinquaginta et quod per alias personas Matthaeus, per alias Lucas generationem manasse descripserit. in quo iam potes illud probare quod diximus quia, cum alios Matthaeus maiores dominici generis, alios uero Lucas in ordine generationis texuerit, ab Abraham tamen et Dauid reliquos auctores generis uterque signauit.

quod uero per Salomonem Matthaeus generationem deriuandam putauit, Lucas uero per Natham, alteram regalem, alteram sacerdotalem Christi familiam uidetur ostendere. quod non ita accipere debemus, quod alterum altero uerius, sed alter alteri pari fide et ueritate concordet. fuit enim uere et secundum carnem regalis et sacerdotalis familiae, rex ex regibus, sacerdos ex sacerdotibus. licet oraculum non de carnalibus, sed de caelestibus exprimatur, quoniam et rex in dei uirtute laetatur, cui iudicium a patre rege defertur, et sacerdos est in aeternum, secundum quod scriptum est: tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech. bene igitur uterque tenuit fidem, ut Matthaeus per reges ductam originem conprobaret et Lucas per sacerdotes a deo transmissam in Christum seriem generis deducendo sanctiorem ipsam sanctiorem ipsam declararet. simul in hoc quoque uituli figura signatur quod ubique sacerdotale mysterium putat esse seruandum.

nec mireris si ab Abraham plures secundum Lucam successiones usque ad Christum sunt, pauciores secundum Matthaeum. cum per alias personas generationem fatearis esse decursam; potest enim fieri ut alii longaeuam transegerint uitam, alterius uero generationis uiri inmatura aetate decesserint, cum uideamus conplures senes cum suis nepotibus uiuere, alios uero uiros statim filiis obire susceptis.

Illud quoque aduertimus, quod sanctus Matthaeus Jacob, qui fuit pater Ioseph, filium Matthan esse memorauerit, Lucas uero Ioseph, cui desponsata erat Maria, filium Heli, Heli autem filium Melchi esse descripserit. quomodo unius duo patres, id est Heli et Iacob? quomodo etiam duo paterni aui, Matthan et Melchi? sed si sequaris, inuenies quod iuxta praescriptum legis ueteris duo fratres diuersos filios uterinos ex una uxore generauerint. traditur enim Matthan, qui a Salomone genus duxit, Iacob generasse filium et uxore superstite decessisse, quam postea Melchi accepit uxorem, ex qua generatus est Heli rursus Heli fratre sine liberis decedente copulatus est fratris uxori et generauit filium Ioseph, qui iuxta legem Iacob filius dicitur, quoniam semen fratris defuncti frater iuxta legis ueteris seriem suscitabat. ita duorum filius dictus est, non ab utroque generatus, sed quia alterius secundum generationem, alterius secundum legem factus est filius. in quo praescripto legis futuram perpetuitatem defunctorum seminis nobis esse promissam non intellexit populus Iudaeorum, sed secundum litteram accipiens gratiam corrupit oraculi. alius enim erat frater, qui defunctorum fratrum semen resuscitaret, non frater se-

cundum carnis germanitatem, sed secundum gratiae puritatem. et ideo fortasse frater non redimit: redimet homo? quia non germanus frater ille, sed dominus et mediator dei et hominum homo Christus Iesus resurrectionis gratiam propagauit; licet sit uersiculi istius et alia interpretatio, quam suo dicemus loco.

non absurdum autem uidetur -quod geminato mystico numero quater denas generationes diuidendas sanctus Matthaeus putauit, ab Abraham usque ad Dauid, a Dauid usque ad transmigrationem Babylonis, a transmigratione Babylonis usque ad Christum, in quo uices mutationum pariter designauit. ab Abraham enim usque ad Dauid tempora sine regibus fuit populus Iudaeorum — regnum enim iustum a Dauid coepit — deinde per reges actum genus omne est Iudaeorum et intemerata usque ad transmigrationem eorum regna manserunt; post transmigrationem uero in occasum degenerantis populi nobilitas circumcisa uergebat. de quinquaginta uero successionibus, quas ab Abraham Lucas contexendas putauit, numeri mystici seruata gratia satis claret; nam et decimus et septimus numerus mysticus est et tertio uterque repetitus mysterium signat, et pentecoste, cuius Lucas, et tesseracoste, cuius Matthaeus secutus est gratiam, satis superque numerum mysticum prodiderunt.

Plerique etiam mirantur cur Thamar mulieris famosae, ut illis uidetur, Matthaeus conmemorationem in dominica generatione contexendam putauerit, cur etiam Ruth, cur eius quoque mulieris, quae Uriae uxor fuit et occiso marito in Dauid nuptias conmigrauit, cum praesertim Sarrae et Rebeccae et Rachel, sanctarum feminarum, nusquam fecerit mentionem. sic enim habes: Abraham genuit Isaac, Isaac genuit Iacob, Iacob genuit ludam et fratres eius, ludas autem genuit Phares et Zaram ex Thamar. non otiose itaque huius mulieris euangelista nomen inseruit, de qua diuise interim tractandum uidetur.

primum enim si ueris intendas animum, non haec mulier tam famosa quam iusta; non enim temporalis usum libidinis requisiuit, sed successionis gratiam concupiuit; erat enim deforme liberos non habere, quod etiam legum ciuilium fuit auctoritate multatum. promiserat eam filio suo ludas et diu pactarum foedera distulerat nuptiarum. per moram promissi defunctus est sponsus. nondum uirginitatis, nondum uiduitatis ante Christi aduentum uernabat gratia. dolens se sine filiis remansisse dolum studio generationis conmenta est et ludam consilio praeuertit, ut se eidem offerret ornatam, posteaquam defunctam eius cognouit uxorem. uides ubique mulieris uitam probari, quod non alienum praeripuit torum, non meretricio studio quasi meretrix ornata est; non enim uagam captauit libidinem, sed diu soceri fraudata promissis ex ea familia quam delegerat conuerso dolo fructum uoluit successionis adipisci. quis itaque castior? illa quae tamdiu exspectauit promissum an ille qui amorem ferre non potuit oblatum? illa quae sponsi familiam non refugit an iste qui meretricem putauit? illa quae horam sui corporis uolentibus non permisit ad copulam an iste qui quod studio coepit erroris ad successionis gratiam casti-

tate mulieris consummauit? illa quae filios non habebat et tempus conceptionis mora coniugii timebat excludi, illa quae grauitatem maturioris elegit an iste qui aetatem adulescentioris adamauit? denique ipse confessus est dicens: iustificata est magis Thamar quam ego, propter quod non dedi eam Selom filio meo. itaque illa experiri exactorem ipsum suae uoluit castitatis. denique numquam postea uirum experta est, amictum uiduitatis sumsit a coitu; ille unius horae inpatiens, qui annos a puella. exegerat castitatis, luctum expulit, uestem mutauit, comam totondit, rogum deseruit, torum amator ascendit.

sed non ita istam defendimus, ut illum accusemus - immo utrumque excusemus, non autem nos - sed mysterium quod copulae illius fructus expressit; generauit enim mulier Phares et Zara filios, generauit geminos. unde non otiose Matthaeus utrumque significauit, cum Phares tantummodo conmemorationem causa deposceret; Phares enim genuit Esrom, Esrom genuit Aram, deinde per ordinem singuli. cur autem, cum Isaac duos generauerit, Iacob plures, singulorum tantummodo, quos successionis dominicae causa poscebat, fecit scripturae series mentionem, horum autem utrumque memorauit nisi quia hic in utroque mysterium est?

Tractauimus moralem locum, quia non opera meretricis exercuit, sed munera fecunditatis elegit, tractemus historicum et mysticum uentilemus; neque enim sine mysterio potest esse quod anulum et monile accepit et uirgam. non uilis persona quae meretur accipere ornamentum signaculum potestatem, factorum signaculum. pectoris ornamentum, regiae libertatis insigne. ergo ut ordiamur historiam, cum generaret Thamar, legisti quia unus de utero eius praemisit manum, quam corripiens obsetrix coccum ligauit dicens: hic exiet et prior. ut autem reuocauit manum puer in matris uterum, statim exiuit frater eius. dixit autem obsetrix: quid incisa est per te saepis? et uocauit nomen eius Phares. et post ipsum exiuit frater eius, in cuius manu erat coccum, et uocauit nomen eius Zara. uides quanta aenigmata mysterium prodant: manus praemissa, coccum ligatum, reducta manus, uox obsetricis gemina quod prior alter exiret, saepem alter incideret.

cur autem alter manum praemisit ex utero, alter genitali praecessit exortu nisi quia per geminorum mysterium gemina describitur uita populorum, una secundum legem, altera secundum fidem, una secundum litteram, altera secundum gratiam? prior gratia quam lex, prior fides quam littera. et ideo gratiae typus manum ante praemisit, quia gratiae actus ante praecessit, qui fuit in Iob Melchisedech Abraham Isaac Iacob, qui per fidem sine lege uiuebant; credidit enim Abraham deo, et reputatum est ei ad iustitiam. Melchisedech quoque sancti gratiam praecedens sacrificii figura monstrauit; praeuenientes enim legem patriarchae sancti praescriptorum uinculis absoluti libera et consimili nobis euangelii gratia refulserunt.

iunior horum frater secundus ordo pietatis; primus enim in patriarchis, secundus in regibus et sacerdotibus est. utraque enim uita secundum deum. quia illi quoque

qui secundum legem Moysi religiosam et piam militiam militabant, non sunt gratiae et honoris exsortes, sed prior pietatis fructus in auctoribus quam heredibus prior enim Zara, qui interpretatione significatur oriens; lux enim pietatis ueri splendor orientis est, illius utique qui dixit: oriens nomen est mihi, cuius in patriarchis primitus radius lucis inluxit. hi enim primi uitae suae actum in hoc saeculo praemiserunt, in quorum manu nostri quoque actus tamquam plenioris corporis, qui adhuc naturae quodam generantis utero tenebamur, figura praecessit. sed media tamquam saepis obiecta legis est obseruatio et quodammodo uita maiorum uidetur incisa, de qua in typo illa obsetrix, fortasse iustitia, quae nos emissos aluo naturae matris excepit, dixisse proditur: hic exiet prior. et re uera mirabilis erat ille ordo pietatis, non a Moyse nec ab aliquo homine nec per hominem, sed munere quodam sapientiae sponte se infundentis inpressus.

prima igitur disciplina pietatis secundum euangelium, quia per crucem et sanguinem credimus Christi, cuius Abraham diem uidit et gauisus est, cuius Noe gratiam in typo ecclesiae figuratam spiritali cognitione praesensit, cuius Isaac uicem in sacrificio non recusauit, quem Iacob cum uinceret adorauit, cuius Esaias ruborem uidit uestimentorum - nam secundum euangelium uita etiam prophetarum est - in cuius sanguine inter excidia mundi publicae futurum salutis insigne Rahab illa typo meretrix, mysterio ecclesia indica-uit, quae multorum conuenarum copulam non recusat et quo coniunctior pluribus eo castior, inmaculata uirgo, sine ruga, pudore integra, amore plebeia, casta meretrix, uidua sterilis, uirgo fecunda: meretrix, quia a pluribus amatoribus frequentatur cum dilectionis inlecebra et sine conluuione delicti - qui enim adhaeret meretrici unum corpus est-uidua sterilis, quae uiro parere non norit absente - uenit uir et hunc populum plebemque generauit - uirgo fecunda, quae hanc genuit multitudinem cum fructu amoris, sine usu libidinis.

Sed ut ad historiam reuertamur, quid sibi uolunt obsethcis eloquia dicentis: hic exiet prior nisi quia eius typum gerebat qui ortu corporis posterior, uirtute et ueritate primus exsistens principatum sibi omnium uindicauit? inde et Iohannes: post me uenit uir, qui ante me factus est. quid sibi uult quod coccum in manu eius ligauit nisi quia typus eius erat qui crucis indicio suae et sanguinis fusione actum inlustrauit humanum? itaque posteaquam manum reduxit, quasi incisione facta saepis exiuit frater eius, quem quasi medium parietem saepis uel maceriae apostolus nominauit atque ipse de incisione nomen accepit; Phares enim diuisio est. unde et

Pharisaei nuncupat, eo quod a multorum se coniunctionibus separarent. beatius autem et multo melius fuisset non incidi saepem, sed unam eandem et indiuiduam permanere, quod fieri potuit, si ei uitae, quae prior manum misit, hoc est actum ostendit suum, consequens fuisset eius uitae militia, quae secuta est. multo enim melius, si circumcisus populus uitam maiorum uoluisset imitari; sic enim fuisset

una saepis, una maceria, una aedificatio priorum ac sequentium, sed quia primum illum uitae actum posterioris infirmitas non potuit inplere, incisione sine dubio facta saepis eius siue maceriae, quae secundum deum aedificata erat, tamquam medius paries interiectus est, ut illa saepis, hoc est perpetua atque continua bonorum morum aedificatio rumperetur. saepis enim est, qua ager circumdatur fructuosus, furis remouetur incursus, quae culta concludit, deserta secernit. maceria quoque domum claudit. haec si maneat, domus tuta est. denique auferam inquit maceriam eius, et erit in direptionem.

optemus ut haec integra. sit maceria domus nostrae, domus spiritalis, quae in nobis est; non enim ab homine exaedificari potest, sed a deo uiuo, qui ait: et maceriem circumdedi, perdiderunt igitur salutem qui maceriem perdiderunt. maneat ergo maceria, maneat haec saepis. uis scire quam sit utilis saepis? saepi aures tuas spinis et tribulis et noli audire linguam nequam; saepis enim ista te defendit a culpa.

ergo dominus Iesus, qui postea secundum carnem uenit in lucem, ueteris illius munitionem saepis instaurans in maiorum nos actum et antiquam simplicitatem fidei reformauit. unde de eo et propheta dixit: uocaberis aedificator saepis. tulit enim illum obicem, qui unitatem mentis et corporis seriemque uitae simplicis diuidebat, atque ipse factus est pax nostra qui fecit utraque unum et medium parietem saepis soluens. quem parietem exponit apostolus inimicitias esse in carne. has ergo inimicitias tulit dominus et pacem refudit legemque mandatorum in decretis euacuauit, ut duos conderet in uno nouo homine, in quo non solum exteriorem et interiorem, sed etiam Iudaeum significat et Graecum, ut esset omnia et in omnibus Christus. dominus enim sabbati superstitionem tulit, sabbati corporalis et quasi medium soluit legis parietem. qui nos ab ea pietate, quae secundum deum est, decretorum difficultate prohibebat, eo quod iuxta Moysi legem non erat facile atque possibile gentibus militare deo, cum inanis superstitio Iudaeorum purum adfectum gentium a subeunda obseruatione reuocaret. quid ergo? lex inutilis? absit; sed utilis incredulis, infirmibus necessaria, quae lubricos et errantes praecepti salutaris austeritate cohiberet et obseruationum adtentione concluderet. bona autem lex est, quia spiritalis. ei ergo non bona qui non putat spiritalem, qui mente exiguus humilisque factus eam quae super legem est maiestatem scilicet Christi uidere non potuit. quam utique tamquam supra illum parietem respiciens ille mente sublimis Esaias gloriam dei uidit, quae uidetur in montibus, non in collibus.

Docuit itaque nos ecclesia in Canticis canticorum quod iste paries domino nostro Iesu Christo obstare non potuit nec ei qui secutus est Christum dicens: uox fratris mei; ecce hic uenit saliens super montes, transiliens supercolles. similis frater meus capreae uel innulo ceruorum in montibus Bethel. ecce hic retro post parietem nostrum, prospiciens per fenestras, prospiciens per retia. respondit frater meus et dixit mihi: surge, ueni, proxima mea, speciosa mea, columba mea, quoniam ecce

hiems transiuit, pluuia abiit. discessit sibi. flores uisi sunt in terra, tempus secandi aduenit, uox turturis audita est. lores apostoli, tempus messis fructus est Christi, uox turturis uox ecclesiae. iure igitur dei filius posteaquam terrenos homines nec ad superna gradientes et corporalibus inspexit angustiis coartatos - non erat enim qui faceret bonum, non erat usque ad unum - descendere in terras ipse dignatus est, ut parietem illum legis, hoc est molem quandam et superstitionem intellectus corporalis auferret. quae quasi premeret et obumbraret corda populorum. melior igitur maceria quam paries. denique non bonus panes dealbatus, quod non otiose dictum est principi sacerdotum eo quod medii parietis inpedimenta seruabat, quem dominus Iesus abstulit quasi duram militiam, quo clariorem obseruantiam religionis infunderet, ut iam non unum Iudaeorum genus quasi corporali quodam praescripto legis inclusum, sed omnes gentes ad dei cultum per euangelium uocarentur.

duo igitur gemini duae geminae uitae, duae geminae sunt militiae, ita ut prior melior sit sequente. et ideo quod est melius reformatum est. quis autem neget euangelium praestare legi? bona tamen lex, si supra litteram mentem erigas; littera enim occidit. quid autem haberet haec historia gratiae, nisi lucem tanti mysterii uideremus? docuit enim nos apostolus sanctus in simplicitate historiae secretum quaerere ueritatis et in quasdam non intellegibilis secundum litteram disputationes sensum referre scribens : dicite mihi, qui legem legistis, legem non audistis? scriptum est enim quia Abraham duos filios habuit, unum ex ancilla et unum de libera; sed qui ex ancilla secundum carnem natus est, qui autem de libera secundum promissionem. quae sunt inquit per allegorian dicta. haec enim sunt duo testamenta et infra: quae autem sursum est Hierusalem libera est.

ad illam igitur quam medius paries incidere et diuidere non potuit mentis sublimitate tendamus. solutus enim est secundum intellectum corporalem ueteris ille paries testamenti, expulsa est ancilla, tenetur libera. ex libera sumus liberi; libera est enim ecclesia, expulsa synagoga est - seruiebat enim populus Iudaeorum - remotum est seruitutis iugum, quod nostrae animae quaedam colla reprimebat, ne ultra parietem uitae prioris possemus aspicere. habemus iugum bonum ac leue, quod habenis pacis et gratiae uinculis magis erigat quam deprimat copulatos. hic est dominus, cuius in Zara typus ante praecessit, eo quod ex tribu et ex semine illius Zarae dominus Iesus secundum carnem non solum a femina, sed etiam sub lege generatus est, ut eos qui sub lege erant redimeret pretio sui sanguinis. cuius figura ideo in manu illius Zarae praecessit, ut promitteret nobis quia uenturus erat qui ueteris uitae reuocaret usum et libertatem quam tribuerat primo illi Adam in Adam nouissimo reformaret, - ut iam genus hominum sine lege sit seruitutis.

Si igitur Thamar cognouimus propter mysterium inter dominicas generationes esse descriptam, Ruth quoque sine dubio pari ratione minime praetermissam aestimare debemus, de qua sensisse uidetur apostolus sanctus, cum alienigenarum uocationem gentium spiritu praeuideret per euangelium esse celebrandam, dicens quod

lex non sit iustis posita, sed iniustis. quomodo enim Ruth, cum esset alienigena, Iudaeo nupsit? et qua ratione in Christi generatione eius putauit euangelista copulae conmemorationem esse faciendam, quae legis serie uetabatur? non ergo ex legitima saluator generatione manauit? uidetur esse deforme, nisi ad apostolicam sententiam reuertaris quia lex non est iustis posita, sed iniustis. haec enim cum sit alienigena et Moabitis, praesertim cum lex Moysi prohiberet has nuptias Moabitasque excluderet ab ecclesia - sic enim scriptum est: Moabitae non introibunt in ecclesiam domini usque ad tertiam et quartam generationem et usque in saeculum - quomodo intrauit in ecclesiam nisi quia sancta et inmaculata moribus supra legem facta est? si enim lex impiis et peccatoribus posita est, utique Ruth, quae definitionem legis excessit et intrauit in ecclesiam et facta est Israhelitis et meruit inter maiores dominici generis conputari, propter cognationem mentis electa, non corporis, magnum nobis exemplum est quia in illa nostrum omnium, qui collecti ex gentibus sumus ingrediendi in ecclesiam domini, figura praecessit. hanc igitur aemulemur, ut quia haec moribus hanc praerogatiuam meruit adsciscendae societatis suae, sicut historia docet, nos quoque propter morum electionem in ecclesiam domini meritis suffragantibus adle.

gamur. etenim cum Israhelitas in diebus iudicum superioribus fames temporibus urgueret, a Bethleem ciuitate Iuda. in qua natus est Christus, abiit uir colere in agro Moab cum uxore et duobus filiis; Elimelech uiro nomen, mulieri Noemin. filii eius acceperunt sibi uxores Moabitidas - nomen uni Orfa, nomen secundae Ruth - et inhabitauerunt illic quasi decem annis et mortui sunt sed derelicta mulier a duobus filiis et uiro proprio destituta cognito quod deus uisitaret Israhel regredi domum parans coepit suadere ut domum propriam repeterent uxores filiorum suorum. una concessit, Ruth uero cum socru mansit. cui cum diceret socrus: ecce iam consponsa tua ad populum suum regressa est et ad deos suos, et tu reuertere pariter cum consponsa tua, respondit Ruth: non contingat mihi dimittere te et redire ad deum meum], quia quocumque tu ieris ibo tecum et ubi tu habitaueris habitabo. populus tuus populus meus et deus tuus deus meus. et ubi mortua fueris moriar et ubi sepulta fueris sepeliar. atque ita duae peruenerunt in Bethleem. hos igitur mores atque hanc sanctitatem erga socrum, pietatem erga defunctum, religionem erga deum cum cognouisset Boos, proauus Dauid, iuxta Moysi legem, ut semen defuncti proximi suscitaret, eam sibi elegit uxorem.

Refert autem aduertere quod et in agro pleno messis reperta manipulos, sicut scriptum est, colligens et socrui fructus reseruans et non post iuuenem abiit, sed uirum perfectum secuta est, unde et meruit audire: quia mulier uirtutis es tu uel: quia bene fecisti misericordiam tuam nonissimam plus quam primam; nouissima enim misericordia ecclesiae congregatae praestat priori. quod breuius hic dicimus, quia plenius in libris digessimus quos de fide scripsi. adpropinquauit autem qui longe erat, quia elongauit qui proximus erat, et calciamentum proximi muliere adquisiuit accepta. mos enim erat ut qui proximus erat, si nollet accipere in coniugium propin-

quam suam, calciamentum suum solueret et alii cederet. in quo non mediocre mysterium, eo quod is qui alienigenam in typo sumsit euangelizandi accepit facultatem.

1 1 denique in typo has fuisse nuptias testatur benedictio seniorum dicentium: det dominus mulierem quae intret in domum tuam sicut Rachel et sicut Liam, quae aedificauerunt domum Israhel, et facere uirtutem in Ephratha, et sit nomen in Bethleem. et fiat domus tua sicut domus Phares, quem peperit Thamar Iudae, de semine tuo det dominus tibi ea hac puella. et accepit Boos Ruth et facta est ei in matrimonium et peperit Obed, patrem Iessae, auum Dauid. recte igitur sanctus Matthaeus per euangelium gentes ad ecclesiam uocaturus auctorem ipsum dominum gentiliciae congregationis alienigenarum generationem secundum carnem adsumsisse memorauit, ut iam tunc esset indicium quod illa generatio ederet gentium uocatorem, quem sequeremur omnes ex alienigenis congregati relinquentes paterna et dicentes ei qui nos ad domini cultum uocaret, uerbi gratia Paulo aut cuicumque episcopo: populus tuus populus meus, deus tuus deus meus. ergo Ruth, sicut Lia et Rachel, oblita populum et domum patris sui soluens uinculum legis ingressa est in ecclesiam.

soluit autem calciamentum qui non accipit ecclesiam. et Moysi dicitur: solue calciamentum pedum tuorum, ne ipse sponsus ecclesiae crederetur. solus ille non soluit qui uerus est sponsus. et ideo dicit. Iohannes : cuius non sum dignus soluere corrigiam calciamenti eius. ergo et hic typus est et aedificauit domum Israhel.

Quam uero conmemoratio eius dominicae prosapiae fuerit inserenda declarat mysterii altioris expressio, qua prophetatum est ex genere eius in Ephratha Christum esse generandum, cum dicitur: det tibi dominus facere uirtutem in Ephratha, et sit nomen in Bethleem. quae est enim uirtus nisi quae per Christum gentium populos congregauit? quod autem nomen nisi illud quod Bethleem patria domini secundum carnem nascentis est facta? unde per prophetiam dictum est: et tu, Bethleem Iuda, non es minima inter principes Iuda; ex te enim exiet princeps qui regat populum meum lsrahel. uidemus igitur mulierum\' conmemorationi historiam mores mysterium conuenire.

neque tamen abnuo, cum Thamar et Ruth defendo, peccatores quoque inter maiores dominici generis conputatos, quorum conmemorationem sanctus Lucas declinare desiderans alium quendam successionum ordinem tenuit neque Achab neque Iechoniam neque postremo Uri uxorem nominandos putauit, ut inmaculatam sacerdotalis generis seriem declararet. sed ut illi consilii sui ratio subsistit ita etiam sancti Matthaei consilium a rationis iustitia non abhorret. nam cum euangelizaret dominum secundum carnem esse generatum, qui omnium peccata susciperet, subiectum iniuriis, subditum passioni, ne huius quidem putauit exsortem adserendum esse pietatis, ut maculatae quoque originis non recusaret iniuriam, simul ne puderet ecclesiam de peccatoribus congregari, cum dominus de peccatoribus nasceretur. postremo ut beneficium redemtionis etiam a suis

maioribus inchoaret, ne quis putaret originis maculam inpedimento posse esse uirtuti nec se insolens de sui generis nobilitate iactaret neue parentum crimina uerecundior erubesceret, cui obumbrandae originis facultas daretur flore uirtutis.

An uero sanctns Dauid, licet multa eius in mysterium figurentur, non eo praecelsior-quod hominem se esse cognouit et conmissum super abrepta Uri uxore peccatum paenitentiae putauit lacrimis abluendum, ostendens nobis neminem uirtuti propriae debere confidere? habemus enim aduersarium magnum, qui uinci a nobis sine dei fauore non possit. et plerumque in inlustribus et beatis uiris grauia peccata fuisse repperies, ut quasi homines temtationi patuisse cognoscas, ne uirtutibus egregiis plus quam homines crederentur. si enim Dauid, quia praesumtione uirtutis elatus dixerat: si reddidi retribuentibus mihi mala et alibi: ego autem dixi in mea abundantia: non mouebor in aeternum, statim insolentiae huius poenam se subisse memorauit dicens: auertisti faciem tuam a me, et factus sum conturbatus, si ipse dominici generis auctor insolentiae excepit offensam, quanto magis nos ceteri peccatores, quibus nulla suffragetur praerogatiua meritorum, insolentiae scopulum timere debemus, in quo naufragium sit bonorum, praesertim cum tantus uir nobis et magisterii auctor sit et exempli, qui quasi palinodiam quandam ad repropitiandum dominum in posterioribus canendam putauit dicens:, domine, non est exaltatum cor meum neque in altum elati sunt oculi mei et dominus a dextris meis, ne conmouear; sciuit enim, quando se sibi credidit, esse se lapsum. denique nihil aliud esse in homine designauit nisi quia deum nouit; sic enim habes: quid est homo quod innotuisti ei aut filius hominis quia conputas eum? si ergo Dauid insolentiam damnat, humilitatem induit, recte in historia uxoris Uri magisterium istud adfectandae humilitatis adsciscitur.

et tamen si ex ea natus est ille pacificus Salomon, uideamus ne forte mysterium sit, quod sublato eo de medio qui ante coniugio suo plebem gentium uindicabat alii ecclesia uiro nupserit, uero Dauid. Dauid enim uocatus est Christus, in parentis nomen adscitus iuxta quod scriptum est: inueni Dauid seruum meum. cui nupsit ecclesia, quae uerbi semine et spiritu dei plena Christi corpus effudit, populum scilicet Christianum. est ergo mulier, quae uiuente uiro ligata est legi, et ideo mortuus est uir eius, ut non esset adultera, si esset cum alio uiro. mysterium igitur in figura, peccatum in historia; culpa per hominem, sacramenta per uerbum. de qua historia, quoniam alibi plenius diximus, hic transcurrendum uidetur. meritoque sanctus Dauid de hac historia mysticum psalmum quinquagensimum scripsit propter Bersabee nuptias dicens: in plurimum laua me ab iniustitia mea et a delicto meo munda me. si iniquitatem suam dei amicus agnoscit et meritis suis obstare delictum, si denique deo peccasse 88 confitetur, cur tu de confessione criminis erubescas, cum criminis conmentum, non confessio sit pudori?

ergo cum Dauid Bersabee historiam non praetermiserit in suis psalmis, ut in ea uel mysterium uel actum perfectae paenitentiae nos doceret, iure uidemus etiam in

generationibus dominicis non praetermissam, quia et ipse Dauid, qui eam accepit in uxorem sibi, generationis dominicae secundum carnem praecessor adseritur, cuius speciale, ut diximus, meritum, ut ecclesiae in hoc mysterio uideret exortum et acciperet oraculum quod ex suo Christus genere nasceretur. alterum enim ad ecclesiam pertinet, quod dixit: ecce audiuimus eam in Ephratha, inuenimus eam in campis siluae, alterum specialiter ad dominici corporis sponsionem, quod oraculo manifestissimo reuelatur, cum dicitur: ex fructu uentris tui ponam super sedem meam. noli tamen tanto neglegens esse promisso; non enim sine definitione datum est,. sed, si custodieris testamentum et testimonia seruaueris domini, quae in euangelio. se pollicetur esse dicturum, tibi quoque copia sedis patebit aeternae. haec de uxore Uri.

De Athab autem satis claret, cui uxor lezabel, et de Iechonia, de quo satis idoneus auctor est Hieremias maximi reum esse delicti, cui etiam quod habuit nomen eripuit. et ideo qui Ioachim in Regnorum libris dicitur Iechonias a Hieremia est nominatus dicente eo: abiectus est Iechonias ut uas, non est usus in eo, propter quod proiectus est ipse et semen eius. terra, terra, audi uerbum domini, scribe uirum istum abdicatum, quia non exsurget ex semine eius sedens in throno Dauid, princeps adhuc in Iuda. eo enim regnante Iudaeam Babylonii uastauerunt neque postea umquam de semine eius regnum quisquam in Iudaea potuit optinere; postea enim populus de captiuitate dimissus sub sacerdotibus et tetrarchis fuit. unde etiam usque ad Christi generationem mansere tetrarchae, ne ipsi quidem, quantum historia docet, regalis dignitatem generis reseruantes.

fertur enim ab his, qui siue argumentati siue simpliciter docentes siue uere adstruentes tradiderunt nobis, quia Idumaei latrones Ascalonam urbem Palaestinae ingressi de fano Apollinis, quod uicinum muris erat, Antipatrum Herodis cuiusdam hieroduli filium inter alios abduxere captiuum, quem pater redimere propter paupertatem nequiuit. is igitur inbutus disciplinis et mysteriis Iudaeorum Hyrcano Iudaeae regi amicitia copulatur, quem pro se ad Pompeium Hyrcanus legatum direxit; et quia legationis fructu potitus est, per eam gratiam partem regni adfectauit. occiso autem Antipatro propter felicitatis inuidiam filius eius Herodes postea sub Antonio senatus consulto ludaeis regnare praeceptus est, cuius Herodes filius et alii tetrarchae. quod ideo ex Graecorum historiis putauimus transferendum, ut clareat Herodem nullo adfinem generis Iudaeorum regnum adulterina fraude quaesisse. denique conscius ignobilitatis suae, ne qua posteris suis uel de praescripto uetere quaestio moueretur, scripturas eorum incendit existimans quod, si indicia de publico sustulisset, nullis aliis testimoniis clarere posset, quin de patriarcharum uel proselytorum ueterum genere demanaret. sed ut pleraque curae humanae sunt, cognitioni hoc et indagini ueritatis praeiudicare non potuit.

ne nobis tamen possit praeiudicare, uideamus, qui ueri regalisque generis dicimus Christum, et per ueros et nobiles reges actum domini genus. sed ubi adulterina

regnum adfectauit propago, successionem nobilitatis suae non potentiae, sed generationis ordo seruauit, tamen ipsum regem secundum honorem saeculi non accepimus Christum. quomodo ergo ex fructu uentris tui ponam super sedem meam? quomodo et angelus de eo dicit quod dabit illi dominus deus sedem Dauid patris sui, et regnabit in domo Iacob? quomodo regnare promittitur nec ostenditur? aut quomodo ex semine Iechoniae nullus regnaturus dicitur per prophetam? si enim Christus regnauit, ex semine autem Iechoniae Christus est, propheta mentitus est, mentita sunt et oracula, sed illic futuros ex semine Iechoniae posteros non negatur, et ideo de semine eius est Christus et quod regnauit Christus non contra prophetiam est; non enim saeculari honore regnauit nec in Iechoniae sedibus sedit, sed regnauit in sede Dauid.

Uerum cum ipse Iechonias Dauid sederit sedem, quemadmodum soluitur quod dictum est quia Dauid sedem Iechoniae posteri non sedebunt, cum eadem sedis fuisse uideatur amborum? itaque et nos sedem Dauid fuisse negare non possumus, non eandem tamen regis Dauid sedem Christus quam Iechonias sedit, immo nec quisquam alius ex genere Dauid sedem eius potuit sedere quam Christus, quia nec in alio aliquo semen eius aeternum est, sed in Christo, sicut deus ipse reserauit dicens: semel iuraui in sancto meo, si Dauid mentiar: semen eius in aeternum manebit, et sedis eius sicut sol in conspectu meo. quem igitur dicit hic? non Salomonem utique, non Roboam, non Natham, sed illum de quo solo potest dicere: ponam in mari manum eius et in fluminibus dexteram eius. ipse inuocabit me (pater meus es tu\' et: ponam in saeculum saeculi semen eius et thronum eius sicut dies caeli. non utique hunc thronum Salomon sedit, non Roboam. non lechonias. uis scire qui sederit? is est, de quo dicit angelus ad Mariam: ecce concipies in utero et paries filium et uocabis nomen eius Iesum. hic erit magnus et filius altissimi uocabitur, et dabit illi dominus deus sedem Dauid patris sui, et regnabit in domo Iacob in aeternum, et regni eius non erit finis. si angelo non credis. ipsi saltim domino credes dicenti: tu dicis quia ego rex sum. numquid ergo et ipse mentitus est, quia regnare se dixit. qui non regnauit in terris? quomodo scriptura soluitur, quae regnare eum dicit et regnare non adstruit?

in abruptum disputationis uenimus, haeremus in uado et quodam ueritatis naufragio fluctuamus. excitemus igitur Christum, ipsum interrogemus, ipse respondeat. interrogemus scripturas. inuenimus quia regnum domini non est de hoc mundo; ipse enim dixit: . regnum meum non est de hoc mundo. qui dicit non esse de hoc mundo regnum suum ostendit esse supra mundum. ita et erat regnum eius et non erat: non erat in saeculo, supra saeculum erat. erat ergo regnum aliud ueri Dauid, quod solus Christus accepit, et erat semen aliud Dauid, quod in aeternum manet, de quo solus generatus est Christus, qui solus uerus filius Dauid, cuius etiam solus nomen accepit, iuxta quod scriptum est: inueni Dauid seruum meum, in oleo sancto meo uncsi eum. quod utique non de propheta Dauid, sed de domino dici praemissa declarant; scriptum est enim: posui adiutorium super potentem et exaltaui elec-

tum de populo meo; solus enim potens. solus electus eat Christus. sanctorum enim maius in fide quam in generatione semen est; et ideo apostolus: si enim qui ex fide sunt, hi sunt filii Abrahae.

Illud quoque non praetermittendum putamus, quod a Dauid temporibus usque ad Iechoniam, hoc est usque ad captiuitatem, cum XVII fuerint reges Iudaeae, XIIII generationes sanctus Matthaeus posuerit et rursus ab Iechonia usque ad Ioseph cum uiritim generationes XII conputentur, postea XIIII generationes descriptas esse memorauerit. sic enim habes: omnes generationes ab Abraham usque ad Dauid generationes XIIII et a Dauid usque ad transmigrationem Babylonis generationes XIIII et a transmigratione Babylonis usque ad Christum generationes XIIII. et primum oportet cognoscere, quod ante iam diximus, posse plures esse successiones, pauciores generationes; possunt i enim diutius uiuere aliqui et serius generare aut certe penitus exsortes generationis exsistere. itaque non quae regum eadem generationum tempora. unde et Matthaeus eos quos ad generationem non putauit pertinere praeteriit. nam si propositum esset ei successiones describere, rationabiliter moueremur, cur cum in Regnorum libris et Paralipomenis conueniat quod post Ioram Ochozias regnauerit et Iodam et Amasias, Amasiae autem successerit Ozias, sanctus Matthaeus tres illos reges praeterierit, Ochoziam, Iodam et Amasiam, et post Ioram Iosaphat subiecerit. sed non eum in regum successione, sed in generatione subiecit, denique generationum relatorem fuisse memorauit. potuit autem fieri ut et Ioram tardius generauerit et Iosaphat serius perceperit regnum atque ita Ioram patri suo, cui in potestate non successit, in generatione successerit.

quod uero post Iechoniam XII generationes enumerasse uidetur euangelista, si diligenter aduertas, hic quoque XIIII generationum poteris inuenire rationem; XII enim usque ad . Ioseph numerantur, non usque ad Christum, tertius decimus est Christus ex Ioseph. sed nihil refert utrum in duabus generationibus an una mendacium sit; tamen ne hic quidem Capareum aliquem scopulum et naufragium inuenies ueritatis. duos enim Ioachim, hoc est duos Iechonias fuisse historia indicat, unum ante transmigrationem, alterum in ipsa transmigratione generatum, id est patrem et filium. ergo pater inter generationes superiores est conputatus; qui successit Iosiae, filius inter posteriores, qui successit patri, id est nepos Iosiae. duos autem fuisse Regnorum libri indicant. sic enim scriptum est: et imperauit Pharao super Israhel Ioachim filio Iosiae regnante in Iudaea pro Iosia patre suo et conuertit nomen Ioachim in regnando et XI annos regnauit in Hierusalem. quibus subiecit: et reliqua uerborum Ioachim et omnia quae fecit nonne scripta sunt in libro uerborum et in diebus eorum, qui regnauerunt in Iudaea? et dormiuit Ioachim cum patribus suis et regnauit Ioachim filius eius pro eo. filius decem et octo annorum Ioachim et, cum regnaret, tribus mensibus regnauit in Hierusalem, nomen matris eius Mesola. et omnia quae fecit sub oculis domini pater eius et ipse fecit. et in diebus eius ascendit Nabuchodonosor, rex Babylonis, in Hierusalem. uides igi-

tur quod alius fuit Iosiae filius; alius nepos: filius illius ille, cui Hieremias nomen inposuit, nepos iste, qui patris uocatus est nomine. et bene sanctus Matthaeus a propheta noluit discrepare, ut non Ioachim, sed Iechoniam nominaret. simul, ut supra diximus, maiorem fructum dominicae pietatis adstruxit, ei generis nobilitatem non in omnibus dominus requisiuit, sed de captiuis et peccatoribus congrue nasci uoluit, qui remissionem ueniebat praedicare captiuis. non igitur subpressit alterum euangelista, sed utrumque signauit, quod uterque Iechonias dictus sit. ita addito iuniore Iechonia generationes XIIII conputantur. ergo illa Matthaeus.

Pulchre autem Lucas, quoniam filios Iacob plures non poterat conprehendere, ne extra generationes euagari superflua serie uideretur, licet in aliis, id est longe posterioribus patriarcharum tamen neutiquam nomina praetermittenda arbitratus sit, sed prae ceteris eligenda Ioseph, Iudae, Symeonis et Leui. quattuor enim genera in his quorum isti posteri sunt cognoscimus fuisse uirtutum: in Iuda, id est illo superiore, dominicae per figuram passionis mysterium prophetatum, in Ioseph praecessisse castitatis exemplum, in Symeon uindictam laesi pudoris, in Leui officium sacerdotis. per Natham quoque expressam aduertimus prophetiae dignitatem, ut quia unus omnia Christus.. stus Iesus, in singulis quoque maioribus genera uirtutum diuersa praecederent.

Noe quoque iusti inter dominicas generationes conmemoratio non debuit praetermitti, ut quia cator ecclesiae nascebatur, eum sui generis auctorem praemisisse uideatur qui eam in typo ante fundauerat. nam de Mathusala quid dicam, cuius ultra diluuium numerantur anni, ut quoniam solus est Christus, cuius uita nullam sensit aetatem, in maioribus quoque suis non sensisse diluuia uideretur. Enoch uero nonne manifestum et pietatis dominicae et diuinitatis indicium est, eo quod nec mortem senserit dominus et ad caelum remeauerit, cuius generis auctor raptus ad caelum est? unde manifestum est et Christum potuisse non mori, sed noluisse, ut nobis mors illa prodesset. et ille quidem raptus est, ne malitia mutaret cor eius, dominus autem, quem malitia saeculi mutare non poterat, eo unde uenerat naturae suae maiestate remeauit. siletur sane parricida fratris; neque enim rationabile erat ut eum qui percusserat fratrem inter domini numeraret auctores, cum seruulos iste seruauerit, ut fraterni nominis honore donaret. sed nec illud otiosum, quod Seth praeteritus non est, quem posteriore Adam generatione suscepit, ut cum duo sint. populi generationes, signaretur in typo dominum Iesum Christum in posteriore potius quam priore generatione numerandum.

iam de ipso Adam, qui iuxta apostolum figuram accepit Christi, quid pulchrius c potuit conuenire quam ut sacrosancta generatio a dei filio inciperet et usque ad dei filium duceretur creatusque praecederet in figura, ut natus in ueritate sequeretur, ad < dei > imaginem factus praeiret, propter quem dei imago descenderet? et si mysterium primi discutiamus erroris, lignum scientiae boni et mali fallente diabolo Eua suadente ille gustauit, ut iste nobis, priusquam sciret malum, eligeret

bonum dirique serpentis insidias ecclesia suadente uacuaret, iuxta quod scriptum est: quoniam priusquam sciat puer bonum aut malum, non credit malitiae, ut eligat quod bonum est et: priusquam sciat uocare patrem aut matrem. accipiet uirtutem Damasci et spolia Samariae. hic enim est puer, cuius incunabula magi spoliis orientalibus referserunt. quia gens ante Christum incredula de exuuiis idolorum mutata iam fide manubias obtulit domino triumphales.

Haec tibi, frater, de generatione Christi non incognita putaui. prolixius prosequenda, ne qui cum ista in euangelio minus adtento animo recenseret, aliquatenus fluctuaret. quae sancti euangelistae ad maiora miracula et diuiniora domini gesta properantes perstringenda breuius quam diffundenda uberius putauerunt. eorum igitur more qui satis putant ignaris uiarum quasi notas quasdam iteneris et semitas demonstrare, spiritalis uiae semitas colligentes - uidero utrum secundo ueritatis euentu, certe religioso fidei ductu - in mysteriorum secreta contendimus uerentes ne quis ista cum legerit, quod prouerbialiter dicitur \'quasi puer machaeram) tractare per infantiam fortia anna nesciret, magisque uulnus ex inprouidentia quam salutem ex lectione sentiret. infirmos enim tela sua uulnerant, nec potest bene uti armis. qui ea ferre non nouerit. et ideo circa fidem uir perfectus exigitur, in quo non per humum scientiae reptet infantia, non debilis quaedam nec carens sensibus mysticae cognitionis titubet aetas, quae uirtute iuuentutis amissa coronam gloriosi certaminis non requirat et senescentis aquilae modo, quae prius aut leporem rapere pedibus consuerat aut anserem, aeuo fessa minorum auium fetus inplumis requirat, qui solidiorem cibum adfen-e non possunt.

Liber Qvartvs

Non absurdum, ut opinor, de generatione domini confecimus opus; certe infructuosum non fuit dominicis diutius inhaerere maioribus. nam si hi qui magnum mare litorali parant nauigatione transmittere altioris conpendium cursus itidem ut nos fiduciae infirmitate uitantes agrum et urbes litore deductas capti locorum decore frequenter inuisunt, quanto magis nos in tanto non elementorum, sed gestorum caelestium siti profundo uiciniores legere portus et frequentes amare debemus excursus, ne qui longae nauigationis taedio fatigatus fastidii uomitum tenere non possit. certe si quis intutae ratis uitia infida perspexerit, tamquam frequenti librorum portu obiecto licet ut aurium uela deponat, lectionis ancoram figat. non uidetur deseruisse nauigium, sed confecisse cursum qui dedescendit in portum.

et plerisque locis fortasse amoenitas locorum ipsa inuitet praetermeantem. nam si Ulixem illum, ut fabulae ferunt - licet et propheta dixerit: habitabunt in ea filiae Sirenum, et si non dixisset propheta, nemo tamen iure reprehenderet, cum et gigantas et uallem Titanum scriptura conprehenderit - si ergo Ulixem illum post decem annorum exilia, quibus bellatum in Ilio est, decemque erroris annos festinantem ad patriam Lotophagi suauitate bacarum tenere potuerunt, si horti Alcinoi retardarunt, si postremo Sirenes cantu uocis inlectum ad illud famosum uoluptatis naufragium paene deduxerant, nisi aduersus inlecebrosae sonitus cantilenae inserta cera sociorum clausisset aures, quanto magis religiosos uiros caelestium factorum decet admiratione mulceri!atque hic iam non bacarum suauitas haurienda, sed panis ille, qui descendit de caelo, non holera Alcinoi spectanda, sed sacramenta sunt Christi; nam qui infirmus est holera manducet. non claudendae igitur aures, sed reserandae sunt, ut Christi uox possit audiri, quam quisque perceperit naufragium non timebit non corporalibus ut Ulixes ad arborem uinculis adligandus, sed animus ad crucis lignum spiritalibus nexibus uinciendus, ne lasciuiarum moueatur inlecebris cursumque naturae detorqueat in periculum uoluptatis.

figmentis enim poeticis fabula coloratur ut quaedam puellae scopuloso in litore maris habitasse prodantur, quae si quos deflectere nauigium propter aurium suauitatem dulci uoce pepulissent, in uada caeca deductos et infida statione deceptos naufragii miserabilis sorte consumerent. conpositum hoc specie et ambitiosa con-

paratione fucatum est, ut mare, uox feminae, litora uadosa fingantur. quod autem mare abruptius quam saeculum tam infidum, tam mobile, tam profundum, tam inmundorum spirituum flatibus procellosum? quid sibi uult puellarum figura nisi euiratae uoluptatis inlecebra, quae constantiam captae mentis effeminet? quae autem illa uada nisi nostrae scopuli sunt salutis? nihil enim tam caecum quam saecularis suauitatis periculum, quae dum mulcet animum, uitam obruit et corporeis quibusdam scopulis sensum mentis inlidit.

merito igitur dominus noster Iesus ieiunio suo nos atque deserto aduersus uoluptatum informat inlecebras et temtari se a diabolo dominus omnium patitur, ut in illo omnes uince.re discеremus. aduertamus igitur quia tria non otiose a domino principaliter ordinata euangelista descripsit. tria sunt enim quae ad usum proficiunt salutis humanae, sacramentum desertum ieiunium; nemo enim nisi qui legitime certauerit coronatur, nemo autem ad certamen uirtutis admittitur, nisi prius ab omnibus ablutus maculis delictorum gratiae caelestis munere consecretur.

uenit igitur dominus ad lauacrum, ut mysterii gratia nobis et uisu probaretur et sensu. et quoniam lex caelo et terris testibus promulgatur, ut mysterium diuinitatis absconditum a saeculis in deo plus crederes esse quam legem, non iam ad testimonium caelum uocatur, sed utitur testis officio, cum uox dei defertur e caelo. simul ne fidei mysterium dubio mentis offendas, inuisibilia tibi uisibiliter declarantur operari.

uenit dominus ad lauacrum; omnia enim pro te factus est. his qui sub lege sunt, quasi sub lege esset, cum ipse sub lege non esset, circumcisus est, ut eos qui sub lege sunt lucrifaceret, his qui sine lege erant conuiuii conmunitate sociatus est. ut lucraretur eos qui sine lege uiuebant. factus est infirmibus infirmus per corporis passionem, ut lucrifaceret eos, omnibus postremo omnia factus est, pauper pauperibus, diues diuitibus, flens flentibus, esuriens esurientibus, sitiens sitientibus, proSuus abundantibus. in carcere cum paupere est, cum Malia flet, cum apostolis epulatur, cum Samaritana sitit, in deserto esurit, ut cibus primi hominis, quem praeuaricatione gustauerat, ieiunio domini solueretur. nostro periculo Adam scientiae boni et mali famem soluit, nostro emolumento famem iste suscepit.

Tunc lesus ductus est in desertum a spiritu, ut temtaretur a diabolo. conuenit recordari quemadmodum de paradiso in desertum Adam primus eiectus sit, ut aduertas quemadmodum de desel\'to ad paradisum Adam secundus reuerterit. uidete enim quemadmodum suis nodis praeiudicia resoluantur et suis diuina beneficia uestigiis reformentur. ex terra uirgine Adam, Christus ex uirgine, ille ad imaginem dei factus. hic imago dei, ille omnibus inrationabilibus animalibus, hic omnibus animantibus antelatus - per mulierem stultitia, per uirginem sapientia, mors per arborem, uita per crucem - ille spiritalium nudus arboris se texit exuuiis, hic saecularium nudus corporis non desiderauit exuuias. in deserto Adam, in deserto Christus; sciebat enim ubi posset inuenire damnatum, quem ad paradisum resoluto errore

reuocaret. sed quoniam saecularibus indutus exuuiis redire non poterat nec paradisi incola potest esse nisi nudus a culpa, exuit ueterem hominem, nouum induit, ut, quia solui non queunt diuina decreta. persona magis quam sententia mutaretur.

sed quia in paradiso sine duce iter amisit acceptum, quemadmodum de deserto sine duce iter repetere posset amissum, ubi temtationes plurimae. nisus ad uirtutem difficilis, lapsus facilis ad errorem, cum eadem sit uirtutis natura quae nemorum, ut si adhuc exigua de terrenis ad superna se subrigunt, dum teneris aetas adolescit frondibus, saeui ueneno dentis obnoxia facile aut succidi possit aut uri, si uero alta se radice fundauerit et ramorum sublimitate sustulerit, frustra iam uel ferarum morsibus uel lacertis agrestium uel diuersorum flatuum procellis arbos robusta temtetur.

Quem igitur adponeret ducem contra tot inlecebras saeculi, contra tot uersutias diaboli, cum sciret nobis primo contra carnem et sanguinem, deinde contra potestates, contra rectores mundi tenebrarum harum, aduersus spiritalia nequitiae quae sunt in caelestibus esse luctamen? angelum adponeret? et ipse lapsus est; legiones angelorum uix singulis profuerunt. seraphin dirigeret? et ipse descendit in terris in medium populi inmunda labia habentis et unius tantum prophetae adposito labia carbone mundauit. alius dux requirendus fuit, quem sequeremur omnes. quis tantus esset dux, qui prodesset omnibus, nisi ille qui supra omnes est? quis me supra mundum constitueret nisi qui maior est mundo? quis tantus esset dux, qui posset masculum et feminam, Iudaeum et Graecum, barbarum et Scytham, seruum et liberum uno regere ductu nisi solus qui est omnia et in omnibus Christus?

multi enim laquei quacumque progredimÚr: laquei in corpore, laquei in lege, laquei in pinnis templorum, in crepidinibus parietum tenduntur a diabolo, laquei in philosophis, laquei in cupiditatibus - oculus enim meretricis laqueus est peccatoris -, laqueus in pecunia, laqueus in religione. laqueus in studio castitatis. exiguis enim momentis mens inclinatur humana et hue atque illuc pro uersutia suadentis frequenter inpellitur. uidet aliquem diabolus religiosum uirum, deo uenerabiliter deferentem et quod sacrosanctum est aestimantem, nullius capacem iniuriae: in ipsa eum religione. subplantat, ut faciat non credere quod dei filius uere hanc nostram susceperit carnem, hoc nostrum corpus, hanc nostrorum membrorum fragilitatem, cum utique passio corporis fuerit, diuinitas exsors iniuriae manserit. ita de religione fit culpa; omnis enim qui negat Iesum \'Christum in carne uenisse de deo non est. uidet integrum et inlibatum castimoniae uirum: suadet ut nuptias damnet, quo eiciatur ab ecclesia et studio. castitatis a casto corpore separetur. audiuit alius quia unus deus. ex quo omnia, adorat atque ueneratur: insidiatur ei diabolus, claudit aures ne audiat quia unus dominus, per quem omnia; ita nimia pietate inpium esse conpellit, ut dum patrem a filio separat, patrem filiumque confundat et personam unam putet esse, non potestatem. itaque dum mensuram fidei nescit, perfidiae incurrit aerumnam.

Quomodo igitur hos laqueos euitabimus, ut possimus et nos dicere: anima nostra sicut passer erepta est de laqueo uenantium; laqueus contritus est, et nos liberati sumuś? non dicit: (ego contriui laqueum\', non ausus est hoc dicere Dauid, sed: adiutorium nostrum in nomine domini, ut ostenderet unde laqueus solueretur, ut prophetaret quod uenturus esset in hanc uitam qui contereret laqueum fraude diaboli praeparatum.

sed non potuit melius conteri laqueus, nisi praedam aliquam diabolo demonstrasset, ut dum ille festinat ad praedam, suis laqueis ligaretur, ut ego possem dicere: laqueos parauerunt pedibus meis, et ipsi inciderunt t in eos. quae potuit esse praeda nisi corpus? oportuit igitur hanc fraudem diabolo fieri, ut susciperet corpus dominus Iesus et corpus hoc corruptibile, corpus infirmum, ut crucifigeretur ex infirmitate. si enim fuisset spiritale corpus, non dixisset: spiritus promtus, caro autem infirma. audi igitur utramque uocem et carnis infirmae et spiritus promti. pater, si possibile est, transeat hic calix a me: haec carnis est uox. sed non quod ego uolo, sed quod tu uis: habes deuotionem spiritus et uigorem. quid repudias dignationem domini? dignationis est quod suscepit corpus meum, dignationis est quod suscepit iniurias meas, suscepit infirmitates meas, quas utique natura dei sentire non potuit, cum etiam natura hominis contemnere didicerit uel sustinere ac perpeti. et ideo sequamur Christum iuxta quod scriptum est: post dominum deum tuum ambulabis et ipsi adhaerebis. cui adhaerebo nisi Christo, sicut Paulus dixit: qui adhaeret domino unus spiritus tus est? illius igitur, de deserto ut ad paradisum redire possimus, uestigia persequamur.

uidete quibus itineribus reducamur. nunc in deserto Christus est, agit hominem, instruit, informat, exercet, unguit oleo spiritali. tali; ubi uidit robustiorem, per sata et fructuosa transducit, quando querebantur Iudaei quod discipuli eius sabbato de segete spicas uellerent - iam enim apostolos suos in agro culto et fructuoso opere collocauerat - postea in paradiso constituit tempore passionis; sic enim habes: haec cum dixisset Iesus, cum discipulis suis transiuit trans torrentem cedri, ubi erat hortus, in quem introiuit ipse cum discipulis suis. agro enim fecundo hortum esse potiorem docet propheta in Canticis canticorum dicens: hortus clausus soror mea sponsa, hortus clausus, fons signatus; emissiones tuae paradisus. illa est enim animae pura et inmaculata uirginitas, quae nullo terrore poenarum, nullis a fide saecularis uoluptatis inlecebris, nullo uitae amore transducitur. denique uirtute domini hominem esse reuocatum prae ceteris hic euangelista testatur, qui solus inducit dominum dicentem latroni: amen dico tibi, hodie mecum eris in paradiso.

plenus igitur Jesus spiritu sancto agitur in desertum consilio, ut diabolum prouocaret - nam nisi ille certasset, non mihi iste uicisset - mysterio, ut illum Adam de exilio liberaret, exemplo, ut ostenderet nobis diabolum ad meliora tendentibus inuidere et tunc magis esse cauendum, ne mysterii gratiam deserat mentis infirmitas.

Quadraginta autem dies: mysticum numerum recognoecis. tot enim diebus aquas abyssi effusas esse meministi et tot ieiunio dierum sanctificato propheta refusam caeli serenioris esse clementiam; tot ieiunio dierum sanctus Moyses perceptionem legis emeruit; tot annos in heremo constituti patres panem angelorum et caelestis alimoniae gratiam consecuti sunt nec antequam mystici numeri tempus explerent, terram repromissionis intrare meruerunt; tot ieiunio dierum domini nobis in euangelium patescit ingressus. unde si quis euangelii gloriam fructumque resurrectionis optat adipisci, mystici ieiunii praeuaricator esse non debet, quod et in lege Moyses et in euangelio suo Christus utriusque testamenti auctoritate praescripsit fidele uirtutis esse certamen.

quid uero sibi uult quod euangelista dominum esurisse signauit, cum de Moysi atque Heliae ieiunio nihil tale uideamus expressum? numquid hominum patientia deo fortior est? sed qui XL diebus esurire non potuit ostendit non cibum esurisse se corporis, sed salutem, simul ut aduersarium lacesseret iam timentem, qui XL fuerat dierum ieiunio uulneratus. et ideo famis domini pia fraus est, ut in quo diabolus maiora metuens iam cauebat, famis specie lactatus temtaret ut hominem, ne inpediretur triumphus. simul illud disce mysterium sancti spiritus. opus hoc unum fuisse iudicium, ut temtandum se diabolo Christus offerret.

Dixit autem illi diabolus: si filius es dei, dic lapidi huic ut fiat panis. tria praecipue docemur tela diaboli, quibus ad conuulnerandam mentem hominis consueuit armari, gulae unum, aliud iactantiae, ambitionis tertium. inde autem coepit, unde iam uicit. et ideo inde incipio in Christo uincere, unde in Adam uictus sum, si tamen mihi Christus, imago patris, uirtutis exemplum sit. discamus igitur cauere gulam, cauere luxuriam, quia telum est diaboli. laqueus tenditur. cum mensa regalis conuiuii praeparatur, quae constantiam saepe mentis inclinat. non solum enim cum audimus uerba diaboli, sed etiam cum uidemus eius copias, laqueum uitare debemus. didicisti igitur diaboli telum: sume scutum fidei. loricam abstinentiae.

sed quid sibi uult talis sermonis exorsus: ei filius dei es, nisi quia cognouerat dei filium esse uenturum? sed uenisse per hanc infirmitatem corporis non putabat. aliud explorantis, aliud temtantis est et deo se profitetur credere et homini conatur inludere.

sed uide arma Christi, quibus tibi, non sibi uicit. nam qui maiestate sua lapides in panem posse conuerti naturae alterius transfusione monstrauit docet nihil tibi pro diaboli arbitrio nec declarandae uirtutis contemplatione faciendum. simul in ipsa temtatione artificem diaboli disce uersutiam. sic temtat ut exploret, sic explorat ut temtet. contra dominus sic fallit, ut uincat, sic adhuc uincit, ut fallat. nam si conuertisset naturam, prodiderat creatorem. medie ergo respondit dicens: scriptum est quia non in pane 4,4 solo uiuit homo, sed in omni uerbo dei.

uides quo genere utatur armorum, quo hominem ab spiritalis nequitiae incursione defendat aduersus incitamenta gulae saeptum atque munitum. non enim quasi deus utitur potestate - quid enim mihi proderat? - sed quasi homo conmune sibi arcessit auxilium, ut diuinae pabulo lectionis intentus famem corporis neclegat, alimentum uerbi caelestis adquirat. huic intentus Moyses panem non desiderauit, huic intentus Helias famem prolixioris non sensit ieiunii. non enim potest qui uerbum sequitur panem desiderare terrenum, cum panis substantiam caelestis accipiat - humanis enim diuina praestare non dubium est et corporalibus spiritalia - et ideo qui uitam ueram desiderat illum panem expectat, qui per insensibilem substantiam humana corda confirmat. simul cum dicit: non in pane solo uiuit homo ostendit hominem esse temtatum, hoc est susceptionem nostram, non suam diuinitatem.

Sequitur iactantiae telum, quo procliue delinquitur, quia dum homines gloriam uirtutis suae iactare desiderant, de loco meritorum suorum et statione decedunt. et duxit inquit illum in Hierusalem et statuit eum supra pinnam templi.

ita enim est iactantia, ut dum se putat unusquisque ad altiora conscendere, sublimium usurpatione factorum ad inferiora trudatur. et dixit illi: si filius dei es, mitte te deorsum.

uere diabolica uox, quae mentem hominis de gradu altiore meritorum praecipitare contendit. quid enim tam proprium diabolo quam suadere ut unusquisque se mittat deorsum?

disce ergo et tu diabolum uincere. agit te spiritus, sequere spiritum. non te reuocet carnis inlecebra; spiritu plenus disce contemnere uoluptates. ieiuna, si uis uiucere. consequens est ut per hominem diabolus te putet esse temtandum; Christus quasi fortior faciem ad faciem temtatur, tu per hominem. et illud diaboli uerbum est, cum dicit homo: (fortis es: manduca et bibe, et similis mane\'. noli te tibi credere, non erubescas egere praesidiis, quibus non egebat Christus. et tamen ea non neclegebat, ut te doceret dicens: cauete ne grauetur cor uestrum in uino et crapula. non erubuit Paulus, qui ait: sic enitor non ut aera caedens. aera quidem non caedebat apostolus, sed potestates aerias uerberabat. sed castigo inquit corpus meum et seruituti redigo, ne forte cum aliis praedicauerim, ipse reprobus inueniar.

simul infirmitatem suam diabolus malitiamque designat, quia nemini potest nocere diabolus, nisi ipse se miserit. nam qui relictis caelestibus terrena eligit uoluntarium quoddam praecipitium uitae labentis incurrit. simul quoniam telum suum diabolus uidit obtunsum. qui omnes homines propriae subiecerat potestati, plus coepit quam hominem iudicare. sed dominus rursus ne ea quidem quae de se fuerant prophetata ad arbitrium diaboli putauit esse facienda, sed diuinitatis propriae auctoritate seruata uersutiae eius occurrit, ut quia scripturarum exemplum prae-

tenderat, scripturarum uinceretur exemplis; potestas enim deo uincere, scriptura mihi

Ţ uincit. disce hic quoque quia satanas transfigurat se uelut angelum lucis et de scripturis ipsis saepe diuinis laqueum fidelibus parat. sic haereticos facit, sic euiscerat fidem, sic iura pietatis inpugnat. ergo non te capiat haereticus, quia potest de scripturis aliqua exempla proferre, nec sibi adroget quod doctus uidetur. utitur et diabolus testimoniis scripturarum, sed non ut doceat, sed ut circumscribat at fallat. cognouit aliquem adtentum religioni, uirtutibus clarum, signis et operibus praepotentem: iactantiae tendit laqueum, ut huiusmodi uirum inflet tumore, quo pietati se non credat, sed credat iactantiae nec deo deputet, sed sibi adroget. ideoque apostoli non in suo, sed in Christi nomine daemoniis imperabant, ne adrogare sibi aliquid uiderentur. sic Petrus paralyticum curat dicens: in nomine Iesu Nazaraei surge et ambula. disce etiam de Paulo fugere iactantiam. scio inquit hominem, siue in corpore siue extra corpus nescio, deus scit, quoniam raptus est in paradisum et audiuit uerba ineffabilia, quae non licet homini loqui. pro huiusmodi gloriabor, pro me autem non gloriabor nisi in infirmitatibus meis.

ergo et hic diabolus, quoniam fortem sensit, iactantiam praetendit, quae etiam fortes decipit; sed dominus respondit: non temtabis dominum deum tuum. in quo et dominum et deum Christum et patrem et filium potestatis unius esse cognoscis, iuxta quod scriptum est: ego et pater unum sumus. et ideo si \'unum\' obtendit diabolus, occurre ei quia scriptum est: ego et pater unum sumus et distingue \'unum\', ne discernas potestatem, distingue \'unum\', ne patrem filiumque secernas. et duxit illum diabolus iterum in montem altissimum et ostendit illi omnia regna orbis terrae in momento temporis.

bene in momento temporis saecularia et terrena monstrantur. non enim tam conspectus celeritas indicatur quam caducae fragilitas potestatis exprimitur; in momento enim cuncta illa praetereunt et saepe honor saeculi abiit, antequam uenerit. quid enim saeculi potest esse diuturnum, cum ipsa diuturna non sint saecula? docemur hic inanis ambitionis flabra despicere, quod omnis dignitas saecularis diabolicae subiaceat potestati,

ad usum fragilis et inanis ad fructum.[sed quomodo hic dat diabolus potestatem et alibi legis quia omnis potestas a deo est? numquid potest quis duobus dominis sei-uire aut a duobus accipere potestatem ? num ergo contrarium est? minime. sed uide quia omnia a deo. neque enim sine deo mundus, quia et mundus per ipsum factus; sed licet a deo factus sit, tamen opera eius mala, quia saeculum in maligno positum est et ordinatio mundi a deo, opera mundi a malo. ita etiam a deo potestatum ordinatio, a malo ambitio potestatis. denique non est inquit potestas nisi a deo, quae autem sunt a deo ordinatae sunt, non datae, sed ordinatae et qui resistit potestati dei inquit ordinationi resistit. hic quoque licet dicat dare se diabolus potestatem, omnia tamen illa ad tempus permissa sibi esse non abnuit.

itaque qui permisit ordinauit nec potestas mala, sed is qui male utitur potestate. denique uis non timere potestatem? bonum fac, et habebis laudem ex illa.(non ergo potestas mala, sed ambitio. denique eo usque a deo ordinatio potestatis, ut dei minister sit qui bene potestate utitur.} dei inquit minister est tibi in bonum. non ergo muneris aliqua culpa est, sed ministri nec dei potest ordinatio displicere, sed administrantis actio. nam ut de caelestibus ad terrena deriuemus exemplum, dat honorem imperator et habet laudem. quod si quis male honore usus fuerit, non imperatoris est culpa, sed iudicis. habent reum suum crimina, non quia potestas unumquemque, sed militia sua inplicat.

quid ergo? bonum est uti potestate, studere honori? bonum si deferatur, non eripiatur. distingue tamen hoc ipsum bonum. alius enim bonus in saeculo, alius perfectae uirtutis usus; bonum est enim cognoscendae diuinitatis studium nullis occupationibus inpediri. nam etsi multa bona, una tamen est uita aeterna. haec est autem uita aeterna, ut cognoscant te solum uerum deum et quem misisti Iesum Christum. et ideo uitae aeternae maximus fructus et solus deus uitae remunerator aeternae est: solum deum et dominum nostrum adoremus et ipsi soli seruiamus ut solus ipse nos fructu remuneretur amplissimo, fugiamus omnia quae diabolicae subiacent potestati, ne tamquam malus tyrannus in eos quos intra suum regnum inuenerit acceptae saeuitia potestatis utatur.

non ergo a diabolo potestas est, sed obnoxia tamen insidiis diaboli. nec tamen ideo mala ordinatio potestatum, quia malo obnoxiae potestates: bonum enim est deum quaerere, sed quidam ipsius inquisitionis anfractus et error obrepit. nam si inquisitor in sacrilegium scaeua interpretatione uertatur, in deterius uertitur quaerentis offensa quam si non quaesisset. nec tamen inquisitionis, sed quaesitoris est culpa, nec inquisitio obnoxia malo, sed quaerentis adfectus. quodsi is qui deum quaerit propter fragilitatem carnis et mentis angustias saepe temtatur, quanto magis qui saeculum quaerit obnoxius est! atque hoc ipso perniciosior ambitio, quod blanda quaedam est conciliatricula dignitatum, et saepe quos uitia nulla delectant, quos nulla potuit mouere luxuria, nulla auaritia subuertere facit ambitio criminosos. habet enim forensem gratiam, domesticum periculum et, ut dominetur aliis, prius seruit. curuatur obsequio, ut honore donetur, et, dum uult esse sublimior, fit remissior, cum in ipsa potestate quod praecellit alienum sit; legibus enim imperat, sibi seruit.

Dicet fortasse aliquis quia solus qui malum fecerit timet; tamen qui mare nauigat plus timet. et contra in inmobili terrarum statione consistens non solet timere naufragium; at si mobile conscendat elementum, frequentioribus obnoxius fit periculis. fuge ergo saeculi mare: naufragium non timebis. etsi frequenter arborum uertices spirantium uerberent flabra uentorum-. torum, solidatis tamen radicibus nullus occasus est; at in mari furentibus uentis, etsi non omnium naufragium, om-

nium tamen periculum est. ita etiam aduersis flatibus nequitiae spiritalis nullus in harena uel in salo tutus est, et naues Tharsis uehementi saepe spiritu conteruntur.

haec moraliter. ceterum quod ad mysticum ordinem spectat, cernis uetusti erroris uincula suis resoluta uestigiis, ut primo gulae, secundo facilitatis, tertio ambitionis laqueus solueretur. perlectus est enim Adam cibo et in locum interdictae arboris sententiae facilitate transgressus temerariae quoque ambitionis crimen incurrit, dum similitudinem diuinitatis adfectat. et ideo prius dominus ueteris nexus soluit iniuriae, ut nos iugo captiuitatis excusso uincere I crimina scripturarum praesidio disceremus.

quod si dominus Iesus propria non desiderauit, tu aliena cur quaeras? si creator omnium saeculi gloriam subeundae paupertatis uirtute contemsit, cur tu fastidias quod natus es, adpetas quod indebitum est ? cur ea quae ad usum tibi diuturna esse non possunt ad supplicium diuturna deposcas? caue insidias, caue fraudes. et hoc ipso quod ad subruendum hominem totum uersuta diabolus mundum fraude concutiat, totis saeculi pugnet inlecebris, eius tibi blanditiae plus cauendae. non Euam cibus flexerat, non mandatorum destituerat obliuio, sed promissi honoris ambitio inlecebrosa decepit. quae si solum dominum adorare uoluisset, indebita non quaesisset. et ideo remedium datur, quo telum ambitionis obtundas, ut soli domino seruiamus; caret enim ambitione religiosa deuotio.

Et consummata omni temtatione diabolus recessit ab illo usque ad tempus. prope omnium criminum fontes haec tria genera demonstrantur esse uitiorum; neque enim consummatam omnem temtationem scriptura dixisset, nisi in his tribus esset omnium materia delictorum, quorum semina in ipsa origine sunt cauenda. finis ergo temtationum finis est cupiditatum, quia causae temtationum causae cupiditatum sunt. causae autem cupiditatum sunt carnis oblectatio, species gloriae, auiditas potentiae. quam religiosum uidetur ut conmorationem Christianae feminae non recuses! sed crebra inde temtatio. si adtentos deo uiderit diabolus, suggerit ut decipiat; sed tu quamuis de proposito praesumas, caue temtationem sciens naturam. haec tria, si recorderis, etiam Paulus cauenda praescripsit designans tres esse species peccatorum, a quibus liber exspectato iustitiae coronam. neque enim inquit in uerbo adulationis fuimus neque in occasione auaritiae, deus testis est, neque gloriam quaerentes ab hominibus, et ideo diabolum uicit, coronam petiuit.

uides ergo ipsum diabolum non esse in studio pertinacem. cedere uerae solere uirtuti. et si inuidere non desinat, tamen instare formidat, quia frequentius refugit triumphari. audito itaque dei nomine recessit inquit usque ad tempus; postea enim non temtaturus, sed aperte pugnaturus aduenit.

Docet igitur te scriptura diuina non tibi contra camem et sanguinem, sed contra insidias spiritalis esse certamen. uides magnificentiam Christiani uiri, qui certat cum rectoribus mundi et licet constitutus in terris aduersus spiritalia nequitiae

quae sunt in caelestibus animi uirtute decernit. non enim de terrenis contendimus, ut dimicemus in terra, sed spiritalibus propositis praemiis de regno dei et Christi hereditate necesse est spiritalia prius inpedimenta superentur. corona proposita est, subeunda certamina sunt. nemo potest nisi uicerit coronari, nemo potest uincere, nisi ante certauerit. ipsius quoque coronae maior est fructus, ubi maior est labor; arta enim et angusta est uia, quae ducit ad uitam, lata uero et spatiosa, quae ducit ad mortem. et ideo temtationem neutiquam timere debemus; est enim causa uictoriae, materia triumphorum.

diues ille, qui temtationem non sensit in saeculo, in poenis est apud inferos, pauper ille Lazarus. qui ita paupertate morboque adflictus est et adtritus, ut uibices eius a canibus lamberentur, uitae istius labore miserabilis coronam gloriae quaesiuit aeternae; multae enim tribulationes, non quorumcumque, sed iustorum. denique quos diligit dominus saepe castigat. Petrus temtatus est ut negaret, negauit ut fleret. et quid de ceteris dicam? nempe lob erat probatus deo, sed licet probatus erat, uictor tamen non erat. probata erat deuotio, uirtutis tamen praemium non habebat, et ideo temtandus offertur, ut gloriosior redderetur.

Illius quoque certaminis refert ut gradum spectes. non unum telum diabolus habet, frequentat spicula, ut aut praemio uincat aut taedio. primo cupiditate uulnerat, secundo pietate, tertio sanitate; mentis enim pariter et corporis pugnat ulceribus. diuersitas quoque ipsa temtationum pro diuersitate certantium est. auaritiae damno diues urguetur, pater dispendio filiorum, homo doloribus, corpus\' ulceribus. quanta haec tela! unde dominus noluit habere quod perderet, et ideo pauper huc uenit, ne haberet diabolus quod auferret. uis scire quam uerum sit? ipsum dominum dicentem audi: uenit huius mundi princeps et in me inuenit nihil. noluit etiam paucorum pater esse, ut esset omnium - frustra autem corporis temtaretur ulceribus qui contemneret omnes corporis passiones simul ut ostenderet nobis quod inmaculata sibi corporis hoste depulso uictoria deberetur. sed ille quasi homo suis temtatur, hic publicis, illi patrimonium aufertur, huic regnum orbis offertur. nec totus sine fraude diabolus, qui exasperare dei filium uerereturr: illum iniuriis temtat, hunc praemiis. ille quasi seruulus dicit: dominus dedit, dominus abstulit, hic naturae suae dispositionisque conscius sua sibi ridet offerri. et ut ad illud reuertamur, ingruit nuntius super nuntium, congeminant uulnera, nec tamen fortis athleta mente turbatur. adhibetur mulier primae fraudis inlecebra, hic per uirginem natus errori obnoxiam non habebat. amici adhibentur, qui prauis consiliis opprimant reluctantem, sed in omnibus quae acciderunt ei nusquam peccauit lob labiis suis in conspectu dei.

nam quod maledicit diei dicens : pereat dies illa, in qua natus sum et infra: et maledicat ei is qui maledixit diem illum, qui habet magnum cetum opprimere, ad prophetiam pertinet, eo quod diabolum tamquam procellosi saeculi istius cetum dominus noster Iesus Christus oppressit et generationis suae carnalis diem perire

desiderat, ut dies eius in regeneratione numeretur. \'pereat\' inquit \'dies saecularis, ut dies spiritalis oriatur\'. ergo in temtatione sanctus lob mysteria loquebatur; qui enim uincebat saeculum Christum uidebat.

Nos igitur non timeamus temtationes, sed magis temtationibus gloriemur dicentes: \'cum infirmamur, tunc potentes sumus\'; tunc enim nectitur corona iustitiae. sed illa Paulo fortassis adcommoda, nos autem, quia plures coronae sunt, quamcumque sperare debemus. in saeculo laurus corona est, corona est scutum. at uero tibi proposita est corona deliciarum: corona enim deliciarum obumbrabit te. et alibi: scuto uoluntatis suae circumdabit te, gloria quoque et honore quem dilexit dominus coronauit. ergo qui unit coronam dare temtationes suggerit, et si quando temtaberis, cognosce quia paratur corona. tolle martyrum certamina, tulisti coronas; tolle cruciatus, tulisti beatitudines.

nonne temtatio loseph uirtutis est consecratio, nonne iniuria carceris corona est castitatis? quemadmodum regni in Aegypto consortium potuisset adipisci, nisi uenditus fuisset a fratribus? quod dei factum arbitrio, ut iustus probaretur, ipse monstrauit dicens: quemadmodum fieret in hodierno ut pasceretur populus multus ? non debemus igitur temtationes saeculi pro malis timere, quibus bona praemia conparantur, sed magis rogare contemplatione condicionis humanae, ut eas temtationes subeamus quas ferre possimus.

Et regressus lesus in uirtute spiritus in Galilaeam. conpletur hoc loco prophetia Esaiae dicentis: regio Zabulon et terra Neptalim et ceteri paraliam inhabitantes et qui secus maritima et trans Iordanen Galilaeae gentium, populus qui sedebat in umbra mortis, lucem uiderunt magnam. quis est enim lux magna nisi Christus, qui inluminat omnem hominem uenientem in hunc mundum? deinde librum accepit, ut ostenderet

se ipsum esse qui locutus est in prophetis et remoueret sacrilegia perfidorum, qui alium deum dicunt ueteris testamenti, alium noui uel qui initium Christi dicunt esse de uirgine; quomodo enim coepit ex uirgine qui ante uirginem loquebatur: spiritus domini super me? uides trinitatem coaeternam atque perfectam.

ipsum loquitur scriptura legum deum hominemque, in utroque perfectum: loquitur et patrem et spiritum sanctum. sanctus enim spiritus cooperator ostenditur, quando corporali specie sicut columba descendit in Christum, cum dei filius baptizaretur in fluuio, pater loqueretur e caelo. quod igitur maius quaerimus testimonium quam quod se fuisse qui locutus est in prophetis propria uoce signauit? ungitur oleo spiritali et uirtute caelesti, ut paupertatem condicionis humanae thesauro resurrectionis rigaret aeterno, captiuitatem mentis auerteret, caecitatem inluminaret animorum, annum domini perpetuis diffusum temporibus praedicaret. qui redire in orbem laboris nesciat, continuationem fructus hominibus et quietis indulgeat. atque ille ita ad omnia se curuauit obsequia, ut ne lectoris quidem

aspernaretur officium, nos uero inpii, qui diuinitatis fidem miraculis operum colligendam contemplatione corporis negabamus.

Amen dico uobis quod nemo propheta acceptus est in patria sua. non mediocriter inuidia proditur, quae ciuicae caritatis oblita in acerba odia causas amoris inflectit. simul hoc exemplo pariter et oraculo declaratur quod frustra opem misericordiae caelestis exspectes, si alienae fructibus uirtutis inuideas; aspernator enim dominus inuidorum est et ab his qui diuina beneficia in aliis persecuntur miracula suae potestatis auertit. dominicae quippe carnis actus diuinitatis exemplum est et inuisibilia nobis eius per ea quae sunt uisibilia demonstrantur.

non otiose itaque saluator excusat quod nulla in patria sua miracula uirtutis operatus sit, ne fortassis aliquis uiliorem patriae nobis esse debere putaret adfectum. neque enim ciues poterat non amare qui amaret omnes, sed ipsi se caritate patriae qui inuident abdicarunt; caritas enim non aemulatur, non inflatur. nec tamen exsors beneficiorum patria diuinorum est. quod enim maius miraculum quam quod in ea natus est Christus? uidete igitur quid mali inuidia adferat. indigna propter inuidiam patria iudicatur, in qua ciuis operetur, quae digna fuit in qua dei filius nasceretur.

In ueritate dico uobis: multae uiduae fuerunt in diebus Heliae. non quia Heliae dies fuerunt, sed in quibus Helias operatus est aut quia dies faciebat illis qui in eius operibus lucem uidebant gratiae spiritalis et conuertebantur ad dominum, et ideo aperiebatur caelum uidentibus aeterna et diuina mysteria, claudebatur quando fames erat, quia nulla erat cognoscendae diuinitatis ubertas.

sed de hoc plenius scripsimus, cum de uiduis scriberemus. e t multi leprosi erant temporibus Helisaei prophetae, et nemo eorum mundatus est nisi Neman Syrus. euidenter hic sermo nos domini salutaris informat et ad studium uenerandae diuinitatis hortatur, quod nemo sanatus ostenditur et maculosi morbo corporis absolutus nisi qui religioso officio studuit sanitati; non enim dormientibus diuina beneficia, sed obseruantibus deferuntur. et bene apto conparationis exemplo adrogantia ciuium retunditur inuidorum dominicumque factum scripturis docetur ueteribus conuenire, quod in libris quoque Regnorum legimus gentilem uirum Neman prophetico oraculo leprae maculis absolutum, cum plurimos Iudaeorum lepra corporis pariter et mentis absumeret, siquidem etiam quattuor illos qui cogente fame in castra primi regis Syriae tetenderunt tradat historia fuisse leprosos. cur igitur non curabat fratres, non curabat ciues, non sanabat propheta consortes, cum sanaret alienos, sanaret eos qui obseruantiam legis et religionis consortium non habebant, nisi quia uoluntatis est medicina. non gentis et diuinum munus uotis eligitur, non naturae iure defertur? disce rogare quod cupias inpetrare; fastidiosos uiros caelestium profectus munerum non secuntur.

sed quamuis simplex expositio moralem informet adfectum, gratia tamen non est occulta mysterii. etenim cum posteriora a superioribus deriuentur, tum etiam superiora posterioribus adstruuntur. diximus enim in libro alio in uidua illa ad quam Helias directus est typum ecclesiae praemissum. populus ecclesiam congruit ut sequatur. populus ille ex alienigenis congregatus, populus ille ante leprosus, populus ille ante maculosus, priusquam mystico baptizaretur in flumine, idem post sacramenta baptismatis maculis corporis et mentis ablutus iam non lepra, sed inmaculata uirgo coepit esse sine ruga. merito ergo magnus Neman in conspectu domini sui et admirabilis facie describitur, quoniam in eius typo salus futura gentibus declaratur, qui sacratae consilio puellae, quae fractis uiribus ciuium in hostilem captiua uenerat potestatem, a propheta salutem sperare commonitus non terreni regis imperio, sed diuinae misericordiae liberalitate sanatur.

cur mystico numero mergere iubetur? cur Iordanis flumen eligitur? nonne bonus inquit Abana et Pharphar fluuii Damasci prae Iordane? sed iratus hos praetulit, Iordanem meditatus elegit; nescit enim ira mysterium, fides nouit. disce baptismatis gratiam salutaris: qui leprosus merserat fidelis emersit. disce spiritalia sacramenta signari: corporis remedium petitur, mentis adquiritur abluitur caro, adfectus abluitur. non enim magis corporis quam mentis lepram uideo fuisse mundatam, quando post baptismum ueteris erroris conluuione detersa negat se diis alienis hostias, quas spondet domino, litaturum.

disce etiam congruae praecepta uirtutis: probauit fidem qui praemia recusauit. disce utroque dictorum factorumque magisterio quid sequaris. habes domini praeceptum, uatis exemplum gratis accipere, gratis dare nec uendere ministerium, sed offerre; non enim pretio taxatur dei gratia nec in sacramentis lucrum quaeritur, sed obsequium sacerdotis.

Non tamen sat est si lucrum ipse non quaeras: familiae quoque tuae cohibendae manus sunt. nec hoc solum exposcitur. ut te solum castum inmaculatumque custodias; non enim dixit apostolus (te solum\', sed te ipsum castum custodi quaeritur ergo non solum tua ab huiuscemodi nundinis, sed etiam domus tuae castitas; oportet enim esse inreprehensibilem sacerdotem, suae domui bene praepositum, filios habentem subditos cum omni castitate. si quis autem domui suae praeesse nescit, quomodo ecclesiae diligentiam habebit? instrue ergo familiam, hortare, custodi et, si te fefellerit seruulus - humanam enim non excipio facultatem - prophetico deprehensus repudietur exemplo. cito turpem sequitur lepra mercedem et pecunia corpus animumque male quaesita. conmaculat. accepisti inquit pecuniam et possidebis ex ea agrum et uineam et oliueta et greges. et lepra Neman adplicabit se in te et semini tuo usque in aeternum. uides quia facto auctoris successio damnatur heredis; inexpiabilis est enim uenditi culpa mysterii et gratiae uindicta caelestis transit ad posteros. denique Moabitae et ceteri non intrabunt usque ad tertiam

et quartam generationem, tam diu uidelicet, ut simplicius interpretemur, donec culpam auctorum multiplicis successio generationis aboleret.

sed cum illi qui in deum idolatriae errore deliquerunt in quartam generationem uideantur esse multati, profecto durior uidetur esse sententia, qua Giezi semen usque in aeternum pro cupiditate habendi prophetica auctoritate damnatur, praesertim cum dominus noster Iesus Christus per lauacri regenerationem omnibus remissionem dederit peccatorum, nisi ut uitiorum magis quam generis semen intellegas? sicut enim qui filii promissionis sunt aestimantur in semen bonum, ita etiam qui filii erroris sunt aestimantur in semen malum. nam et Iudaei ex patre diabolo non utique carnis successione, sed criminis. ergo omnes cupidi, omnes auari Giezi lepram cum diuitiis suis possident et male quaesita mercede non tam patrimonium facultatum quam thesaurum criminum congregarunt aeterno supplicio et breui fructu. nam cum diuitiae sint caducae, poena perpetua est, quia neque auarus neque ebriosus neque idolis seruiens regnum dei possidebit.

Et repleti sunt ira omnes in synagoga haec audientes et surrexerunt et eiecerunt illum extra ciuitatem .

sacrilegia Iudaeorum, quae multo ante dominus praenuntiauerat per prophetam et psalmi uersiculo declarauerat quae passurus esset in corpore constitutus dicens: retribuebant mihi mala pro bonis, in euangelio docet esse conpleta. nam cum ipse per populos beneficia diffunderet, illi iniurias inrogabant. nec mirum si perdiderunt salutem, qui eiecerunt de suis finibus salutarem; moralis enim dominus et qui docuerit exemplo sui apostolos suos omnibus omnia fieri nec uolentes repudiat nec inuitos alligat nec eicientibus reluctatur nec rogantibus deest. sic Gerasenos alibi, cum uirtutes eius sustinere non possent, quasi infirmos et ingratos reliquit.

simul intellege non ex necessitate fuisse, sed uoluntariam corporis passionem nec captum a Iudaeis, sed a se oblatum. etenim quando uult capitur, quando uult labitur, quando uult suspenditur, quando uult non tenetur. et hic in supercilium montis praecipitandus ascenderat et ecce per medium illorum mutata subito uel obstupefacta furentium mente descendit; nondum enim hora uenerat passionis. quin etiam malebat adhuc Iudaeos sanare quam perdere, ut inefficaci furoris exitu desinerent uelle quod inplere non possent. uides igitur et hic diuinitatis esse quod operatus est et illic uoluntatis esse quod captus est. nam quemadmodum a paucis teneri potuit, qui a populo non tenetur? sed noluit sacrilegium esse multorum. ut in auctores culpae crucis inuidiam retorqueret atque a paucis quidem adfigeretur, sed pro toto orbe moreretur.

Et in synagoga erat homo habens spiritum in mundum et infra: surgens autem de synagoga intrauit in domum Simonis et Andreae. socrus autem Simon i s tenebatur magnis febribus.

uide clementi am domini saluatoris. nec indignatione commotus nec scelere offensus nec iniuria uiolatus Iudaeam deserit, quin etiam inmemor iniuriae, memor clementiae nunc docendo nunc liberando nunc sanando infidae plebis corda demulcet. et bene sanctus Lucas uirum ab spiritu nequitiae liberatum ante praemisit et substituit feminae sanitatem. utrumque enim sexum dominus curaturus aduenerat et prior sanari debuit qui prior creatus est nec praetermitti illa quae mobilitate magis animi quam prauitate peccauerat.

sabbato medicinae dominicae opera coepta significat, ut inde noua creatura coeperit, ubi uetus creatura ante desiuit nec sub lege esse dei filium, sed supra legem in ipso principio designaret nec solui legem, sed inpleri. neque enim per legem, sed uerbo factus est mundus, sicut legimus: uerbo domini caeli firmati sunt. non soluitur ergo lex, sed inpletur, ut fiat renouatio hominis iam labentis. unde et apostolus ait: exspoliantes uos ueterem hominem induite nouum, qui secundum Christum creatus est. et bene sabbato coepit, ut ipsum se ostenderet creatorem, qui opera operibus intexeret et persequeretur opus, quod ipse iam coeperat, ut si domum faber renouare disponat, non a fundamentis, sed a culminibus incipit soluere uetustatem. itaque ibi prius manum admouet, ubi ante desierat.

deinde a minonbus incipit, ut ad maiora perueniat. liberare a daemone et homines, sed in uerbo dei possunt, resurrectionem mortuis imperare diuinae solius est potestatis.

Nec quemquam mouere debet quod Iesu Nazareni nomen in hoc libro diabolus dixisse primus inducitur. nec enim ab eo Christus nomen accepit, quod de caelo angelus ad uirginem detulit: est huius inpudentiae ut inter homines aliquid primus usurpet et ad homines quasi nouum deferat, quo terrorem suae potestatis incutiat. denique et in Genesi primus deum homini nuncupauit; sic enim habes: e t dixit mulieri: quid utique dixit deus ne edatis ab omni ligno?

uterque igitur deceptus a diabolo est, sanatus a Christo. sequere cetera et euangelicae lectionis disce mysteria atque in duorum sanitate publicae sacramentum salutis agnosce. sicut enim in Adam omnes moriuntur ita in Christo omnes uiuificantur. quis est ille qui in synagoga spiritum daemonii habebat inmundum nisi populus Iudaeorum, qui quasi serpentinis spiris reuinctus et innodatus diaboli laqueis simulatam corporis munditiam interioris mentis sordibus inquinabat? et bene in synagoga homo erat qui spiritum inmundum habebat, quia spiritum sanctum amiserat. introierat enim diabolus, unde Christus exierat. simul ostenditur natura diaboli non inproba, opera iniqua. nam quem per superiorem naturam dominum confitetur opere negat. et in hoc apparet eius nequitia, inprobitas Iudaeorum, quod ita populo uaesanae caecitatem mentis offudit, ut populus neget quem daemones conStentur.s o peior magistro discipulorum hereditas! ille uerbo dominum temtat, hi facto; ille dicit: mitte te, isti adoriuntur ut mittant.

si altiore consilio ista pensamus, animi debemus intellegere et corporis sanitatem, ut prius animus qui serpentis laborabat insidiis absolutus sit. anima enim numquam a corpore uinceretur, nisi prius a diabolo temtaretur. nam cum anima corpus agat, uiuificet et gubernet, quemadmodum in eius inlecebras captiua raperetur, nisi et ipsa superioris alicuius potestatis uinculis stringeretur? denique non prius Eua esuriuit quam serpentis eam uersutia temtauit, et ideo aduersus ipsum auctorem peccati prius debuit medicina salutis operari.

Fortassis etiam in typo mulieris illius socrus Simonis et Andreae uariis criminum febribus caro nostra languebat et diuersarum cupiditatum iumodicis aestuabat inlecebris. nec minorem febrem amoris esse dixerim quam caloris. itaque illa animum febris, haec corpus inflammat; febris enim nostra libido est, eo quod ignitae sint cupiditates. unde ait et apostolus: si non se continent, nubant; melius est enim nubere ere quam u r i. febris nostra luxuria est, febris nostra iracundia est, quae licet corporis uitia sint, ignem tamen ossibus inplicant, mentem animum sensusque pertemtant. haec prior diaboli sollicitatur arte. etenim ager bonus uestis munile suadella serpentis est. honorum gratia, sublimitas potestatum, epularum suauitas, forma meretricis laqueus est diaboli et quasi quidam nequitiae spiritalis inlecebrosus adfatus, qui per carnis inlecebram, quae cito feminea quadam leuitate mollitur, animum quoque de gradu deicit; neque enim formam mulieris animus prius quam corporis oculus concupiscit. denique quod non uideris non amabis, sed ubi caro concupiuerit, conpatientis quoque animi constantia defetiscit et mens consortio amoris inflectitur - duo enim in carne una sunt atque ita mors inrepit sceleris effectu temtante diabolo, carne

, suadente. uehementior tamen est animi quam corporis febris et ideo pro animi uoluptate corporis salus plerumque contemnitur nec a periculis abstinetur. unde non alienum uidetur repetere quemadmodum Theotimus, cum graui oculorum incommodo laboraret et amaret uxorem, interdicta sibi a medico facultate coeundi cupiditatis inpatiens atque inpetu libidinis raptus moderari nequiuerit. sciens enim prudensque quod esset oculos amissurus, prius quam conueniret uxori, in ipso aestu feruentis cupiditatis et consuetudinis adparatu \'uale\' inquit \'amicum lumen\'. sic febri libido flagrantior est grauiusque praecipitat et inflammat.

sed ubi quis resipierit a furore, tunc conscientiae interioris uisus aperitur factique succedit paenitentia et pudenda sui unusquisque facinoris erubescit. tunc deus timetur et peccator cupit se celare, sed non potest, tunc caro arguitur, diabolus accusatur, haec quasi lena uitiorum, ille quasi auctor erroris. patescit deformitas; nudum est enim deo omne secretum, nec illius ficus foliis, hoc est tegmine corporali uel iactantia saeculari flagitiorum secreta uelantur. et unusquisque diuinum peccati conscia formidat mente iudicium dicens: <qui super me montes cadant, in quibus me abscondam fissuris petrarum, cum uenerit confringere terram?) tunc tribulos et spinas animo caro, hoc est curarum morsus sollicitudinumque generat

aestusque, quos sibi per concupiscentiam carnis animus ipse circumdedit. etenim quasi clauis quibusdam suffigitur anima corporeis uoluptatibus et, cum semel adhaeserit cupiditatibus demersa terrenis, difficile in altum potest, unde descendit, sine dei fauore reuolare. actum. enim suorum uincta laqueis et deliciarum saecularium inlecebris obnoxia iam tenetur.

Hunc ergo Adam, hanc Euam dominus liberaturus aduenit, quorum alter ad imaginem dei factus, altera uirtutem sui accipiens uiri, quamdiu fuit subdita fortiori, unam gerebant in uno spiritu deo placitam uoluntatem et in paradiso positi dei uitae caelestis operabantur alimoniam. posteaquam uero caro suadere diuersum et legem coepit propriam non tenere, paradisi exules facti in hunc inferiorem demersumque locum peccati merito reciderunt. nec quisquam putet incongruum esse, si Adam atque Eua in typo animae et corporis aestimentur. cum in typo ecclesiae aestimentur et Christi. nam cum duo esse in una carne apostolus diceret, adiecit: sacramentum inquit hoc magnum est, ego autem dico in Christo e in ecclesia. in quo ergo superni dei, in eo multo magis animi nostri potest esse mysterium.

sed haeret, suffixus est, captus est et corporeis succensus febribus conpassione carnis aegrescit. quaerendus est medicus. sed quis iste tantus est, qui sauciae mentis medeatur ulceribus? quis tantus est homo, qui possit aliis subuenire, cum sibi ipse non possit? quis aliis possit uitam reddere, cum ipse mortem non possit euadere? omnes enim in Adam mortui, quia per unum hominem in hunc mundum peccatum introiuit et per peccatum mors et ita in omnes homines pertransiuit, in quo omnes peccauerunt. illius igitur culpa mors omnium est. denique missi sunt sancti, missi sunt et prophetae, qui oracula diuina loquerentur, nec quicquam promouere potuerunt. quaeramus ergo aliquem de angelis aut archangelis medicum. sed quemadmodum mihi possunt praesidium ferre. ne peccem, cum ipse archangelus a peccato non potuerit abstinere? quemadmodum ad paradisum angelus reuocare me poterit, cum ipse satanas et angeli sui sedem quam acceperunt seruare non possint? Ascendens autem in unam nauem, quae erat Simonis, rogauit ut inducerent a terra aliquantulum.

ubi dominus multis inpertiuit uaria genera sanitatum, nec tempore nec loco coepit a studio sanandi turba cohiberi. uespera incubuit, sequebantur: stagnum occurrit, urguebant. et ideo ascendit in Petri nauem. haec est illa nauis, quae adhuc secundum Matthaeum fluctuat, secundum Lucan repletur piscibus, ut et principia ecclesiae fluctuantis et posteriora exuberantis agnoscas; pisces enim sunt qui hanc enauigant uitam. ibi adhuc discipulis Christus dormit, hic praecipit; dormit enim trepidis, perfectis uigilat. sed quemadmodum dormiat Christus, audisti dicentem in propheta: eo dormio, et cor meum uigilat.

et sanctus Matthaeus recte non praetermittendum putauit aeternae indicium potestatis, ubi imperat uentis. non est enim humana doctrina, sicut audistis Iudaeos dicere: uerbo imperat spiritibus, sed caelestis maiestatis insigne. quod turbatum

sedatur mare et diuinae uocis imperio obsequuntur elementa atque insensibilia sensum accipiunt obsequendi, diuinae mysterium gratiae reuelatur, quod fluctus mitescunt saeculi, uerbo inmundus spiritus conquiescit, non alterum refellitur, sed utrumque celebratur. habes miraculum in elementis, habes documentum in mysteriis.

ergo quia sanctus Matthaeus illa praelibauerat, sanctus Lucas eam sibi nauem, in qua Petrus piscaretur, elegit. non turbatur ista quae Petrum habet, turbatur illa quae ludam habet. etsi multa illic discipulorum merita nauigabant, tamen eam adhuc perfidia proditoris agitabat. in utraque Petrus, sed qui suis meritis firmus est turbatur alienis. caueamus igitur perfidum, caueamus proditorem, ne per unum plurimi fluctuemus, ergo non turbatur haec nanis, in qua prudentia nauigat, abest perfidia, fides spirat. quemadmodum enim turbari poterat, cui praeerat is, in quo ecclesiae firmamentum est? illic ergo turbatio, ubi modica fides, hic securitas, ubi perfecta dilectio.

denique etsi aliis imperatur ut laxent retia sua, soli tamen Petro dicitur: due in altum, hoc est in profundum disputationum. quid enim tam altum quam altitudinem diuitiarum uidere, scire dei filium et professionem diuinae generationis adsumere? quam licet mens non queat humana plenae rationis inuestigatione conprehendere, fidei tamen plenitudo conplectitur. nam etsi non licet mihi scire quemadmodum natus sit, non licet tamen nescire quod natus sit. seriem generationis ignoro, sed auctoritatem generationis agnosco. non interfuimus, cum ex patre dei filius nasceretur, sed interfuimus, cum a patre dei filius diceretur. si deo non credimus, cui credimus? omnia enim quae credimus uel uisu credimus uel auditu. uisus saepe fallitur, auditus in fide est. an adserentis persona discutitur? si uiri boni dicerent, nefas putaremus non credere: deus adserit, probat filius, refugiens sol fatetur, tremens terra testatur. in hoc altum disputationis ecclesia a Petro ducitur, ut uideat hinc resurgentem dei filium, inde sanctum spiritum profluentem.

quae sunt autem apostolorum quae laIari iubentur retia nisi uerborum conplexiones et quasi quidam orationis sinus et disputationum recessus, qui eos quos ceperint non amittant? et bene apostolica instrumenta piscandi retia sunt, quae non captos perimunt, sed reseruant et de profundo ad. lumen extrahunt, fluctuantes de infimis ad superna transducunt.

Est et aliud apostolicum piscandi genus, quo genere solum Petrum piscari dominus iubet dic ns: mitte amum et eum piscem qui primus ascenderit tolle. magnum quidem est et spiritale documentum, quo Christiani uiri sublimioribus potestatibus docentur debere esse subiecti, ne qui constitutionem regis terreni putet esse soluendam. si enim censum filius dei soluit, quis tu tantus ea, qui non putes esse soluendum? et ille censum soluit, qui nihil possidebat; tu autem, qui saeculi sequeris lucrum, cur saeculi obsequium non recognoscas ? cur te supra saeculum quadam animi adrogantia feras, cum saeculo sis misera cupiditate subiectus?

penditur . igitur didragma, quod erat pretium nostrae redemtionis et corporis, in lege praemissum, in euangelio persolutum, non otiose in ore piscis inuentum; ex ore enim tuo iustificaberis. etenim pretium inmortalitatis est nobis nostra confessio, quia, sicut scriptum est, ore confessio fit ad salutem.

et fortasse primus hic piscis primus est martyr in ore habens didragma, hoc est pretium census. didragma nostrum Christus est. habebat igitur primus ille martyr, Stephanus scilicet, in ore thesaurum, cum Christum in passione loqueretur. sed reuertamur ad propositum locum et discamus apostolicam humilitatem.

Praeceptor, inquit per totam noctem laborantes nihil cepimus; sed in uerbo tuo laxabo retia. et ego, domine, scio quia nox mihi est, quando non imperas. nemo adhuc dedit nomen suum, adhuc noctem habeo. misi iaculum uocis per epifania et adhuc nihil cepi, misi per diem. exspecto ut iubeas; in uerbo tuo laxabo retia.s o uacua praesumtio, s o humilitas fructuosa! qui nihil antea ceperant magnam in uerbo domini concludunt piscium multitudinem. non hoc humanae facundiae opus, sed supernae uocationis est munus. cedunt disputationes hominum, fide plebis sua credit.

rumpuntur retia, nec labitur piscis. uocantur ad adiumentum socii qui erant in alia naui. quae est illa alia nauis nisi forte Iudaea, ex qua Iohannes et Iacobus adleguntur? facta est enim Iudaea sanctificatio eius. hi igitur de synagoga ad nauem Petri, hoc est ad ecclesiam conuenerunt, ut inplerent ambas nauiculas; omnes enim in nomine Iesu genu flectunt, siue Iudaeus siue Graecus; omnia et in omnibus Christus. sed mihi cumulus iste suspectus est, ne plenitudine sui naues paene mergantur; oportet enim et haereses esse, ut probentur boni.

possumus tamen et aliam ecclesiam intellegere nauem alterius; ab una enim plures ecclesiae deriuantur. ecce alia sollicitudo Petri, cui sua iam praeda suspecta est. sed nouit perfectus quemadmodum seruare possit reconditos, qui scit quemadmodum possit capere dispersos. quos in uerbo capit uerbo reddit; negat suam praedam, negat suum munus.

exi inquit a me, domine, quia homo peecator sum. ammirabatur enim dona diuina et quo plus meruerat hoc praesumebat minus. dic et tu: exi a me, domine, quia peccator sum, ut respondeat tibi dominus: noli timere. <noli timere> indulgenti domino peccatum fateri, noli timere etiam quae tua sunt domino deferre, quia quae sua sunt nobis ille concessit. nescit inuidere, nescit eripere, nescit auferre. uides quam bonus dominus, qui tantum tribuit hominibus, ut uiuificandi habeant potestatem.

Liber Qvintvs

Et factum est. cum esset in una ciuitatium, ecce uir plenus lepra et ipse procidens in faciem rogauit eum dicens: domine, si uis. potes me mundare. et extendens den manum teti git illum dicens : uolo, mundare. bene ubi leprosus mundatur, certus non exprimitur locus, ut ostendatur non unum populum specialis alicuius ciuitatis, sed omnium populos fuisse sanatos. bene autem et secundum Lucan quarto signo, ex quo in Cafarnaum dominus uenit, iste sanatur; nam si quartum diem sole inluminauit et clariorem ceteris fecit diebus, cum inlucescerent elementa mundi, et hoc clarius opus aestimare debemus. et secundum Matthaeum primus hic post benedictiones a domino sanatus inducitur, ut quia dixerat dominus: non ueni legem soluere, sed inplere, ille qui excludebatur a lege purgari se domini potestate praesumens non ex lege, sed supra legem esse gratiam iudicaret, quae leprosi maculam posset abluere.

uerum ut in domino potestatis auctoritas ita in illo fidei constantia declaratur. ille in faciem procidit, quod humilitatis est et pudoris, ut unusquisque de suae uitae maculis erubescat, sed confessionem uerecundia non repressit. ostendit uulnus, remedium postulauit, et ipsa religionis et fidei plena confessio est: si u i s, inquit potes me mundare. in uoluntate domini tribuit potestatem, de uoluntate autem domini non quasi pietatis incredulus addubitauit, sed quasi conluuionis suae conscius non praesumsit.

cui morali quadam dominus sanctitate respondit: uolo, mundare. et continuo lepra eius discessit ab eo. nihil enim medium est inter opus dei atque praeceptum, quia in praecepto est opus. denique dixit, e t facta sunt. uidetis igitur quod dubitari non potest quia uoluntas dei potestas est. si ergo uoluntas eius potestas est, qui unius uoluntatis trinitatem adserunt unius utique adserunt potestatis. itaque statim lepra discessit: ut intellegas medentis adfectum, ueritatem operi addidit.

denique secundum Marcum miseratus est dominus eum, quod est pulchre positum. et pleraque talia posuerunt euangelistae, qui nos utroque fundare uoluerunt, describentes signa uirtutis ad fidem, exprimentes opera uirtutis ad imitationem. unde et tangit non dedignatus et imperat non diffisus; hoc enim est indicium potestatis, quia quasi habens potestatem sanandi et iubendi auctoritatem operandi testimo-

nium non refugit. uolo ergo dicit propter Fotinum, imperat propter Arrium, tangit propter Manichaeum.

nec unius tantum lepra curatur, sed omnium quibus dicitur: iam uos mundi estis propter sermonem, quem locutus sum uobis. si igitur leprae medicina uerbum est, contemtus utique uerbi lepra mentis est. sed ne lepra transire possit in medicum, unusquisque dominicae humilitatis exemplo iactantiam uitet. cur enim praecipitur nemini dicere nisi ut doceret non uulganda nostra beneficia, sed premenda, ut non solum a mercede abstineamus pecuniae, sed etiam gratiae? aut fortasse etiam illa silentii causa est imperati, quod meliores putabat qui fide magis spontanea quam speratis beneficiis credidissent.

, Offerre autem iuxta legem se praecipitur sacerdoti non ut alium deferat, sed ut se ipsum deo offerat spiritale sacrificium, ut actus praeteriti conluuione deters a per cognitionem fidei et sapientiae disciplinam placitura deo hostia consecretur; omnis enim uictima sale salietur. unde et Paulus ait: obsecro ergo uos, fratres, per misericordiam dei, ut exhibeatis corpora uestra hostiam acceptabilem placentem deo.

simul illud mirabile quod eo sanauit genere quo fuerat obsecratus. si uis, potes me mundare. uolo inquit, mundare. habes uoluntatem, habes etiam pietatis effec. tum. et extendens manum tetigit eum. lex tangi leprosos prohibet, sed qui dominus legis est non obsequitur legi, sed legem facit. non ergo tetigit, quia sine tactu mundare non poterat, sed ut probaret quia subiectus non erat legi nec contagium timebat ut homines, sed quia contaminari non poterat qui alios liberabat, simul e contrario lepra tactu domini fugaretur, quae solebat contaminare tangentem.

ostendere autem se sacerdoti iubetur et offerre pro emundatione sua, ut, dum offert se sacerdoti, intellegeret sacerdos non legis ordine, sed gratia dei supra legem esse curatum et, dum mandatur sacrificium secundum praeceptum Moysi, ostenderet dominus quia legem non solueret, sed inpleret, qui secundum legem gradiens supra legem sanare eos quos remedia legis non sanauerant uideretur. et bene addidit: sicut praecepit Moyses; lex enim spiritalis est, ideoque uidetur sacrificium spiritale mandasse.

denique addidit: u t sit in testimonium hoc uobis, hoc est: si deo credatis, si inpietatis lepra discedat, si occultorum cognitor sit sacerdos, si puri testis adfectus, unde potest ille magis sacerdos uideri quem occulta non lateant, cui dicitur: tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech?

Et ecce uiri portantes in lecto hominem qui fuerat paralyticus et quaerentes eum in ferre et ponere ante eum et non inuenientes qua parte illum inferrent prae turba ascenderunt super tectum et per tegulas summiserunt illum in lecto in medium ante Iesum.

non otiosa huius paralytici nec angusta medicina est, quando dominus et orasse praemittitur, non utique propter suffragium, sed propter exemplum; imitandi enim specimen dedit, non inpetrandi ambitum requisiuit. et conuenientibus ex omni Galilaea et Iudaea et Hierusalem legis doctoribus inter ceterorum remedia debilium paralytici istius medicina describitur. primum omnium quod ante diximus unusquisque aeger petendae precatores salutis debet adhibere, per quos nostrae uitae conpago resoluta actuumque nostrorum clauda uestigia uerbi caelestis remedio reformentur. sint igitur aliqui monitores mentis, qui animum hominis quamuis exterioris corporis debilitate torpentem ad superiora erigant. quorum rursus adminiculis et adtollere et humiliare se facilis ante Iesum locetur dominico uideri dignus aspectu; humilitatem enim respicit dominus, quia respexit humilitatem ancillae suae.

Quorum fidem inquit ut uidit. magnus dominus, qui aliorum merito ignoscit aliis et dum alios probat aliis relaxat errata. cur aput te, homo, collega non ualeat, cum aput dominum seruus et interueniendi meritum et ius habeat inpetrandi ? disce qui iudicas ignoscere, disce qui aeger es inpetrare. si grauium peccatorum diffidis ueniam, adhibe precatores, adhibe ecclesiam, quae pro te precetur, cuius contemplatione quod tibi dominus negare possit ignoscit.

et quamuis historiae fidem debeamus non omittere, ut uere paralytici istius corpus credamus esse sanatum, cognosce tamen interioris hominis sanitatem, cui peccata donantur. quae cum Iudaei adserunt a solo domino posse concedi, deum utique confitentur suoque iudicio perfidiam suam produnt, ut opus adstruant, personam negent. itaque ab ipsis et operis sui dei filius accepit testimonium et uocis suffragium non requirit; perfidia enim confiteri potest, credere non potest. itaque testimonium non deest diuinitati, fides deest saluti. nam et ualidius est ad fidem quod confitentur inuiti et perniciosius ad culpam quod negant qui suis adsertionibus reuincantur. magna itaque infidae plebis amentia, ut cum confessa fuerit solius dei esse donare peccata, non credat deo peccata donanti. dominus autem saluos uolens facere peccatores et occultorum cognitione deum se esse demonstrat et admiratione factorum adiciens: quid est facilius dicere: \'dimissa sunt tibi peccata tua\' aut dicere: (surge et ambula\'?

quo loco plenam speciem resurrectionis ostendit, qui mentis uulneribus corporisque sanatis peccata donat animorum, debilitatem carnis excludit; hoc est enim totum hominem esse curatum. quamuis igitur magnum sit hominibus peccata dimittere — quis enim potest peccata dimittere nisi solus deus, qui per eos quoque dimittit quibus dimittendi tribuit potestatem? — tamen multo diuinius est resurrectionem donare corporibus, quandoquidem ipse dominus resurrectio est.

hic lectus qui tolli iubetur quid est aliud nisi quia humanum iubetur corpus adtolli? ipse est, qui per singulas noctes lauatur a Dauid, [ut legimus: lauabo per singulas noctes lectum meum; lacrimis stratum meum rigabo. hic est] lectus doloris, in

quo anima nostra graui conscientiae aegra cruciatu iacebat. sed si quis secundum Christi praecepta se gesserit, iam non lectus doloris est, sed quietis. miseratione enim domini coepit quies esse quod mors erat. qui nobis soporem mortis uertit in gratiam uoluptatis. nec solum leuare lectum, sed etiam domum suam repetere, hoc est ad paradisum redire censetur; ea est enim uera domus, quae hominem prima suscepit, non iure amissa, sed fraude. merito ergo restituitur domus, quoniam uenerat qui nexum fraudis aboleret, ius reformaret.

nec mora ulla sanitatis interuenit: unum dictorum remediorumque momentum est. spectant surgentem increduli, mirantur abeuntem et diuini operis miracula malunt timere quam credere. nam si credidissent, non timuissent utique, sed dilexissent; perfecta enim dilectio timorem excludit foras. et ideo isti, quia non diligebant, calumniabantur. calumniantibus autem dicit: quid cogitatis mala in cordibus uestris? quis hoc dicit? sacerdos magnus. lepram uidebat in cordibus Iudaeorum; ostendit eos peiores esse leproso. ille sacerdoti est se iussus offen-e purgatus, hos sacerdos repudiat, ne alios quoque eorum lepra contaminet.

Sequitur mystica euocatio publicani, quem sequi iubet non corporis gressu, sed mentis adfectu. itaque ille prius auare de mercedibus, dura de laboribus periculisque nautarum emolumenta conuertens uerbo uocatus propria derelinquit, qui rapiebat aliena. ac uile illud sedile destituens toto pos dominum uestigio mentis incedit. conuiuii quoque magni exhibet adparatum; qui enim domicilio Christum recipit interno maximis delectationibus exuberantium pascitur uoluptatum. itaque dominus libenter ingreditur et in eius qui crediderit recumbit adfectu.

sed rursus accenditur inuidia perfidorum et futurae poenae species praefiguratur; epulantibus enim fidelibus et in illo caelorum recumbentibus regno perfidia ieiuna torquebitur. simul ostenditur quantum intersit inter aemulos legis et gratiae, quod illi qui legem sequuntur ieiunae mentis famem patiantur aeternam, qui uero uerbum in interioribus animae receperunt alimenti caelestis et fontis ubertate recreati esurire et sitire non possint. et ideo qui animo ieiunabant murmurabant dicentes:

quare cumpublicanisetpeccatoribus manducat et bibit? serpentina uox ista est. denique hanc primam uocem serpens emisit dicens Euae: quid utique deus dixit: nolite manducare ex omni ligno? ergo patris sui uenena diffundunt qui dicunt: quid utique cum publicanis et peccatoribus manducat et bibit? unde dominus cum peccatoribus manducando etiam cum gentilibus non prohibet nos inire conuiuium dicens: non egent qui sani sunt medico, sed qui male habent.

nouum medicamentum nouus magister aduexit. hoc de terra non pullulauit; inprudens enim omnis creatura huius confectionis. uenite omnes, qui incurristis peccatorum uarias passiones, utimini peregrino medicamento, quo uenenum serpentis excluditur, quod non solum passionum abstulit cicatricem, sed etiam causam diri uulneris amputauit. hoc medicamentum non famem incidit, sed cibum animae

subministrat; uenit enim filius hominis manducans et bibens, et dicunt: daemo nium habet, et ideo, non est mens nostra ieiuna. ieiunant hi quibus abest Christus bonorumque meritorum copiis egent: at uero cui uirtus sua uoluptate sufficit, qui recipit domo Christum conuiuium magnum exhibet, hoc est bonorum operum spiritale conuiuium, quo diues populus eget, pauper I epulatur. et ideo, inquit, ieiunare non possunt filii sponsi, quamdiu cum illis est sponsus.

Venient autem dies, cum auferetur ab illis sponI sus. qui sunt illi dies. quibus nobis Christus aufertur, maxime cum ipse dixerit: uobiscum ero usque ad consummationem mundi, ipse dixerit: non relinquam uos orfanos? certum est enim quod si nos relinquat, salui esse nequeamus. nemo tibi Christum potest auferre, nisi te ipse auferas. non te auferat iactantia tua, non te auferat adrogantia nec tibi de lege praesumas; non enim uocare iustos uenit, sed peccatores.

quomodo igitur dominus iustitias dilexit neque uidit Dauid iustum derelictum aut quae ista aequitas, si iustus relinquitur, peccator adsciscitur, nisi intellegas quod eos iustos dicit qui ex lege praesumant et euangelii gratiam non requirunt? nemo autem iustificatur ex lege, sed redimitur ex gratia. est igitur in lege iustitia, sed non est per legem iustitia; nam et ipse apostolus, Hebraeus ex Hebraeis, secundum legem Pharisaeus, secundum iustitiam, quae in lege est, conuersatus sine querella, qui gloriatur ex lege. quae mihi inquit lucra fuerunt, haec duxi propter Christum detrimenta esse, hoc est: abiecit iustitiam et gloriam legis; iustitia enim legis sine Christo uacua est, quia plenitudo legis Christus est. et ideo etsi est in lege iustitia, non est tamen per legem iustitia. si enim per legem iustitia, ergo Christus gratis mortuus est; mortuus enim Christus est, ut inpleret iustitiam. denique lohanni dicenti: ego a te debeo baptizari, et tu uenis ad me? respondit: sine modo; sic enim decet nos inplere omnem iustitiam. ergo non gratis mortuus, sed pro nobis mortuus est Christus, ut iusti fulgerent sicut sol in regno patris sui. sed non Iudaei iusti. quibus dicitur: cum uideritis iustos intrare in regnum caelorum. isti sunt iusti, qui percutientem non repercutiunt, qui inimicum diligunt. si sic non accipimus, inuenitur contrarium:

non ueni uocare iustos, sed illos non uocat, qui se iustos dicunt; ignorantes enim deum et suam quaerentes iustitiam statuere iustitiae dei non sunt subiecti. ergo usurpatores iustitiae non uocantur ad gratiam; nam si gratia ex paenitentia, utique qui fastidit paenitentiam abdicat gratiam. isti erunt uulnerati qui se sanctificant, istis sponsus aufertur, nobis autem non Caiphas, non Pilatus Christum abstulit, nec possumus ieiunare, quia Christum habemus et Christi carnem epulamur et sanguinem. quomodo enim uidetur ieiunare qui non esurit, quomodo uidetur ieiunare qui non sitit? quomodo autem potest sitire qui bibit Christum, cum ipse dixerit: qui biberit de aqua, quam ego dabo ei, non sitiet in aeternum? denique de animi dictum ieiunio etiam sequentia declarabunt.

Dixit enim similitudinem ad illos: quia nemo conmissuram de uestimento nouo inmittit in uestimentum uetus.

dixerat filios sponsi. hoc est filios uerbi, qui per lauacri regenerationem in ius diuinae generationis adsumti sunt, quamdiu cum illis sponsus est, ieiunare non posse. non utique hoc ieiunium relegatur, quo conficitur caro et corporalis luxuria castigatur; hoc enim ieiunium nos conmendat deo. nam quemadmodum discipulos ieiunare prohiberet, cum ipse dominus ieiunaret, cum postremo diceret nequissimos spiritus non nisi ieiuniis et orationibus solere superari? denique etiam hoc loco ieiunium uestimentum adpellauit uetus, quod exuendum apostolus aestimauit dicens: exspoliate uos ueterem hominem cum actibus eius, ut induamus eum qui baptismatis sanctificatione renouatur. in eandem igitur formam series conuenit praeceptorum, ne actus ueteris et noui hominis misceamus, cum ille corporalis exterior opera carnis operetur et hic interior qui renascitur non uersicolorem speciem ueterum nouorumque debeat habere gestorum, sed concolor Christo illum studio mentis imitari, cui renatus est in lauacro. absint igitur decolora mentis uelamina, quae displicent sponso; displicet enim ei qui uestem non habuerit nuptialem. sponso autem quid potest placere nisi pax animi, puritas cordis, caritas mentis?

bonus sponsus dominus Iesus; hic nouo partu naturam initiauit, huic desponsata corruptelis carnis absoluitur. non filios mortales requirit — non Euae delectatur doloribus —, non uirum obnoxium culpae, non hereditatem condemnati patris. uidit enim carnis ulcera quam ante concupiscebat, aduertit non esse pulchritudinem ueram, quae habeat uitiorum deformitatem. et ideo quid tibi cum tali sponso, femina? require diligenter et in omni corpore inuenies cicatricem. cognosce alium magis sponsum, qui circumdatur luce, cuius species non potest interire. hunc tolle in animum tuum, consecra in templo tuo, tolle in corpore tuo, sicut scriptum est: tollite deum in corpore uestro. huius thalamos ingredere nouos, huius spectato peregrinum decorem, hunc indue, hunc uide ad dexteram patris et gaude quia talem habes sponsum. hic te uestiet benedictionem, ne qua noceat scissura peccati.

seruemus igitur uestem, quam nos sacro dominus emergentes fonte uestiuit. cito scinditur uestis, si facta non congruant; cito tineis carnis adteritur et ueteris hominis errore maculatur. ergo hic noua ueteribus copulare, in apostolo autem etiam nouis uetera superuestire prohibemur, sed exuere uetus. nouum sumere, ut exspoliati, non nudi inueniamur. exspoliamur enim meliora sumturi, nudamur autem, cum indumentum nobis aliena fraude detrahitur, non nostra uoluntate deponitur.

Et nemo mittit uinum nouum in utres ueteres. fragilitas humanae condicionis aperitur, cum corpora nostra exuuiis defunctorum animalium conparantur. atque utinam bonorum utrium usum possimus inplere, ut sacramentum quod accepimus reseruemus! leuat iniuriam industria, si renouatis utribus noua uina credantur. et

ideo utres hos plenos semper seruare debemus; uacuos enim cito tinea et aerugo consumit, gratia seruat inpletos.

pulchre autem operi huic talia praecepta conueniunt; sextum est enim opus, quo Leuis noua quadam forma figuratur. sexto autem die factus eat homo; sexto igitur Christi opere reformatur iam non uetus, sed noua creatura et quaedam forma peregrina. et ideo tamquam noua creatura conuiuium Christo exhibet, eo quod et in ipso Christus delectaretur et ipse partem delectationis mereretur habere cum Christo. ad hunc igitur informandum praecepta dat dominus; sequebatur enim iam laetus, alacer et exsultans dicens: iam non publicanum gero, iam non porto Leuin. exui Leuin, postquam Christum indui. odi genus meum, fugio uitam meam; solum te sequor, domine Iesu, qui sanas uulnera mea. quis enim me separat a caritate dei, quae m te est? tribulatio an angustia, an famis? ligatus sum fide clauis quibusdam et bonis conpedibus caritatis innexus sum. omne mandatum tuum sicut cauterium inpressum tenebo. etsi urit cauterium mandati, tamen putrefacta carnis exurit, ne ad uiuum serpat contagio. etsi mordet medicamentum, tamen uitium ulceris tollit. aufer igitur, domine Iesu, potenti machaera tua meorum putredines peccatorum. dum habes ligatum caritatis uinculis, seca quodcumque uitiosum est. ueni cito incidens occultas et latentes uarias passiones, aperito uulnus, ne noxius serpat umor. emunda omne quod faetidum est peregrino lauacro. audite me, terreni homines, qui peccatis uestris cogitationes ebrias geritis. et ego Leuis talibus eram passionibus sauciatus. inueni medicum, qui in caelo habitat et in terris spargit medicamenta. hic solus potest sanare uulnera mea, qui sua nescit, hic auferre cordis dolorem, pallorem animae, qui nouit occulta.

Factum est autem in sabbato secundoprimo, cum transiret per seminata, uellebant discipuli eius spicas et manducabant confricantes eas manibus suis.

nec solum conprehensione uerborum, sed etiam usu ipso specieque gestorum incipit hominem dominus Iesus ueteris obseruatione legis exuere nouoque indumento uestire gratiae. itaque eum iam in sabbato per seminata transducit, hoc est admonet fructuosis. quid sibi sabbatum uelit, quid seges, quid spicae, non mediocre mysterium est. ager enim est omnis hic mundus, agri seges in satione humani generis fecunditas numerosa sanctorum, spicae agri fructus ecclesiae, quos operibus discutientes suis apostoli pascebantur nostro se alentes profectu.

stabat igitur lam seges fecunda uirtutum pullulantibus spicis, quibus nostri fructus meriti conparantur; aeque enim aut imbre marcescunt aut sole torrentur aut pluuiis umescunt aut tempestatibus eliduntur aut a messoribus intra horreorum felicium receptacula reconduntur. receperat ergo terra iam dei uerbum et caelesti semine satus diuites fetus ager almus effuderat. esuribant discipuli salutem hominum et tamquam folliculis corporum mentium fructus ad fidei lucem praeclaris operum suorum miraculis eruebant. sed hoc putabant Iudaei sabbato

non licere, Christus autem nouae gratiae munere designabat otium legis opus gratiae.

Nec sine mysterio hoc ab euangelista, secundum Matthaeum et Marcum sabbata pure posita puto, quia sabbata perpetuae feriae sunt resurrectionis aeternae. uel in hoc igitur saeculo feriatis ac uacantibus superstitionibus Iudaeorum uel in futurum ferias ipsi perpetua sollemnitate celebrantes quae bona sunt terrae manducabimus iuxta quod scriptum est: illi manducabunt, uos uero esurietis.

mire tamen secundum Lucan secundoprimum, non primosecundum sabbatum dixit — δευτερόπρωτον enim scriptum est - praeferri enim debuit quod praecellit. secundum ideo, quia primum ante ex lege praecessit, in quo etiam poena praescripta est, si quis operetur; primum autem ideo, quia sabbatum illud ex lege solutum est, quod erat primum, et hoc primum factum est, quod secundo est constitutum. nam et cum operari sabbato liceat et operantis nulla sit poena, sabbati utique ex lege, cuius uis soluta est, nec nomen haerebat, sed tamen fuerit illud primum ordine, hoc primum munere, nec ideo minus hoc, quia secundum. nam et Adam primus nec conparandus secundo Adam; primus enim Adam in animam uiuentem, nouissimus Adam in spiritum uiuificantem et: primus homo de terra terrenus, secundus homo de caelo caelestis. praelatus utique secundus primo; ille enim causa mortis, hic uitae. sic et secundoprimum sabbatum dicitur, secundum iuxta numerum, primum iuxta operationis gratiam; melius est enim sabbatum, quo inpunitas datur quam quo poena praescribitur. prima lex, secundum euangelium, inferior tamen formido quam gratia. aut forte primum hic in praedestinatione consilii et secundum in sanctione decreti.

Bene autem dominus in lege typum futuri hoc quoque demonstrat loco et defensores legis arguit nescire quae legis sunt exemplum adferens quod Dauid, cum esuriret ipse cum sociis, intrauit in domum dei et panes propositionis sumsit et manducauit et dedit his qui cum ipso erant. magnum et uere exemplum propheticum, quo primum non inania legis, sed solida utilitatis nobis sequenda produntur, deinde quia Dauid cum sociis fugiens a facie regis Saul hic praefiguratus in lege Christus est, qui cum apostolis principem mundi lateret.

quomodo autem ille obseruator legis atque defensor panes et ipse manducauit et dedit his qui secum erant, quos non licebat manducare nisi tantummodo sacerdotibus, nisi ut per illam demonstraret figuram sacerdotalem cibum ad usum transiturum esse populorum, siue quod omnes uitam sacerdotalem debemus imitari siue quia omnes filii ecclesiae sacerdotes sunt? unguimur enim in sacerdotium sanctum offerentes nosmet ipsos deo hostias spiritales.

legi igitur iam superfluit doctrina Christi nec legem soluit, sed inplet, quia nec sabbatum soluit. si enim sabbatum propter hominem factum est, utilitas autem hominis postulabat esurientem hominem, qui diu fuerat terrae fructibus abdicatus,

ueteris famis uitare ieiunia, non utique lex soluitur, sed inpletur. quomodo igitur domino ad crimen obicitur, quod in seruo pro crimine non -tenetur?

quid autem . euidentius hac figura, quae per totam currit historiam? intrauit Dauid in domum Abimelech sacerdotis; sed nec periculo mortis proposito hospitem recusat, declinat exulem sancti animus sacerdotis. tanta hospitalitatis est gratia, ut libenter in nos aliena pericula transferamus.

Uerum hoc in historia morale, in mysterio propheticum est, quod nec praesumto futurae mortis exitio uerum illum Dauid hospitio suae mentis religiosi excluderent sacerdotes. nec solum in cuiusque domo uatis repperturus docetur Christus hospitium, sed etiam per figuram nequitiae spiritalis manubias et arma sumturus; nam qui Christum recipit hospitio intellegibilem illum Golian spoliat suis telis.

quid uero euidentius quam quod in Abimelech domo quinque panes petiit Dauid, unum accepit demonstrante typo quod iam non quinque libris. sed Christi corpore cibus fidelibus pararetur, ut Christus corpus adsumeret, ne quis de fidelibus esuriret? nec Doec figura uacat, qui erat custos mulorum, eo quod nemo alius nisi infructuosi gregis custos Iudae typum proditoris inpleret.

iam illud quod Dauid receptione omnem Abimelech domum praeter Abiathar principem tunc temporis sacerdotum Saul persecutus est ostendit prophetia nobis quod nemo possit nocere uero principi sacerdotum, qui solus est Christus.

Hinc ad alia progreditur dominus Iesus. nam qui totum hominem saluum facere disposuerat per singula membra currebat, ut uere diceret: mihi irascimini, qui totum hominem saluum feci in sabbato? itaque hoc loco manum illam, quam extendit Adam et interdictae arboris poma decerpsit, sucis bonorum factorum salutaribus inrigauit, ut quae crimine aruerat bonis operibus sanaretur. in quo Iudaeos redarguitChristus, qui malis interpretationibus legis praecepta uiolarent, aestimantes sabbato etiam a bonis operibus feriandum, cum lex in praesentibus formam praefigurauerit futurorum, in quibus utique malorum feriae futurae sunt. non bonorum. nam licet saecularia opera conquiescant, non otiosus tamen boni operis actus est in dei laude requiescere.

audisti igitur domini uerba dicentis: extende manum tuam. communis ista generalisque medicina est. et tu qui putas manum habere te sanam, caue ne auaritia, caue ne sacrilegio contrahatur. extende saepius eam, extende ad illum pauperem qui te obsecrat, extende ut proximum iuues, ut uiduae praesidium feras, eripias iniuriae quem uides iniustae contumeliae subiacere, extende ad deum pro peccatis tuis. sic manus extenditur, sic sanatur. sic Hieroboam manum cum idolis sacrificaret contraxit, cum deum rogaret extendit.

Factum est autem in illis diebus, exiit in monte orare et erat pernoctans in oratione dei. non omnis qui orat ascendit in montem — est enim oratio quae peccatum facit

— sed qui bene orat a terrenis ad superiora progrediens uerticem curae sublimis ascendit at ille non ascendit in montem qui de saeculi diuitiis aut de honore sollicitus est, non ascendit in montem qui fundi ius optat alieni. ascendit ille qui deum quaerit, ascendit ille qui cursus sui dominica adiumenta deposcit. omnes magni, omnes sublimes montem ascendunt; non enim cuicumque propheta dicit: ascende in montem excelsum qui euangelizas Sion, exalta in uirtute uocem tuam qui euangelizas Hierusalem. non uestigiis corporalibus, sed factis sublimioribus in hunc montem ascendas. sequere Christum, ut ipse esse mons possis; montes enim in circuitu eius. quaere in euangelio: inuenies solos cum domino montem ascendisse discipulos.

orat ergo dominus non ut pro se obsecret, sed ut pro me inpetret; nam etsi omnia posuerit pater in potestate fili, filius tamen ut formam hominis inpleret, obsecrandum patrem putat esse pro nobis, quia aduocatus est noster. noli insidiatrices aperire aures, ut putes filium quasi infirmum rogare, rogare ut inpetret quod inplere non possit potestatis auctor. oboedientiae magister ad praecepta uirtutis suo nos informat exemplo. aduocatum inquit habemus aput patrem. si aduocatus est, debet pro meis interuenire peccatis. non ergo quasi infirmus, sed quasi pius obsecrat. uis scire quam omnia quae uelit possit? et aduocatus et iudex est. in altero pietatis officium, in altero insigne est potestatis.

Et erat inquit pernoctans in oratione dei. species tibi datur, forma praescribitur quam debeas aemulari. quid enim te pro salute tua facere oportet, quando pro te Christus in oratione pernoctat? quid te facere conuenit, cum uis aliquod officium pietatis adoriri, quando Christus missurus apostolos orauit prius et solus orauit? nec umquam alibi, si non fallor, orasse cum apostolis repperitur: ubique solus obsecrat; dei enim consilium humana uota non capiunt, nec quisquam interiorum potest esse particeps Christo. uis scire quam mihi, non sibi orauerit?

uocauit inquit discipulos suos et elegit duodecim ex ipsis, quos ad propagandum auxilium salutis humanae per terrarum orbem satores fidei destinaret. simul aduerte caeleste consilium; non sapientes aliquos, non diuites, non nobiles, sed piscatores et publicanos quos dirigeret elegit, ne traduxisse prudentia, ne redemisse diuitiis, ne potentiae nobilitatisque auctoritate traxisse aliquos ad suam gratiam uiderentur, ut ueritatis ratio, non disputationis gratia praeualeret.

eligitur et Iudas, non per inprudentiam, sed per prouidentiam. quanta est ueritas, quam nec aduersarius minister infirmat! quanta moralitas domini, qui periclitari magis aput nos iudicium suum quam adfectum maluit! susceperat enim hominis fragilitatem et ideo nec has partes recusauit infirmitatis humanae. uoluit deseri, uoluit prodi. uoluit ab apostolo suo tradi, ut tu a socio desertus, a socio proditus moderate feras tuum errasse iudicium, perisse beneficium.

Et descendit inquit cum illis et stetit in loco pede plano. aduerte omnia diligenter, quomodo et cum apostolis ascendat et descendat ad turbas; quomodo enim turba nisi in humili Christum uideret? non sequitur ad excelsa, non ascendit ad sublimia. denique ubi descendit, inuenit infirmos; in excelsis enim infirmi esse non possunt. sic etiam Matthaeus docet in inferioribus debiles esse sanatos; prius enim unusquisque sanatus est, ut paulatim uirtutibus procedentibus ascendere posset ad montem. et ideo unumquemque in inferioribus sanat, hoc est a libidine reuocat, iniuriam caecitatis auertit, ad uulnera nostra descendit, ut usu quodam et copia sui naturae conpotes nos faciat esse caelestis. et sanabat hos quidem, sed in inferioribus relinquebat.

uidens autem turbas, ut legisti, ascendit in montem. et cum sedisset, ascenderunt ad eum discipuli eius. euangelizaturus enim et benedictionum de thesauro diuinitatis promturus oracula incipit esse sublimior. hic autem etsi in humili stabat, tamen oculos eleuauit. sic enim etiam, cum Lazarum suscitaret, infremuit spiritu, sic etiam caput leuauit, cum mulieri adulterae peccata donaret. quid est enim leuare oculos nisi interius lumen aperire?

denique sanctus Matthaeus aperuit inquit os suum, thesauros scilicet sapientiae et scientiae dei, reclusis adytis templi sui ora reserauit. ergo et tu aperi os tuum, sed prius ut aperiatur inplora. si enim Paulus in apertionem oris sui inplorat auxilium, multo magis inplorare te conuenit. ostendit etiam tibi clauem scientiae, qua os aperire tuum debeas, dicens propheta: aperi os tuum uerbo dei. uerbum dei clauis tui oris est; clauis scientiae oris tui clauis est, qua laxatis silentii catenis inperitiae claustra reserantur.

Beati pauperes, quia uestrum est regnum dei. beati qui nunc esuriunt et sitiunt, quia saturabuntur. beati, qui nunc fletis, quia ridebitis. beati eritis, cum uos oderin t homines. quattuor tantum beatitudines sanctus Lucas dominicas posuit, octo uero sanctus Matthaeus. sed in istis octo illae quattuor sunt et in his quattuor illae octo.

hic enim quattuor uelut uirtutes amplexus est cardinales, ille in illis octo mysticum numerum reserauit. pro octaua enim multi scribuntur psalmi, et mandatum accipis octo illis partem dare fortasse benedictionibus; sicut enim spei nostrae octaua perfectio est, ita octaua summa uirtutum est. sed prius quae sunt ampliora uideamus. beati inquit pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum.

primam benedictionem hanc uterque euangelista posuit ordine enim prima est et parens quaedam generatioque uirtutum, quia qui contemserit saecularia ipse merebitur sempiterna; nec potest quisquam meritum regni caelestis adipisci, qui mundi cupiditate possessus emergendi non habet facultatem. secunda benedictio: beati inquit mites. tertia: beati qui lugent. quarta: beati qui esuriunt. quinta: beati misericordes. sexta: beati mundo corde. septima: beati pacifici. et bene sep-

tima, quoniam eo die ab omnibus mundi operibus requieuit deus; dies enim quietis et pacis est. octaua: beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam.

ueni, domine Iesu, doce nos ordinem beatitudinum tuarum; neque enim sine ordine dixisti primo beatos pauperes spiritu, secundo beatos mites et tertio beatos qui lugent. etiamsi cognosco aliquid, tamen ex parte cognosco. si enim Paulus ex parte cognouit, quantum ego possum cognoscere, qui Paulo quantum uita tantum etiam uerbo inferior sum? uita enim uerbum exigit et adquirit, sermo autem sine uita non dei sermo. quanto me sapientior Paulus! ille gloriatur in periculis, ego glorior in successibus; ille gloriatur, quia reuelationibus non extollitur, ego, si quae reuelationes mihi contingerent, gloriarer. sed tamen potest deus de lapidibus homines suscitare et uerbum proferre de clausis, uocem elicere de mutis. quodsi asinae oculos aperuit, ut uideret angelum, potens est et nobis quoque aperire oculos, ut possimus dei uidere mysterium.

Beati inquit pauperes. non omnes beati pauperes; paupertas enim media est. possunt et boni esse et mali pauperes, nisi forte ille intellegendus pauper beatus, quem propheta descripsit dicens quia melior pauper iustus quam diues mendax. beatus pauper qui clamauit, et dominus exaudiuit eum, pauper a crimine, pauper a uitiis, pauper in quo mundi princeps nihil inuenit, pauper illius aemulus pauperis, qui cum diues esset, propter nos pauper factus est. unde plene Matthaeus aperuit dicens: beati pauperes spiritu; pauper enim spiritu non inflatur, non extollitur mente carnis suae.

prima ergo ista benedictio est, cum deposuero omne peccatum et exuero omnem malitiam et simplicitate contentus fuero, inops malorum. superest ut mores meos temperem. quid enim mihi prodest carere saecularibus, nisi fuero mitis atque mansuetus? nam qui sequitur uiam rectam - sequitur utique illum qui ait: discite a me quia mitis sum et humilis corde. depone igitur quae inproba sunt, egeto uitiis secundum bonam paupertatem, mitiga adfectum tuum, ut non irascaris aut certe iratus ne peccaueris iuxta quod scriptum est: irascimini et nolite peccare. praeclarum est enim motum temperare consilio nec minoris uirtutis ducitur cohibere iracundiam indignationemque conpescere quam omnino non irasci, cum plerumque illud lentius, hoc fortius aestimetur.

cum hoc feceris, memento quia peccator es et lugeto peccata tua, lugeto delicta. et bene tertia benedictio est peccata deflentis, quia trinitas est quae peccata condonat. ablue igitur te lacrimis tuis, laua fletibus. si tu ipse te fleueris, alius te non flebit; nam si Saul deflesset peccata sua, Samuhel eum non defleuisset. habet unusquisque quos fleat mortuos suos. mortui sumus, quando peccamus, quando inplemur ossibus mortuorum. mortuus est sermo malus, qui exit ex ore. exit enim de sepulchro malo; sepulchrum enim patens est guttur eorum. ideo dicit apostolus: imitatores mei estote. uult nos delictorum meminisse nostrorum. Paulus non habebat quod lugeret, ex quo in Christum credidit, et tamen priora deflebat dicens

quia non sum dignusuocari apostolus, quia persequutus sum ecclesiam dei. ille igitur peccator ante fidem, nos uero adhuc peccamus post fidem. qui peccator est defleat se et arguat se, ut fiat iustus;

iustus enim accusatorest sui.ordinem igitur persequamur, quia scriptum est: ordinate in me caritatem. deposui peccatum, temperaui mores, delicta defleui, esurire incipio et esurire iustitiam; aeger enim cum in graui morbo est, non esurit, quia aegritudinis dolor excludit famem. sed quae ista famis iustitiae? qui sunt isti panes, quos esurit iustus? ne forte panes illi, de quibus dictum est: iuuenis fui et senui, et non uidi iustum derelictum nec semen eius quaerens panem? qui esurit utique uinum quaerit augmentum. quod autem maius uirtutis incrementum quam norma iustitiae?

Post hos beati inquit misericordes; iustitiam enim sequitur misericordia. unde dictum est: dispersit, dedit pauperibus, iustitia eius manet in aeternum. sed etiam qui misericordiam defert mercedem amittit, nisi mundo corde misereatur; nam si iactantiam quaerat, nullus est fructus. emunda igitur interiora tuae mentis et, si diligenter pectoris tui secreta mundaueris, conpatere his qui inpugnantur et intellege quanti hominum. quanti fratrum tuorum auxilium tuum quaerant.

sed nisi tu prius interiora tua uacuefeceris ab omni labe peccati, ne dissensiones contentionesque ex adfectu tuo prodeant, non potes aliis ferre medicinam. a te igitur pacem incipe, ut, cum fueris ipse pacificus, pacem aliis feras. quomodo enim potes aliorum corda mundare, nisi tua ante mundaueris?

profuisti igitur aliis, tulisti auxilium pluribus: festina, contende ad finem. multi cum essent exitus uitae, unus domino conpetebat; nam quod natum erat secundum carnem oportebat secundum carnem et mori. elegit passionem, ut moreretur pro nobis, et tu dic de omnibus quae retribuit tibi: calicem salutaris accipiam et nomen domini inuocabo, hoc est passionem. unde etiam illis, qui ad dextram uel sinistram sedere cupiebant, ait: potestis calicem bibere, quem ego bibiturus sum? usque ad finem te ducit, usque ad martyrium prosequitur et constituit beatitudinum palmam.

Uide igitur ordinem. oportet te pauperem fieri spiritu; humilitas enim spiritus diuitiae uirtutum sunt. nisi pauper mens, mitis esse non poteris. qui mitis est potest lugere praesentia, qui inferiora luget potest desiderare meliora, qui superiora quaerit inferiora deuitat, ut et ipse a superioribus adiuuetur, qui miseretur cor suum mundat. quid est enim mundare animum nisi sordem mortis abolere? elemosyna enim a morte liberat, patientia uero perfectio est caritatis. qui autem patitur persecutionem in ultimo certamine constitutus probatur aduersis, ut cum legitime certauerit coronetur. hos quidam gradus uolunt esse uirtutum, per quos ab ultimis ad superiora possimus ascendere.

denique sicut incrementa uirtutum ita etiam incrementa sunt praemiorum; plus est enim dei esse filium quam possidere terram et consolationem mereri, sed quia

et primum praemium regnum caelorum est et ultimum praemium regnum caelorum est, numquid aequale praemium incipientibus atque perfectis est? ne forte mystice docemur quia est primum regnum caelorum illud apostolicum: dis so 1 ui et cum Christo esse? habes primum regnum, quando sancti rapiuntur in nubibus obuiam Christo in aera; multi enim dormientium surgent, isti in uitam aeternam, illi in obprobrium. primum ergo regnum caelorum sanctis propositum est in absolutione corporis, secundum regnum caelorum est post resurrectionem esse cum Christo. cum fueris in regno caelorum, tunc processus est mansionum. etsi unum regnum, diuersa tamen merita sunt in regno caelorum. post resurrectionem terram tuam incipies possidere absolutus a morte. ille enim cui dicitur: terra es et in terram ibis non possidet terram suam; non enim potest esse possessor qui non capit fructum. absolutus igitur per dominicam crucem, si tamen intra iugum domini fueris inuentus, consolationem in ipsa possessione repperies. consolationem sequitur delectatio, delectationem diuina miseratio. quem autem miseratur dominus et uocat. qui uocatur uidet uocantem, qui deum uiderit in ius diuinae generationis adsumitur. tunc demum quasi dei filius caelestis regni diuitiis delectatur. ille igitur incipit, hic repletur. nam et intra hoc saeculum multi in imperio Romano sunt, sed maiorem imperii gratiam qui propiores imperatori sunt consequuntur.

Nunc dicamus quemadmodum in quattuor benedictionibus sanctus Lucas benedictiones sit octo conplexus. et quidem scimus uirtutes esse quattuor cardinales, temperantiam iustitiam prudentiam fortitudinem. qui pauper est spiritu auarus non est, qui flet non superbit, sed mitis est et pacatus, qui luget humiliatur, qui iustus est non negat quod scit ad usum omnibus communiter . datum, qui miseretur largitur de suo, qui suum donat non quaerit alienum nec dolum proximo struit.

conexae igitur sibi sunt concatenataeque uirtutes, ut qui unam habet plures habere uideatur, et sanctis una conpetit uirtus, sed eius quae fuerit uberior uberius est praemium. quanta hospitalitas in Abraham, quanta humilitas, quanta sanctitas, ut fratris filium ab hoste seruaret, et quanta abstinentia, ut nihil de praeda quaereret! sed quia fide praestitit, fidei prae ceteris meruit principatum. ergo unicuique plura praemia, quia plura incentiua uirtutum, sed quod in aliquo merito copiosius hoc etiam in praemio redundantius.

beati ergo pauperes spiritu. habes temperantiam, quae a peccato abstinet, saeculum calcat, inlecebrosa non quaerit.

beati qui esuriunt et sitiunt; qui .\\ enim esurit esurienti conpatitur, conpatiendo largitur, largiendo fit iustus, quia iustitia eius manet in aeternum. unde in Matthaeo sitim et famem intellegimus spiritalem, qua cibus iustitiae desideratur aut potus, quia uirtus quasi materia quaedam uirtutum est, ut iustus aequalem se inferioribus praestet, dolum excludat, ueritatem requirat.

beati qui nunc fletis, quia ridebitis. habes prudentiam, cuius est flere occidua et ea quae aeterna sunt quaerere, lugere saecularia, quae se ipsa conpugnent, deum pacis inquirere, qui stulta mundi elegit, ut confundat sapientes et qui ea quae non sunt destruat, ut quae sunt possit adipisci.

beati eritis, cum uos oderint homines. habes fortitudinem, sed eam quae non odium mereatur ex crimine, sed persecutionem patiatur ex fide; sic enim ad passionis peruenitur coronam, si gratiam hominum neclegas, diuinam sequaris. denique ut scias consummationem esse fortitudinis passionem, secundum haec inquit faciebant prophetis patres eorum, quia prophetas Iudaei usque ad mortem corporis persecuti sunt. est etiam fortitudinis iram uincere indignationemque cohibere, ac per hoc fortitudo animum iuxta corpusque confirmat nec pertubari sinit timore aliquo uel dolore, quibus uelut prauis interpretibus plerumque percellimur.

ergo temperantia cordis habet animique munditiam, iustitia misericordiam, pacem prudentia, mansuetudinem fortitudo.

Uae uobis diuitibus, qui habetis consolationem uestram! licet in pecuniariis copiis multa sint lenocinia delictorum, pleraque tamen sunt etiam incentiua uirtutum. quamquam uirtus subsidia non requirat et conmendatior sit conlatio pauperis quam diuitis liberalitas, tamen non eos qui habeant diuitias, sed eos qui uti his nesciant sententiae caelestis auctoritate condemnat. nam ut ille pauper laudabilior, qui promto largitur adfectu nec repagulis inpendentis egestatis inhibetur inopemque se non putat qui habet quod naturae satis est, ita hic criminosior diues, qui uel de eo referre gratiam deo debuit quod accepit nec censum ad conmunem usum datum sine usu abdere defossisque terrae incubare thesauris. non census igitur, sed adfectus in crimine est. et quamquam tota aetate custodiae miserabilis sollicitas auara mens tendat excubias, quo nulla poena grauior est, successorum profutura conpendiis anxio timore seruare, tamen quoniam auaritiae studia et desideria congerendi inani quadam uoluptate pascuntur, qui consolationem uitae praesentis habuerunt remunerationem perpetuae perdiderunt.

possumus hic tamen diuitem intellegere populum Iudaeorum uel haereticos uel certe mundi philosophos, qui ubertate uerborum et quodam ambitiosae facundiae patrimonio delectati simplicitatem uerae fidei supergressi thesauros inutiles condiderunt. nonne tibi uidetur haereticus aliqui, cum audis eum de generatione domini iuxta usum saeculi disputantem, diues in uerbis, pauper in uiribus? qui putat se in hoc tempore locupletes habere diuitias, sed in futuro egestatem suae fidei recognoscet cibumque perfidiae, quem praesenti aetate eructuauerit, aeterno fidei conmaceratus ieiunio causam tanti sciet esse supplicii. eritque tempus, ut risus suos lugeant qui dicta nostra nunc rident. quibus bene dicitur: uae cum bene uobis dixerint omnes homines!

nonne tibi uidetur his dicere qui dudum in Ariminensi concilio perfidae praeuaricationis auctores, dum imperatoris gratiam secuntur, dei gratiam perdiderunt? qui cum placere potentibus aucupantur, maledicto se perpetuo subdidere.

Ergo sanctus Matthaeus praemiis ad uirtutem et fidem populos prouocauit, hic etiam a criminibus atque peccatis futurorum suppliciorum denuntiatione deterruit, qui non otiose plurimorum factorum caelestium enumeratione progressus ad benedictionum locum serius uenit, ut populos diuinorum miraculis roboratos ultra legis tramitem uirtutum progredi uestigiis edoceret. fuerit cauendum illic, ubi adhuc infirmae plebis corda nutabant; hic tubae clangore excitanda uirtus fuit. docet hoc libri huius quae in prohemiis et quae in processu sermonis aperitur oratio. illic qui infirmi sunt adhuc quodam legis lacte potantur et ideo per legis tramitem ducuntur ad gratiam — audiunt quae legis sunt, ut ultra legem legem sequendo procedant — hic ecclesia fundatior non lacte inbuitur, sed cibo uescitur; cibus enim ualidior est caritas. denique inter tria maxima, spem fidem caritatem, maior est caritas.

ordinatur igitur caritas, cum dicitur: diligite inimicos uestros, ut conpleatur illud ecclesiae, quod ante iam dictum est: ordinate in me caritatem; ordinatur enim caritas, cum caritatis praecepta formantur. uide quam ab altioribus coeperit et legem post benedictionis euangelicae terga reiecerit. lex uicissitudinem imperat ultionis, euangelium inimicitiis caritatem, benignitatem odiis, uota maledictis, subsidia persequentibus, patientiam esurientibus et gratiam remunerationis inpertit. quanto athleta perfectior, qui non sentit iniuriam!

Et ne uideatur dominus legem dissoluere, in beneficiis uicem seruat, quam neglegit in iniuriis. sed tamen dicendo: prout uultis ut faciant uobis homines facite illis similiter uicissitudo ipsa cumulatior est, quando uotis actus aequatur. nescit enim uirtus mensuram gratiae nec contenta ...., referre quod acceperit uult cumulare quod sumserit, ne inferior sit beneficio, licet aequetur officio. non enim cumulo tantum, sed ordine et tempore beneficia pensantur, cum in beneficio pari prior sit qui prior coepit; beneficus enim est qui gratiam coeperit, debitor qui rettulerit. aliud itaque beneficium est beneficii principatus; nam si qui pecuniam reddidit, non soluit gratiam manetque gratiae debitor, etsi iam non sit pecuniae. cur gratiam referendo putemus posse uacuari, cuius relatio acceptae magis est testimonium quam solutae?

bono itaque exemplo inbuitur Christianus, ut non contentus iure naturae gratiam eius requirat. si enim conmune est omnibus, etiam peccatoribus redamare, cui genus professionis excelsius, studium quoque debet esse uirtutis uberius, ut diligat etiam non amantes. nam etsi nulla menta diligendi usum amoris excludant, non tamen uirtutis excluserint. sicut enim in eo qui te diligit pudet gratiam non referre et gratiae amore referendae amor tibi eius inolescit quem antea non amabas, ita etiam in eo qui non amat debes amare uirtutem, ut dum uirtutem amas, incip-

ias eum amare quem non amabas, cum rara et caduca remuneratio sit amantis, sempiterna uirtutis.

Quid autem tam mirum quam percutienti maxillam praebere alteram? nonne omnis indignantis frangitur inpetus, ira sedatur? nonne fit per patientiam, ut sua amplius paenitentia reuerberes uerberantem? ita erit ut et iniuriam repellas et gratiam quaeras. ac saepe maximae causae amoris exsistunt, cum patientia insolentiae, gratia refertur iniuriae. equidem ut audire me memini, uel hoc solo pressum philosophiae supercilium putamus, quod in tres partes illa sibi uidetur diuisisse iustitiam, unam in deum, quae pietas uocatur, alteram in parentes uel reliquum humanum genus, tertiam in mortuos, ut his exsequiarum iusta soluantur. at uero dominus Iesus legis oraculum ac philosophiae fastigium supergressus in eos quoque qui laeserint pietatis porrexit officium. etenim si hostis, qui tecum bello armisque certauerit, depositis armis misericordiam suae salutis adipiscitur idque plerumque uel contemplatione naturae uel ipsius belli iure defertur, ut subiectis uita tribuatur, quanto amplius meliore religionis contuitu deferendum est! nam cum proeliatorem adpetitae salutis causa non moueat, quid debet militem pacis?

itaque illud apostolicum quia caritas patiens est, benigna est, non aemulatur, non inflatur in his praeceptis consummatum uidemus. si patiens est, debet patientiam uerberanti; si benigna est, non debet respondere maledictis; si non quaerit quae sua sunt, non debet resistere diripienti; si non aemulatur, odisse non debet inimicum. et tamen apostolicis diuinae superfluunt praecepta pietatis; plus est enim donare quam cedere, plus est amare inimicos quam non aemulari. quae omnia dominus et dixit et fecit. qui cum malediceretur, non remaledixit, cum percuteretur, non repercussit, cum dispoliaretur, non restitit, cum crucifigeretur, ipsis persecutoribus ueniam postulauit dicens: pater, dimitte illis peccatum, quia nesciunt quid faciunt. criminatores suos excusabat a crimine.

illi crucem parabant, hic salutem et gratiam rependebat. et tamen quoniam studia ipsa uirtutum sine remuneratione torpescunt, et exemplum nobis attulit et mercedem spopondit e caelo filios dei futuros pollicens qui fuerint imitatores eius. qui enim festinat ad praemium fastidire non debet exemplum, quia quanto praecellentius praemium tanto inpensius officium. quanta autem misericordiae merces, quae in ius diuinae adoptionis adsciscitur! sequere igitur misericordiam, ut merearis gratiam.

late patet benignitas dei; super ingratos pluit, malis fecunda non negat terra prouentus, idem mundi sol sacrilegos religiososque pariter inluminat. aut ut mystice ista pendamus, propheticis populum Iudaeorum dominus pluuiis inrigauit et solis aeterni refulsit radiis etiam non merentibus, sed quoniam illi mundano rore maduerunt, ecclesia dei ad caeleste lumen adsciscitur, ita tamen ut illis quoque misericordiae, si credant, praerogatiua seruetur.

addidit non temere iudicandum, ne cum sis tui conscius ipse delicti, in alterum cogaris ferre sententiam.

Magna etiam disciplina uirtutis, ut de infructuosis fructuosa non quaeras nec de incultis prouentum fecunditatis exspectes. unicuique enim sua cultura dat fructus: in spinis istius mundi ficus illa non potest repperiri, quae quia fecundis fructibus melior est, bene species ei resurrectionis aptatur, uel quia, ut legisti, ficus dederunt grossos suos, quod inmaturus et inutilis et caducus in synagoga fructus ante praecessit, uel quia inmatura uita nostra est in corpore, matura in resurrectione et ideo procul a nobis debemus saeculares sollicitudines abdicare, quae mordeant animum mentemque adurant, ut maturos fructus culturae diligentis possimus adipisci, quos in incultis istius mundi repperire non possumus, quia non legunt de spinis ficus neque de tribulis uindemiant uuam. alterum ad mundum et resurrectionem, alterum ad animam et corpus refertur, uel quia nemo peccatis fructum adquirit animae suae, quae sicut uua proxima terris corrumpitur, in superioribus maturatur, uel quia nemo potest damnationem carnis euadere nisi quem Christus redemerit, qui sicut uua pependit in ligno. procul igitur ab illa carne, quae damnato homini tribulos generare praecepta est, leuemus oculos spiritales, tendamus manus, ut Christum uindemiare possimus.

omnium autem fundamentum docet esse uirtutum oboedientiam caelestium praeceptorum, per quam domus haec nostra non profluuio uoluptatum, non nequitiae spiritalis incursu, non imbre mundano, non haereticorum possit nebulosis disputationibus conmoueri.

Pulchre autem ubi praecepta compleuit, formam docet suorum praeceptorum exsequi; nam statim gentilis centurionis seruus domino curandus offertur, in quo populus nationum, qui mundanae seruitutis uinculis tenebatur, aeger letalibus passionibus beneficio domini sanandus exprimitur. quod autem moriturum dixit, in eo euangelista non fefellit; moriturus enim erat, nisi fuisset sanatus a Christo. impleuit igitur praeceptum caritate caelesti, qui sic dilexit inimicos, ut morti eriperet atque ad perpetuae spem salutis adscisceret.

quantum autem diuinae humilitatis insigne, ut caeli dominus nequaquam dedignaretur centurionis seruulum uisitare! elucet fides in operibus, sed plus operatur humanitas in affectibus. quod utique non ideo faciebat, quia absens curare non poterat, sed ut formam tibi daret humilitatis imitandae, qua iuxta humilioribus doceret ac superioribus deferendum. denique alibi regulo dicit: uade; filius tuus uiuit, ut scias et potentiam diuinitatis et humilitatis gratiam. ibi noluit pergere, ne in reguli filio uideretur magis diuitiis detulisse, hic ipse perrexit, ne uideretur in centurionis famulo condicionem despexisse seruilem; omnes enim, seruus et liber, in Christo unum sumus.

sed uide fidem praerogatiuam esse medicinae. aduerte etiam in ipso populo gentili perspicaciam esse mysterii. dominus pergit: excusat centurio militarique deposito tumore reuerentiam sumit et ad fidem facilis et ad honorificentiam promtus. et bene Lucas etiam in occursum amicos dicit esse a centurione transmissos, ne praesentia sua grauare domini uerecundiam uideretur et officium officio prouocasse. haec moraliter.

Mystice autem quem Judaeorum populus crucifixit inuiolatum ab iniuria manere desiderat populus nationum et quod ad fidem pertinet sermoni credidit, hoc est non hominis, sed dei potestate coniciens dari a Christo hominibus sanitatem. quod uero ad mysterium spectat, uidit in pectora adhuc gentilium non esse penetrabilem Christum. et ideo qui necdum cogitationis praeteritae maculas abluisset, grauari se magis dignatione putauit domini quam iuuari. sic illa uidua Sareptana indignam se prophetico iudicauit hospitio. ideoque dominus in uno isto fidem gentium praefert.

et quidem si sic legas: in nullo tantam fidem inueni in Israhel, simplex intellectus et facilis est, sin uero iuxta Graecos: nec in Israhel tantam fidem inueni, fides huius etiam electioribus et deum uidentibus antefertur.

uidete autem oeconomiam: probatur fides domini et serui sanitas roboratur. potest ergo meritum domini etiam famulis suffragari, non solum fidei merito, sed etiam studio disciplinae. spectate etiam alteram oeconomiam dominicae humilitatis. quae non spondet operatur; nam etsi nondum imperauerat sanitatem, tamen serui qui missi fuerant sanum seruulum reppererunt.

Cum adpropiaret autem portae ciuitatis, et ecce efferebatur defunctus filius unicus matris suae, et haec erat uidua, et turba multa cum illa. quam cum uideret dominus, misericordia motus dixitilli: noli flere.

et accessit et tetigit loculum. et luc locus ad utramque redundat gratiam, ut et cito flecti diuinam misericordiam matris uiduae lamentatione credamus, eius praecipue quae unici fili uel labore uel morte frangatur, cui tamen uiduae grauitatis meritum exsequiarum turba conciliet, et hanc uiduam populorum turba saeptam plus uideri esse quam feminam. quae resurrectionem unici adulescentis filii sui lacrimis meruerit inpetrare, eo quod sancta ecclesia populum iuniorem a pompa funeris atque supremis sepulchri suarum reuocet ad uitam contemplatione lacrimarum, quae flere prohibetur eum cui resurrectio debeatur.

qui quidem mortuus in loculo materialibus quattuor ad sepulchrum ferebatur elementis, sed spem resurgendi habebat, quia ferebatur in ligno. quod etsi nobis ante non proderat, tamen posteaquam Iesus id tetigit, proficere coepit ad uitam, ut esset indicio salutem populo per crucis patibulum refundendam. audito igitur dei uerbo steterunt acerbi illi funeris portitores, qui corpus humanum letali fluxu naturae materialis urguebant. quid enim aliud nisi quasi in quodam feretro, hoc

est supremi funeris instrumento iacemus exanimes, cum uel ignis inmodicae cupiditatis exaestuat uel frigidus umor exundat uel pigra quadam corporis habitudine uigor habetatur animorum uel concreta noster spiritus labe purae lucis uacuus alit mentem? hi sunt nostri funeris portitores.

Sed quamuis suprema mortis spem uitae omnia aboleuerint et tumulo proxima corpora iaceant defunctorum, uerbo tamen dei iam moritura resurgunt cadauera. uox redit, redditur filius matri, reuocatur a tumulo, eripitur a sepulchro. quis iste est tumulus tuus nisi mali mores? tumulus tuus perfidia est, sepulchrum tuum guttur est; sepulchrum enim patens est guttur eorum, unde uerba mortua proferuntur. ab hoc sepulchro te liberat Christus, ab hoc tumulo resurges, si audias dei uerbum.

etsi graue peccatum est, quod paenitentiae tuae lacrimis ipse lauare non possis, fleat pro te mater ecclesia, quae pro singulis tamquam pro unicis filiis uidua mater interuenit; conpatitur enim quodam spiritali dolore naturae, cum suos liberos letalibus uitiis ad mortem cernit urgueri. uiscera sumus de uisceribus eius; sunt enim et spiritalia uiscera, quae habet Paulus dicens: ita frater, ego te fruar in domino: refice uiscera mea in Christo. nos ergo uiscera ecclesiae sumus, quoniam membra sumus corporis eius, de carne eius et de ossibus eius. doleat igitur pia mater, adsistat et turba, non solum turba, sed etiam multa conpatiatur bonae parenti. iam resurges in funere, iam liberaberis a sepulchro; stabunt illi ministri tui funeris, incipies uitalia loqui, timebunt omnes; unius enim exemplo plurimi corrigentur. laudabunt etiam deum, qui tanta nobis remedia uitandae mortis indulserit.

Et conuocauit duos de discipulis suis Iohannes et misit ad eum dicens: tu es qui uenturus es an alium exspectamus?

non simplex intellectus in simplicibus est uerbis, alioquin praesentibus superiora conpugnant. quomodo enim Iohannes quem in superioribus deo patre demonstrante cognouit hic nescit? quomodo et ibi quem ante nesciuit agnouit et hic quem iam sciebat ignorat? nescibam inquit eum, sed qui misit me baptizare ipse mihi dixit: supra quem uideris spiritum sanctum descendentem de caelo. et dicto credidit et demonstratum agnouit et baptizatum adorauit et uenientem prophetauit. denique ego inquit uidi et testimonium perhibui quoniam hic est electus dei. quid ergo? fieri posset ut sic propheta tantus erraret, ut de quo dixerat: ecce qui tollit peccata mundi, adhuc eum dei filium esse non crederet? aut enim insolentiae est ei tribuere diuina quem nescias aut de dei filio dubitasse perfidia est. non cadit igitur in talem prophetam tanti erroris suspicio.

itaque si intellectus simplicis forma conpugnat, spiritalem quaeramus figuram. et quia supra iam diximus in Iohanne typum esse legis, quae praenuntia fuit Christi, recte lex, quae pectoribus perfidorum tamquam aeterna carceribus luce uacuatis corporaliter tenebatur inclusa, quam uiscera fecunda poenarum et fores amentiae

cohercerent, plenum exitum testimonii dominicae dispensationis sine euangelii nequit adstipulatione perferre.

Prophetauit quidem lex in Exodo baptismatis gratiam per nubem et mare, spiritalem in agno praenuntiauit escam, fontem perennem designauit in petra; remissionem peccatorum in Leuitico reuelauit, regnum caelorum adnuntiauit in psalmis, terram repromissionis in Iesu Naue manifestissime declarauit —

haec omnia cum Iohannis quoque congruunt testimonio — sed tamen tyrannicis mundi istius potestatibus, quominus lucem dominicae resurrectionis effunderet, inclusa cohibetur. mittit ergo discipulos ad Christum suos Iohannes, ut supplementum scientiae consequantur, quia plenitudo legis est Christus, ut quoniam nutant plerumque dicta sine factis et fides plenior gestorum testificationibus quam uerborum sponsionibus exhibetur, quae tunc in pectoribus Iudaeorum uelut obserata lege nutabat, ipso spectaculo dominicae crucis et pleno resurrectionis testimonio panderetur.

et fortasse isti discipuli sunt duo populi, quorum unus ex iudaeis credidit, alter ex gentibus, qui ideo credidit, quia audiuit. uoluerunt ergo isti uidere propter illud: uestri autem beati oculi qui uident et aures uestrae quae audiunt. sed etiam nos uidimus in Iohanne, oculis nostris perspeximus in apostolis et manibus nostris perscrutati sumus in Thomae digitis; quod enim erat ab initio, quod audiuimus et quod uidimus, oculis nostris perspeximus et manus nostrae scrutatae sunt de uerbo uitae: et uita apparuit. quando apparuit? quando uidimus. non sic adparebat, antequam uideretur. gratias ergo domino, qui crucifixus est pro fide nostra, crucifixus est pro cupiditatibus nostris. mens mea in illo crucifixa est.

Itaque et nunc qui uetus testamentum recensent. antequam cognoscant euangelium et quasi quaedam dominici corporis uestigia legant, uenturum putant et requirunt utrum ipse sit Christus dei filius, qui uenturus est. et cum legunt quando cum Abraham locutus est uel quando se dux militiae caelestis ostendit, dicunt utique: tu es qui uenturus es an alium exspectamus? cum autem uenerint ad euangelium et cognouerint inluminari caecos, ambulare claudos, audisse surdos, mundatos esse leprosos, mortuos resurrexisse, tunc dicunt: uidimus eum et oculis nostris perspeximus et in uestigia clauorum eius digitos nostros inseruimus. uidemur enim nobis uidisse quem legimus, spectasse pendentem et uulnera eius spiritu ecclesiae scrutante temtasse; si enim digito dei eiciuntur daemonia, fides quoque digito ecclesiae repperitur. aut fortasse in parte quadam operatrice corporis nostri omnes uidemur inuestigasse dominicae seriem passionis; fides enim per paucos ad plures peruenit. lex ergo Christum uenturum adnuntiat, euangelii scriptura uenisse confirmat.

nonnulli etiam de ipso Iohanne sic intellegunt, magnum quidem ita prophetam, ut Christum agnosceret, adnuntiaret remissionem peccatorum futuram, sed tamen

non tamquam dubium, sed tamquam pium uatem, quem uenturum crediderat non credidisse moriturum. non igitur fide, sed pietate dubitauit. dubitauit et Petrus dicens: propitius esto, domine! non fiet hoc. ille fidei princeps, cui se Christus nondum dei filium dixerat et tamen ille crediderat, de morte Christi nec Christo credidit. pietatis adfectus, non indeuotionis est lapsus. denique alibi lauari sibi pedes recusat, ubi mysterium non agnoscit, dum dominico grauatur obsequio. ergo moriturum Christum nec sancti crediderunt; quod enim oculus non uidit nec auris audiuit nec in cor hominis ascendit, haec praeparauit deus diligentibus eum. religiosis itaque lapsus amoris fidem non inpedit.

Denique dominus sciens neminem sine euangelio plene posse credere, quia sicut fides a uetere incipit testamento ita inpletur in nouo, interrogatus de se non uerbo aliquo, sed factis se esse signauit. ite inquit nuntiate Iohanni quae uidistis et audistis. caeci uident, claudi ambulant, surdi audiunt, leprosi mundantur, mortui resurgunt, pauperes euangelizantur.

plenum sane testimonium, quo dominum propheta cognosceret; de ipso enim, non de alio fuerat prophetatum quia dominus dat escam esurientibus, dominus erigit adlisos, dominus soluit conpeditos, dominus inluminat caecos, dominus diligit iustos, dominus custodit aduenas, orfanum et uiduam suscipiet et uiam peccatorum exterminabit. qui ista inquit faciet regnabit dominus in aeternum. ergo non humanae ista, sed diuinae uirtutis insignia sunt, caecis perpetuae tenebras noctis aperire defossorumque oculorum uulnera infusa luce sanare, auditum in aures insinuare surdorum, laxatis soluta membra reformare conpagibus, in lucem quoque refuso uigore uiuendi reuocare defunctos.

haec ante euangelium uel rara uel nulla. receperit Tobias oculos: unus est in exemplo, et tamen angeli fuit illa medicina, non hominis. Helias mortuum suscitauerit: ille tamen rogauit et fleuit, hic iussit. Helisaeus leprosum mundari fecerit: non tamen illic ualuit praecepti auctoritas, sed figura mysterii. non defecerit ad escam uiduae esurientis propheticis se multiplicans farina praeceptis: unam tamen uiduam farina illa uel potius eandem quoque sacramenti species praefigurata seruauit. sed tamen parua adhuc ista dominicae testificationis exempla sunt: plenitudo fidei crux domini, obitus, sepultura est. et ideo cum ilia superiora dixisset, addidit: beatus inquit qui in me non fuerit scandalizatus.

crux enim etiam electis scandalum posset adferre, sed nullum hoc maius diuinae personae est testimonium, nihil est quod magis esse ultra humana uideatur quam toto se unum obtulisse pro mundo; hoc uel solo plene dominus declaratur. denique sic designatus est a Iohanne: ecce agnus dei, ecce qui tollit peccata mundi. uerum haec non duobus illis uiris, Iohannis discipulis, sed nobis respondentur omnibus, ut ita credamus in Christum, si facta conueniunt. ueniet enim qui hoc sibi nomen usurpet, quem licet nominis non queas adpellatione secernere, factorum tamen consideratione discernas.

Quid existis in desertum uidere? harundinem uento moueri? ubi praemonuit discipulos Iohannis in crucem dominicam esse credendum, redeuntibus illis conuersus ad turbas coepit ad uirtutem pauperes prouocare, ne exaltati corde, mente instabiles, consilio infirmi speciosa utilibus, aeternis caduca praeferrent, sed humili spiritu crucem potius tollerent quam faleras mundi huius extollerent et quasi beati pauperes, qui nihil haberent saeculi quod amitterent, libenter corporis uitam cum inmortali gloria conmutarent. non otiose igitur sancti Iohannis hic persona laudatur, qui uitae amore posthabito iustitiae formam nec mortis terrore mutauit.

quid inquit existis in desertum uidere deserto mundus hic conparari uidetur adhuc incultus, adhuc sterilis, adhuc infecundus, in quem negat nobis ita dominus prodeundum, ut mente carnis inflatos uacuosque uirtutis internae uiros et fragili se gloriae saecularis sublimitate iactantes pro exemplari quodam et imagine nobis putemus imitandos, quos procellis mundi huius obnoxios uita mobilis inquietat iure harundini conparandos, in quibus solidae iustitiae nullus est fructus, qui forensibus criniti faleris, nodis obsiti, uacuo sonori strepitu, nulla sui utilitate, frequenti etiam offensione intus inania, foris speciosa sectantur. harundines sumus, nulla ualidioris naturae radice fundati, et si leuis adspirauerit prosperioris aura successus, uago motu proximos uerberamus, inopes ad suffragandum, faciles ad nocendum. harundines fluuios amant, et nos labentia mundi caduca delectant.

Tamen hanc harundinem si quis de terrae uellat plantariis et superfluis exuat, exspolians se ueterem hominem cum actibus eius et scribae uelociter scribentis manu temperet, incipit non harundo esse, sed calamus, qui praecepta caelestium scripturarum penetralibus mentis inprimat, tabulis cordis inscribat. de quo calamo habesdictum:lingua mea calamus scribae uelociter scribentis, quod ad Christum referre alii uolunt. uno igitur loco et uerbum et calamus legitur et scriba: uerbum, quia de genitali patris processit arcano — eructuauit cor meum uerbum bonum — calamus, quia caro Christi paternae seriem uoluntatis expressit et linguae mandata diuinae sacri effusione cruoris inpleuit, scriba, quia calamo suo diuidua quadam distinctione noui et ueteris testamenti uel diuinitatis et carnis paternae nobis dispositionis mysteria reuelauit.

hunc calamum imitaM tuae carnis temperamento, hunc calamum tuum, hoc est carnem tuam, tingue non atramento, sed spiritu dei uiui, ut quod scribis aeternum sit. tali calamo Paulus illam epistulam scripsit, de qua dicit: epistula nostra uos estis, scripta non atramento, sed spiritu dei uiui. tingue carnem tuam in Christi sanguine, sicut scriptum est: ut tinguatur pes tuus in sanguine. et tu ergo uestigium animi tui et mentis incessum indubitata confessione dominicae crucis tingue. tinguis carnem tuam in Christi sanguine, si uitia diluas, peccata detergas, mortem Christi in tua carne circumferas, sicut apostolus docuit dicens: mortificationem Iesu Christi in corpore nostro circumferentes. noli ad terrena inflecti, ne harundinem tuam frangas. et ideo de Christo, quia non erat ad terrena curuandus,

prophetatum est:: arundinem quassatam non confringet, quoniam carnem, quam peccata quassauerant, resurrectionis uirtute solidauit. bona harundo caro Christi, quae serpentis diaboli caput et mundanae cupiditatis inlecebras patibulo crucis adfixit.

Sed quid existisin desertum uidere? harundinem uento moueri? quid existis uidere? hominem mollibus uestimentis indutum? non hic domini sermo de uestibus, quamquam plerosque mollioris cura uestis effeminet. qui quasi lanae onus ferre non possint, sericas uestes tectis per terram uerrunt uestigiis usuque faciunt ut amictus oneri sit. sed tamen alia uidetur hic indumenta signare et, nisi fallor, humana corpora, quibus anima nostra uestitur. denique et Ioseph tunica ad speciem dominici corporis cruentata est et apostolicum illud: exuens se carnem principatus et potestates omnes traduxit quid aliud ostendit nisi uice indumenti corpus fuisse, quo se ita exspoliauit dominus in passione, ut diuinitas libera inmunisque maneret iniuriae? totus igitur hic locus exemplo nos prophetico ad uirtutem subeundae passionis hortatur.

denique addidit: ecce qui in ueste pretiosa sunt in domibus regum sunt. sunt etiam mollia indumenta deliciosi actus et mores, propter quod nos hortatur apostolus ut exspoliantes ueterem hominem cum actibus eius induamus nouum, in quo non dulcis inlecebra sit ludusque lasciuiae, sed usus laboris et fructus, eo quod tenera corporis cura luxuque et lasciuiarum cupiditate mollitos nequaquam caelestis aula suscipiat, ad quam duris laboriosae gradibus uirtutis ascenditur. hi uero quibus fluuida deliciis membra soluuntur regni caelestis extorres intra mundi huius habitacula consenescunt, quos rectores mundi huius atque tenebrarum — hi sunt enim reges, qui saeculari quadam potestate dominantur — suorum aemulos operum receperunt.

Sed quid existis uidere? prophetam? utique dico uobis et plus quam propheta hic est. quomodo igitur in deserto Iohannem uidere cupiebant, qui erat clausus in carcere? quem nobis dominus proponit imitandum, qui uiam domino non solum nascendi secundum carnem ordine fideique nuntio sed etiam praecursu quodam gloriosae parauerit pas sionis. maior sane propheta, in quo finis est prophetarum. maior propheta, quia multi uidere cupierunt quem iste prophetauit, quem iste conspexit, quem iste baptizauit.

sed tamen numquid et illo maior, de quo Moyses dixit quia prophetam uobis suscitabit dominus deus noster, de quo dixit: erit autem: omnis anima quae non audierit prophetam illum exterminabitur de plebe? si igitur Christus propheta, quomodo maior hic omnibus? numquid Christum prophetam negamus? immo et dominum prophetam adsero et hunc omnibus dico esse maiorem, sed inter mulieris, non uirginis natos. maior enim fuit his quibus aequalis esse poterat sorte nascendi. alia ista natura est nec cum humanis generationibus conparanda. non potest ho-

mini cum deo ulla esse conlatio; suis enim quisque praefertur. denique eousque cum dei filio non poterat Iohannis esse ulla conlatio, ut et infra angelos aestimetur.

Nam qui minor est inquit in regno caelorum maior est eo. etenim quoniam angelum dixerat, hominibus iure praelatus est et quia inter natos mulierum potiorem declarauerat, ideo addidit: nam qui minor est in regno caelorum maior est eo, ut angelis sciret esse cedendum. merito autem Iohannes suis praefertur aequalibus, a cuius diebus regnum caelorum cogitur. quae subobscura uidetur esse locutio, et ideo eam de alio libro euangelii putauimus deriuandam. nam si litteram sequamur, utique inferior a potiore cogitur, regnum autem caeli praestat humanis. sed cum sint aliqua quae cogendo denseri feruntur, non est absurdum quia cogitur regnum, quando a pluribus frequentatur.

cogentesque diripiunt illud. si repetamus dominicum illud quod scriptum est dicente filio dei: regnum dei intra uos est, aduertimus in nobis regnum caeleste solidari, cum Christus exploso mundani principis regno fugatisque deliciis saecularibus intra nostrorum secreta regnat animorum. uis igitur menti adfertur humanae, quae diuersis inlecebris delinita laborem fugit, uoluptatem expetit, cum uel metu supplicii coercita uel praemio prouocata uincere ipsa se nititur et tamquam exanclatis laboribus palmam, quae sibi plurimis aduersantibus subtrahatur, eripere contendit. rapimus enim ex hoc mundo palmam salutis et quasi excubantibus obsessos serpentibus fructus peruigili labore decerpimus, ita tamen ut non furtiua sublatio, sed direptio triumphalis sit. est et aliud direptionis genus, quando aliis oblata diripimus. qui sint igitur raptores isti non laboramus intellegere, cum de Beniamin lupi rapacis genere nos manare nouerimus. praecesserat Iohannes, ut iustificaret populum Iudaeorum, ipse dominus uenerat ad oues perditas domus Israhel, apostolos destinauerat, ut fidem populi Iudaeorum uel disputatione uel signis miraculisque fundarent, sed cum illi munera sibi oblata defugerent, publicani et peccatores in deum credere, in fidem coire coeperunt. in his igitur apostolica praedicatione regnum caelorum cogitur et fidelis populi adspiratione solidatur.

diripit regnum illa quae fluiu sanguinis laborabat; nam cum dominus ad filiam principis synagogae tenderet, furtiuo quodam tactu sanitatis remedium praelibauit. diripit regnum illa Chananaea, quae a finibus suis egressa clamabat dicens: miserere mei, domine, fili Dauid; filia mea male a daemone uexatur. uere haec regnum coegit pertinax in precibus, sapiens in responsis, fidelis in uerbis. praetereuntem reuocat, tacentem rogat, excusantem adorat, negantem inclinat. nonne tibi uidetur eripere, cum elicit quod negatur, praeripere quod aliis reseruatur? negauerat enim dominus panem filiorum dari canibus oportere; at illa consensit et consentiendo diripuit dicens: utique, domine; nam et catelli edunt de micis, quae cadunt de mensa dominorum suorum.

Didicisti quemadmodum regnum caeleste rapiatur. cogamus igitur et nos, diripiamus illud; nemo enim nisi festinans pascha manducat. sed quae ista est quae rapit regnum? non inprobitas, non lasciuia, non uoluptas, sed illa de qua dicitur: magna est fides tua; fiat tibi sicut uis. ecce rapuit quae quod uoluit inpetrauit, quod rogauit extorsit. rapuit et illa uidua, quae frequenter orando si non propter innocentiam, saltem propter inportunitatem ut exaudiatur extorquet.

rapuit igitur ecclesia synagogae regnum. regnum meum Christus est; rapio illum Iudaeis missum sub lege, natum in lege, nutritum iuxta legem, ut me qui eram sine lege seruaret. rapitur Christus, cum aliis promittitur, aliis praedestinatur; rapitur Christus, cum aliis nascitur, aliis suffragatur; rapitur Christus, cum ab aliis occiditur, sepelitur a nobis; rapitur insidiantibus, rapitur dormientibus. habes ubi ipsi confessi sunt nos rapuisse, se dormisse dicentes: dicite quia discipuli eius nocte uenerunt et furati sunt eum nobis dormientibus. surge igitur qui dormis, ne et tu, dum dormis, Christum amittas. surge qui dormis et exsurge a mortuis. uides mortuos esse qui dormiunt. et ideo non inuidemus aliis, sed prouidemus nobis; non enim monui poterant seruare uiuentem.

exsurgant uel sero qui dormierunt, etiam qui Christum perdiderunt. non sic amittitur Christus, ut non reuertatur, si tamen requiratur, sed uigilantibus regreditur et exsurgentibus praesto est, immo omnibus adest, qui ubique semper est, quia conplet omnia. nulli enim deficit, nos deficimus; nulli inquam deficit, superabundat omnibus; superabundauit enim peccatum, ut superabundaret gratia. gratia Christus est, uita Christus est, Christus est resurrectio. qui surgit igitur inuenit esse praesentem.

rapitur ergo regnum caelorum, cum Christus a domesticis denegatur, a gentibus adoratur; rapitur cum ab illis repudiatur, colitur a nobis; rapitur cum per hereditatem non agnoscitur, per adoptionem adquiritur.

Liber Sextvs

Et omnis populus audiens et publicani iustificauerunt deum baptizati baptismo Iohannis,Pharisaei autem et legis periti consilium dei spreuerunt in se non baptizati. aperuit sanctus Lucas specialibus additis quod quasi generalibus sanctus Matthaeus subobscurum reliquerat; ille enim ait: et iustificata est sapientia a filiis suis. primum quae sit illa sapientia hic uidemus expressum; ait enim: iustificauerunt deum. deus ergo sapientia est quia, sapientia dei filius est, sapientia per naturam, non per profectum. alia est sapientia dei patris uirtus, alia sapientia uirtus animae: illa nata est, haec creata. alia sapientia auctor operum, alia opus; opus enim mentis sapere prudenter, sentire uiuacitur. haec dona naturae sunt, operator autem non creatura est, sed creator, hoc est non naturae munus, sed munerator naturae.

iustificatur itaque deus ipse per baptismum, dum se homines peccata propria confitendo iustificant, sicut scriptum est: dic tu iniquitates tuas, ut iustificeris, et iustificatur in eo quia non per contumaciam refutatur, sed per iustitiam dei munus agnoscitur; iustus enim dominus et iustitias dilexit. in eo ergo iustificatio dei est, si non ad indignos et obnoxios, sed ad innocentes per ablutionem factos uideatur et iustos sua munera transtulisse. iustificemus igitur dominum, ut iustificemur a domino.

quid sit iustificari deum inpensius requiramus. apostolus dicit: sit autem deus uerax, omnis autem homo mendax, sicut scriptum est: ut iustificeris in sermonibus tuis et uincas, dum iudicaris; Dauid quoque dicit: tibi soli peccaui et malum coram te feci, ut iustificeris in sermonibus tuis et uincas. dum iudicaris. ergo is qui peccat et confitetur deo peccatum iustificat deum cedens ei uincenti et ab eo gratiam sperans. in baptismate igitur iustificatur deus, in quo est et confessio et uenia peccatorum.

non contemnamus igitur sicut Pharisaei consilium dei. consilium dei est in baptismate Iohannis; quis igitur dubitet dei esse consilium in Christi lauacro? hoc est consilium, quod magni consilii angelus repperit, quod nemo cognouit; quis enim cognouit sensum domini? hominis consilium nemo contemnit, dei consilium quis re-

futet? ergo quasi filii matrem iustificemus, matrem sequamur. scimus quia mater pro filiis se offert periculo. matris sapientiae consilio, matris oboediamus imperio.

Cantauimus uobis, et nonsaltastis;lamentauimus, et non plorastis. etsi non incongrua haec puerorum uideantur esse personae, qui leuem corporis motum inprudentia adhuc maturioris grauitatis exercent, tamen ad altiorem sensum referri posse praesumo, eo quod uideantur Iudaei nec psalmis primo nec threnis postea propheticis credidisse, psalmis ad praemia prouocati, threnis ab errore reuocati. cantauit Dauid, ut in salicibus nostra suspenderemus organa, cantauit ipse et ante arcam domini non pro lasciuia, sed pro religione saltauit. ergo non histrionicis motibus sinuati corporis saltus, sed inpigra mentis et religiosa corporis agilitas designatur. sed non in triumphis, non in excidiis Iudaeorum secuta correctio, qui diuinae indulgentiae muneribus prouocati leuare mentem, corpus adtollere, terrena deserere, caelestia quaerere debuerunt et iniuriis captiuitatis adtriti deflere peccatum, quod culpa esset auctor iniuriae.

iustificata est ergo sapientia ab omnibus filiis suis. bene ab omnibus, quia circa omnes iustitia reseruatur. ut susceptio fiat fidelium, reiectio perfi- . dorum. unde et plerique Graeci sic habent: iustificata est sapientia ab omnibus operibus suis, quod opus iustitiae sit circa uniuscuiusque meritum seruare mensuram. bene ergo dicit: cantauimus uobis, et non saltastis.

cantauit enim Moyses, quando in mari rubro ad transitum Iudaeorum fluctus obriguit, unda circumstetit eademque equos Aegyptiorum ascensoresque refusa demersit. cantauit Esaias dilectae uineae suae canticum, significans asperam flagitiis fore plebem, quae fecundis prius erat uirtutibus fructuosa. cantauerunt Hebraei, cum uestigia eorum tactu flammae rorantis umescerent et intus extraque ardentibus omnibus solos tamen ignis innoxius lamberet nec adureret. Ambacum quoque cantico publicam doctus mulcere maestitiam prophetauit dulcem domini fore fidelibus passionem. cantauerunt ergo prophetae spiritalibus modulis publicae salutis oracula resultantes, fleuerunt prophetae threnis flebilibus dura Iudaeorum corda mulcentes.

Docuit nos scriptura cantare grauiter, psallere spiritaliter; docuit etiam saltare sapienter dicente domino ad Ezechihel: plaude manu et percute pede; neque enim histrionicos fluxi corporis motus deus morum censor exigeret aut indecoros crepitus uiris plaususque femineos imperaret, ut tantum prophetam deduceret ad ludibria scaenicorum et mollia feminarum. non congruunt resurrectionis reuelata mysteria et obprobria saltationis exacta. est sane, est quidam proprius bonorum actuum factorumque plausus, cuius sonus in orbem exeat et bene gestorum resultet gloria, est honesta saltatio, qua diat animus, et bonis corpus operibus eleuatur, quando in salicibus organa nostra suspendimus.

iubetur ergo propheta plaudere manu et percutere pede, iubetur psallere, quia sponsi nuptias iam uidebat, in quibus sponsatur ecclesia, Christus adamatur. et bonae nuptiae, quando uerbo anima, spiritui caro nubit. in his propheta Dauid ludere nos nuptiis uoluit, ad has inuitauit, quia suos posteros copulabat, et ideo laetior quam ceteri quasi in ipso actu positus nuptiarum nos ad celebritatem festi muneris adhortatur dicens: exsultate deo adiutori nostro, iubilate deo Iacob. sumite psalmum et date tympanum, psalterium iucundum cum cithara. nonne actum quendam prophetae saltantis aduertis? denique alibi: psallam tibi in cithara, sanctus Israhel. gaudebunt labia mea, cum cantauero tibi, et anima mea, quam redemisti. audis citharizantium uoces, audis saltantium crepitus?

nuptias crede. sume et tu citharam, ut pulsata spiritus plectro interiorum corda uenarum boni operis sonum reddat. sume psalterium, ut armonia dictorum factorumque tuorum concinat. sume tympanum, ut organum tui corporis spiritus moduletur interior factisque operantibus dulcis morum tuorum suauitas exprimatur. sic psallebat propheta, cum diceret: ueni huc a Libano, sponsa, ueni huc a Libano. hoc canticum cecinerunt pueri nec auditi sunt. qui pueri? de quibus dicit: ecce ego et pueri quos dedisti mihi. sed hoc canticum non in foro, non in plateis canebatur, sed in Hierusalem; ipsa est enim dominicum forum, in quo praeceptorum caelestium iura conduntur.

Et ecce mulier, quae erat m ciuitate peccatrix. hoc loco plerique pati uidentur scrupulum, serere quaestiones, utrumnam uideantur euangelistae duo discordasse de fide an uero aliquam in diuersitate dictorum diuersitatem signare uoluisse mysterii.

habes enim in euangelio secundum Matthaeum quia Iesus cum uenisset in Bethaniam in domum Simonis leprosi, accessit ad eum mulier habens alabastrum unguenti pretiosi et recumbente illo fudit super caput eius. deinde istic Pharisaeus intra se dicit quod, si esset propheta, sciret peccatricem et unguentum eius uitare deberet, illic unguento effuso discipuli conqueruntur. utrumque igitur explicandum est, sed ante quod scriptorum ordine prius est priorem quoque ordinem interpretationis accipiat.

uenit ergo dominus Iesus in domum Simonis leprosi. apparet oeconomia, quod leprosum non refugit, non uitat inmundum, ut maculas humani corporis possit abluere. domus autem leprosi erat in Bethania; (Bethania> per interpretationem domus oboeditionis dicitur. omnis igitur locus Bethania, portio autem totius loci domus Simonis. nonne tibi uidetur Bethania mundus hic esse, in quo seruitii oboedientis debemus obsequium, domus autem Simonis leprosi terra esse, quae mundi portio est? princeps autem saeculi huius quidam leprosus est Simon. ergo dominus Iesus Christus ex illis superioribus locis uenit in hunc mundum et descendit in terram. non erat in hoc mundo, sed oboediente pietate missus est in hunc mundum. ipse dicit: sicut me misit in hunc mundum. audiuit ergo mulier ista uenisse Christum,

intrauit in domum Simonis; neque enim sanari potuisset haec mulier, nisi Christus uenisset in terram. et fortasse ideo etiam ipsa ingreditur domum Simonis, quod speciem habeat cuiusdam superioris animae scilicet uel ecclesiae, quae descendit in terram, ut bono odore sibi populum congregaret.

Hanc ergo mulierem inducit Matthaeus supra caput Christi effundentem unguentum et ideo forte noluit dicere peccatricem; nam peccatrix secundum Lucan supra Christi pedes effudit unguentum. potest ergo non eadem esse, ne sibi contrarium euangelistae dixisse uideantur. potest etiam quaestio meriti et temporis diuersitate dissolui, ut adhuc ilia peccatrix sit, iam ista perfectior. etsi enim personam non mutet ecclesia uel anima, tamen mutat profectum. itaque si constituas animam fideliter adpropinquantem deo, non peccatis turpibus et obscenis, sed pie seruientem dei uerbo, habentem inmaculatae fiduciam castitatis, aduertis quod ad ipsum Christi ascendit caput; caput autem Christi deus est et odorem meritorum spargit suorum. Christi enim bonus odor sumus deo; deum quippe honorat bonum fraglans odorem uita iustorum.

si haec intellegas, uidebis hanc feminam plane beatam, ubicumque praedicatum fuerit hoc euangelium, nominari nec eius umquam exolescere memoriam, eo quod supra caput Christi bonorum fraglantia morum iustorumque factorum effudit unguentum. qui accedit ad caput nescit extolli, sicut ille frustra inflatus 1 mente carnis suae et non tenens caput. sed qui caput non tenet Christi uel pedes teneat, quia corpus unum I copulatum et subministratum crescit in incrementum dei.

altera est illa, uel persona altera uel profectu, quae propinqua nobis est; nondum enim peccatis nostris renuntiauimus. ubi sunt nostrae lacrimae, ubi gemitus, ubi fletus? uenite, adoremus et procidamus ante eum et ploremus ante dominum, qui fecit nos, ut saltim ad pedes Iesu uenire possimus. nondum enim possumus ad caput uenire; peccator ad pedes, iustus ad caput.

habet tamen et I quae peccauit unguentum. defer mihi et tu post peccata paenitentiam. quocumque uel in domum indigni, uel in domum Pharisaei audieris iustum uenisse, contende, praeripe hospiti gratiam, praeripe regnum caelorum; a diebus enim Io hannnis Baptistae regnum caelorum cogitur, et cogentes diripiunt illud. ubicumque audieris Christi nomen, adcurre: in cuiuscumque interiorem domum Iesum intrasse cognoueris, et ipse festina. cum reppereris sapientiam, cum reppereris iustitiam in alicuius penetralibus recumbentem, adcurre ad pedes, hoc est uel extremam partem quaere sapientiae. noli fastidire pedes; fimbriam illa tetigit et sanata est. lacrimis confitere delicta, dicat de te quoque iustitia illa caelestis: lacrimis suis rigauit pedes meos et capillis suis.

extersit. et fortasse ideo non lauit pedes suos Christus, ut eos lacrimis nos lauemus. bonae lacrimae, quae non solum nostrum possunt lauare delictum, sed etiam uerbi caelestis rigare uestigium, ut gressus in nobis eius exuberent. bonae lacrimae, in

quibus non solum redemtio peccatorum, sed etiam iustorum refectio est; iusti enim uox est: fuerunt mihi lacrimae meae panis.

Etsi ad caput Christi adcedere non potes, tangat pedibus suis caput tuum Christus. et fimbria curat eius et pedes curant. expande capillos, sterne ante eum omnes tui corporis dignitates. non mediocres capilli sunt, qui possunt pedes tergere Christi. testatur hoc ille, qui quamdiu capillos habuit, uinci nequiuit. denique et mulierem decaluatam orare non decet. habeat plane capillos, quibus Christi circumuoluat uestigia, quibus suae criniculis pulchritudinis et decoris sapientiae pedes tergeat, ut extremo saltem diuinae rore uirtutis umescant, figat iustitiae pedibus oscula sua. non mediocris haec meriti est.

de qua potest dicere sapientia: ex quo intraui, non cessauit osculari pedes meos, ut aliud nisi sapientiam loqui nesciat, ut aliud nisi iustitiam diligere nesciat, ut aliud nisi castitatem libare nesciat, ut aliud nisi pudicitiam osculari nesciat. osculum enim mutui amoris indicium est, osculum pignus est caritatis.

Beatus qui potest et oleo ungere pedes Christi. denique adhuc Simon non unxerat; sed beatior quae ungit unguento; multorum enim florum in unum collecta gratia spargit odorum uarias suauitates. et fortasse istud unguentum non possit alius nisi ecclesia sola deferre, quae diuersi spiraminis innumerabiles habet flores, quae merito speciem accipit peccatricis, quia Christus quoque formam peccatoris accepit.

et ideo nemo potest tantum diligere quantum illa quae in pluribus diligit. nec Petrus ipse, qui dixit: domine, tu nosti quia diligo nec Petrus ipse, qui doluit quia interrogatus est: amas 10 me? quod enim manifestum erat nolebat quasi incognitum quaeri. ergo nec Petrus ipse, quia ecclesia dilexit in Petro, nec Paulus ipse, quia Paulus quoque eius est portio. et tu plurimum dilige, ut et tibi remittatur plurimum. multum peccauit Paulus, qui etiam persecutor fuit, sed multum dilexit. qui usque ad martyrium perseuerauit. remissa sunt ei peccata multa, quia et ipse multum dilexit, qui sanguini proprio pro dei nomine non pepercit.

uide oeconomiam: in domo Pharisaei peccatrix glorificatur, in domo legis et prophetae non Pharisaeus, sed ecclesia iustificatur; Pharisaeus enim non credidit, ista credebat. denique ille dicebat: si esset propheta, sciret utique quae et qualis esset mulier quae tangit eum. domus autem legis Iudaea, quae non in lapidibus scribitur, sed in tabulis cordis. in hac iustificatur ecclesia iam lege maior; lex enim peccatorum nescit remissionem, lex mysterium non habet, quo occulta mundantur et ideo quod in lege minus est consummatur in euangelio.

Duo inquit debitores erant cuidam faeneratori: unus debebat denarios quingentos, alius quinquaginta.

qui sunt isti debitores duo nisi populi duo, unus ex Iudaeis, alter ex gentibus faeneratori illi thesauri caelestis obnoxii? unus inquit debebat denarios quingentos, alius quinquaginta. non mediocris est iste denarius, in quo regis imago formatur, qui tropaeum habet imperatoris expressum. non materialem faeneratori huic debemus pecuniam, sed meritorum examina, aera uirtutum, quarum meritum grauitatis pondere, iustitiae specie, sono confessionis expenditur. uae mihi si non habuero quod accepi aut quia difficile quisquam est, qui faeneratori huic integrum debitum possit exsoluere, uae mihi si non petiero: concede mihi debitum! non enim nos ita dominus orare docuisset, ut peteremus nobis dimitti nostra debita, nisi sciret difficile aliquos fore idoneos debitores.

sed quis est populus iste, qui amplius debet, nisi nos, quibus amplius creditum est? illis credita sunt eloquia dei, nobis creditur uirginis partus. habes talentum uirginis partum, habes fidei centesimum fructum. creditus est Emmanuhel nobiscum deus, credita domini crux mors resurrectio. etsi Christus pro omnibus passus est, pro nobis tamen specialiter passus est, quia pro ecclesia passus est. itaque non est dubium quod plus debeat qui plus accepit. et secundum homines plus fortasse offendit qui plus debuerit, sed per misericordiam domini causa mutatur, ut amplius diligat qui amplius debuit, si tamen gratiam consequatur. gratiam enim et qui reddit habet et qui habet in eo ipso quod habet soluit; nam et reddendo habetur et habendo redhibetur.

et ideo quoniam nihil est quod digne deo referre possimus — quid enim referamus pro susceptae carnis iniuria, quid pro uerberibus, quid pro cruce obitu sepultura? — uae mihi, si non dilexero! audeo dicere, non reddidit Petrus et ideo plus dilexit, non reddidit Paulus; reddidit quidem mortem pro morte. sed alia non reddidit, quia multa debebat. audi ipsum dicentem quia non reddidit: quis prior dedit illi, et retribuetur ei? reddamus licet crucem pro cruce, funus pro funere, numquid reddimus quod ex ipso et per ipsum et in ipso habemus omnia? reddamus ergo amorem pro debito, caritatem pro munere, gratiam pro pecunia; plus enim diligit cui donatur amplius.

Sed reuertamur ad illam superiorem, cuius consilium adhuc nec apostoli intellegunt, quod erat absconditum a saeculis in deo; quis enim cognouit sensum domini? conquerebantur ergo discipuli quia mulier super caput effudit ungentum et querebantur dicentes: quare hoc sic perit? potuit enim uenundari pretio et dari pauperibus. quid utique in eorum sermonibus displicuerit non potes deprehendere, nisi mysterium intellegas; luxuriosi enim hominis uel potius non hominis est olere unguentum. certe et ipsi qui olent unguere se, non perfundere solent. quid displicet, quia dictum est: potuit hoc uenundari pretio et dari pauperibus? certe et ipse supra dixerat: quidquid uni horum minimorum fecistis mihi fecistis, sed ipse mortem suam pro pauperibus offerebat.

non est igitur simplex figura, et ideo respondit illis dei uerbum: quid molesti estis mulieri? semper pauperes habetis uobiscum, me autem non semper. semper ergo tecum pauperem habes et ideo benefac. non igitur differre pauperem debes, quia tecum semper est, cum tibi propheta dicat: ne dixeris pauperi: cras dabo. sed ille de sola misericordia locutus est, hic autem misericordiae fidem praetulit, quae tunc habet meritum, si fide praecedente confertur; mittens enim hoc unguentum in corpus meum ad sepeliendum me fecit. non ergo unguentum dominus.

sed caritatem dilexit, fidem suscepit, humilitatem probauit. et tu si desideras gratiam, caritatem auge; mitte in corpus Iesu fidem resurrectionis, odorem ecclesiae, conmunis caritatis unguentum, et ita progrediens pauperi dabis. plus tibi pecunia illa proderit, si non tamquam adfluentem tribuas, sed tamquam profuturam Christi nomine largiaris, si ita eam conferas pauperi, ut deferas Christo. non ergo iuxta litteram tantummodo accipias superfusum capiti unguentum — littera enim occidit — sed secundum spiritum, quia spiritus uita est.

Quod ergo istius mulieris unguentum est? quis hoc audire potest? qui tales aures habet, ut dicente Iesu uerbum, quod accepit a patre, immo quia ipse uerbum est, possit tantam altitudinem capere mysterii? et discipuli ex parte intellegunt, etsi non totum intellegunt. unde et quidam putant dixisse discipulos unguenti pretio emi fidem gentium debuisse, quae sanguinis dominici tantum pretio debebatur, quod uidetur ueri simile. denique Iohannes euangelista inducit sermonem Iudae Iscarioth aestimatum trecentis denariis illud unguentum, sicut habes: potuit enim uenundari trecentis denariis et dari pauperibus. trecentorum autem aera crucis insigne declarat; sed dominus non perfunctoriam mysterii praescientiam quaerit, sed consepeliri in se fidem credentium mauult.

id tamen de ceterorum apostolorum uocibus intellegimus, Iudas autem condemnatur auaritiae, qui pecuniam dominicae praetulit sepulturae, qui etiamsi de passione sensit, errauit tam cara auctione. uili se uult aestimari Christus, ut ab omnibus ematur, ne quis pauper deterreatur. gratis inquit accepistis, gratis date. pecuniam non quaerit diuitiarum altitudo, sed gratiam. ipse nos pretioso sanguine emit, non uendidit. de quo plenius diceremus, nisi a nobis ipsis tractatum alibi recordaremur.

ergo secundum dicta domini, in quo sunt thesauri sapientiae absconditi, quos nemo potuit praeuidere, operari me oportet in sepultura eius, ut caro eius requieuisse, non corruptionem uidisse credatur et mors corporis eius ita domum nostram odore sui conpleat, ut credamus quia in manus patris conmendauit spiritum suum et a morte sequestrata diuinitas corporalium non subiit consortium passionum.

intellege quemadmodum corpus fili unguentum oleat. corpus illud est quod exutum est, non quod amissum est. corpus eius traditiones sunt scripturarum, corpus eius ecclesia est. corporis eius odor sumus, et ideo decet ut mortem corporis eius

ornemus, etsi nostros illa non requirat ornatus, sed requirunt pauperes. ornabo corpus eius, si fiam sermonum eius praedicator et possim gentibus crucis aperire mysterium. ornauit ille qui dixit quia praedicamus Christus crucifixum, ludaeis quidem scandalum, gentibus stultitiam, ipsis uero uocatis, Iudaeis atque Graecis, Christum dei uirtutem et dei sapientiam. ornatur crux, cum id quod per inperitiam stultum putatur per euangelium sapientius aestimatur, ut possimus docere quemadmodum uirtus aduersaria per crucem domini destruatur. misi in domini corpus unguentum, spirare incipit quod mortuum putabatur.

Ideo unusquisque adoriatur emere labore suo nisuque uirtutum alabastrum unguenti, non uile aliquod atque conmune, sed pretiosum unguentum alabastri et unguentum pisticum. si enim quis fidei congreget flores et praedicet Iesum Christum crucifixum, in omnem ecclesiam, quae Christi corpus est mundo mortua, requiescens deo fidei suae transfundit unguentum. olere incipit tota domus domini passionem, olere incipit mortem, olere incipit resurrectionem, ut possit unusquisque ei hoc sacrae plebis numero dicere: mihi autem absit gloriari nisi in cruce domini nostri Iesu Christi. spirat odor, olet unguentum in corpore, si quis possit — atque utinamego possim — confidenter loqui: mihi autem mundus crucifixus est. non amanti diuitias, non amanti honores saeculi, non amanti quae sua sunt, sed quae Iesu Christi, non amanti quae uidentur, sed quae non uidentur, non cupido uitae, sed ei qui festinat dissolui et cum Christo esse crucifixus est mundus. hoc est enim crucem tollere et sequi Christum, ut et nos conmoriamur et consepeliamur cum eo, ut unguentum, quod ista mulier in sepulturam eius misit. olere possimus. non mediocre istud unguentum est, quo Christi longe lateque diffunditur nomen. unde etiam prophetice dictum est: unguentum exinanitum nomen est tuum, ideo exinanitum, ut maiore fides odore fraglaret.

ex hac ergo muliere intellegimus illud apostolicum quid sit: superabundauit peccatum, ut lsuperabundaret gratia. nam si in ista muliere non super abundasset peccatum, non superabundasset gratia; agnouit enim peccatum et detulit gratiam. et ideo lex necessaria; per egem enim peccatum agnoui. si lex non fuisset, peccatumlateret. agnoscendo peccatum ueniam peto. per legem ergo genera peccatorum, praeuaricationis quoque crimen agnosco, curro ad paenitentiam, gratiam consequor. lex ergo auctor est boni, quae mittit ad gratiam.

Mater et fratres mei hi sunt qui uerbum dei audiunt et faciunt. moralis magister, qui de se ceteris praebet exemplum, atque ipse praeceptor, ipse etiam suorum exsecutor est praeceptorum. praescripturus enim ceteris quoniam qui non reliquerit patrem et matrem suam non est filio dei dignus, sententiae huic primus ipse se subicit, non quo maternae refutet pietatis obsequia — ipsius enim praeceptum est: qui non h honorauerit patrem et matrem morte morietur — sed quia paternis se mysteriis amplius quam maternis affectibus debere cognoscat. neque tamen iniu-

riose refutantur parentes, sed religiosiores copulae mentium docentur esse quam corporum.

ergo non debuerant foris stare qui Christum uidere quaerebant; prope est enim uerbum in corde tuo et in ore tuo. intus igitur uerbum, intus est lumen. unde et ille ait: accedite ad eum et inluminamini. si enim foris stantes nec ipsi agnoscuntur parentes et propter nostrum fortasse non agnoscuntur exemplum, quemadmodum nos agnoscimur, si foris stemus?

nec putet aliqui offendiculum esse pietatis, ubi mandatum legis inpletur; si enim relinquet homo patrem et matrem et adhaerebit uxori suae et erunt duo in carne una, recte sacramentum hoc in Christo seruatur et in ecclesia. et ideo parentes corpori proprio non oportuit anteferri. ergo hic non, ut quidam haeretici tendiculas aucupantur, mater negatur, quae etiam de cruce agnoscitur, sed necessitudini corporali praescriptorum caelestium forma praefertur. illud quoque intellegere non abhorret, quia per figuram parentum demonstrat Iudaeis, ex quibus est Christus secundum carnem, ecclesiam quae credidit praeferendam. itaque qui se intellegeret propter

diuinum in terras uenisse mysterium ecclesiaeque conuentum, relictis nauem ascendit parentibus. neque enim quisquam poterat hunc mundum enauigare sine Christo, quando eos quoque quibus dominus adest temtationum saecularium saepe procella perturbat. et oeconomia seruatur in apostolis, ut aduertas sine temtatione neminem posse ex hoc uitae curriculo demigrare, quia exercitium fidei temtatio est.

Subiecti igitm sumus nequitiae spiritalis procellis, sed quasi peruigiles nautae gubernatorem excitemus. uerum et ipsi periclitari solent. quem igitur gubernatorem requiram? illum utique qui non seruiat, sed imperet uentis, de quo scriptum est:

at ille surgens increpauit uentum. quid est surgens? quiescebat enim, sed quiescebat corporis somno, cum intenderet diuinitatis mysterio; ubi enim sapientia, ubi uerbum, nihil sine uerbo fit, nihil sine prudentia.

supra habes quia pernoctabat in oratione: quomodo hic in tempestate dormiret? sed exprimitur securitas potestatis, quod omnibus timentibus solus intrepidus quiescebat. non est ergo consors naturae qui non est consors periculi. etsi corpus dormit, operatur diuinitas, operatur fides. denique dicit: modicae fidei quare dubitastis? et bene arguuntur qui praesente Christo timebant, cum utique qui ei adhaereat perire non possit.

ergo confirmauit fidem, refudit tranquillitatem, uentum cessare praecepit, non aquilonem non Africum, sed illum utique uentum, cui dictum est ab angelo Michael in epistula Iudae: imperet tibi dominus. unde etiam sanctus Matthaeus imperauit inquit uento et mari. atque utinam in nobis flatus eius asperos cohibere dignetur, ut fluctuanti uitae refusa tranquillitas naufragii metum demat! etsi iam non dormiat

sui corporis somno, caueamus tamen ne nostri corporis somno nobis dormiat et quiescat.

et quoniam quae loco superiore praestrinximus delibasse satis . est, nunc quia in libro secundum Matthaeum duos homines in regione Gerasenorum daemoniis adflatos Christo occurrisse cognouimus, hic autem sanctus Lucas unum inducit eundemque nudum — nudus enim est quicumque tegumentum naturae suae et uirtutis amisit - qua ratione de numero euangelistae dissonare uideantur non otiose praetereundum, sed requirendum arbitror. et quidem licet discordet numerus, tamen concordat mysterium; uir enim iste qui habebat daemonium populi figura gentilis est, opertus uitiis, nudus errori, patens crimini. duo illi quoque similiter figuram populi gentilis accipiunt, quoniam, cum tres filios Noe generauerit, Sem Cham Iaphet, Sem tantummodo familia in possessionem adscita est dei. ex duobus illis diuersarum nationum populi pullularunt, quorum alter maledictus, quod nudatum patrem non texerat, benedictus alter, quod auersus licet, ne confusionem nudati parentis hauriret, duce tamen patrem pietate texisset et fraterni maledictum seminis eluisset.

Qui multis inquit temporibus agebatur, utpote qui a diluuio usque ad aduentum domini uexabatur, furore dementi rumpens uincla naturae. nec inmerito etiam sanctus Matthaeus in monumentis illos habitasse signauit, siquidem talium animae in quibusdam uideantur habitare tumulis sepulchrorum. quid enim aliud sunt corpora perfidorum nisi quaedam defunctorum sepulchra, in quibus dei uerba non habitent? agebatur ergo in loca deserta spiritalium scilicet infecunda uirtutum profugus a lege, discretus a prophetis, remotus a gratia.

non enim uno daemonio, sed totius legionis laborabat incursu, quae cum dominum uidisset cognouissetque praescia dominici aduentus tempore in abyssos se esse trudendam, coepit orare ut introeundi in porcos acciperet facultatem. et primum clementiam domini debemus aduertere, quod nullum prius ipse condemnat, sed unusquisque sibi auctor est poenae, non mittuntur in porcos daemones, sed ipsi petunt, quia caelestis luminis claritatem sustinere non poterant, ut qui oculos dolent radium solis ferre non possunt, sed tenebrosa eligunt et splendentia derelinquunt. fugiant ergo daemones splendorem lucis aeternae et ante tempus debita sibi tormenta formident non praediuinantes quae futura sint, sed quae prophetata sunt recordantes; dixit enim Zaccharias: et erit in illa die, disperdet dominus nomina idolorum de terra, et non erit ulterius memoria eorum. et spiritum inmundum exuram de terra. docemur ergo eo quod non semper manebunt nec malitia eorum possit esse perpetua. nunc igitur illam metuentes poenam aiunt: uenisti perdere nos. sed quia adhuc esse desiderant, iam ab hominibus recedentes, propter quos poenam sciunt sibi esse subeundam, petunt mitti in porcos.

Qui sunt isti porci nisi forte illi de quibus dictum est: nolite dare sanctum canibus neque miseritis margaritas porcis, ne forte conculcent eas pedibus suis? illi scil-

icet, qui inmundorum usu animalium uocis et rationis expertes lutulentis uitae suae actibus naturalium coinquinauerint ornamenta uirtutum, qui inpetu feruntur in praeceps, quoniam nullius meriti contemplatione reuocantur, sed tamquam de superioribus ad inferiora per inprobitatis procliue detrusi suffocantur in aquis inter fluitantia mundi istius strangulatorum in modum intercluso pereuntes spiritus conmeatu; neque enim in his qui fluuido aestu uoluptatum huc atque illuc feruntur incerti ullius spiritus potest esse uitale conmercium.

uidemus igitur quia homo ipse sibi est auctor aerumnae. nam nisi quis porci more uixisset, numquam accepisset in eum diabolus potestatem aut, si accepisset, non ut perderet, sed probaret. aut fortasse, quia post domini aduentum bonos iam deprauare non poterat, non omnium hominum, sed leuium iam quaerit interitum, ut latro non armatis insidiatur, sed inermibus, et iniuriis lacessit infirmum, qui se intellegit uel a forti contemni uel a potente damnari.

sed dicit aliqui: cur hoc a deo permittitur diabolo? at ego dico, ut boni probentur, inprobi puniantur; haec enim poena peccati est. denique lege quia inmittit dominus febrem et tremorem et malos spiritus et caecitatem et omnia flagella iuxta merita peccatorum. sed redeamus ad lectionem.

Uiderunt inquit hoc magistri gregum et fugerunt. neque enim aliquam uel philosophiae professores uel principes synagogae pereuntibus populis possunt ferre medicinam. solus est Christus, qui aufert peccata populorum, si tamen medendi patientiam non recusent. ceterum curare non dignatur inuitos et cito infirmes deserit, quibus oneri uideat esse praesentiam suam, sicut Gerasenorum populis, qui exeuntes de ciuitate, in qua species synagogae uidetur exsistere, rogabant ut discederet, quia timore magno tenebantur.

infirma enim mens non capit dei uerbum nec potest pondus sustinere sapientiae; fatiscit et soluitur.

et ideo diutius molestus non fuit, sed ascendit et regressus est. ascendit utique ab inferioribus ad superiora, a synagoga scilicet ad ecclesiam et regressus per stagnum est ut hic ait aut sicut Matthaeus per fretum; inter nos enim et illos fretum magnum est. itaque nemo de ecclesia ad synagogam sine periculo transit salutis, sed et ille qui de synagoga. ad ecclesiam transire desiderat crucem suam tollat, ut discrimen euadat.

cur autem non recipitur liberatus, sed domum redire censetur nisi ut et iactantiae causa uitetur et infidelibus sit exemplum quam domus illa naturale sit diuersorium? et ideo qui remedium sanitatis fuerat consecutus a tumulis et sepulchris in illam spiritalem domum redire praecipitur, ut fiat dei templum, in quo erat mentis sepulchrum.

Et ecce uenit uir, cui nomen Iairus, et ipse princeps synagogae erat, et cecidit ante pedes Iesu rogans eum ut intraret domum suam, quia filia unica erat illi fere annorum duodecim et haec moriebatur. reliquerat in Gerasenis synagogam Christus, ut diximus, et quem sui non receperant excepimus quem exspectabamus. nec nobis igitur a quibus exspectabatur diu defuit nec ad illos, si rogetur, redire fastidit. uir enim iste princeps synagogae, cui filia erat unica, pro synagogae pereuntis remedio precabatur, quae urguebatur in mortem, quia deserebatur a Christo. quem putamus synagogae principem esse nisi legem, cuius contemplatione dominus synagogam non penitus dereliquit, medicinam salutis credentibus reseruauit? ad hanc ergo principis filiam dum properat dei uerbum, ut saluos faceret filios Israhel sancta ecclesia ex gentibus congregata, quae inferiorum lapsu criminum deperibat, paratam aliis fide praeripuit sanitatem.

moraliter hunc locum satis putauimus exprimendum et ideo non illa quae dicta sunt retractamus, sed mystica breui uolumus sermone praestringere. an non ita factum est, ut dei uerbum cum uenisset ad Iudaeos, adscisceretur a gentibus et prius ab illis qui in lege non crediderant in gratia crederetur?

nam sicut illa quae in medicis erogauerat omnem substantiam suam, ita etiam congregatio gentium amiserat omnia dona naturae et patrimonium uitale prodegerat, sancta, uerecunda, religiosa, fide promtior, pudore cunctatior; hoc est enim pudoris et fidei agnoscere infirmitatem, non desperare ueniam. uerecunda ergo fimbriam tetigit, fidelis accessit, religiosa credidit, sapiens sanatam se esse cognouit. sic sancta plebs gentium, quae deo credidit, peccatum erubuit ut desereret, fidem detulit ut crederet, deuotionem exhibuit ut rogaret, sapientiam induit ut sanitatem suam et ipsa sentiret. fiduciam sumsit ut fateretur quod praeripuisset alienum.

Cur autem retro tangitur Christus? an quia scriptum est: post dominum deum tuum ambulabis? quid etiam sibi uult quod et principis filia annorum XII moriebatur et mulier ista fluxu sanguinis ab annis XII laborabat nisi ut intellegatur quia quamdiu synagoga uiguit laborauit ecclesia? defectus illius huius est uirtus, quia illorum delicto salus gentibus, et consummatio illius huius exordium, non naturae exordium, sed salutis, quia caecitas ex parte Israhel contigit, donec plenitudo gentium intraret. non igitur tempore, sed specie sanitatis antiquior synagoga quam ecclesia, quia quamdiu illa credebat ista non credidit et per uarias corporis atque animae passiones inmedicabili remedio aegra languebat. audiuit aegrotare populum Iudaeorum, sperare coepit salutis suae remedium, tempus uenisse cognouit, quo medicus adesset e caelo, surrexit ut occurreret uerbo, uidit quia conprimebatur a turbis; non enim credunt qui conprimunt, credunt qui tangunt. fide tangitur Christus, fide Christus uidetur, non corpore tangitur, non oculis conprehenditur; neque enim uidet qui uidens non uidet neque audit qui ea quae audit non intellegit neque tangit qui non fideliter tangit. denique ut fidem tangentis exprimeret, ait: tetigit me aliquis;

nam ego cogrioui de me uirtntem exisse. quod est euidentis indicii quia non intra possibilitatem condicionis humanae atque intra corporis claustrum inclusa sapientia, diuinitas coartata est, non capitur angustiis corporalibus, non tenetur, sed ultra fines nostrae mediocritatis uirtus exundat aeterna. non enim humana ope plebs gentium liberatur, sed dei munus est congregatio nationum, quae etiam breui fide misericordiam inclinat aeternam. nunc si consideremus quanta sit fides nostra et intellegamus quantus sit dei filius, uidemus quia conparatione eius fimbriam tantummodo tangimus, superiorem uero uestimenti eius partem nequimus adtingere. si igitur et nos curari uolumus, fide tangamus fimbriam Christi.

non latet eum quicumque fimbriam tetigerit, qui tetigerit auersum: neque enim deus indiget oculis ut uideat neque corporaliter sentit, sed in se habet cognitionem omnium. beatus ergo qui uel extremam partem uerbi contigerit; nam totum quis potest conprehendere?

Uerum ut ad illam quae adhuc aegra est reuertamur, ne per nos magis quam per suam moram mortua esse credatur, uenerunt inquit serui dicentes principi: noli uexare illum; filia tua mortua est.

et primum illud consideremus quod suscitaturus mortuam ad faciendam fidem aemorrousam ante curauit. et ut scias exempli gratia stetisse sanguinis fluxum, dum illa petitur, ista curatur. sic et resurrectio temporalis in domini passione celebratur, ut et perpetua illa credatur. sic et Mariae paritura sterilis indicatur, ut conceptura uirgo credatur. denique audiuit parituram Elisabet nec de sua generatione dubitauit.

uenerunt inquit serui dicentes principi: noli uexare illum. adhuc et hi increduli ad resurrectionem, quam Iesus in lege praedixit, in euangelio conpleuit. itaque cum uenisset in domum, paucos futurae resurrectionis arbitros adsciuit; non enim a multis continuo est credita resurrectio.

denique dicente domino: non est mortua puella, sed dormit deridebant inquit eum. quicumque enim non credit inridet. fleant igitur mortuos suos qui putant mortuos, ubi resurrectionis fides est, non mortis species, sed quietis est. nec illud abhorret Matthaei, quod ait tubicines fuisse in domo - principis et turbam tumultuantem, uel Quia more ueteri tubicines ad incendendos excitandosque luctus ferebantur adhiberi uel quia per legis et litterae cantilenam exsultationem synagoga non poterat capere spiritalem.

tenens ergo manum puellae Iesus sanauit eam et iussit dari ei manducare. quod est testimonium uitae, ut non phantasma, sed ueritas crederetur. beatus ille cui manum sapientia tenet. utinam meos quoque teneat actus, teneat manum iustitia, teneat dei uerbum, inducat in penetralia sua, spiritum auertat erroris, conuertat salutis, dari mihi iubeat manducare! panis enim caelestis est dei uerbum. inde et

illa sapientia, quae diuini corporis et sanguinis sacrosancta altaria repleuit alimentis, uenite inquit edite panes meos et bibite uinum, quod miscui uobis.

quae tamen tantae diuersitatis est causa? supra publice uiduae filius suscitatur, hic remouentur plures arbitri. sed puto quod in eo quoque pietas ibi domini declaretur, quia uidua mater unici non patiebatur moras, et ideo ne amplius adficeretur maturitas additur. est etiam forma sapientiae in uiduae filio cito ecclesiam crediturum, in archisynagogae filia credituros quidem Iudaeos, sed ex pluribus pauciores.

Et quicumque non receperit uos, exeuntes de ciuitate illa etiam puluerem de pedibus uestris excutite in testimonium supra illos. qualis debeat esse qui euangelizat regnum dei praeceptis euangelicis designatur, ut sine uirga, sine pera, sine calciamento, sine pane, sine pecunia, hoc est subsidii saecularis amminicula non requirens fideique tutus putet sibi quo minus ea requirat magis posse subpetere. quae possunt qui uolunt ad eum deriuare tractatum, ut spiritalem tantummodo locus iste formare uideatur adfectum, qui uelut indumentum quoddam uideatur corporis exuisse non solum potestate reiecta contemtisque diuitiis, sed etiam carnis ipsius inlecebris abdicatis.

quibus primo omnium datur pacis atque constantiae generale mandatum, ut pacem ferant, constantiam seruent, hospitalis necessitudinis iura custodiant, alienum a praedicatore regni caelestis adstruens cursitare per domos et inuiolabilis hospitii iura mutare. sed ut hospitii gratia deferenda censetur, ita etiam si non recipiantur, excutiendum puluerem, egrediendum de ciuitate mandatur. quo non mediocris boni remuneratio docetur hospitii, ut non solum pacem tribuamus hospitibus, uerum etiam si qua eos terrenae obumbrant delicta leuitatis, receptis apostolicae praedicationis uestigiis auferantur. nec otiose secundum Matthaeum domus quam ingrediantur apostoli legenda decernitur, ut mutandi hospitii necessitudinisque uiolandae causa non suppetat. non tamen eadem cautio receptori mandatur hospitii, ne dum hospes eligitur, hospitalitas ipsa minuatur.

Sed haec ut secundum litteram de hospitii religione uenerabilis est forma praecepti, ita etiam de mysterio sententia caelestis adridet. etenim cum domus eligitur, dignus hospes inquiritur. uideamus ne forte ecclesia praeferenda designetur et Christus. quae enim dignior domus apostolicae praedicationis ingressu quam sancta ecclesia? aut quis praeferendus magis omnibus uidetur esse quam Christus, qui pedes suis lauare consueuit hospitibus et quoscumque sua receperit domo pollutis non patiatur habitare uestigiis, sed maculosos licet uitae prioris in reliquum tamen dignetur mundare processus? hic est igitur solus quem nemo deserere debet, nemo mutare, cui bene dicitur: domine, ad quem ibimus? uerba uitae aeternae habes, et nos credimus. uides exsecutorem caelestium praeceptorum, qui quoniam non mutauit hospitium, caelestis consortium consecrationis emeruit.

fides igitur mpiimis ecclesiae quaerenda mandatur, in qua si Christus, habitaturus sit, haut dubie sit legenda. sin uero populus perfidus aut praeceptor haereticus deformet habitaculum, uitanda haereticorum conmunio, fugienda synagoga censetur. excutiendus pedum puluis, ne fatiscentibus perfidiae sterilis siccitatibus tamquam humi arido harenosoque mentis tuae uestigium polluatur. nam sicut corporeas infirmitates populi fidelis suscipere in se debet euangelii praedicator et tamquam propriis inania gesta pulueri conparanda adleuare atque abolere uestigiis iuxta quod scriptum est: quis infirmatur et non ego infirmor? ita si qua est ecclesia, quae fidem respuat nec apostolicae praedicationis fundamenta possideat, ne quam labem perfidiae possit aspergere, deserenda est. quod apostolus quoque euidenter adseruit dicens: haereticum hominem post unam correptionem deuita.

Ait autem ad eos: date illis uos manducare. at illi dixerunt: non sunt nobis plus quam quinque panes. quae ratio est quod cum in posterioribus Iohannis passio describatur, hic iam mortuus uerbis Herodis ostenditur? ne forte illa, quia post legis defectum euangelicus cibus incipit ieiuna pascere corda populorum ? denique posteaquam illa quae ecclesiae typum accepit a fluxu curata est sanguinis, posteaquam apostoli ad euangelizandum regnum dei sunt destinati, gratiae caelestis inpertitur alimentum. sed quibus inpertiatur aduerte. non otiosis, non in ciuitate quasi in synagoga uel saeculari dignitate residentibus, sed inter deserta quaerentibus Christum; qui enim non fastidiunt ipsi excipiuntur a Christo et cum ipsis loquitur dei uerbum non de saecularibus, sed de regno caelorum. et si qui corporalis gerunt ulcera passi- onis, his medicinam suam libenter indulget.

consequens igitur erat ut quos a uulnerum dolore sanauerat eos alimoniis spiritalibus a ieiunio liberaret. itaque nemo cibum accipit Christi, nisi fuerit ante sanatus, et illi qui uocantur ad cenam prius uocando sanantur. si claudus fuit, gradiendi facultatem ut ueniret accepit, si lumine priuatus oculorum, domum utique domini nisi refusa luce intrare non potuit.

Ubique igitur mysterii ordo seruatur, ut prius per remissionem peccatorum uulneribus medicina tribuatur, postea alimonia mensae caelestis exuberet, quamquam nondum ualidioribus haec turba reficiatur alimentis neque Christi corpore et sanguine ieiuna solidioris fidei corda pascantur. lacte inquit uos potaui, non esca; nondum enim poteratis. sed nec adhuc quidem potestis. in modum lactis quinque sunt panes, esca autem solidior corpus est Christi, potus uehementior sanguis est domini. non statim a primo epulamur omnia neque potamus omnia. \'hoc primum\' inquit \'bibe*. est ergo primum, est etiam secundum quod bibas. est et primum quod manduces, est etiam secundum, est tertium. primo quinque panes sunt, secundo septem, tertium ipsum corpus est Christi.

nequaquam igitur talem dominum deseramus, qui pro uniuscuiusque uiribus inpertire nobis alimenta dignatur, ne aut infirmum ualidior cibus opprimat aut ualidum exilia alimenta non satient; qui enim infirmus est holera manducet. et ille qui

iam uidetur laqueos infirmitatis euadere de. quinque istis manducet panibus et duobus piscibus. certe si petere cibum ueretur, ipse relictis suis omnibus festinet ad dei uerbum. dum audire incipit, incipit esurire. incipiunt apostoli esurientem uidere. etsi illi adhuc non intellegunt quid esuriat, intellegit Christus. scit quod non saecularem cibum esuriat, sed cibum Christi dicat. dimittere eos ieiunos nolo, ne deficiant in uia: bonus dominus studia exigit, uires ministrat.

utinam, domine Iesu, uelis mecum istos ieiunos non dimittere, sed inpertitis a te epulis reficias eos, ut possint tuis alimoniis fortiores infirmitatem ieiunii non timere. dicas utinam etiam de nobis: nolo eos ieiunos dimittere! et causam mihi dicito quare nolis ieiunos dimittere: immo iam dixisti quia si quem dimittis ieiunum, deficit in uia, hoc est deficit uel in istius cursu uitae uel antequam ad caput perueniat uiae, antequam perueniat ad patrem et intellegat quod ex patre Christus est, intellegat quod Christus e caelo et intellegat, quod Christus qui descendit ipse est qui ascendit, ne forte cum acceperit quod natus ex uirgine est, incipiat non dei uirtutem, sed hominis aestimare.

Ergo ne deficiant, inquit: date illis uos manducare. at illi dixerunt: non sunt nobis plus quam quinque panes et duo pisces, nisi nos eamus et emamus in omnem hanc turbam escas. nondum intellexerant apostoli cibum populi credentis non esse uenalem. nouerat Christus, nouerat ipse nos potius esse redimendos, suas uero epulas gratuitas. nondum ergo habebant discipuli cibum, qui redimere nos posset. habebant tamen iam cibum, qui satiare nos posset, habebant cibum, qui confirmare nos posset; panis enim confirmat cor hominis. miseretur ergo dominus, ne quis deficiat in uia. si quis ergo defecerit, non per dominum Iesum, sed per se deficit, nec habes quod adscribas domino, qui uincit cum iudicatur. quid enim dicas ei qui in te contulit omnia firmamenta uirtutis? nonne te ipse genuit, nonne ipse te pauit? cibus eius uirtus est, cibus eius fortitudo est. sed si tu neglegentia tua uirtutem quam acceperas perdidisti, non alimentorum caelestium, sed tuae mentis tibi praesidia defuerunt. denique dominus sicut super iustos et iniustos pluit, ita etiam iniustos pascit et iustos.

nonne in escae uirtute, cum lam deficeret in uia, sanctus Helias XL ambulauit diebus, et illam escam angelus dedit? si autem te pauerit Iesus et acceptam escam seruaueris, ambulabis non XL diebus et XL noctibus, sed — audeo dicere scripturae fretus exemplis — XL annis egrediens ab Aegyptiis finibus, donec peruenias in terram multam, in terram fluentem mei et lac, quam iurauit dominus daturum se patribus nostris. huius terrae tibi uirtus requirenda est. quam possidet mitis. non istam terram dico quae arida est, sed illam quae Christi confirmatur alimentis, quae sub imperio constituta regis aeterni sanctorum incolatibus frequentatur.

Diuidit ergo escas dominus Iesus. et ille quidem uult dare omnibus, negat nemini; dispensator enim est omnium. sed cum ille panes frangat et det discipulis, si tu manus non extendas tuas, ut accipias tibi escas, deficies in uia nec poteris in eum

culpam tuam referre, qui miseretur et diuidit, sed his diuidit qui cum eo etiam in deserto permanent, qui et primo et secundo die et tertio non recedunt. sic enim habes alibi: misereor huius turbae, quia triduum est iam quod perseuerant mecum. quanta dignatio, quanta m eo hominibus inspiratur humanitas! non uult ieiunos dimittere, non uult, ne deficiant in uia.

Noli ergo deficere a disciplina dei neque fatigeris, cum ab eo increparis. non fatigeris nunc, ne postea fatigeris. quid enim respondebis ei aut quomodo te excusabis, si escae uirtutem quam ministrat amiseris? non potes dicere quia escam non dedit, quia dat omnibus. non potes dicere quia noluit te bonum facere, ante quem posuit bonum et malum, ut non ex necessitate bonum tuum esset, sed uoluntarium. multum enim refert inter eum qui necessitate inuitus aliquid agit et inter eum qui ex uoluntate quod bonum est eligit; si enim inuitus hoc ago, dispensatio mihi credita est; si uolens, mercedem habeo. consideremus ergo quia stabimus ante tribunal Christi et, si opus nostrum arserit, non habebimus quod excusare possimus. dicet etenim quod iam per prophetam locutus est: populus meus, quid feci tibi aut in quo molestus tibi fui? responde mihi. dicet ei qui in uia defecerit: qua ratione defecisti in uia? nonne panes feci, nonne benedixi, nonne iussi dari? sed cur tu accipere noluisti?

quanti etiam praesentium deficient in uia et post hos sermones, qui licet nostri sunt, tamen quia nemo dicit dominum Iesum nisi in spiritu sancto, panes aestimandi sunt, quanti inquam deficient et in uias gentium transuersis iteneribus fornicantes abibunt! atque utinam unus et non plurimi! sed non Iesus auctor defectus, etiamsi quis defecerit; omnibus enim distribuit qui sequuntur, siue quinque milia siue quattuor milia sint.

Non otiosus numerus, non otiosus ordo, non otiosae reliquiae manducantium. cur enim plures, id est quinque milia quinque panibus, hoc est numero minore satiantur, pauciores uero, qui sunt quattuor milia, septem panibus, hoc est numero redundantiore pascuntur? si enim facti tantum sequamur miraculum, uidetur esse diuinius quod de minore modo pluribus abundauit. cur ergo quod minus est ei quod est amplius, quasi praestaret, adiectum est? prius enim quinque milia quinque panibus, postea etiam quattuor milia septem panibus satiata legimus.

quaeramus ergo mysterium, quod miraculum praestet. itaque uidentur illa quinque milia quasi quinque corporis sensus adhuc corporalibus proxima alimenta accepisse de Christo, quattuor uero milia, etsi adhuc in corpore sint et in hoc mundo, qui ex quattuor constat elementis, non otiose tamen feruntur mysticae accepisse escam quietis; iam enim aequantur mundo supra mundum futuri. nam etsi in hoc mundo sunt, intra mundum tamen non sunt, quibus mysticae quietis inpertitur alimentum; sex enim diebus mundus est factus, septimo requietum est die. et dominus sanctificauit eum. ultra mundum ergo quies, ultra mundum etiam fructus quietis. denique beati pacifici; ipsi enim filii dei uocabuntur. nam

cum deus supra mundum sit, nemo utique potest deum uidere, nisi mundum prius spiritali transcendat optutu. septima itaque benedictio pacatorum; septem etiam illis quattuor milibus fragmentorum sportae supersunt. non mediocris hic panis est sabbatorum, panis sanctificatus. panis quietis. et fortasse si primum quinque panes sensibiliter manducaueris, audebo et dicam: post quinque panes et septem tertio in terra non manducabis panem, sed supra terram manducabis octo panes, sicut qui sunt in caelestibus; sicut enim septem panes panes quietis, ita octo panes panes sunt resurrectionis. ergo isti qui septem aluntur panibus triduo perstiterunt et fortasse integram resurrectionis futurae fidem et constantiam consecuti. denique sanctorum uox est: tribus diebus ambulabimus, ut epulemur domino deo nostro. sed illa suo loco.

De quinque uero panibus sanctus Iohannes docuit me quod nesciebam, quod non docuerat sanctus Matthaeus, non docuerat sanctus Lucas — singulis enim diuersa inpertita est gratia — docuit inquam me quinque istos panes hordiacios fuisse. et ideo non inepte diximus escam istam esse habilem corporalibus. cur enim primo hordiacios? quia primo lacte, deinde esca nutriendus est qui accedit ad fidem: nondum enim poteramus et fortasse plerique nec adhuc possumus. nam cum sint inter nos contentiones et dissensiones, nonne carnales sumus et secundum hominem ambulamus? suis quaeque apta sunt alimenta uirtutibus et ideo prius hordeum, deinde triticum nobis ad alimoniam datur, fortiori uero sicut Heliae de interioribus frumenti panis farinacius ministratur. quem autem non queunt contaminare, sed pascere peccatores?

nec solum panis et numeri, sed etiam accubitionis est differentia; illi enim supra faenum discumbunt, isti supra terram recumbunt, supra faenum quinque milia, supra terram quattuor milia. plus est terram premere quam supra faenum iacere; illi enim adhuc quibus sensus sunt corporales mollioribus delectantur et ideo supra faenum recumbunt — omnis enim caro faenum — isti uero supra terram, quae triticum et uinum gignit et oliuam, cibum gratiae. consequuntur. illi discumbunt. isti recumbunt: maior enim est quaedam requies recumbentis. ibi duo pisces, hic sine numero, unde plerique septiformis spiritus gratiam in panibus definitam, in piscibus quoque duplicis testamenti figuram intellegendam putarunt.

non piget ergo aestimare quod quattuor milia ex quattuor mundi collecta partibus, in quibus ecclesia figuratur, maioris gratiae cibum sumant iuxta quod scriptum est: quia uenient ab oriente et occidente et a septemtrione et austro et recumbent cum Abraham et Isaac et Iacob in regno caelorum. unde hic gratiae patri aguntur a Christo; non enim frustra illic benedictio tantum, hic etiam actio gratiarum est. pro ecclesia quippe sua dominus gratias patri agere consueuit, quia quae abscondit sapientibus ea paruulis reuelauit. benedictio igitur super nos, qui inferiores sumus, gratiarum actio super eos qui de infirmitatibus corporum suorum sacratis passionibus triumpharunt. iam illud in superioribus praelibauimus, quia cum quinquageni

discumbere iubentur, licet sacrato numero definito tamen uidetur hic fundatioris ecclesiae populus, qui sine definitione numeri recumbit.

Mysticum quoque est quod et manducans populus satiatur et apostoli ministrant; nam et in satietate repulsae in perpetuum famis indicium designatur, quia non esuriet qui acceperit cibum Christi, et in apostolorum ministerio futura diuisio dominici corporis sanguinisque praemittitur. iam illud diuinum, quemadmodum quinque panes quinque milibus populis redundauerint; non enim exiguo, sed multiplicato cibo populum liquet esse satiatum.

uideres inconprehensibili quodam rigatu inter diuidentium manus quas non fregerint fructificare particulas et intacta frangentium digitis sponte sua fragmenta subripere. qui haec legit quemadmodum iuges aquarum miretur meatus et liquidis fontibus stupeat continuos fluere successus, quando etiam panis exundat et naturae solidioris rigatus exuberat ? haec igitur facta sunt ut illa quoque quae non cernimus cerneremus. his euidenter illorum quoque designauit auctorem et totius naturae creatorem materialis exsistere, quae non ut philosophi uolunt repperta, sed facta gignendis omnibus rebus successus defluos subministrat.

hoc quidem mirum quidquid de fluminibus haurias signo dispendii non notari, quidquid de fontibus auferas usurario quodam reparari meatu. sed et fluminibus si nihil decedere, nihil tamen uidetur accedere et fontibus ut cumulata fluenta cernuntur ita, dum minuuntur fluenta, produntur. at uero hic panis, quem frangit Iesus, mystice quidem dei uerbum est et sermo de Christo, qui dum diuiditur augetur; de paucis enim sermonibus omnibus populis redundantem alimoniam ministrauit. dedit sermones nobis uelut panes, qui in nostro dum libantur ore geminantur. uisibiliter quoque panis iste incredibili ratione, dum frangitur, dum diuiditur, dum editur, sine ulla dispendii conprehensione cumulatur.

nec dubites uel quod in manibus ministrantium uel in ore edentium cibus crescat, quando ubique nostri operis testimonium ad firmamentum credulitatis adsciscitur. sic in nuptiis ex fontibus uina ministris operantibus colorantur et ipsi qui inpleuerant hydrias aqua uinum quod non detulerant hauriebant. conprehende, si potes, tanta rerum miracula. hic edentibus populis crescunt suis fragmenta dispendiis et de quinque panibus maiores reliquiae quam summa est colliguntur, illic in alienam speciem uertuntur elementa nec suos patitur natura defectus nec suos agnoscit ortus, usus tamen proprios recognoscit. quin etiam melior est mutati uini natura quam nati, quia in arbitrio creatoris est et quos usus uelit adsignare naturis et quas naturas inpertire gignendis. uide quantis operibus opus adstruat. dum aquam minister infundit, odor transfusus inebriat, color mutatus informat, fidem quoque sapor haustus adcumulat.

conferant gentiles, si placet, cum Christi beneficiis deorum suorum non facta, sed ficta. ferunt certe eorum fabulae fuisse regem quendam, qui quidquid tangebat au-

rum fiebat. sed etiam conuiuia ipsa feralia; nam et ipsa mantelia digitis adprehensa riguerunt et cibus in ore crepitabat ferens non alimenta, sed uulnera et in gutture potus haerebat nec penetrare facilis nec redire. digna beneficia uotis, digna tanto munera precatore, digna liberalitas conferente! talia sunt idolorum beneficia, ut cum uidentur prodesse. plus noceant. at uero Christi munera parua uidentur et maxima sunt. denique non uni conlata, sed populis; nam et cibus edentium in ore crescebat et uidebatur esse corporalis alimoniae, sed sumebatur salutis aeternae.

Cur autem quinque milibus hominum plus redundat, quattucr milibus minus? quia quattuor milia ista triduo cum Christo fuerunt et ideo amplius caelestis pabuli receperunt.

nec otiose quae turbae supersunt a discipulis colliguntur, quia ea quae diuina sunt aput electos facilius possis quam aput populos repperire. utinam mihi contingat audire: collige quae supersunt! si audiero et fecero, habebo multa quae turbae, habebo multa quae pueri et mulieres edere nequiuerunt. beatus ille qui potest colligere quae etiam doctis supersunt.

uideamus quomodo colligat. dixit lex: non moechaberis. fregit hunc panem Christus, diuisit hoc uerbum, non aliunde adiciens, sed de suo partiens. qui uiderit inquit ad concupiscendum mulierem iam moechatus est eam. habes fragmentum de suo. addidit: si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum. habes aliud: et si dextera tua scandalizat te, abscide eam et: qui dimissam a uiro ducit moechatur. uides ex uno quam multa fragmenta. Moyses dicit quod Abraham duos filios habuit, unum de ancilla et unum de libera. Paulus dixit: haec sunt duo testamenta. diuisit hoc uerbum et inuenit mysterium. beatus ergo qui colligit quae diuidit Christus.

qua ratione autem cofinos duodecim Christus inpleuit nisi ut illud populi Iudaici solueret quia manus eius in cofino seruierunt, hoc est populus qui ante lutum in cofinis colligebat hic iam per crucem Christi uitae caelestis operatur alimoniam et eo fidei cibum congerit, ubi erat ante caenum perfidiae gentilis. nec paucorum hoc munus, sed omnium est. nam per duodecim cofinos tamquam tribuum singularum fidei firmamentum redundat; panis enim confirmat cor hominis.

Dixit autem illis: uos quem me dicitis esse? respondit Simon Petrus: Christum dei. ne turbae quidem otiosa opinio est, quia alii Helian, quem uenturum putabant, alii Iohannem, quem decollatum sciebant, aut unum de prophetis prioribus surrexisse credebant. sed hoc quaerere supra nos est: alterius sententiae, alterius prudentiae est. nam si Paulo apostolo satis est nihil scire nisi Christum Iesum et hunc crucifixum, quid amplius mihi desiderandum est scire quam Christum? in uno enim hoc nomine et diuinitatis et incarnationis expressio et fides est passionis. et ideo licet ceteri apostoli sciant, Petrus tamen respondit prae ceteris: tu es Christus filius dei uiui. conplexus est itaque omnia, qui et naturam et nomen expressit, in quo summa uirtutum est. etiamne nos de generatione dei adserimus quaestiones, cum Paulus

iudicauerit nihil se scire nisi Christum Iesum et hunc crucifixum, Petrus nihil aliud quam dei filium putauerit confitendum? nos et quando et quomodo natus sit et quantus sit humanae infirmitatis contemplatione rimamur. sciuit Paulus quod in istis magis offendiculum quaestionis quam aedificationis profectus esset et ideo iudicauit nihil se scire nisi Christum Iesum. sciuit Petrus quod in filio dei omnia sint: omnia enim dedit pater filio. si omnia dedit, aeternitatem quam habet maiestatemque transfudit. sed quo prolabor longius? finis fidei meae Christus est, finis fidei meae dei filius est. non licet mihi scire generationis seriem, non licet tamen nescire generationis fidem.

Crede igitur sic quemadmodum Petrus credidit, ut et tu beatus sis, ut et tu audire merearis: quoniam non caro et . sanguis tibi reuelauit, sed pater meus qui in caelis est. caro enim et sanguis non queunt nisi quae terrena sunt reuelare, at uero qui spiritu loquitur mysteria non carnis et sanguinis magisterio, sed diuina inspiratione fundatur. noli ergo adquiescere carni et sanguini, ne carnis et sanguinis praecepta haurias atque ipse sanguis et caro fias. qui enim carni adhaeret, caro est et qui adhaeret deo unus spiritus est. non permanebit inquit spiritus meus in hominibus istis in aeternum, propter quod sint carnales.

sed utinam caro et sanguis non sint qui audiunt, sed a carnis et sanguinis remoti cupiditatibus possint dicere singuli: non timebo quid faciat mihi caro! qui enim carnem uicerit ecclesiae fundamentum est et, si aequare Petrum non potest, imitari potest; magna sunt enim dei munera, qui non solum nobis quae fuerant nostra reparauit, uerum etiam quae sunt sua propria concessit.

refert tamen quid sibi uelit quod non alium turbae opinabantur nisi aut Helian aut Hieremiam aut Iohannem Baptistam. et Helian forte, quia raptus ad caelum est. sed non Helias Christus. ille rapitur, iste regreditur; ille inunam rapitur, iste rapinam non arbitratus est esse se aequalem deo; ille petitis ignibus uindicatur, hic persecutores suos maluit sanare quam perdere. cur autem Hieremiam putabant? fortasse quia sanctificatus in uulua est. sed non hic Hieremias. ille sanctificatur, iste sanctificat; illius sanctificatio coepit ex corpore, hic sanctus ex sancto. cur etiam Iohannem populus putat nisi forte quia in matris utero positus domini praesentiam sentiebat? sed non hic Iohannes. ille adorabat in utero, hic adorabatur; ille baptizabat in aqua, Christus in spiritu; ille paenitentiam suadebat, hic peccata donabat.

Et ideo Petrus non exspectauit populi sententiam, sed suam promsit dicens: tu es Christus filius dei uiui. qui est semper est nec coepit ut esset et esse non deficit. magna autem Christi gratia, qui omnia prope uocabula sua discipulis donauit suis. ego sum inquit lux mundi et id tamen quo ipse gloriatur discipulis nomen indulsit dicens: uos estis lux mundi. ego sum panis uiuus et: nos omnes unus panis sumus. ego sum uitis uera et tibi dicit: plantaui te uitem fructuosam omnem ueram. petra est Christus — bibebant enim de spiritali sequenti petra, petra autem erat Christus

—: etiam discipulo suo huius uocabuli gratiam non negauit, ut et ipse sit Petrus, quod de petra habeat soliditatem constantiae, fidei firmitatem.

enitere ergo ut et tu petra sis. itaque non extra te, sed intra te petram require. petra tua actus est, petra tua mens est. supra hanc petram aedificatur domus tua, ut nullis possit nequitiae spiritalis euerberari procellis. petra tua fides est, fundamentum est fides ecclesiae. si petra fueris, in ecclesia eris, quia ecclesia supra petram est. si in ecclesia fueris, portae inferi non praeualebunt tibi. portae inferi portae mortis sunt, portae autem mortis portae esse ecclesiae non possunt.

quae autem sunt portae mortis, hoc est portae inferi nisi singula quaeque peccata? si fornicatus fueris, portas mortis ingressus es. si fidem laeseris, portas penetrasti inferi. si peccatum mortale conmiseris, portas mortis intrasti. sed potens est deus, qui exaltet te de portis mortis, ut adnunties omnes laudes eius in portis filiae Sion. portae autem ecclesiae portae castitatis sunt, portae iustitiae, quas iustus intrare consueuit dicens: aperite mihi portas iustitiae et ingressus in eas confitebor domino. sed ut porta mortis porta inferi ita et porta iustitiae dei porta est; haec enim porta domini, iusti intrabunt per eam. et ideo fuge pertinaciam delictorum, ne portae tibi possint inferi praeualere; si enim dominatum fuerit peccatum in te, mortis porta praeualuit fuge ergo contentiones dissensiones strepitus tumultusque discordiae, ne per portas mortis ingressus incurras. dominus enim Iesus Christus praedicari se primo noluit, ne ullus strepitus nasceretur. increpat discipulos suos. ne cui haec dicerent quod oportet filium hominis multa pati et reprobari a principibus sacerdotum et senioribus et scribis et occidi et die tertia resurgere.

et fortasse ideo hoc addidit, quia sciebat dominus difficile passioni et resurrectioni etiam discipulos credituros. et ideo passionis et resurrectionis suae adsertorem se esse maluit, ut ex facto fides, non ex audito discordia nasceretur. ergo Christus noluit gloriari, sed maluit ignobilis uideri, ut passionem subiret: et tu qui ignobilis natus es gloriaris? eadem tibi qua Christus ambulauit gradiendum est uia. haec eius agnitio, haec eius imitatio per ignobilitatem et bonam famam, ut glorieris in cruce, sicut ipse est gloriatus. sic ambulauit Paulus et ideo gloriatur dicens: mihi autem absit gloriari nisi in cruce domini nostri Iesu Christi.

sed uideamus cur secundum Matthaeum repperiamus admonitos discipulos, ne cui dicerent quod ipse sit Christus, hic autem scriptum sit increpatos esse, ne cui haec dicerent. quod esset multa passurus et resurrecturus. uidetis quod in uno Christi nomine omnia sint. ipse est enim Christus qui natus ex uirgine est, ipse est qui mirabilia fecit in populo, ipse qui mortuus est pro peccatis nostris et resurrexit a mortuis. unum horum si retraxeris, retraxisti salutem tuam. nam etiam haeretici habere sibi Christum uidentur; nemo enim Christi nomen negat, sed negat Christum qui non omnia quae Christi sunt confitetur. multis igitur ex causis iubet tacere discipulos, ut fallat principem mundi, ut declinet iactantiam, doceat humilitatem,

simul ne rudes et inperfecti adhuc discipuli maximae praedicationis molibus opprimantur.

Nunc qua causa etiam inmundos spiritus lubeat tacere consideremus. sed et hoc nobis scriptura aperuit, quia peccatori dixit deus: quare tu enarras iustitias meas? ne quis, dum praedicantem audit, sequatur errantem; inprobus enim magister est diabolus, qui falsa ueris saepe permiscet, ut specie ueritatis testimonium fraudis obtexat.

etiam illud consideremus, utrum hic primum mandauerit discipulis, ne cui dicerent quia ipse esset Christus an uero et ante mandauerit, quando apostolos duodecim destinauit denuntians illis: in uias gentium ne abieritis et in ciuitates Samaritanorum ne introieritis; ite autem ad oues quae perierunt domus Israhel. aegrotos curate, leprosos mundate, daemones eicite et: discite quis in ea dignus sit et ibi manete. itaque nec hic mandatum uidetur, ut Christum dei filium praedicarent.

ordo igitur disputationis est ordo tractatus, et ideo etiam nos, cum aliqui ex gentibus uocantur ad ecclesiam, ita praeceptorum seriem formare debemus, ut primo unum deum auctorem mundi omniumque esse doceamus, in quo uiuimus et sumus et mouemur, cuius et genus sumus, ut non solum propter munera lucis et uitae, uerum etiam propter cognationem quandam generis diligendus a nobis sit, deinde opinionem illam, quae est de idolis, destruamus, quod non possit auri argentique uel ligni materia uim in se habere diuinam. cum unum deum esse persuaseris, tunc indicio eius adstrues per Christum nobis salutem datam incipiens ab illis quae gessit in corpore et ea diuina describens, ut plus quam homo fuisse uideatur, uictam unius uirtute mortem, mortuum ab inferis suscitatum; paulatim enim fides crescit, ut cum supra hominem fuisse uideatur, deus esse credatur. nam nisi probaueris quod facere illa sine diuina uir\' tute non potuit, quemadmodum potes probare in eo uim fuisse diuinam?

Sed fortasse nobis parum auctoritatis et fidei deferatur: lege sermonem apostoli aput Athenienses habitum, qui si a primo destruere uoluisset caerimonias idolorum, sermonem eius aures gentilium respuissent. ab uno igitur deo operatore mundi incipit dicens: deus qui fecit mundum et cuncta quae sunt in eo. negare non poterant unum operatorem esse mundi. unum deum, unum omnium creatorem. adiunxit eo quod caeli et terrae dominus in manu factis non dignetur habitare, deinde quod intra auri argentique cassam materiem nequaquam ueri simile sit artificio hominis uim diuinitatis includi, erroris remedium docens esse studium paenitendi. tunc uenit ad Christum nec tamen deum maluit quam hominem nuncupare dicens: in uiro, quo definiuit omnibus fidem, suscitans eum ab inferis. qui enim tractat debet audientium considerare personas, ne prius inrideatur quam audiatur. quando enim Athenienses crederent quia uerbum caro factum est et de spiritu uirgo concepit, qui inridebant quia resurrectionem audierant mortuorum? tamen et Dionysius Ariopagites credidit et alii crediderunt in uirum, ut in deum crederent. quid interest

quo quisque credat ordine? non in principiis perfecta quaeruntur, sed de principiis ad ea quae perfecta sunt peruenitur. ergo tali Athenienses informauit praecepto, talis nobis aput gentiles ordo seruandus est.

at uero cum Iudaeos adloquerentur apostoli, ipsum Christum esse dicebant, qui propheticis nobis esset promissus oraculis, quem non prius auctoritate sua dei filium nominabant, sed uirum probatum, uirum iustum, uirum a mortuis suscitatum, illum uirum de quo dictum est in prophetis: filius meus es tu, ego hodie genui te. ita ergo et tu ad ea quae difficile creduntur auctoritatem diuini sermonis adscisce et promissum eius aduentum prophetarum uoce designa, resurrectionem quoque multo ante conpertam scripturarum testimoniis edoceto, non usitatam cum ceteris atque conmunem, ut in ipsa suscitati corporis adsertione aeternae testimonium diuinitatis adquiras. cum enim ceterorum corpora corruptionem probaueris subisse post mortem, hunc utique de quo dicitur: non dabis sanctum tuum uidere corruptionem, conprobas humanae fragilitatis expertem, probas humanae condicionis merita supergressum, deo magis quam hominibus conferendum.

Quodsi ad sacramenta fidelium tendens catechumenus endus sit, dicendum quia unus deus est, ex quo omnia, et unus Iesus Christus, per quem omnia, non duos dominos esse dicendos, perfectum quidem patrem, perfectum esse et filium, sed unius patrem et filium esse substantiae, uerbum aeternum dei, non quod profertur, sed quod operatur, ex patre genitum, non uoce editum. prohibentur ergo apostoli euangelizare eum dei filium, ut euangelizarent postea crucifixum. haec est fidei gloria, si uere intellegas crucem Christi. aliae cruces nihil mihi prosunt, sola crux Christi mihi utilis est et uere utilis, per quam mihi mundus crucifixus est et ego mundo. si mihi crucifixus est mundus, scio quia mortuus est: non diligo eum; scio quia praeterit: non concupisco eum; scio quia corruptella consumet hunc mundum: quasi faetidum uito, quasi luem caueo, quasi nociturum relinquo.

sed non statim per crucem possunt aliqui credere salutem mundo refusam. adstrue ergo per historiam Graecorum hoc fuisse possibile. sic interdum etiam apostolus suadet incredulis nec uersus refugit poeticos, ut fabulas destruat poetarum. si enim reuocetur in memoriam quod legiones saepe et magnos populos oblatis aliquorum mortibus historiae Graecorum adserant liberatos, si recordentur quod imperatoris filia propter Graecorum exercitus transferendos ad sacrificium sit uocata, si nostrum illud consideremus quia sanguis hircorum et taurorum et cinis uitulae aspersus inquinatos sanctificat ad carnem emundandam, sicut ad Hebraeos scriptum est, si pestilentia regionum aliquibus hominum contracta peccatis unius alicuius morte adseritur esse resoluta, quod aut ratione praeualuit aut dispositione conualuit, quo facilius in crucem domini crederetur, procliue erit ut qui sua negare non possunt nostra confirment.

sed quoniam nullus hominum tantus esse potuit, qui totius mundi peccata tolleret, neque Enoch neque Abraham neque Isaac, qui licet morti se obtulerit, seruatus

tamen est, quia omnia non poterat abolere peccata — quis enim tantus homo, in quo omnium peccata morerentur? — idcirco non unus e plebe, non unus e numero, sed filius dei a deo patre electus est, qui cum supra omnes esset, pro omnibus se posset offerre. quem mori oportuit, ut cum esset fortior morte, alios liberaret factus inter mortuos sine adiutorio liber, sine adiumento scilicet hominis aut alicuius creaturae liber, a morte, et bene liber, qui seruitutem cupiditatum reppulit, mortis uincla nesciuit.

Liber Septimvs

Dico autem uobis uere: sunt aliqui hic stantes qui non gustabunt mortem, donec uideant regnum dei. semper dominus sicut ad praemia- erigit futura uirtutum atque utilem saecularium rerum docet esse contemtum, ita etiam infirmitatem mentis humanae praesentium remuneratione sustentat. arduum quippe est crucem tollere et animam periculis, morti corpus offerre, negare quod sis, cum uelis esse quod non sis, raroque quamuis excelsa uirtus futuris conmutat praesentia. difficile quippe uidetur hominibus, ut spem periculis emant damnoque praesentium futurae lucrum mercentur aetatis. ergo bonus et moralis magister ne qui desperatione frangatur aut taedio, quoniam uitae dulcis inlecebra constantem quoque mulcet adfectum, continuos uiuendi successus fidelibus pollicetur; frigent enim solacia sub metu mortis magnusque amor uitae aegre blanditias spei cum adpetitae salutis terrore conpensat. non habes igitur quod queraris, non habes quod excuses: arbiter omnium dedit et uh\'tuti praemium et infirmitati remedium, ut praesentibus sustineatur infirmitas, uirtus futuris. si fortis es, contemne mortem; si inbecillus es, fuge. sed nemo potest fugere mortem, nisi uitam sequatur. uita tua Christus est; ipsa est uita, quae mori nescit.

itaque si uolumus mortem non timere, stemus ubi Christus est, ut et de nobis dicat: uere sunt aliqui hic stantes. qui non gustabunt mortem. non satis est stare, nisi ubi Christus est stetur; soli enim non queunt gustare mortem qui possunt stare cum Christo. in quo licet ex uerbi ipsius qualitate perpendere ne tenuem quidem sensum mortis habituros qui Christi uideantur meruisse consortia. certe mors corporis libando gustetur, uita animae possidendo teneatur.

Sed quid est gustare mortem? ne forte quemadmodum panis uita est ita etiam panis mors sit? sunt enim qui manducant panem doloris; sunt etiam Aethiopum populi, qui acceperunt in escam draconem. absit a nobis uenenum draconis uorare; . habemus enim panem uerum, panem illum, qui descendit e caelo. panem illum manducat qui ea quae scripta sunt seruat. sunt ergo qui mortem non gustent, donec uideant regnum dei. sunt etiam qui mortem non uideant. sicut scriptum est: quis est homo qui uiuet et non uidebit mortem?

sed quis est homo qui non moriatur, cum resurrectio nisi mortui esse non possit? quamuis de Enoch et Helia nullam mortem corporis acceperimus et de euangelista Iohanne dominus dixerit: si eum uolo manere, donee uenio, tamen quoniam non de uno Iohanne hic putamus expressum, sed generale de multis hoc esse praeceptum, non hic mors corporis, sed animae denegatur. sunt enim qui mortui uiuant, quoniam sunt qui uiuentes mortui sint, sicut illa quae uiuens mortua est, sicut scriptum est: ueniat mors super eos, et descendant in infernum uiuentes. si ergo uiuus quis in infernum descendit — peccato enim mortis in infernum descendit habitaculum — sunt profecto quibus nec in morte corporis interruptus sit ordo uiuendi, sicut Abraham, Isaac et Iacob, quos uiuere diuinae sententiae auctoritate conperimus, quoniam cum sit deus Abraham, Isaac et Iacob, non utique deus mortuorum est, sed uiuentium. Itaque non de uno, sed de plurimis dicit; neque enim Petrus

mortuus est, cui iuxta dominicam sententiam inferi porta praeualere non potuit, nec Iacobus et Iohannes mortui filii, tonitrui, quibus in usum gloriae caelestis adsumtis non praeualent terrena, sed subiacent. esto ergo et tu Petrus, deuotus fidelis pacificus, ut portas ecclesiae aperias, portas mortis euadas. esto filius tonitrui. dicis: quomodo possum esse filius tonitrui? potes esse, si non in terra, sed in pectore Christi recumbas. potes esse filius tonitrui, si te terrena non moueant, sed ipse potius ea quae terrena sunt mentis tuae uirtute concutias. tremat te terra, non capiat; uereatur caro potestatem animi tui et concussa subdatur. eris filius tonitrui, si fueris filius ecclesiae. dicat et tibi de patibulo crucis Christus: ecce mater tua, dicat et ecclesiae: ecce filius tuus; tunc enim incipies esse filius ecclesiae, cum in cruce uictorem uideris Christum. nam qui crucem scandalum putat Iudaeus est, ecclesiae filius non est; qui crucem stultitiam putat Graecus est. ille est autem ecclesiae filius qui crucem triumphum putat, si uocem Christi triumphantis agnoscat.

ergo ut scias quia Petrus, Iohannes et Iacobus mortem non gustauerunt, gloriam resurrectionis uidere meruerunt; solos enim tres istos post haec fere uerba in diebus octo adsumsit et duxit m montem. quid est quod iste dicit: in diebus octo post haec uerba? ne forte quia is ()qui uerba Christi audit et credit resurrectionis tempore gloriam Christi uidebit? octaua enim die facta est resurrectio, unde et plerique psalmi in octauam scribuntur. aut forte ut ostenderet nobis quia dixerat quod is, qui propter dei uerbum perdiderit animam suam, saluam faciet eam, quoniam promissa sua in resurrectione restituat.

sed Matthaeus et Marcus post dies sex adsumtos hos esse memorarunt. de quo possemus dicere post sex milia annorum - mille enim anni in conspectu dei tamquam dies una —, sed plures quam sex milia conputantur anni et malumus sex dies per symbolum intellegere, quod sex diebus mundi opera sunt creata, ut per tempus opera, per opera mundum intellegamus. et ideo mundi temporibus inpletis resurrectio futura monstratur aut quia is qui supra mundum ascenderit et huius sae-

culi momenta transcenderit uelut in sublimi locatus futurae resurrectionis fructum exspectabit aeternum.

Transcendamus igitur opera mundi, ut possimus faciem ad faciem deum uidere. ascende in montem qui euangelizas Sion. si in montem ascendit qui euangelizat Sion, quanto magis qui Christum euangelizat et Christum in gloriam resurgentem? fortasse enim in corpore eum multi uideant; multi enim secundum carnem cognouimus Christum, nunc autem iam non nouimus.

multi cognouimus, quia multi uidimus — uidimus eum, et non habebat speciem neque decorem —, tres autem soli et tres electi ducuntur ad montem. putarem in tribus mystice genus hominum conprehensum, quia ex tribus filiis Noe genus omne defluxit humanum, nisi electos cernerem. aut fortasse quia soli ex omnibus ad resurrectionis peruenire gratiam qui Christum confessi fuerint merebuntur, quia inpii in iudicium non resurgunt, sed tamquam habito iudicio puniuntur. tres igitur eliguntur qui ascenderent montem, quia et duo eliguntur qui cum domino uiderentur. utrimque sacratus numerus. et hoc fortasse propterea, quia nemo potest resurrectionis uidere gloriam nisi qui integrum mysterium trinitatis incorrupta fidei sinceritate seruauerit. Petrus ascendit, qui claues regni caelorum accepit, Iohannes, cui committitur mater, Iacobus, qui primus solium sacerdotale conscendit.

inde apparent Moyses et Helias, hoc est lex et propheta cum uerbo; neque enim lex potest esse sine uerbo neque propheta nisi qui de dei filio prophetauit. et illi quidem fili tonitrui corporali gloria Moysen quoque et Helian speculati sunt, sed etiam nos cotidie uidemus Moysen cum dei filio; uidemus enim legem in euangelio, cum legimus: diliges dominum deum tuum, uidemus Helian cum dei uerbo, quando legimus: ecce uirgo in utero accipiet.

Unde bene Lucas addidit quia dicebant excesaum eius quem conpleturus erat in Hierusalem. docent enim te de excessu eius mysteria. et hodie Moyses docet et hodie Helias loquitur et hodie in maiore gloria Moysen uidere possumus. quis enim non potest, quando et populus Iudaeorum eum uidere potuit, immo uidit? uidit enim in gloria faciem Moysi, sed uelamen accepit, sed m montem non ascendit et ideo errauit. qui solum Moysen uidit, dei uerbum simul uidere non potuit.

reuelemus igitur nos faciem nostram, ut reuelata facie gloriam dei speculantes in eandem imaginem reformemur. ascendamus in montem, deprecemur dei uerbum, ut in specie et pulchritudine sua appareat nobis et confortetur et prospere procedat et regnet. et haec enim mysteria sunt et referuntur altius; etenim pro tua. possibilitate tibi uerbum aut minuitur aut crescit, ac nisi altioris prudentiae cacumen ascendas, non tibi apparet sapientia, non tibi apparet mysteriorum cognitio, non tibi apparet quanta sit gloria, quanta sit species in dei uerbo, sed dei uerbum quasi quodam apparet m corpore non habens suam speciem neque decorem et apparet quasi homo in plaga, qui ferre possit infirmitates nostras, apparet tibi quasi

quidam sermo natus ex homine litterarum opertus inuolucris, uirtute spiritus non refulgens. sed si, dum hominem consideras, de uirgine credas esse generatum et paulatim adspiret fides quod de spiritu dei natus sit, incipis montem ascendere. si in cruce positum triumphantem de morte uideas, non peremtum, si uideas quod terra tremuit, sol refugit, tenebrae offusae sunt oculis perfidoi*um, monumenta aperta sunt, mo]\'tui resurrexerunt, ut esset indicio quia gentilis populus, qui mortuus erat deo, tamquam reseratis corporis sui tumulis infuso crucis lumine resurrexit, si hoc uideas mysterium, in excelsum ascendisti montem, alteram uerbi gloriam cernis.

Uestimenta eius alia deorsum sunt, alia sursum. et fortasse uestimenta uerbi sermones sunt scripturarum et quaedam intellectus indumenta. diuini, quia sicut ipse Petro et Iohanni et Iacobo in altera specie apparuit et uestitus eius albus refulsit, ita et oculis tuae mentis iam diuinarum lectionum sensus albescit. fiunt igitur uerba diuina sicut nix, uestimenta uerbi candida nimis, qualia fullo super terram facere non potest.

quaeramus hunc fullonem, quaeramus hanc niuem. legimus ad uillam fullonis ascendisse Esaiam. quis est iste fullo nisi forte ille qui delicta nostra lauare consueuit? denique ipse dixit: si fuerint delicta uestra sicut phoenicium, ut niuem dealbabo. quis est iste fullo nisi qui indumenta nostri intellectus indumenta uirtutum ablutis maculis corpora.Hbus soli solet offerre diuino?

audiui etiam, ut ad redarguendos eos de contrariis sumamus exemplum, t duorum prudentium facundiam niui et apibus conparasse. inueni quoque dixisse Dauid: quam dulcia faucibus meis uerba tua, super mel et fauum ori meo! et infra: lucerna pedibus meis uerbum tuum, domine, et lux semitis meis. uerbum dei lux est, uerbum dei nix est. super mel quoque et fauum est dei uerbum, quod ore diuino melle dulcior fluxit oratio, et perspicua niuis ritu mollioribus cadunt uerba sententiis. uere hic solus sermo niuibus conparandus, qui de caelo missus in terras ieiuna nostrorum arua pectorum fecundauit. quod non usurpatorie praesumtum. sed ei lectionis serie deriuatum deus ipse testatur dicens: exspectetur sicut pluuia eloquium meum et descendant uelut ros uerba mea, sicut imber super gramen et sicut nix super faenum.

utinam, domine Jesu, mens mea pluuiae tuae umore uiridescat. utinam terram meam niuis istius candore respergas, ne praepropero calore uernantis corporis arua luxurient, sed potius fotu niuali semina uerbi caelestis pressa fecundent! nix cum cadit, aues caeli ubi inhabitent non habent et laetior solito tritici prouentus exuberat.

Uidit hanc gratiam Petrus, uiderunt et qui cum illo erant, et licet somno grauati fuissent. premit enim inconprehensibilis splendor diuinitatis nostri corporis sensus. nam si solis radium e regione oculorum contuentium corporea nequit

acies sustinere, quomodo dei gloriam humanorum ferret corruptela. membrorum? eoque purior et subtilior exhausta concretione uitiorum corporis habitus in 1\'esun\'ectione formatur. et fortasse ideo grauati somno erant, ut resurrectionis uiderent speciem post quietem. itaque euigilantes uiderunt maiestatem eius; nemo enim nisi uigilans gloriam uidet Christi. delectatus est Petrus, et quem saeculi huius inlecebrosa non caperent, gratia resurrectionis inlexit.

bonum est inquit nos hic esse — hinc et ille: dissolui enim et cum Christo esse multo melius — nec laudasse contentus non solum adfectu sed etiam factorum deuotione praestantior ad exaedificanda tabernacula tria inpiger operarius conmunis obsequii ministerium pollicetur. et quamuis nesciret quid diceret, tamen pollicebatur officium, quo non inconsulta petulantia, sed praematura deuotio fructus pietatis adcumulat. nam quod ignorabat condicionis fuit, quod promittebat deuotionis. sed non capit humana condicio in hoc corruptibili, in hoc mortali corpore facere tabernaculum deo. siue in animo siue in corpore siue alio aliquo loco fuge quaerere quod non licet scire. si Petrus nesciuit, quemadmodum tu potes scire? si nesciuit ille qui promisit et qui corporis terminos magnitudine animi nesciebat, quemadmodum scire nos possumus desidia. quadam mentis intra praesaeptum carnis inclusi? denique placuit tanta deuotio deo.

Et inter haec uerba facta est nubes et obumbrauit. eos. diuini spiritus est obumbratio ista, quae non caligat affectibus hominum, sed reuelat occulta. quae etiam alio conperta est loco dicente angelo: et uirtus altissimi obumbrabit tibi. cuius profectus ostenditur audita. dei uoce dicentis: hic est filius meus dilectus, ipsum audite, hoc est:

non Helias filius, non Moyses filius, sed hic est filius, quem solum uidetis; recesserant enim illi, ubi coepit dominus designari. uides hanc non solum incipientium, sed etiam perfectorum, immo etiam caelestium fidem esse perfectam filium dei scire. sed quoniam haec iam supra diximus, cognosce nubem istam non fumigantium esse montium nebuloso umore concretam et coacti aeris caliginem piceam, quae caelum tenebrarum horrore subtexat, sed lucidam nubem, quae nos non pluuialibus aquis et umentis adluuione imbris inmadidet, sed de qua mentes hominum uoce dei omnipotentis emissa fide ros rign-mt.

et dum fit uox, inuentus est lesus solus. itaque cum tres essent, unus est factus. tres in principio uidentur, unus in fine; perfecta enim fide unum sunt. denique hoc etiam dominus patrem orat, ut omnes unum simus. nec solum Moyses et Helias in Christo unum sunt, sed etiam nos unum corpus Christi sumus. ergo et illi tamquam recipiuntur in Christi corpus, quia et nos unum erimus in Christo Iesu, aut fortasse quia lex et prophetae ex uerbo, quae autem ex uerbo coeperunt in uerbo desinunt; finis enim legis est Christus ad iustitiam omni credenti.

Uulpes foueas habent et uolucres caeli nidos, ubi requiescant; nam filius hominis non habet ubi caput M suum reclinet. non uidetur conuenire rationi, ut simplicem fidelemque istum arbitremur qui domini dignatione respuitur, cum indefessi famulatus obsequium spopondisset, sed dominus non obsequiorum speciem, sed puritatem quaerit adfectus. denique supra ait: quicumque receperit puerum istum in nomine meo.

quo loco dominus simplicitatem sine adrogantia docet, caritatem sine inuidia, deuotionem sine iracundia esse debere; nam et pueri mens prouect.ioris adfectu recipienda suadetur, quia, dum puer nihil sibi uindicat, formam uirtutis exsequitur et, si rationem nescit, culpam ignorat. tamen quia plerisque non uirtus, sed infirmitas uidetur sine ratione simplicitas, ut tu ueram recipias admoneris, id est ut exsequaris industria munus naturae.

et ideo ait: quicumque receperit puerum istum in nomine meo me recipit. et qui me recipit recipit eum qui me misit. qui enim imitatorem Christi recipit Christum recipit et qui imaginem dei receperit, recipit deum. sed quia imaginem dei non poteramus uidere, facta est ad nos per incarnationem uerbi praesentia, ut conciliaretur nobis quae supra nos est diuinitas.

quod autem propensius studio caritatis Iohannes plurimum diligens et ideo redamatus plurimum excludendum putat a beneficio eum qui non utatur obsequio, recte non reprehenditur. sed docetur; non reprehenditur, quia amore faciebat, docetur, ut nouerit infirmorum esse firmorumque distantiam. et ideo dominus etsi fortiores remuneratur, tamen non excludit infirmos.

Sinite eos et nolite prohibere; qui enim non est aduersum uos pro uobis est. bene, domine; nam et Ioseph et Nicodemus occulti discipuli propter metum in tempore tamen suum tibi officium non negarunt. sed tamen quia alibi dixisti: qui non est mecum aduersum me est et qui mecum non colligit dispergit, aperi nobis, ne uideatur esse contrarium. et puto quia si quis mentium consideret scrutatorem, dubitare non debeat uniuscuiusque factum mente discerni. denique alii dicit: sequere me, alii: uulpes foueas habent. ille cogitur, iste remouetur, ut scias quia deuotus admittitur, indeuotus excluditur.

quod uero discipulos increpauit quia ignem supra eos descendere gestiebant qui non receperant Christum, ostenditur nobis non semper in eos qui peccauerint uindicandum. quia nonnumquam amplius prodest clementia tibi ad patientiam, lapso ad correctionem. denique Samaritani citius crediderunt. a quibus hoc loco ignis arcetur. simul disce quia recipi noluit ab his quos sciebat non simplici mente conuersos; nam si uoluisset, ex indeuotis deuotes fecisset. cur autem non receperint eum, euangelista ipse memorauit dicens: quia facies eius erat euntis in Hierusalem. discipuli autem recipi intra Samariam gestiebant, sed deus quos dignatur uocat et quem uult religiosum facit. nec discipuli peccant qui legem sequuntur; sciebant enim et

Phinees reputatum ad iustitiam quia sacrilegos interemerat, et ad preces Heliae ignem descendisse de caelo, ut prophetae uindicaretur iniuria. sed uindicetur qui timet. uindictam non quaerit qui non timet. simul ostenditur nobis in apostolis fuisse merita prophetarum, quando eandem sibi potestatem, quam propheta magnus emeruit, inpetrandi iure praesumunt. et bene praesumunt quia ad sermonem suum ignis de caelo descenderit, quoniam sunt filii tonitrui.

dominus autem mire omnia. nec illum temere se offerentem recipit nec in hos indeuote dominum refutantes proprium conmouetur, ut ostenderet quia non habet ultionis studium perfecta uirtus nec ulla sit iracundia, ubi plenitudo est caritatis nec excludenda infirmitas, sed iuuanda. procul a religiosis indignatio, procul a magnanimis cupiditas ultionis, procul etiam a prudentibus inconsiderata coniunctio et incauta simplicitas. unde et isti dicitur: uulpes foueas habent nec obsequium eius admittitur cuius non probatur officium. circumspectum etenim fidei esse debet hospitium, ne dum infidelibus nostrae domus interna reseramus, in alienae perfidiae casses inprouida credulitate labamur.

Sed ne illud inprouide praetensse uidea.mur, cur hic eos qui possunt per manus inpositionem inmundis imperare spiritibus in nomine Iesu neget esse prohibendos, secundum Matthaeum autem dicat his: non noui uos. discedite a me omnes operaii iniquitatis, aduertere debemus non esse distantiam sensus sententiarumque discordiam, sed illud censeri eo quod non solum officia in clerico, sed etiam uirtutis opera requirantur tantumque esse Christi nomen, ut etiam parum sanctis opituletur ad praesidium, etsi non opituletur ad gratiam. unde nemo iactare se debet nec purgati hominis sibi gratiam uindicare, in quo aeterni nominis uirtus, non aliqua possibilitas humanae fragilitatis operata sit; non enim merito tuo diabolus, sed odio sui uincitur.

quod potest homo, sinceram exhibeat fidem et obseruantiam mandatorum religiosa mente custodiat, ne dicatur ei: uulpes foueas habent. fallax quippe animal et insidiis semper intentum rapinam fraudis exercet. nihil tutum, nihil otiosum, nihil patitur esse securum, quod inter ipsa hospitia hominum praedam requirat.

haereticis autem uulpes conparat. denique cum gentes uocet, haereticos excludit; uulpes enim plenum fraudis est animal foueam parans et in fouea semper latere desiderans. ita sunt haeretici, qui domum sibi parare non norunt, sed circumscriptionibus suis alios decipere conantur. Iacob domum habitat, haereticus in fouea est, ut fraudulenta uulpis gallinae illi euangelicae dolum semper intendens, de qua scriptum est: quotiens uolui congregare filios tuos sicut gallina pullos suos, et noluisti? ecce relinquetur domus uestra deserta. merito ergo foueas habent, quia domum quam habuerant perdiderunt. hoc animal neque mansuescit umquam, unde et apostolus ait: haereticum post unam correptionem deuita, neque ulli usui est aut cibo utile; non enim de hoc dicit Christus: meus cibus est. ut faciam uoluntatem patris mei, qui in caelo est. quin etiam has a fructibus suis relegat dicens:

capite nobis uulpes pusillas exterminantes uineas, hoc est quae minorem uineam, non maiorem exterminent. et ideo Samson ad caudas earum faces ligauit et dimisit in messes alienigenarum, eo quod haeretici fructus incendere conentur alienos latratibus magis sonori quam uocibus expoliti — qui enim uerbum negat nec uocem habet — ad praesens ore libero, sed in futurum fine iam uincto caudae facibus significantes sui finis incendium.

uolucres quoque caeli, quae frequenter ad nequitiae spiritalis similitudinem deriuantur, ueluti nidos quosdam struunt in pectoribus improborum, et ideo filius hominis, quia abundauit iniquitas, non habet ubi caput suum reclinet. etenim dominante uersutia cum simplicitati locus nullus sit, nulla potest in affectibus singulorum diuinitatis esse possessio. caput enim Christi deus est, . qui ubi mentem probarit innoxiam, supra ipsam quodammodo uim suae maiestatis reclinat, quod esse uidetur indicio quia profusior quaedam gratia bonorum pectoribus inseratur.

Itaque ut aduertas deum non cultus aspernaDtem esse, sed fraudis, qui repudiauerat fraudulentum eligit innocentem dicens: sequere me. sed hoc dicit ei cuius patrem iam sciebat mortuum, illum utique patrem, de quo dictum est illi: obliuiscere domum patris tui. uide igitur quia dominus quos miseratur etiam inprudentes aduocat et postulanti paternae ueniam sepulturae respondit:

sine mortui sepeliant mortuos suos. tu autem uade adnuntia regnum dei. itaque cum religiosum humandi acceperimus officium, quemadmodum hic paterni quoque funeris sepultura prohibetur nisi ut intellegas humana posthabenda diuinis? bonum studium. sed maius inpedimentum; nam qui partitur studium deriuat affectum, qui diuidit curam differt profectum. ergo prius obeunda quae maxima; nam et apostoli, ne occuparent studium disputandi,

ministros pauperibus ordinarunt et ipsis, cum a domino mitterentur, neminem in uia salutare praescriptum est, non quo beniuolentiae displiceret officium, sed quo persequendae deuotionis intentio plus placeret. quomodo autem mortui sepelire mortuos possunt nisi geminam hic intellegas mortem, unam naturae, alteram culpae? est etiam mors tertia, in qua peccato morimur, deo uiuimus sicut Christus. qui peccato mortuus est; quod enim mortuus est peccato mortuus est semel, quod autem uiuit uiuit deo.

Una est igitur mors, qua copula corporis et animae separatur, non formidabilis, non timenda, cum discessio quaedam nostri uideatur esse. non poena, non metuenda fortibus. desideranda sapientibus, miseris expetenda, de qua dictum est: quaerent homines mortem et non inuenient eam.

est et alia, quae saecularium adferat interitum uoluptatum, in qua non natura. sed delicta moriuntur. hanc mortem subimus consepulti in baptismo et mortui cum Christo ab elementis huius mundi, cum actus patimur prioris obliuia. hanc mortem

mori uoluit, cum prophetaret, Balaam, ut deo uiueret, et ideo dixit: moriatur anima mea in animis iustorum et fiat semen meum ut semen eorum.

est et tertia mors. quando Christus, qui est uita nostra, nescitur; scire autem Christum uita est sempiterna, quae nunc iustis praesto est in umbra, in futurum autem erit faciem ad faciem; spiritus enim ante faciem nostram Christus dominus, de quo dixit: in umbra eius uiuemus in gentibus. in umbra alarum eius sperauit Dauid, in umbra eius concupiuit et sedit ecclesia.

si tantum, domine Iesu, confert umbra tua, quantum utique ueritas adferet? quemadmodum uiuemus, quando iam non erimus in umbra, sed in ipsa uita? nunc enim uita nostra abscondita est cum Christo in deo; cum autem Christus apparuerit, uita nostra, tunc et nos inquit cum eo apparebimus in gloria. dulcis illa uita est, quae non habet mortem; haec enim uita corporis habet mortem sorte naturae, quae plerumque etiam desideratur. habet etiam ipsa anima plerumque mortem labe peccati — anima enim quae peccat ipsa morietur — cum autem firmitate beatitudinis roborata coeperit obnoxia non esse peccato, iam non erit mortalis, sed uitam carpet aeternam.

Ad hanc uitam, fratres, festinemus, maesti in saeculo, quia peregrinamur a domino; qui enim non peregrinatur a corpore peregrinatur a domino. multo autem melius dissolui a corpore et adhaerere deo, ut et nos unum simus aput omnipotentem deum et unigenitum dei filium uideamus per resurrectionis gloriam in naturae claritatem adsumti et inuiolabili concordia animorum foedere sempiterno unitatem diuturnae pacis imitati, ut conpleatur id quod de -nobis dei filius patri orando promisit. ut et ipsi unum sint, sicut et nos unum sumus.

non ergo patrii funeris sepultura prohibetur, sed necessitudini generis diuinae religionis pietas antefertur; illud consortibus relinquitur, hoc mandatur electis. aut quia sepulchrum patens guttur est inpiorum, memoria eorum abolenda praescribitur quorum simul cum corpore meritum occidit, nec reuocatur ab officio patris filius, sed fidelis a perfidi communione secernitur.

est enim propria quaedam sepultura iustorum, qualis illa de qua dictum est: haec enim mittens hoc unguentum in corpus meum ad sepeliendum me fecit, et ideo qui bona fide in se sepelit Christum. ut cum eo resurgat, diaboli perfidiam in se sepelire non debet.

est et illa prophetica, ut supra sepulchra maiorum quaedam ponamus, quae lector agnoscis, infidelis intellegere non debet, non quo cibus imperetur aut potus, sed sacrae oblationis ueneranda communio reueletur. non ergo interdictum est muneris, sed religionis mysterium conmunionem nobis cum gentilibus mortuis non futuram; nam cum sacramenta uiuorum sint, non uidentur mortui qui habent uitam.

ecce ego mitto uos sicut agnos inter lupos. ad LXX discipulos dicit hoc, quos designauit et misit binos ante faciem suam. qua ratione binos misit? quia bina missa. sunt animalia in arcam, hoc est cum mare femina, inmunda per numerum, sed mundata ecclesiae sacramento. quod conpletum est oraculo, quod Petrus sanctus accepit dicente sibi sancto spiritu: quod deus mundauit tu conmune ne dixeris. et aduertit dictum esse de gentibus, qui corporeae magis generationis successionem quam spiritalis gratiae sequebantur. hos mundauit dominus et passionis suae fecit heredes.

mittens ergo discipulos in messem suam, quae licet uerbo dei insita tamen culturae laborem et sollicitum munus operari requirebat, ne aues caeli sparsa semina dissiparent, ait: ecce ego mitto uos sicut agnos inter lupos.

contraria sunt ista sibi animalia, ut alia ab aliis deuorentur. sed bonus pastor lupos gregi suo timere non nouit, ideoque isti discipuli non in praedam, sed ad gratiam diriguntur; sollicitudo enim pastoris boni efficit, ut lupi in agnos audere nihil possint. mittit ergo agnos inter lupos, ut conpleretur illud: tunc lupi et agni simul pascentur.

Et quoniam proxime de uulpe nobis non ingratus tractatus euasit, si iudicium uestrum fidele in figura minusculi animantis expertus sum, praesumo quod profunda mysteria, quae luporum specie uelantur, studiorum uestrorum possim aperire suffragio. in specie uulpium haereticos significari supra expressimus, qui promittunt nomine quod Christum sequantur, sed studio fraudis abiurant. hos non suscipit dominus. sed a suo nido arcet et prohibet. lupi quid significare uideantur debemus aduertere.

bestiae nempe sunt quae insidiantur ouilibus, circa pastorales uersantur casas, habitacula domorum intrare non audent, somnum canum, absentiam aut desidiam pastoris explorant, ouium guttur inuadunt, ut cito strangulent. feri et rapaces idemque natura corporis rigidiores, ut se facile non possint inflectere, inpetu quodam suo feruntur et ideo saepe luduntur. tum praeterea si quem priores hominem uiderint, uocem eius quadam naturae ui feruntur eripere: si autem homo prius eos uiderit, exagitare memoratur. et ideo cauendum mihi est ne, si in hodierno tractatu spiritalium mysteriorum gratia non potuerit refulgere, lupi me prius uidisse credantur et sollemne uocis extorsisse suffragium.

nonne lupis istis haeretici conparandi sunt, qui insidiantur ouilibus Christi, fremunt circa caulas nocturno magis tempore quam diurno? semper enim perfidis nox est, qui lucem Christi scaeuae nebulis interpretationis obducere et quantum in ipsis est fuscare conantur. uersantur ergo circa caulas, stabula tamen Christi intrare non audent et ideo non sanantur, quia in stabulum suum non uult eos Christus inducere, in quo curatus est ille qui de Hierusalem descendens incidit in latrones. quem uulneribus adligatis, infuso oleo et uino inponens in iumentum suum Samar-

itanus ille duxit in stabulum et sanandum stabulario dereliquit. non accipiunt ergo medicinam qui medicum non requirunt; si enim requirerent, non derogarent.

explorant pastoris absentiam et ideo pastores ecclesiarum uel necare uel in exilium agere contendunt, quia praesentibus pastoribus oues Christi incursare non possunt. spoliare ergo gregem domini raptores conantur, qui corporea quadam mentis intentione duri ac rigidi nequaquam solent a suo errore deflectere. et ideo apostolus ait: haereticum hominem post unam correptionem deuita sciens quia subuersus est qui eiusmodi est. hos scripturae uerus interpres Christus inludit, ut inanes suos in uanum effundant inpetus et nocere non possint.

qui si quem uersuta disputationis suae circumscriptione praeuenerint, faciunt ommutescere; mutus est enim qui uerbum dei non eadem qua est gloria. confitetur. caue ergo ne tibi uocem tollat haereticus, si prior eum non ipse deprehenderis. serpit enim, dum latet eius perfidia; si autem conmenta inpietatis eius agnoueris, iacturam piae uocis timere non poteris. caue igitur uersutae disputationis uenena; animam petunt, guttur inuadunt, uitalibus \'}\' adfigunt. graues sunt morsus haereticorum, qui ipsis grauiores et rapaciores bestiis nullum auaritiae finem inpietatisque nouerunt.

Nec uos moueat quod formam praetendere uidentur humanam; etsi foris homo cernitur. intus bestia fremit. et ideo eos lupos esse non dubium est iuxta domini Iesu diuinam sententiam, qui ait: adtendite uobis a falsis prophetis, qui ueniunt ad uos in uestitu ouium, intus autem sunt lupi rapaces. ex fructibus eorum cognoscetis eos. si quis ergo specie mouetur, fructum interroget. audis aliquem sacerdotem dici, rapinas eius cognoscis: uestitum ouis habet, facta praedonis: tons ouis, intus lupus est qui modum non habet rapinarum, qui tamquam in nocte Scythico membra duratus gelu, cruentus ora circumuolat quaerens quem deuoret. nonne uobis uidetur lupus, qui humanae necis insaturabilis cruditate fidelium morte populorum rabiem suam desiderauit explere?

ululat iste, non tractat qui negat uocis auctorem et sacrilego sermone bestiale murmur interstrepit, qui non confitetur tetur dominum Iesum aeternae praesulem uitae. audiuimus eius ululatus, cum in orbem gladius mitteretur. dentes asperos, ora tumida praeferebat et putabat quod uocem omnibus abstulisset. quam solus amiserat. et ideo ut hos lupos effugere possimus, docet dominus quid sequamur dicens:

nolite portare sacculum neque peram neque calciamenta. quid sit sacculum non esse portandum alibi euidenter expressit; scripsit enim Matthaeus quoniam dixit ad discipulos dominus: nolite possidere aurum neque argentum. si prohibemur aurum possidere, quid eripere, quid auferre? si quod habeas donare praeciperis, quemadmodum congeris quod non habeas? qui, praedicas non furandum furaris? qui dicis non moechandum moecharis? qui exsecraris idola sacrilegium facis? qui

in legegloriarisper praeuaricationem legis deum inhonoras? nomen enim dei per uos blasphematur.

non sic apostolus Petrus, qui primus dominicae exsecutor sententiae, ut ostenderet non in uacuum domini effusa mandata, cum posceretur a paupere, ut ei aliquid pecuniae largiretur, ait: argentum atque aurum non habeo. ille gloriatur quod non habeat argentum atque aurum, uobis pudori est minus adhuc habere quam cupitis? est ergo et pauperies gloriosa, quia est et beata paupertas, sicut scriptum est: beati pauperes spiritu; tamen non tam hoc gloriatur Petrus quod argentum et aurum non habeat quam quod seruet domini mandatum, qui praecepit: nolite aurum possidere, hoc est dicere: uides me Christi esse discipulum et aurum a me requiris? aliud nobis multo pretiosius auro donauit, ut in nomine eius operemur. itaque non habeo quod non dedit. sed quod dedit habeo: in nomine domini Iesu surge et ambula.

sicut ergo qui horrea uult congerendis aedificare frumentis dominicae sententiae auctoritate reprehenditur, ita E qui sacculum uult auro parare condendo naeuum reprehensionis incurrit.

Non peram neque calciamenta. utrumque de corio mortui animantis confici solet; nihil autem in nobis dominus Iesus mortale uult esse. denique ad Moysen dicit: solue calciamentum pedum tuorum; locus enim in quo stas terra sancta. est. mortale igitur atque terrenum calciamentum iubetur soluere, cum mitteretur ad populum liberandum; huius enim minister muneris timere nihil debet nec a suscepto officio mortis periculo retardari. ipse etenim cum defensionem fratrum, hoc est Iudaeorum, uoluntarius recepisset, calumniae terrore reuocatus est ab incepto et fugit ex Aegypto. et ideo cum dominus adfectum eius probasset, condicionem autem uidisset infirmam, animi eius mentisque uestigium mortalibus uinculis censuit exuendum.

quod si quem mouet, qua ratione in Aegypto calciati iubentur edere agnum, apostoli autem sine calciamentis ad praedicandum euangelium diriguntur, is considerare debet, quia in Aegypto positus debet adhuc morsus cauere serpentis — multa enim uenena in Aegypto — et qui in typo pascha celebrat patere potest uulneri, qui autem minister est ueritatis hebetat uenena, non trepidat. denique momordit Paulum uipera in Melita insula. et uidentes pendentem de manu eius uiperam incolae loci illius putabant eum esse moriturum, sed ubi inoffensum stare uiderunt, deum esse dicebant, cui uenenum nocere non poterat. et ut scias hoc uerum esse, ipse dominus ait: ecce dedi uobis potestatem calcandi supra serpentes et scorpiones et supra omnem uirtutem inimici et nihil uobis nocebunt.

Non uirgas in manu iubentur tollere apostoli; sic enim Matthaeus scribendum putauit. quid est uirga nisi prae. ferendae potestatis insigne et ulciscendi instrumentum doloris? ergo humilis domini — in humilitate enim iudicium eius sublatum

est - humilis inquam domini praeceptum discipuli eius humilitatis officiis exsequuntur; eos enim misit ad seminandam fidem, qui non cogerent, sed docerent nec uim potestatis exsererent, sed doctrinam humilitatis adtollerent quo loco humilitati putauit etiam patientiam copulandam, quia ipse quoque iuxta testimonium Petri, cum malediceretur, non remaledixit, cum percuteretur, non repercussit. hoc est ergo dicere: imitatores mei estote, ultionis studia deponite, insolentias uerberantum non iniuriae relatione, sed magnanimitate patientiae uerberate. nemo ipse debet quod in alio reprehendit imitari; grauiora contumacibus mansuetudo uulnera. refert. hoc pugno repercussit dominus uerberantem dicendo: qui te percutit in maxilla, praebe ei et alteram. fit enim ut iudicio suo ipse se damnet et quodam stimulo sui conpungatur affectus qui relatam sibi sedulitatem pro iniuria quam fecit aduerterit.

habet tamen quos et cum uirga apostolos miserit, sicut Paulus testificatur dicens: quid uultis? in uirga ueniam ad uos an in caritate spirituque mansuetudinis? hanc uirgam etiam Timotheo dedit apostolus dicens: argue obsecra increpa. aut fortasse ante passionem domini, quae nutantium populorum corda firmauit necessaria sola fuerit mansuetudo, post passionem correptio. certe mulceat dominus, increpet Paulus; suadeat qui potest etiam pectora dura mollire, arguat qui non potest uniuersa suadere. uirgam igitur Paulus ex doctrina legis adsumserat. legerat enim: qui parcit baculo odit filium suum. legerat etiam quia agnum manducantes baculum in manibus habere praecepto prophetico iubebantur. et ideo dominus in ueteri testamento ait: uisitabo in uirga iniquitates eorum: in nouo autem se ipsum obtulit, ut ignosceret uniuersis dicens: si me quaeritis, sinite hos abire. et alibi habes quia cum apostoli ignem de caelo petere uellent, ut consumeret Samaritanos, qui Iesum dominum intra ciuitatem suam recipere noluerunt, conuersus increpauit illos et ait: nescitis cuius spiritus estis; filius enim hominis non uenit animas hominum perdere, sed saluas facere.

perfectiores ergo sine uirga diriguntur, infirmiores cum baculo manducant. sed et Paulus uirgam quidem minatur, sed in spiritu mansuetudinis uisitat delinquentes. denique ut scias mitem esse doctorem, eorum ipsorum quos arguit consulit uoluntatem. quid uultis? inquit in uirga ueniam ad uos an in caritate spirituque mansuetudinis? semel uirgam dixit, bis mitiora sub iecit adiciens mansuetudinem caritati. prius tamen minitatus est, sed exhibuit mansuetudinem; nam in secunda epistula ad eosdem Corinthios scribens ait: testem deum inuoco in animam meam, quod parcens uobis non ueni Corinthum. audi qua ratione putauerit esse parcendum: ne iterum inquit in tristitia uenirem ad uos. abiecit uirgam et adfectum caritatis adsumsit.

Et neminem salutaueritis in uia. fortasse quibusdam hoc durum et superbum nec mansueti et humilis domini praecepto conuenire uideatur, quod ille qui etiam accubitionis loco praecepit esse cedendum hoc loco mandet discipulis: neminem salu-

taueritis in uia, cum iste conmunis sit usus gratiae. sic inferiores superiorum sibi fauorem conciliare consuerunt, gentiles quoque cum Christianis habent huiusmodi officiorum conmercia. quomodo dominus hunc usum humanitatis auellit?

sed considera non hoc solum esse: neminem salutaueritis, sed non frustra additum in uia. denique et Helisaeus, cum mitteret seruum suum, ut baculum eius poneret supra corpus pueruli defuncti, mandauit ei, ne in uia aliquem salutaret; festinato enim iubebat eum contendere, ut celebrandae resur rectionis exsequeretur officium, ne confabulatione alicuius obuii mandato reflecteretur a munere. ergo et hic non salutationis sedulitas aufertur, sed obstaculum inpediendae deuotionis. aboletur, ut quando diuina mandantur, paulisper sequestrentur humana. pulchra est salutatio, sed pulchrior quo maturior exsecutio diuinorum, quae per moram saepe traxit offensam. ideo autem et honesta prohibentur, no sollemnis gratia obrepat et officii inpediat ministerium.

cuius mora culpa sit. iam illud uirtus alia, ne de domo ad domum quis uaga facilitate demigret, ut seruemus etiam hospitali in amore constantiam nec coalitam amicitiae necessitudinem facile resoluamus, pacis praeferamus nuntium, ut ipse primus ingressus pacis benedictione celebretur, cibo potuque oblato oportere nos esse contentos, uexilla fidei non premenda et regni caelestis euangelium praedicandum, excutiendum de pedibus puluerem, si quis recipiendos ciuitatis hospitio non putauerit.

Docet etiam grauiori poenM obnoxios fore qui euangelium non sequendum quam qui legem iudicauerint esse soluendam, eo quod Tyrus et Sidon, si tanta operationum caelestium uidissent miracula, non despexissent remedium paenitentiae. istam quoque uel afluentiam uel insolentiam saecularem neque caelesti muneri conparandam neque rursus sine remedio derelinqui, cum unicuique sit subsidium paenitendi. postremo aperit caeleste mysterium, quod placuerit deo ut paruulis magis quam prudentibus istius mundi suam gratiam reuelaret. quod apostolus Paulus stilo pleniore digessit dicens: nonne stultam fecit deus sapientiam huius mundi? nam quoniam in dei sapientia non cognouit hic mundus per sapien tiam deum, placuit deo per stultitiam prae- dicationis saluos facere credentes.

paruulum ergo acci- piamus, qui se exaltare non nouerit et faleratis sermonibus artem suae iactare prudentiae, quod philosophi plerique faciunt. paruulus erat qui dixit: domine, non exaltaui cor meum neque elati sunt oculi mei neque ingressus sum in magnis neque in mirabilibus super me. et ut scires paruulum hunc non aetate, non sensu fuisse, sed humilitate sui et quadam declinatione iactantiae, addidit: sed exaltaui animam meam. uides quam excelsus fuerit hic paruulus, quanto uirtutum sublimis uertice? tales nos paruulos uult esse apostolus, cum dicit: si quis uidetur sapiens esse inter uos in hoc saeculo, stultus fiat, ut sit sapiens; sapientia enim huius saeculi stultitia est aput deum.

Pulcherrimus conectitur de fide locus, quando omnia sibi tradita dicit a patre suo. cum omnia legis, omnipotentem agnoscis, non decolorem, non degenerem patris; cum tradita legis, filium confiteris, cui per naturam omnia unius substantiae iure sint propria, non dono conlata per gratiam. addidit: nemo M scit quis est filius nisi pater et quis est pater nisi filius et cui uoluerit filius reuelare.

quem locum in his quos de fide scripsi libellis memini non esse praeteritum. ut scias autem quia sicut filius patrem quibus uult reuelat etiam pater reuelat quibus uult filium, audi dicentem ipsum dominum Iesum, cum laudaret Petrum quod eum filium dei esse confessus sit: beatus es. Simon Bar Iona, quia non caro et sanguis reuelauit tibi, sed pater meus, qui in caelis est.

adhaeret his lectio, qua eiponuatnr hi qui sibi legis periti uidentur, qui uerba legis tenent, uim legis ignorant. et ex ipso primo legis capitulo docet esse legis ignaros probans quod in principio statim lex et patrem et filium praedicauerit, incarnationis quoque dominicae adnuntiauerit sacramentum dicens: diliges dominum deum tuum et: diliges proximum tuum sicut te ipsum.

unde dominus ait ad legis peritum: hoc fac et uiues. at ille qui nesciret proximum suum, quia non credebat in Christum, respondit: quis est meus proximus? itaque qui Christum nescit, nescit et legem. quomodo enim potest scire legem, cum ueritatem ignoret, cum lex adnuntiet ueritatem?

Homo quidam ex Hierusalem descendebat in Hiericho. ut eum locum qui propositus est nobis planius possimus absoluere, ueterem ciuitatis Hiericho repetamus historiam. meminimus itaque quod Hiericho, sicut legimus m libro qui inscribitur Iesu Naue, magna ciuitas fuerit muralibus saepta parietibus, quae non ferro peruia, non arieti possit esse penetrabilis; in ea Rahab habitasse meretricem, quae exploratores quos direxit Iesus hospitio recepit, consilio struxit, postulantibus ciuibus abisse respondit, abscondit in tecto et, ut se suosque urbis excidio posset eripere, coccum in fenestra ligauit; urbis autem ipsius inexpugnabiles muros septem tubarum sacerdotalium sono et populi iubilantis ululatu consono conruisse.

uidete quemadmodum unusquisque proprium seruet officium: explorator excubias, mysterium meretrix, fidem uictor, religionem sacerdos. hi periculum pro laude non metuunt, illa susceptos nec in periculis prodit, iste sollicitus fidem magis seruare quam uincere meretricis prius mandat salutem quam excidium ciuitatis; religionis autem insignia arma sunt sacerdotis. iam illud quis non plenum putet esse miraculi, quod ex tota urbe nemo seruatus est nisi quem meretrix liberauit:\’ haec simplicis historia ueritatis est.

quae si altius consideretur, admiranda signat mysteria. Hiericho enim figura istius mundi est, m quam de paradiso, hoc est de Hierusalem illa caelesti eiectus Adam praeuaricationis prolapsione descendit, hoc est de uitalibus ad inferna demigrans,

cui non loci, sed morum mutatio naturae suae fecit exilium. longe enim mutatus ab illo Adam, qui inoffensa beatitudine fruebatur, ubi in saecularia peccata deflexit, incidit in latrones, in quos non incidisset, nisi his mandati caelestis deuius se fecisset obnoxium. qui sunt isti latrones nisi angeli noctis atque tenebrarum, qui se nonnumquam transfigurant in angelos lucis, sed perseuerare non possunt? hi ante despoliant quae accepimus indumenta gratiae spiritalis et sic uulnera inferre consuerunt; nam si intemerata quae sumsimus indumenta seruemus, plagas latronum sentire non possumus. caue ergo ne ante nuderis, sicut Adam ante nudatus est mandati caelestis custodia destitutus et exutus fidei uestimento et sic letale uulnus accepit, in quo omne genus occidisset humanum, nisi Samaritanus ille descendens uulnera eius acerba curasset.

non mediocris iste Samaritanus, qui eum quem sacerdos, quem leuita despexerat, non etiam ipse de?pexit. nec uocabulo sectae despicias quem uerbi interpretatione mirabere; Samaritani etenim uocabulo custos sign!ficatur. hoc habet interpretatio. quis est custos nisi ille de quo dictum est: custodiens paruulos dominus? itaque sicut Iudaeus alius in littera, alius in spiritu, ita et Samaritanus alius foris, alius in occulto. hic ergo Samaritanus descendens — quis est, qui descendit e caelo, nisi qui ascendit in caelum, filius hominis qui est in caelo? — uidens semiuiuum, quem nemo potuerat ante curare, sicut illa quae fluxu sanguinis profluens in medicis erogauerat omne patrimonium suum, uenit secus eum, hoc est: factus conpassionis nostrae susceptione finitimus et misericordiae conlatione uicinus.

Et alligauit uulnera eius infundens oleum et uinum. multa medicamenta med]cus habet iste, quibus sanare consueuit. sermo eius medicamentum est. alius eius sermo constringit uulnera, alius oleo fouet, alius uinum infundit: constringit uulnera austeriore praecepto, fouet remissione peccati, sicut uino conpungit denuntiatione iudicii.

et inposuit inqmt in iumentum suum. audi quomodo te inponat. hic peccata nostra portat et pro nobis dolet. et pastor inposuit ouem lassam super umeros suos. homo enim iumenti similia factus est et ideo supra iumentum suum nos inposuit, ne nos essemus sicut equus et mulus, ut per nostri corporis adsumtionem infirmitates nostrae carnis aboleret. denique duxit nos in stabulum, qui eramus iumenta.

est autem stabulum, in quod fessi longo itinere succedere solent. duxit itaque in stabulum dominus, qui suscitat a terra inopem

et do stercore erigit pauperem, et curam egit, ne aeger ea quae acceperat nequaquam praecepta seruaret. sed non uacabat Samaritano huic diu in terris degere: redeundum erat eo, unde descenderat.

itaque altero die — quis est iste alter dies nisi forte ille dominicae resurrectionis, de quo dictum est: hic est dies, quem fecit dominus? — protulit duos denarios et dedit stabulario et ait: curam illius habe.

qui sunt isti duo denarii nisi forte duo testamenta, quae imaginem in se habent aeterni regis expressam, quorum pretio uulnera nostra curantur? redemti enim sumus pretio sanguinis, ut ultimae mortis ulcera uitaremus.

hos ergo duos denarios, licet horum quoque librorum quattuor formas non absurdum sit intellegere, accepit stabularius. qui? ille forsitan qui ait: et aestimo ut stercora, ut Christum lucri faciam, quo curam haberet hominis uulnerati. stabularius itaque ille est qui dixit: misit me Christus euangelizare. stabularii sunt illi quibus dicitur: ite in orbem uniuersum et praedicate euangelium uniuersae creaturae et qui crediderit et baptizatus fuerit, hic saluus erit, saluus utique a morte, saluus a uulnere quod infixum est a latronibus.

Beatus ille stabularius, qui alterius curare uulnera potest, beatus ille cui dicit Iesus: quodcumque supererogaueris reuertens reddam tibi. bonus dispensator, qui etiam supererogat. bonus dispensator Paulus, cuius sermones et epistulae ueluti ei ratione quam acceperat superfluunt. moderatum domini mandatum prope inmoderato labore mentis et corporis exsecutus, ut multos ab aegritudine graui spiritalis adloquii dispensatione releuaret. bonus ergo stabularius stabuli eius, in quo agnouit asina praesaepe domini sui et in quo greges clauduntur agnorum, ne frementibus ad caulas rapacibus lupis facilis in ouilia sit incursus.

spondet ergo mercedem se redditurum. quando reuerteris, domine, nisi iudicii die? nam licet ubique sis semper et stans in medio nostrum non cernaris a nobis, erit tamen tempus quo uniuersa caro te aspiciat reuertentem. reddes ergo quod debes. beati quibus est debitor deus! utinam nos simus idonei debitores. utinam quod accepimus possimus exsoluere nec nos aut sacerdotii aut ministerii munus extollat! quomodo reddes, domine Iesu? promisisti quidem in caelo bonis copiosam esse mercedem, reddes tamen et cum: dices: euge. bone sente, quoniam super pauca fidelis fuisti, super multa te constituam, intra in gaudium domini tui.

ergo quoniam nemo magia proximus quam qui uulnera nostra curauit, diligamus eum quasi dominum, diligamus et quasi proximum; nihil enim tam proximum quam caput membris. diligamus etiam eum qui imitator est Christi, diligamus eum qui inopiae alterius corporis unitate conpatitur. non enim cognatio facit proximum. sed misericordia, quia misericordia secundum naturam; nihil enim tam secundum naturam quam iuuare consortem naturae.

Dictum est igitur de misericordia, sed non una est forma uirtutis. subicitur Marthae exemplo et Mariae alterius operibus actuosa deuotio, alterius religiosa mentis intentio dei uerbo, quae si cum fide congruat, etiam ipsis operibus antefertur iuxta quod scriptum est: Maria optimam partem sibi elegit, quae non auferetur illi. studeamus igitur et nos habere quod nemo nobis possit auferre, non ut perfunctoria, sed diligens audientia deferatur; solent enim etiam ipsius semina uerbi caelestis aufen-i, si secus uiam sint seminata. agat te sicut Mariam

desiderium sapientiae; hoc enim maius, hoc perfectius opus nec ministerii cura cognitionem uerbi caelestis auertat nec arguas eos et otiosos iudices, quos uideas studere sapientiae; hanc enim sibi cohabitantem Salomon ille pacificus adsciuit.

nec Martha tamen in bono ministerio reprehenditur, sed Maria, quod meliorem partem sibi elegerit, antefertur; Iesus enim multis abundat et multa largitur. et ideo sapientior quod principale aduertit elegit. denique apostoli optimum non putarunt relinquere dei uerbum et ministrare mensis. sed utrumque munus sapientiae; nam et Stephanus plenus sapientiae minister electus. et ideo qui ministrat doctori deferat et ministrantem doctor inuitet et prouocet; unum enim corpus ecclesiae, etsi diuersa membra: alterum altero eget. non potest dicere oculus manui: operam tuam non desidero aut iterum caput pedibus et auricula senegare esse de corpore; nam etsi alia principalia, tamen alia necessaria. sapientia in capite, actus in manibus; oculi enim sapientis in capite eius, quia ille uere sapit cuius animus in Christo est et cuius interior oculus erigitur ad superna. et ideo sapientis oculi eius in capite ipsius, stulti autem in calcaneo.

Quis uestrum habena amicum et ibit ad illum media nocte et dicit illi: amice, commoda mihi tres panes. alius praecepti locus est, ut omnibus momentis non solum diebus, sed etiam noctibus oratio deferatur: uides enim quod iste qui media nocte perrexit tres panes ab amico suo postulans et in ipsa petendi intentione persistens non defrudetur oratis. qui sunt isti tres panes nisi mysterii caelestis alimentum? quod si diligas dominum deum tuum, non solum tibi, sed etiam aliis poteris emereri. quis autem amicior nobis quam qui pro nobis corpus suum tradidit? petiit ab hoc media nocte panes Dauid et accepit; petiit enim quando dicebat: media nocte surgebam ad confitendum tibi; ideo meruit hos panes quos adposuit nobis edendos. petiit cum dicit: lauabo per singulas noctes lectum meum; neque enim timuit ne excitaret dormientem quem scit semper uibrare uigilantem.

et ideo scriptorum memores noctibus ac diebus orationibus insistentes peccatis nostris ueniam postulemus. nam si ille tam sanctus et qui regni erat necessitatibus occupatus septies in die laudem domino dicebat matutinis et uespertinis sacrificiis semper intentus, quid nos facere oportet, qui eo amplius rogare debemus quo frequentius carnis ac mentis fragilitate delinquimus. ut de uia lassis et istius aeui cursu ac uitae huius anfractu grauiter fatigatis panis refectionis deesse non possit, qui hominis corda confirmet?

Nec solum media nocte dominus, sed omnibus prope docet uigilandum esse momentis; uenit enim et uespertina et secunda. et tertia uigilia et pulsare consueuit. beati itaque serui illi, quos cum uenerit dominus inueniet uigilantes. si ergo desideras ut uirtus dei praecingat se et ministret tibi, uigilandum est semper; multae enim insidiae sunt nobis et grauis corporis somnus, quem si dormire mens coeperit, uigorem suae uirtutis amittet. excita igitur somnum tuum, ut pulses ostium Christi, quod aperiri sibi etiam Paulus exposcit non solum suis, sed etiam populi orationibus

obsecrans se iuuari, ut aperiatur sibi ostium ad loquendum mysterium Christi. et fortasse illud est ostium, quod apertum uidit Iohannes; uidit enim et dixit: post haec uidi et ecce ostium apertum in caelo et uox prima, quam audiui tamquam tubam loquentem mecum et dicentem: ascende huc et ostendam tibi quae oportet fieri. apertum est igitur ostium Iohanni, apertum est ostium Paulo, ut nobis panes quos ederemus acciperet. perseuerauit enim ostium pulsans oportune, inportune, ut gentes mundani tramitis labore uexatos alimoniae caelestis ubertate recrearet.

ergo praeceptiuus locus frequenter orandi, spes inpetrandi, ratio persuadendi prius in praecepto, post in exemplo. qui enim promittit aliquid spem debet adferre promissi, ut monitis oboedientia deferatur, promissis fides, quae humanae contemplatione pietatis in maius aeternae spem pietatis adquirit, si tamen aequa poscantur, ne in peccatum uertatur oratio. nec erubuit aliquid saepius postulare, ne uel diffidere de domini misericordia uideretur uel adroganter dolere quod non prima prece aliquid inpetrauerit — propter hoc inquit ter dominum rogaui — et ostendit quod frequenter deus ideo non concedat oratus, quod inutilia iudicet quae nos profutura credamus.

Omne regnum in se ipsum diuisum desolabitur. causa dicti huius ea est, quod in Belzebub principe daemoniorum eicere daemonia dicebatur, ut ostenderet regnum suum indiuiduum esse atque perpetuum. meritoque etiam Pilato respondit: regnum meum non est de hoc mundo. et ideo qui non in Christo spem gerunt, sed in principe daemoniorum eici daemones opinantur, eos regni negat esse perpetui, quod spectat ad populum Iudaeorum, qui huiuscemodi passionibus ad daemonium eiciendum daemonii arcessat auxilium. nam quemadmodum potest, cum fides scindatur, et regnum manere diuisum? etenim cum m lege sit populus Iudaeorum, Christus quoque secundum carnem ex lege generatus sit, quomodo potest regnum Iudaeorum esse perpetuum, quod ex lege est, cum populus ipse diuidat legem, quando a legis populo Iesus negatur, qui ex lege debetur? ita ex parte se fides Iudaeicae plebis inpugnat et inpugnando diuiditur, diuidendo dissoluitur. et ideo regnum ecclesiae manebit aeternum. quia indiuidua fides, corpus est unum; unus enim dominus, una fides, unum baptisma, unus deus et pater omnium qui super omnes et per omnes et in omnibus.

quanta hic sacrilegi furoris amentia, ut cum dei filius ad inmundos spiritus conterendos et ad manubias mundani principis auferendas susceperit carnem et destruendae nequitiae spiritalis hominibus quoque dederit potestatem, diuidens spolia eius, quod insigne est triumphantis, aliqui sibi adiumentum et praesidia diabolicae potestatis adsciscant, cum in digito dei uel certe secundum Matthaeum in spiritu dei daemones excludantur! unde intellegitur indiuiduum quoddam uelut corpus esse diuinitatis regnum, cum Christus dei dextera sit, spiritus autem digiti speciem uelut unius secundum diuinitatem corporis seriem uideatur exprimere. nonne uidetur indiuiduum esse regnum, cum uelut corpus sit indiuisum? habitat

enim, ut legisti, corporaliter plenitudo diuinitatis in Christo. quod utique et de patre negare non poteris et de spiritu negare non debes. nec tibi membrorum conparatione nostrorum portio quaedam uideatur facienda uirtutis; indiuiduae enim rei non potest esse diuisio et ideo ad formam unitatis, non ad distinctionem potestatis referenda digiti nuncupatio est, cum dextera dei dicat: ego et pater unum sumus, sed licet indiuidua diuinitas, distincta persona est.

digitus tamen cum dicitur spiritus, operatoria uirtus significatur, quod diuinorum operum sicut pater et filius ita et spiritus sanctus operator sit. Dauid enim dicit: quoniam uidebo caelos opera digitorum tuorum et in XXXII psalmo: et spiritu oris eius omnis uirtus eorum. et Paulus ait: haec autem omnia operatur unus atque idem spiritus diuidens singulis prout uult. et id cum dicit:

quodsi in spiritu dei ego eicio daemonia, profecto praeuenit in uos regnum dei, simul ostendit imperialem quandam esse sancti spiritus potestatem, in quo regnum est dei, nos quoque, in quibus habitat spiritus, regalem domum. unde et in posterioribus dixit: regnum dei intra uos eat. et ideo diuinitatis et dominationis et imperatoriae maiestatis consortem debemus aestimare spiritum sanctum, quia dominus est spiritus, ubi autem spiritus domini ibi libertas..

Cum inmundus spiritus exierit de homine, ambulat per loca quae non habent aquam quaerens requiem et non inueniens. hoc de Iudaeorum plebe dictum ambigi non potest, quam dominus a regno suo in superioribus segregauit. unde omnes quoque haereticos et schismaticos a regno dei et ab ecclesia intellege separatos. et ideo non dei, sed inmundi spiritus omnis schismatum haereticorumque liquido claret esse conuentus. itaque in uno homine totius Iudaici populi conparatio est, a quo per legem spiritus inmundus exierat. sed quia in nationibus et gentibus per fidem Christi requiem repperire non potuit — inmundis enim spiritibus Christus incendium est, qui in pectoribus gentilium, quae ante arida erant, postea per baptismum rore spiritus umescebant, iacula aduei-sarii ignita restinxerat —, ideo regressus ad plebem est Iudaeorum, quae forensi et perfunctoria specie comta animo manet interiore pollutior. neque enim sacri fontis inriguo aut abluebat aut restinguebat ardorem, meritoque ad eam spiritus redibat inmundus adducens secum septem spiritus nequiores, quoniam in ebdomada legis et octauae mysterium sacrilega mente conmisit. itaque ut nobis multiplicatur septiformis spiritus gratia, ita illis inmundorum spirituum omnis cumulatur iniuria; uniuersitas enim hoc numero aliquotiens conprehenditur, propter quod septimo die conclusis mundi operibus requieuit deus. ideo et sterilis septem peperit et populosa in filiis infirmata est. denique ut scias synagogae populum deformari.

ubi ecclesiae beatitudo laudatur, subiecit: generatio haec generatio nequam est; signum quaerit et signum non dabitur ei nisi signum Ionae. nam sicut fuit lonas signum. Nineuitis, ita erit et filius hominis. in hoc quoque Iudaeorum plebe damnata ecclesiae mysterium euidenter exprimitur, quae in Nineuitis per

paenitentiam et in regina austri per studium percipiendae sapientiae de totius orbis finibus congregatur, ut pacifici Salomonis uerba cognoscat. regina plane, cuius regnum est indiuisum, de diuersis et distantibus populis in unum corpus adsurgens. itaque sacramentum illud magnum est de Christo et de ecclesia, sed tamen hoc maius est, quia illud in figura ante praecessit, nunc autem plenum in ueritate mysterium est; illic enim Salomonis typus, hic autem Christus in suo corpore est. ex duobus igitur constat ecclesia, ut aut peccare nescias aut peccare desistas; paenitentia enim delictum abolet, sapientia cauet. hoc in mysterio.

ceterum Ionae signum ut typus dominicae passionis ita etiam grauium, quae Iudaei conmiserint, testificatio peccatorum est. simul aduertere licet et maiestatis oraculum et pietatis indicium; namque Nineuitarum exemplo et denuntiatur suppliciu-
. cium et remedium demonstratur. unde etiam debent Iudaei non desperare indulgentiam, si uelint agere paenitentiam.

Nemo lucernam accendit et in abscondito ponit neque sub modio, sed supra candelabrum. ergo quia in superioribus ecclesiam synagogae praetulit, hortatur nos ut fidem potius nostram ad ecclesiam transferamus; lucerna enim fides est iuxta quod scriptum est: lucerna pedibus meis\'uerbum tuum. domine; uerbum enim dei fides nostra est. uerbum dei lux est, lucerna est fides. erat lux uera, quae inluminat omnem hominem uenientem in hunc mundum. lucerna autem lucere non potest nisi aliunde lumen acceperit. haec est lucerna quae accenditur, uirtus scilicet nostrae mentis et sensus, ut mna illa possit quae perierat repperiri. nemo ergo fidem sub lege constituat; lex enim intra mensuram est, ultra mensuram gratia: lex obumbrat, gratia clarificat. et ideo nemo fidem suam intra mensuram legis includat, sed ad ecclesiam conferat, in qua septiformis spiritus relucet gratia, quam princeps ille sacerdotum fulgore supernae diuinitatis inluminat, ne eam legis umbra restinguat.

denique lucerna illa, quam matutinis uespertinisque temporibus ritu uetere Iudaeorum princeps sacerdotum solebat accendere, uelut sub modio sita legis euanuit et ciuitas illa Hierusalem quae in terris est, quae occidit prophetas, quasi in conualle fletus posita delitiscit, illa autem Hierusalem quae in caelo est, in qua militat fides nostra, in illo altissimo omnium locata monte, hoc est in Christo, ecclesia non potest tenebris et ruinis mundi huius abscondi, sed fulgens candore solis aeterni luce nos gratiae spiritalis inluminat.

Nunc uoa, Pharisaei, prius quod deforis est calicis et catini mundatis. uides corpora nostra terrenorum et fragilium expressione signari, quae breui lapsu praecipitata frangantur. et facile ea quae mens uoluit interna per sensus et gesta corporis prodi sicut illa quae calix interius continet foris lucent. unde et in posterioribus non dubium est uocabulo calicis passionem corporis declarari, cum dicit dominus: calicem quem mihi pater dedit non uis ut bibam illum? bibit enim corpus suum qui corporalem fragilitatem spiritali absorbet adfectu et quasi in mentem animumque transfundit, ut interioribus exteriorum inbecillitas hauriatur. cernis igitur quod

nos non exteriora huius calicis aut catini, sed interiora contaminant. et ideo quasi bonus praeceptor docuit quemadmodum nostri mundare corporis contagium debeamus dicens: date elemosynam et ecce omnia munda sunt uobis.

uides quanta remedia? mundat nos misericordia, mundat nos dei sermo iuxta quod scriptum est: iam uos mundi estis propter sermonem meum, quem locutus sum uobis. nec hoc loco solum, sed etiam in allis quanta gratia sit expressum tenes: elemosyna enim a morte liberat et: conclude elemosynam in corde pauperis et haec pro te exorabit in die malo.

totus itaque pulcherrimus abhinc dirigitur locus, ut quoniam nos ad studium simplicitatis inuitat, superflua Iudaeorum et terrena condemnet, qui secundum corpus intellegendo quae legis sunt uitro et catino propter fragilitatem sui non inmerito conparantur et ea de quibus nobis nullus est usus obseruant, ea autem in quibus nostrae spei fructus est neclegunt et ideo peccatum grande conmittunt, dum meliora despiciunt, et tamen ipsi peccato abolitio promittitur, si misericordia consequatur.

Breuiter autem uitia eorum multa praestringit, qui uiliorum fructuum decimis conferendis omne studium intendant suum nec ullum futuri iudicii metum nec aliquam dei habeant caritatem, cum opera sine fide uana sint; praetereunt enim iudicium et caritatem dei, iudicium ideo, quia non omnia quae agunt in iudicium referunt, caritatem ideo, quia non ex adfectu deum diligunt.

sed ne rursus fidei nos studiosos faciat, operum . neclegentes, perfectionem fidelis uiri breui sermone concludit, ut et fide et operibus adprobetur, dicens: et haec oportuit facere et illa non omittere.

adrogantiam quoque iactantiamque redarguit Iudaeorum, dum primatus accubitionis in conuiuiis adpetunt. in ipsos quoque peritos legis damnationis sententia promulgatur, qui quasi sepulchra. quae non apparent specie fallunt usuque decipiunt, ut cum foris speciosa promittant, intus plena faetoris includant. quod faciunt plerique doctores, qui ab aliis exigunt quod ipsi non queant aemulari. et ideo ipsi monumenta sunt, sicut et alibi dictum est: sepulchrum patens est guttur eorum.

Bonus etiam locus aduersus superstitionem uanissnnam Iudaeorum, qui aedificando sepulchra prophetarum patrum suorum facta damnabant, aemulando autem paterna scelera in se ipsos sententiam retorquebant. etenim propheticorum aedificatione tumulorum sceleris eos qui occiderant arguebant et similium aemulatione factorum se quoque declarabant paternae iniquitatis heredes. non igitur aedificatio, sed aemulatio loco criminis aestimatur. neque enim possunt hereditariae iniquitatis absolui qui dei filium crucifigendo quod grauius est paternis cumulum sceleribus addiderunt. et ideo bene alibi addidit: inplete mensuram patrum uestrorum, quia nihil est ultra dei iniuriam grauius peccare quod possint.

propterea mittit ad illos sapientia apostolos et prophetas. quis est sapientia nisi Christus? denique in Matthaeo habes: ecce ego mitto ad uos prophetas et sapientes.

arguuntur adhuc sub nomine Iudaeorum et futuro supplicio statuuntur obnoxii, quia, cum doctrinam sibi diuinae cognitio))is usurpent, alios inpediant nec ipsi quod profitentur agnoscant.

Nonne quinque passeres ueniuntdepondio etunus ex illis non est in obliuione coram domino? sed et capilli capitis uestri omnes numerati sunt. nolite timere, multis passeribus plures estis. pulcherrimum locum tenendae simplicitatis et aemulandae fidei saluator intexuit, ne Iudaeicae more perfidiae alia premamus adfectu, alia uoce simulemus, cum ultimo tempore occulta cogitationum accusantium aut etiam defendentium secretum nostrae mentis aperitura uideantur. quae enim maior est simplicitatis inlecebra, quam ut unusquisque cognoscat latebram fraudis esse non posse?

sed quoniam gemina eat causa perae, quia aut ex inolita malitia aut ex accidenti metu nascitur, ne qui metu territus potestatis deum quem corde cognoscit negare cogatur, pulchre addidit animae tantum formidabile esse supplicium, poenam corporis non esse metuendam — mors enim naturae finis, non poena est — et ideo mortem supplicii corporalis esse defectum, poenam uero animae esse perpetuam deumque solum esse metuendum, cuius potestati non natura praescribat, sed eadem natura subiaceat, mortem uero non esse terribilem, quam locupletiore faenore sit inmortalitas redemtura.

inspirauera dominus simplicitatis adfectum, uirtutem mentis erexerat, fides sola nutabat; bene eam de uilioribus roborauit; nam si deus obliuionem passerum non habet, hominum habere qui potest? quod si tanta est dei et tam aeterna maiestas, ut unus ex passeribus aut nostrorum numerus capillorum praeter scientiam dei non sit, quam indignum est aestimare quod fidelium corda dominus aut ignoret aut spernat, qui uiliora cognoscat!

Fortasse dicat aliquis: quomodo apostolus dixit: numquid de bubus cura est deo, cum utique bos passere pretiosior sit? sed aliud est cura, aliud scientia. denique numerus capillorum non in actu conputationis, sed m facilitate cognitionis accipitur; non enim sollicitam deus curae numerantis intendit excubiam, sed cui cognita sunt omnia quasi numerata sunt omnia. bene tamen numerati dicuntur, quia illa quae uolumus seruare numeramus.

possumus tamen hic discutere aliquod intellegentiae spiritalis arcanum, praesertim cum hoc uideatur absurdum, ut homines <non)\’ potius hominibus quam passeribus conparentur. uidentur enim quinque isti passeres quinque esse corporis sensus, tactus odoratus gustus uisus auditus, qui modo passerum si terrenarum sordium rimentur inluuiem atque ex incultis locis ac faetidis cibum

quaerant, delictorum suorum laqueis occupati ad superiorum operum fructus, quibus epulantur animi, reuolare non possunt. est enim lenocinantis quidam laqueus uoluptatis, qui nostrorum uestigiis animorum quaedam uincla subnectat, ut si igneum uigorem puritatemque naturae terrenae materiae sensus hebetauerit, luxuriae pretio saecularis addictum sub quadam uitiorum auctione constituat.

sunt etiam quaedam nostrorum nundinae delictorum. itaque uariarum capti inlecebris uolup tatum aut uenundamur sub peccato aut redimimur a peccato. Christus nos redimit, aduersarius uendit; ille auctionatur ad mortem, hic redimit ad salutem. unde bene Matthaeus duos passeres posuit corpus animamque significans, quoniam caro quoque si consentiens legi dei et exuens se lege peccati in naturam animae sensum puritate transierit, alis ad caelum spiritalibus eleuatur. itaque docemur quia uolandi nobis gratiam natura dedit, uoluptas abstulit, quae malorum escis grauat animam atque in naturam corporeae molis inclinat.

meritoque posuit quia nemo illorum cadit sine uoluntate dei; quod enim cadit, uergit in terram et quod uolat fastigio inmortalitatis euehitur. ne cui autem dubium esset quod Matthaeus dixit, Lucas euidenter absoluit, quia uoluntas dei cognitio est; non enim quicumque uoluntate dei cadit, sed qui delictorum suorum mole ruerit deum latere non poterit; nam et lob ex uoluntate temtatur. dedit tibi aduersarium, sed proposuit praemium. nec excuses fragilitatem: quia habes imaginem, accepisti munitionem, unde et hoc proficit ad salutem, ut sine permissione dei diabolum nocere non posse cognoscas, ne potentiam diaboli magis timeas quam diuinitatis offensam.

lam illud non dubium est animae passerem conparari, cum legeris: anima nostra sicut passer erepta est de laqueo uenantium. et alibi: quomodo dicitis animae meae: transmigra in montes sicut passer? ipsum quoque hominem legimus passeri conparari, quia scriptum est: ego autem sicut passer singularis in aedificio, scilicet ex duobus passeribus in unum passerem, hoc est spiritalis substantiae subtilitatem concordantis utriusque alae conpage formatus. ergo passer bonus est, cui uolandi natura subpeditat. est etiam malus passer, qui uolandi usum terrenae uitio labis aboleuerit, quales sunt isti passeres, qui depondio ueniunt.

alibi asse ueniunt, alibi depondio. quanta uilitas delictorum! mors enim uilis, sed pretiosa uirtus. etenim aduersarius tamquam captiua mancipia uilioris pretio aestimationis addicit, at uero dominus tamquam speciosa seruitia, quae ad imaginem et similitudinem sui fecit, idoneus sui operis aestimator magno pretio nos redemit, sicut sanctus apostolus dixit: emti enim estis magno. et bene magno, quod non aestimatur aere, sed sanguine, quia pro nobis Christus est mortuus, qui pretioso nos sanguine liberauit, sicut etiam Petrus sanctus in epistula conmemorat sua scribens ad nos: quia non corruptibilibus argento uel auro inquit redemti estis de uana uestra conuersatione paternae traditionis, sed pretioso sanguine quasi agni incontaminati et inmaculati Christi Iesu. et bene pretioso, quia inmaculati corporis sanguis

est, quia sanguis est fili dei, qui non solum de maledicto legis, sed etiam de inpietatis morte perpetua nos redemit.

in summa igitur hic sensus est: si dominus uilibus auibus et infidelibus hominibus uel in oriundo sole uel in terrena. fecunditate prospexit, si misericordiae suae omnibus munus inpertit, haut esse dubitandum contemplationem aput illum fidelium ualituram esse meritorum. praeclare autem et fidem acuendo intexuit et fidei ipsi uirtutum fundamenta subiecit: nam ut fortitudinis incentiuum est fides ita fidei firmamentum est fortitudo.

Et omnis qui dicit uerbum in filium hominia remittetur illi spiritum autem sanctum qui dixerit non remittetur ei. utique filium hominis Christum intellegimus, qui de sancto spiritu generatus et uirgine est, quod parens eius in terris sola sit uirgo. numquid ergo maior sanctus spiritus Christo, ut in Christum peccantes ueniam consequantur, in sanctum spiritum delinquentes remissionem non mereantur adipisci? sed ubi unitas potestatis est, nulla conparationis est quaestio neque controuersia magnitudinis, cum magnus sit dominus et magnitudinis eius finis esse non possit. si igitur, quod credimus, unitas trinitatis est, indiscreta utique magnitudo, sicut indiscreta operatio, quod m sequentibus demonstratur; nam cum alibi dictum sit: pater uobis dat quod loquamini, hic subiecit:

spiritus enim sanctus docebit uos in ilia hora quae oportet dicere. ergo si operatio una est. una est et contumelia. sed ad proposita reuertamur. hic uidetur quibusdam ut eundem et filium hominis et spiritum sanctum Christum intellegamus salua distinctione personarum et unitate substantiae, quia unus et deus et homo Christus idem spiritus, sicut scriptum est: spiritus ante faciem nostram Christus dominus, idem sanctus, quia sicut deus pater et filius dominus et dominus pater et filius deus, ita etiam et pater sanctus et filius sanctus et spiritus sanctus. denique Cherubin et Serafin indefessis uocibus clamant: sanctus sanctus sanctus, ut trinitas repetita tertia appellatione signetur. si ergo utrumque Christus est, quae est diuersitas nisi ut sciamus quia diuinitatem Christi nobis negare non liceat? denique in persecutione quid quaeritur nisi ut deum Christum negemus? itaque quicumque non confitetur in Christo deum et ex deo atque in deo Christum ueniam non meretur. sed etiam quicumque spiritus non confitetur Christum in carne uenisse ex deo non est; qui enim hominem negauit deum negauit, quia deus in homine et homo in deo Christus.

plenquc tamen illud tenent, ut eam blasphemiam dicant non esse ueniabilem, si quis Christum dicat in Belzebub eicere daemonia., non potestate diuina.

Et ait quidam de turba: magister, dic fratri meo ut diuidat mecum hereditatem. at ille dixit ei: homo, quis me constit-uit iudicem aut diuisorem supra uos? totus hic locus ad subeundam pro confessione domini passionem aut contemtu mortis aut spe praemii aut mansuri denuntiatione supplicii, cui numquam uenia laxetur, instru-

itur. et quoniam auaritia plerumque solet temtare uirtutem, etiam huius abolendae rei praeceptum subicitur et exemplum dicente domino: quis me constituit iudicem aut diuisorem supra uos? bene terrena declinat qui propter diuina descenderat nec iudex esse dignatur litium et arbiter facultatum uiuorum habens mortuorumque iudicium arbitriumque meritorum. non ergo quid petas, sed a quo postules intuendum est, nec maioribus intento animo putes minoribus obstrependum. unde non inmerito refutatur hic frater, qui dispensatorem caelestium gestiebat corruptibilibus occupare, cum inter fratres patrimonium non iudex medius, sed pietas debeat sequestra diuidere, quamquam inmortalitatis patrimonium, non pecuniae sit hominibus expetendum; frustra enim congregat opes qui se his nescit usurum, sicut ille qui cum repleta horrea nouis messibus rumperentur, exuberantium sibi fructuum receptacula praeparabat, cui congregaret ignarus. remanent enim in saeculo cuncta quae saeculi sunt et praetereunt a nobis quaecumque congregantur heredibus; neque enim nostra sunt quae non possumus auferre nobiscum. sola uirtus comes est defunctorum, sola nos sequitur misericordia, quae caelestium dux et praeuia mansionum pecuniae uilis usura tabernacula defunctis adquirit aeterna, sicut domini praecepta testantur dicentis ad nos: facite uobis amicos de iniquo mamona, qui uos recipiant in aeterna tabernacula sua. bonum itaque ac salutare praeceptum et idoneum, quod uel auaros possit animare, quo studeant corruptibilia perennibus, terrena. mutare diuinis. sed quoniam plerumque deuotio fidei infirmitate reuocatur et ad conferendum patrimonium promti uictus sui consideratione retrahuntur, eo addidit dominus dicens:

nolite solliciti esse animae quid manducetis neque corpori quid uestiamini. anima plus est quam esca, et corpus quam uestimentum. nihil enim moralius ad faciendam fidem omnia credentibus a deo posse conferri quam quod aerius ille spiritus uitale collegium animae corporisque contubernio foederatum sine nostro labore perpetuat, nec salutaris deficit usus alimenti, nisi cum uenerit dies suprema moriendi. cum igitur anima indumento corporis uestiatur et uigore animae corpus animetur. absurdum est ut uictus nobis copiam defuturam putemus, qui uiuendi iugem substantiam consequamur.

Considerate inquit uolatilia caeli. magnum sane et aptum quod fide sequamur exemplum. nam si uolatilibus caeli. quibus nullum exercitium cultionis, nullus de messium fecunditate prouentus est, indeficientem tamen prouidentia diuina largitur alimoniam, uerum est causam inopiae nostrae auaritiam uideri. etenim illis idcirco inelaborati pabuli usus exuberat, quod fructus sibi conmunem ad escam datos speciali quodam nesciunt uindicare dominatu, nos conmunia amisimus, dum propria uindicamus; nam nec proprium quicquam est, ubi perpetuum nihil est, nec certa copia, ubi incertus euentus. cur enim diuitias tuas aestimes, cum tibi deus etiam uictum cum ceteris animantibus uoluerit esse conmunem ? aues caeli speciale sibi nihil uindicant et ideo pabulis indigere nesciunt. quia non norunt aliis inuidere.

cocsiderate lilia quomodo crescunt; et intra: si autem faenum, quod hodie est et cras in clibanum mittitur, deus sic uestit. bonus quidem sermo atque moralis, quod ad fidem nos diuinae misericordiae conferendae uel iuxta litteram, quia ad staturam corporis nostri, uel spiritaliter, quia supra mensuram staturae nostrae sine dei fauore nihil ualemus adiungere, conparatione floris et faeni sermo dominicus prouocauit. quid enim tam. morale ad persuasionem, quam cum uideas quod etiam quae sunt inrationabilia sic dei prospicientia uestiuntur, ut nullo usu uel ad gratiam egeant uel ornatum, multo magis credas rationabilem hominem, si omnem sui usum in deo conlocet nec studio nutandi uiolet fidem, numquam egere posse, eo quod iure praesumserit de fauore diuino?

sed tamen ut etiam altius ista pendamus, quia non otiosum uidetur quod flos uel homini confertur uel certe plus paene quam hominibus in Salomone praefertur, qui tantum meruit ut uel in specie templum deo conderet uel in mysterio Christi ecclesiam figuraret, non alienum uidetur ut per claritatem coloris angelorum caelestium gloriam putemus expressam, qui uere mundi istius flores sunt, quod eorum claritatibus mundus ornatur, et bonum odorem sanctificationis adspirant. quorum praesidio fulti possumus dicere: bonus odor Christi sumus deo in his qui salui fiunt, qui nulla sollicitudine praepediti, nullo usu laboris exerciti diuinae in se liberalitatis gratiam et caelestis seruant dona naturae. unde bene et hic uestitus gloria sua Salomon et alibi coopertus ostenditur, quod infirmitatem corporeae naturae ueluti uirtute quadam mentis adopertam operum gloria uestiebat. angeli uero, quorum natura diuinior expers manet iniuriae corporalis, recte licet maximo uiro consideratione tamen nostrae iniuriae praeferuntur. ergo quoniam per resurrectionem erunt homines sicut angeli in caelis, nos quoque exemplo angelorum gloriae caelestis augmentum dominus, qui et illis eam tribuit, sperare praecepit, quoad absorbeatur hoc mortale a uita; oportet enim con corruptibile hoc induere incorruptelam et mortale hoc induere inmortalitatem.

Plerique etiam conparationem hanc secundum naturam Soris et usum putant propositi germinis aptiorem, eo quod lilia nullius annui usus cultum requirant nec sicut erga prouentum fructuum ceterorum ita etiam erga generationem istius floris sollicitis in orbem redeat labor actus agricolis. quibuslibet enim siccitatibus agri omne illud quod alitur in florem quadam uirtute genitali ex sese atque in se suci semper manentis animatur. ita cum foliorum puberum caulem uideas aruisse. floris tamen natura uiuescit; absconditur enim uiriditas, non amittitur\'. at ubi uernis fuerit prouocata blanditiis. indumentum germinis comam floris liliiue resumit ornatus. quem locum nunc, quoniam alibi uberius tractatum esse reminiscimur, praestrinxisse satis est, ne in eadem sit recursus;

illud delectat aduertere quia non in asperitatibus montium incultisque siluarum lilia, sed in hortorum amoenitate generantur. sunt enim horti quidam diuersarum pomiferi uirtutum iuxta quod scriptum est: hortus clausus soror mea sponsa, hor-

tus clausus, fons signatus, eo quod ubi integritas. ubi castitas, ubi religio, ubi fida silentia secretorum, ubi claritas angelorum est, illic confessorum uiolae, lilia uirginum, rosae martyrum sunt. nec incongruum quisquam putet quod angelis lilia conparentur, cum lilium se Christus ipse memorauerit dicens: ego flos campi et lilium conuallium. et bene lilium Christus, quia ubi martyrum sanguis ibi Christus, qui est flos sublimis inmaculatus innoxius, in quo non spinarum offendat asperitas, sed gratia circumfusa clarescat; sunt enim spinae rosarum, quia tormenta sunt martyrum. non habet spinas inoffensa diuinitas, quae tormenta non sensit.

ergo lilia. uel angeli supra hominum gloriam uestiuntur: nec in nobis misericordiam dei desperare debemus, quibus per resurrectionis gratiam dominus similem angelorum speciem pollicetur. quo loco etiam illam uidetur praestringere quaestionem, quam etiam apostolus non omisit, quia. gentes huius mundi quaerunt, quomodo resurgant mortui et quali corpore ueniant.

nam cum dicat: quaerite regnum dei et haec omnia adicientur uobis, nec ad praesens nec in reliquum fidelibus ostendit gratiam defuturam, si modo qui diuina desiderant terrena non quaerant. indecorum quippe est homines curare de cibo, qui militant regno. nouit rex quemadmodum familiam suam pascat alat uestiat, et ideo dixit: iacta in deum cogitatum tuum et ipse te enutriet.

Ignem ueni mittere in terram et quid uolo nisi iam accendatur? baptisma habeo baptizari et quo- modo angor, usquedum perficiatur?

in superioribus uigilare nos uoluit per omnia exspectantes momenta domini salutaria aduentum, ne dum aliquis remittit et neglegit de die in diem opera sua differens, iudicii futuri die uel propria morte praeuentus meritum suae conmendationis amittat. et illa quidem in omnes praecepti forma generalis, uerum series sequentis exempli dispensatoribus, hoc est sacerdotibus uidetur esse proposita, quo sciant sibi grauem in futurum poenam esse subeundam, si saecularibus intenti deliciis familiam domini plebemque conmissam sibi gubernare neglexerint.

sed quia exiguus est profectus et parua meritorum gratia supplicii metu ab errore reuocari maiorque praerogatiua caritatis et amoris, eo dominus ad promerendam sui gratiam studia nostra acuit et adquirendae cupiditate diuinitatis inflammat dicens: ignem ueni mittere in terram, non utique illum ignem consumtorem bonorum, sed bonae uoluntatis auctorem, qui aurea dominicae domus uasa meliorat, faenum uero consumit et stipulam. ac saecularia omnia mundi uoluptate concreta perituraeque opus carnis exurit ignis ille diuinus, qui flammigerabat in ossibus prophetarum, sicut sanctus Hieremias dicit: quia factum est sicut ignis ardens flammigerans in ossibus meis. est enim ignis domini, de quo dictum est: ignis ante eum ardebit. est et idem dominus ignis, sicut ipse digit: ego sum ignis ardens et non consu- . mens; ignis enim domini lumen aeternum est. quo igni illae accenduntur lucernae, de quibus supra dixit: sint autem lumbi uestri praecincti et lucernae

ardentes. et ideo quia nox est huius dies uitae, lucerna est necessaria hunc ignem in se etiam Ammaus et Cleopas a domino missum esse testantur dicentes: nonne cor nostrum ardens erat in uia, eum aperiret nobis scripturas? euidenter itaque docuerunt qualis istius sit ignis operatio, qui secreta cordis inluminat. ideo fortasse dominus in igne uenturus est, ut resurrectionis tempore uitia uniuersa consumat suique conspectu desideria conpleat singulorum meritorumque et mysteriorum lumen accendat.

Tanta itaque domini dignatio est, ut infundendae nobis deuouonis et consummandae perfectionis in nobis et maturandae pro nobis studium passionis sibi inesse testetur. qui cum in se nihil habuerit quod doleret, nostris tamen angebatur aerumnis et sub tempore mortis maestitiam praetendebat, quam non ex metu mortis suae, sed ex mora nostrae redemtionis adsumserat iuxta quod scriptum est: et quomodo angor, usquedum perficiatur? utique qui usque ad perfectionem angitur de perfectione securus est. sed etiam alibi: tristis inquit est anima mea usque ad mortem. non propter mortem, sed usque ad mortem tristis est dominus, quia eum condicio corporalis adfectus, non formido mortis offendit. nam qui corpus suscepit omnia debuit subire quae corporis sunt, ut esuriret sitiret angeretur contristaretur, diuinitas autem conmutari per hos nescit adfectus. simul ostendit quod in certamine passionis mors corporis absolutio anxietudinis, non coaceruatio sit doloris.

Putatis quod pacem ueni dare in terram? non dico uobis, sed separationem. erunt enim ex hoc quinque in domo una diuisi, tres in duo et duo in tres diuidentur. pater in filium et filius in patrem diuidentur, mater in filiam et filia in matrem, socrus in nurum suam et nurus in socrum suam.

cum in omnibus fere euangelicis locis spiritalis intellectus operetur, tamen in praesenti maxime ne quem duritia nudae expositionis offendat, spiritali altitudine sensus series temperanda est, praesertim cum sacrosancta religio moralibus disciplinis et mitibus pietatis exemplis etiam fidei exules ad reuerentiam tamen sui clementer inuitet, ut praeuia fidei disciplina mansuetudine sui superstitionum dura dissoluat et obnoxias erroribus mentes cogat etiam fide credere, quas potuit pietate mulcere. etenim cum fidei alta pectoribus non capiuntur infirmis. per ea quae praecepta sunt ea quae ueneranda sunt aestimantur. ut iusta de iusto, sancta de sancto bonorum suorum bonum testentur auctorem.

ergo dominum illum, qui simul diuinitatis reuerentiam et pietatis gratiam suadere conplexus est dicens: diliges dominum deum tuum et diliges proximum tuum, ita nunc mutatum esse opinabimur, ut aboleret necessitudinum nomina, conlideret pietatis affectus? carissimorum pignorum discidia mandasse credamus? et quomodo ipse est pax nostra, qui fecit utraque unum? quomodo ipse dicit: pacem meam do uobis. pacem meam relinquo uobis, si parentes a filiis, filios a parentibus discidio necessitudinis separatm-us aduenit? quomodo maledictus qui non honorat patrem, religiosus qui deserit?

sed si aduertamus quia prima causa religionis, secunda pietatis est, enodem etiam hanc aestimabimus quaestionem; oportet enim ut diuinis humana posthabeas. nam si officium parentibus exhibendum est, quanto magis auctori parentum, cui gratiam etiam pro parentibus tuis debes! aut si illi omnino non recognoscunt parentem, quemadmodum tu recognoscas? non igitur dicit renuntiandum esse pignoribus, sed deum omnibus praeferendum. denique habes in alio libro: qui diligit patrem aut matrem plus quam me non est me dignus. non diligere parentes, sed deo praeferre prohiberis; etenim naturae pignora domini beneficia sunt nec quisquam debet plus amare beneficium quod accepit quam deum a quo beneficium seruatur acceptum. ergo etiam secundum litteram pie intellegentibus expositio religiosa non deest, subest tamen quo altius referendum putemus hunc sensum, quia addidit: erunt ex hoc quinque in domo una diuisi.

tres in duo et duo in tres diuidentur. qui sunt enim quinque, cum sex personarum uideatur facta subiectio), patris et filii, matris et filiae, socrus et nurus? quamquam eadem mater quae socrus accipi possit; quae enim mater est filii socrus eius uxoris est, ut iuxta litteram quoque numeri non absurda sit ratio liquidoque clareat fidem uinculis nexam non esse naturae, quia licet officio pietatis obnoxii fide tamen liberi sunt.

Non incongruum quoque uidetur, si mystica interpretatione enodemus hunc sensum. domus una homo unus est; unusquisque enim domus aut dei est aut diaboli. itaque domus spiritalis homo est spiritalis, sicut habemus in epistula Petri: et uos tamquam lapides uiui aedificamini domus spiritalis in sacerdotium sanctum. in hac ergo domo duo in tres, tres in duo diuiduntur. duo legimus frequenter animam et corpus. quodsi duobus in terra conuenerit, effecit utraque unum. et alibi: castigo corpus meum et seruituti redigo.

aliud est quod seruit, aliud cui subicitur. si duos agnouimus, etiam tres agnoscamus, quod procliue ex illis duobus est intellegere. tres enim animae in corpore adfectiones sunt. una rationabilis, alia concupiscibilia, tertia inpetibilis, hoc est λογιστικόν, ἐπιθυμητικόν, θυμικόν. non ergo duo in duo. sed duo in tres et tres in duo diuidentur; etenim per aduentum Christi homo qui erat inrationabilis rationabilis factus est. ante eramus similes bestiarum, quae rationem nesciunt, eramus carnales, eramus terreni iuxta sententiam: terra es et in terram ibis. uenit dei filius, misit spiritum suum in corda nostra, facti sumus filii spiritales.

Possumus dicere quia in hac domo sunt alii quinque, id est odor tactus gustus uisus auditus. ergo si secundum ea quae audimus aut legimus separato sensu uisus atque auditus excludamus superfluas corporis uoluptates, quae gustu tactuque et odore pariuntur, duos in tres diuidimus, eo quod mentis habitus uitiorum non capiatur inlecebris, sed aemulatione uirtutis a lenociniis se uoluptatis abducat nec fiat omnium una consensio, quae praecipitet in errorem, sed diuidendo se separent desideria cordis et officia uirtutis. aut si quinque sensus accipimus corporales, uitia iam

corporis. et peccata se separant. et fortasse quinque sunt quos fratres suos ille in euangelio diues luxuriosus adpellat qui cruciari describitur aput inferos, quibus mandari rogat ut nouerint in hoc saeculo delicias abdicandas, ut possint requiem habere post saeculum studia uirtutis.

possunt etiam uideri caro atque anima ab odore tactu gustuque luxuriae separatae in una domo se aduersus incursantia uitia diuidentes, caro et anima subicientes se dei legi, remouentes a lege peccati. quorum licet dissensio per praeuaricationem primi hominis in naturam uei\'terit, ut nequaquam sibi paribus ad uirtutem studiis conuenirent, tamen per crucem domini salutaris tam inimicitiis quam etiam mandatorum lege uacuatis in societatis concordiam congi-uerunt, posteaquam Christus e caelo pax nostra descendens fecit utraque unum et medium parietem maceriae soluit inimicitias in carne sua lege mandatorum in decretis euacuans, ut duos conderet in uno nouo homine faciens pacem et reconciliaret utrosque in uno corpore deo. quis est uterque nisi unus interior, alter exterior? alterum animae spectat uigorem, alterum refert ad corporis sensum, quamquam inseparabilis adfectus conspiratione concordent, cum caro subiecta meliori salutaribus oboedit inperiis, non quo ia naturam animae subtilitate materiae transfusa demigret. sed quia deliciis abdicatis ab omni defaecata labe uitiorum caelestis conuersationis tramitem oboedientiae adfectione gradiatur iam non ut antea legi mentis repugnans, sed per legem mentis et spiritum uitae liberata a lege peccati, ut animae caro fiat adpendix, non iam lena uitiorum, sed

aemula quaedam et quasi pedissequa uirtutis, et rursus quando anima corporis non coniuet inlecebris nec carnalium uoluptatum delectatione uincitur, sed mens pura mundique huius exuta famulatu sensus corporis in suas inlicit et adtrahit uoluptates, ut audiendi legendique usu incrementa uirtutis epuletur atque interioris suci spiritalibus nescitura famem satietur alimentis; etenim ratio cibus mentis est praeclaraque alimonia suauitatis. quae membra non oneret neque in naturae pudenda, sed ornamenta conuertat, cum libidinum uolutabrum conmutatur in dei templum deuersoriumque uitiorum sacrarium incipit esse uirtutum. quod utique tunc fit, cum caro in naturam regressa uigoris sui agnoscit altricem atque ausu deposito contumaciae moderantis animae coniugatur arbitrio, qualis fuit, cum inhabitanda paradisi secreta suscepit, antequam ueneno pestiferi serpentis infecta sacrilegam famem sciret diuinorumque memoliam praeceptorum animae sensibus inhaerentem edacitatis studio praeteriret.

Hinc peccatum manasse proditur tamquam corpore animaque genitoribus. dum corporis natura temtatur, anima male sana conpatitur. quae si adpetentiam corporis refrenasset, in ipso ortu esset exstincta origo peccati, quam uelut uirili infusam corporis motu madefacta anima etiam sui uigore corrupto alienis grauis oneribus parturiuit. etenim ille uiolentior et fortior sexus quodam ualido inpetu

uelut uirilis fertur adfectus, haec molliorem quam uehementiorem studet tenere rationem.

ex his itaque diuersarum cupiditatum motus adoleuit. sed ubi in se anima redit, deformis partus pudore conuenta degeneres abiurat heredes abdicans motus, exosa peccatum. caro quoque grauium laborum defaenerata sorte et usura iniuriae miserabilis fatigata ubi se cupiditatibus suis, quas sibi ipsa generauit, tamquam sentibus mundi doluit esse confixam, ueterem hominem festinat exuere, ut se sibi auferat, ne inprouidam parentem successio peritura destituat. rursus cupiditatum inrationabilis motus quasi cuiusdam formae decore fucato lenociniis uoluptatis inlectans eam sibi tamquam in usum societatis adsciuit. ita uelut quaedam corporis atque animae nurus uolup\' tas motui prauae cupiditatis innubit.

Ergo quamdiu mansit m una domo conspirantibus uitiis indiuidua inseparabilisque consensio, nulla uidebatur esse diuisio. ubi uero Christus ignem quo delicta carnis exureret uel gladium qui significat exsertae aciem potestatis, quo spiritus medullarumque secreta penetrantur, misit in terras, tunc caro atque anima regenerationis innouata mysteriis oblita quod erat incipit esse quod non erat ac se ueteris uitii quamuis sibi ante dilecti societate secernit et quasi prodigae copulam posteritatis eliminat. ut diuidantur parentes m filios, dum intemperans motus temperantia corporis abdicatur et anima declinat consortium culpae nec extrariae illi et foris sumtae locus remanet uoluptati.

filii quoque m parentes diuiduntur, dum renouati hominis censuram senilem uitia uetusta declinant pietatisque normam uoluptas adulescentior tamquam seriae domus refugit disciplinam. non incongruum quoque est, si putemus quod et isti ideo se diuidant, ut meliores fiant parentibus maxime cum m posterioribus dixerit: si quis uenit ad me et non odit patrem aut matrem et filios et fratres et sorores, etiam animam suam, non potest meus discipulus esse. et ideo secundum simplicem intellegendi formam gentilibus parentibus qui Christum sequitur filius antefertur; religio enim praestat pietatis officiis.

Illud quoque secnndum altiorem interpretationem, quia de carne peccatum nascitur et uelut in utero carnis operatur, de quo ait apostolus: si autem quod nolo hoc ago, iam non ego illud operor, sed quod habitat in me peccatum. cum pro uita mundi huius effusus domini sanguis aboleuerit uitia, in gratiam ex offensione conuertitur — superabundauit enim peccatum, ut superabundaret gratia — fitque ut ex peccato orta paenitentia ad conuersionem propositi et ad cupiditatem gratiae spiritalis inpellat. itaque quod erat mihi ad mortem hoc erit in salutem. ergo peccatum inriguo fontis ablutum ab ea unde generatum est carne secernitur et, dum unusquisque cupit redimere delictum, ut ex serie culpae studium disciplinae.

concupiscentia quoque rerum malarum et quidam motus feruidior cupiditatis dei uerbo in adpetitum transfunditur diuinae caritatis et amoris atque in eadem natura

fit uaria disciplina multoque meliorem quam antea uoluptatem sibi mysteriorum caelestium ille corporis atque animae adpetitus adquirit. alitur enim animus cognitione rerum et conperta futurorum repromissione sublimior animae opera uetusta fastidit; animalis enim non percipit quae sunt spiritus dei, stultitia enim illi est; spiritalis autem diiudicat omnia, ipse autem a nemine diiudicatur.

Dum uadis cum adueraario tuo ad magistratum, in uiada operam liberari ab illo, ne forte condemnet te aput iudicem et iudex tradat te exactori et exactor mittat te in carcerem. dico tibi, non exies inde, donec etiam nouissimum quadrantem reddas. hoc etiam Matthaeus posuit, sed ille specialiter, iste generaliter; ille enim de reconcilianda pace dissidentium fratrum dictum putauit, hic de paenitentia et omnis emendatione delicti. discutiamus igitur qui sit aduersarius, qui magistratus, qui iudex, quiue exactor, quidue putemus esse quadrantem, quem nisi quis exsoluerit mittatur in carcerem.

et iuxta Matthaeum quidem aduersarius est, cum quo minime tibi in hac uita conuenisse uideatur, qui aput iudicem futurum mortuorum atque uiuorum manentis simultatis te crimine persequatur, iuxta Lucan autem est aduersarius noster ille praecipue, qui serit inlecebras delictorum, ut habeat in supplicio participes. quos habuit in errore consortes, atque ideo socios quaerit ad culpam, ut obnoxios prodat ad poenam. quem nobis cauendum Petrus apostolus monet dicens: aduersarius uester diabolus tamquam leo rapiens et rugiens quaerit quem deuoret.

Est aduersarius noster iuxta Matthaeum omnis uirtutis usus et apostolicus et propheticus sermo, qui nos ad asperiora praecepta et durioris uitae documenta constringit, cui consentire nos conuenit, ut eum operibus aemulemur, ne aliqua nostri contumacia ab eo desciuisse prodatur. iuxta Lucan autem nemo nobis magis aduersarius quam noster est lapsus, qui nos uitae nostrae accusat indiciis, non quod accusationis ullius iudex futurus quaerat officium, sed quod aput omnium cognitorem noster nos actus accusat, dum ab usu uirtutis apostolicisque praeceptis inuenitur alienus.

itaque aduersarius nobis omnis uitiorum usus, aduersaria nobis libido, aduersaria auaritia, aduersaria omnis inprobitas, aduersaria omnis iniqua cogitatio, omnis denique mala est conscientia, quae nos et hic adficit et in futurum accusabit et prodet, sicut testatur apostolus dicens: testimonium reddente illis conscientia illorum et inuicem cogitationibus accusantibus aut etiam defendentibus. quodsi conscientia unumquemque prodit, quanto magis gestorum nostrorum opus ante deum praesto est, quod expressum in nostro corpore ultimo tempore recensebitur et secretum cogitationis scriptum in cordibus nostris legetur! demus igitur operam, ut dum in hoc sumus uitae curriculo constituti, tamquam a malo aduersario ita ab inprobo liberemur actu, ne, dum imus cum aduersario ad magistratum, in uia nostrum condemnet errorem.

ideo et secundum Matthaeum ait: esto consentiens aduersario tuo, cum es cum illo in uia; εὐνοῶν autem Graecus dixit, hoc est beniuolens. si enim, dum sumus in hac uita, exsoluamus nos a uinculis diaboli, nec ille propter nos damnabitur et nos a uinculis eius erimus alieni. unde et pro Assyrio psalmus scribitur LXX VIIIII,. bene enim consulis aduersario et pro illo Assyrio, hoc est uano, facis, si eius laqueis exutus praestes hanc beniuolentiam, ut poenam tui lapsus et mortis euadat. quodsi uinculis eius haereas, tradet te tamquam reum magistratui, idem accusator et proditor.

quis est magistratus nisi penes quem omnia potestas est et qui pleni et perfecti temporis sublimem sibi uindicat dignitatem, ad quem bonorum operum fretus conscientia non timens aduersarium sanctus propheta festinat dicens: sitiuit anima mea ad deum uiuum, quando ueniam, et parebo ante faciem dei? hic enim magistratus tradet reum iudici, ei scilicet, cui uiuorum et mortuorum tribuit potestatem et tribuit per natu- naturam, non per grai; non enim quam non habebat accepit, sed quam ex substantia patris, cum generaretur, adsumsit. hunc magistratum tibi et iudicem monstrat, qui monstrauit accusatorem, et ostendit quando sit reuelandus. in die, inquit, qua indicabit deus occulta hominum secundum euangelium meum per Iesum Christum dominum nostrum. hic igitur est iudex Iesus Christus, per quem occulta redarguuntur et inprobi operis poena mandatur.

uis scire Chhstum esse iudicem, qui exactori tradit et in carcerem mittit? ipsum interroga, immo ipsum lege m euangelio dicentem: tollite et mittite illum in tenebras exteriores. exactores quoque suos ipse monstrauit alio loco ubi dicit: sic erit in consummatione saeculi; exibunt angeli et separabunt malos de medio iustorum et mittent eos in caminum ignis: ibi erit fletus et stridor dentium.

Superest nunc ut intellegamus quid sibi uelit figura quadrantts. et uidetur usualis rei expressum nomine intellectus spiritalis arcanum. nam sicut qui pecuniam soluunt debitum reddunt, nec prius euacuatur faenoris nomen quam totius sortis ad nummum usque quocumque solutionis genere quantitas uniuersa soluatur, sic conpensatione caritatis actuumque reliquorum uel satisfactione quacumque peccati poena dissoluitur.

non otiosum etiam quia non aera sicut alibi duo, non assem, non denarium, sed quadrantem hoc posuit loco; quadrantaria enim permutatio uelut quaedam est conpensatio, cum aliud redditur et aliud significatur solutum. ita et hie aut pretio caritatis redimitur iniuria aut iniuriae aestimatione poena laxatur.

quadrantem autem in balneis dari solere reminiscimur, cuius oblatione ut illic unusquisque lauandi accipit facultatem ita hic accipit eluendi, quia uniuscuiusque peccatum supra scriptae genere condicionis eluitur, cum tamdiu exercetur noxius poenis, ut conmissi supplicia erroris expendat.

de (jahiaeis autem illis, quorum sanguinem Pilatus miscuit cum sacrificiis eorum. figura quaedam uidetur eos tangens, qui coactu diabolico non pure offerunt sacrificium. quorum oratio ia peccatum, sicut de Iuda scriptum est proditore, qui proditionem sanguinis dominici inter sacrificia positus cogitabat.

Arborem fici quidam habuit plantatam in uinea sua. quid sibi uult quod in euangelio suo dominus ficus parabolam frequenter inducit? habes enim alibi quod iussu domini uiriditas omnis huius ligni frondentis aruerit. unde intellegis omnium creatorem, qui potest inperare naturis, ut uel arescant subito uel uirescant. alibi ex teneritudine arboris huius et foliis conici solere conmemorat aestatis aduentum utroque significans et Iudaicae plebis inanem quam praetendebat gloriam uelut florem aduentu domini decidisse, quia operibus infructuosa durabat, et iudicii diem uelut aestatis aduentum, quo adulti fructus terrarum omnium reconduntur, ex plenitudine ecclesiae, in quam Iudaei quoque credituri sunt.

metiendum. etiam hic ergo altioris sensus aliquod quaeramus arcanum. ficus in uinea est. erat autem uinea domini Sabaoth, quam dedit in rapinam gentium. itaque qui uineam suam diripi fecit hic etiam ficum iussit excidi. apta autem synagogae arboris istius conparatio est, quia sicut ista arbor foliis redundans fiuentibus spem possessoris sui cassa speratorum prouentuum exspectatione destituit, ita etiam in synagoga, dum doctores eius operibus infecundi uerbis tamen uelut foliis redundantibus gloriantur, inanis umbra legis exuberat. spes autem falsi spectata prouentus populi uota credentis inludit.

est etiam in natura arboris, quo magis credas synagogae speciem conparatione huius expressam. etenim si diligenter inquiras, discretam ah usu arborum ceterarum consuetudinem naturae huius inuenias. namque aliae florem ferunt ante quam fructum pomaque uentura praenuntio sui flore designant, haec sola ab initio germinat poma pro floribus. in aliis flos decutitur et poma nascuntur, in hac poma decidunt. ut poma succedant. ergo priora illa cassa fructuum uice floris emergunt; ita praecoci quodam nascendi usu quae ordinem naturae nesciunt beneficium naturae seruare non possunt. etenim qua se medio trudere de cortice gemma consueuit, ea minutissima quaeque huius generis poma prorumpunt. de quibus legimus in Canticis Canticorum: ficus producit grossos suos. itaque ceteris albentibus primo uere uirgultis sola ficus proprio nescit flore canescere. eo fortasse quod nullus istis maturior sit usus in pomis. namque succedentibus aliis haec quasi degenerantia respuuntur et arenti infirma radice renouatis quibus sit sucus utilior exuuntur. manent tamen aliqua. perrara nec decidunt, quibus hic prouentus adriserit, ut de medio duarum uirgarum clauiculo breui erumpente promergant, quo geminis tecta praesidiis. tamquam naturae parentis gremio suci fotu plenioris inolescant. ea clementioris aurae prouocata temperie et prolixioribus adultiora.temporibus ubi siluestrem animum suci prioris exuerint. specie ceteris et maturitatis gratia praeferuntur.

Specta nunc cultus et animos Iudaeorum, qui quasi primi fructus male feracis synagogae grossi labentis similitudine conruerunt, ut mansura supra aeuum nostri generis poma succederent. etenim primus synagogae populus quasi radice operum infirmus arentium ubertatem sapientiae naturalis haurire non potuit et ideo uelut inutilis decidit fructus, ut quasi ex isdem clauiculis arboris fructuosae de pinguedine religionis antiquae nouus ecclesiae populus emergeret. ergo ille qui erat esse desiuit, ut inciperet iste qui non erat. primi tamen ex Israhel. quos naturae ualidioris ramus extulerat, sub umbra legis et crucis in utriusque sinu suco gemino colorati grossi maturescentis exemplo pulcherrimorum gratia fructuum ceteris praestiterunt, quibus dicitur: sedebitis supra duodecim thronos iudicantes duodecim tribus Israhel.

nec illnd alienum quod Adam atque Eua. primi illi nostri ut generis ita erroris parentes, qui huius arboris texere se foliis, paradisi exules esse meruerunt, cum domini deambulantis praesentiam transgressionis suae conscii declinarent, ut significarent futurum quod ultimis temporibus populus Iudaeorum sub domini salutaris aduentu, qui eos uocaturus aduenit, exutum se uirtutibus per diaboli temtamenta cognoscens et intecta conscientiae probra formidans a religione deuius praeuaricatione confusus esset a domino recessurus, uerborum fluentium uelut foliorum uelaminibus adopertus pudenda gestorum.

ergo illi qui folia de ficulnea, non poma carpserunt, eliminati sunt a dei regno; erant enim in animam uiuentem. uenit secundus Adam etiam non folia, sed poma quaerebat; erat enim in spiritum uiui). ficantem. in spiritu autem fructus uirtutis adquiritur, dominus adoratur. quaerebat autem dominus non quia fructum ficulneae deesse nesciret, sed ut ostenderet in figura quia fructum synagoga iam habere deberet.

Denique ex sequentibus docet non se ante tempus uenisse. qui per triennium uenit; sic enim habes: ecce anni tres sunt, ex quo ueni quaerens fructum in ficulnea hac et non inuenio. succide ergo illam; ut quid etiam terram occupat?

uenit ad Abraham, uenit adMoysen, uenit ad Mariam, hoc est uenit m signaculo, uenit in lege, uenit in corpore. aduentum eius ex beneficiis recognoscimus: alibi purificatio, alibi sanctificatio, alibi iustificatio est. circumcisio purificauit, sanctificauit lex, iustificauit gratia: unus in omnibus et unum omnia. nemo enim mundari potest nisi qui metuit dominum. nemo legem meretur accipere nisi purificatus a culpa, nemo accedit ad gratiam nisi nouerit legem. ergo populus Iudaeorum neque purificari potuit, quia circumcisionem non animi, sed corporis habuit, neque sanctificari, quia uirtutem legis ignorauit, qui carnalia magis quam spiritalia sequebatur — lex autem spiritalis est — neque iustificari, quia delictorum suorum paenitentiam non gerebat et ideo gratiam nesciebat.

merito ergo nullus in synagoga fructus inuentus est et ideo iubetur excidi. sed bonus cultor et fortasse ille, in quo ecclesiae fundamentum est praesagiens alterum ad gentes, se autem ad eos qui ei circumcisione sunt esse mittendum, religiose ne excidatur interuenit fretus uocatione sua etiam populum Iudaeorum per ecclesiam posse saluari ideoque dicit: remitte illam et hoc anno, usquedum fodiam circa illam et mittam cofinum stercoris.

quam cito duritiam Iudaeorum superbiamque causas esse sterilitatis agnouit! itaque nouit excolere qui nouit uitia deprehendere. pollicetur dura cordis eorum apostolicis ligonibus esse fodienda, ut longo incultu situm mentis obductum sermo bis acutus inuertat et corde proscisso excitet sensum aerio spiramine iam uigentem. ne radicem sapientiae terrarum aceruus obruat et abscondat. cofinum quoque stercoris dicit esse mittendum. magna profecto uis stercoris, quae tanta est, ut de infecundis fecunda, de arentibus uirentia, de sterilibus faciat fructuosa. in quo sedit lob cum temtaretur et uinci nequiuit; et Paulus aestimatur stercora, ut Christum lucri faciat. denique cum ante lob plurima perdidisset, posteaquam sedit in stercore, non habuit quod ei diabolus posset auferre. bona erga terra quae foditur, bonum stercus quod mittitur. denique dominus de terra suscitat inopem et de stercore erigit pauperem.

itaque per intellectus exercitium spiritalis et humilitatis adfectum etiam ludaeos in euangelium Christi cultor ille bonus fore existimat fructuosos. meminerat enim quia per Aggaeum dominus locutus est, quoniam quarto et uicesimo noni mensis, a die quo fundatum est templum domini omnipotentis. uineam inquit et ficus et malagranata et ligna oliuae, quae non adferent fructum, ex hac die benedicam. quo reuelatur sub ipsum anni uergentis occasum, hoc est saeculi iam senescentis occiduo, sanctum dei templum, quod est ecclesia, esse condendum, cuius gratia per sanctificationem lauacri Iudaeorum nationumque populi fructum suorum possint habere meritorum.

Ergo per naturam arboris synagogae species indicatur secundis prouentibus fructuosa — nos enim ex patrum semine — meritoque Iudaei grossis labentibus conparantur, quod incrassato corde et praedura ceruice ad perennitatem sui peruenire non possunt. qui si moriantur et quasi decidant huic mundo, ut in interiorem hominem per lauacri gratiam renascantur. erunt utique fructuosi. perfidia autem hominum pertinacium synagogam inutilem fecit, et ideo quasi sterilis iubetur excidi.

quod de Iudaeis dictum omnibus cauendum arbitror et nobis maxime, ne fecundum ecclesiae locum uacui meritis occupemus, qui quasi malagranata benedicti fructus fen\’e debemus internos, fructus pudoris, fructus coniunctionis, fructus mutuae cantatis et amoris sub uno utero ecclesiae matris inclusi, ne aura. noceat, ne grando decutiat, De aestus cupiditatis exurat, ne umoris imber elidat.

nonnulli tamen ficum istam per allegoria-m non synagogae, sed malitiae et inprobitatis figuram putant. hi tamen nullo distant nisi quod pro specie genus eligunt, id autem cauere se dicunt, quia dominus dixit ad ficum: numquam ex te fructus nascatur in sempiternum cum utique plurimos ex Iudaeis credidisse et credituros esse norimus. sed qui credit, non synagogae iam fructus est, sed ecclesiae nec ex synagoga nascitur qui renascitur in ecclesia. sicut enim sunt qui ex nobis exierunt, sed non erant ex nobis, si enim ex nobis essent, nobiscum mansissent, sic de his qui ex Iudaeis credunt dicimus, quia, si ex synagoga essent, in synagoga manerent, sed propterea exierunt ex synagoga, ut ex synagoga non fuisse credantur. deinde pro malitia interueniret alioquin et diceret excolendam, ut fructum adferret, cum ideo uenerit dominus, ut semina inprobitatis aboleret.

Erat autem docens in synagoga eorum sabbatis. et ecce mulier quae habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo et erat inclinata.

quam cito quod de synagoga diceret indicauit! ad ipsam utique arborem uenisse se monstrat. qui in eadem praedicabat. denique in muliere infirma quasi ecclesiae figura succedit, quae cum mensuram legis et resurrectionis inpleuerit. in illa quiete perpetua in sublime erecta fastigium inclinationem nostrae infirmitatis sentire non poterit. nec aliter curari potuisset haec mulier nisi quia legem inpleuit et gratiam, legem in praeceptis. in lauacro gratiam, per quam mortui saeculo resurgimus Christo; nam in decem uerbis legis perfectio est, in octauo numero resurrectionis est plenitudo. opus ergo sabbati signum futuri est, quod unusquisque lege perfunctus et gratia per misericordiam Christi corporeae fragilitatis molestiis exuetur. et ideo in signo ante per Moysen praemissa est sanctificatio, ut esset exercitium futurae sanctificationis et obseruantiae spiritalis a saecularibus operibus abstinendi. denique et deus ab operibus mundi quieuit; non ab operibus, cuius sempiterna et iugis operatio est, sicut filius ait: pater, meus usque modo operatur operor operor, ut ad similitudinem dei saecularia nostra opera non religiosa cessarent.

hoc autem non intellegens archisynagogus prohibebat quemquam curari sabbato, cum sabbatum futurarum typus sit feriarum — et ideo non operis boni, sed mali feriae sunt — eoque praescriptum sit ut nullam ferentes sarcinam delictorum nec bonorum ieiuni operum sabbata post mortem futura celebremus. unde dominus spiritaliter uidetur respondere, cum dicit: hypocritae, unusquisque uestrum sabbato non soluit bouem suum aut asinum et ducit adaquare?

cur enim non aliud animal indicauit nisi ut ostenderet aduersantibus licet synagogae principibus futurum tamen ut Iudaicus et gentilis populus sitim corporis aestusque mundi istius dominici fontis ubertate deponat? agnouit enim bos possessorem suum et asinus praesaepe domini sui. itaque ille populus, qui ante faeni uilis, quod priusquam euellatur arescit, alimonia pascebatur, panem illum qui e caelo descendit accepit. et ideo per euocationem duorum populorum ecclesiam dicit saluam futuram, quae tempore legis inpleto et dominicae resurrectionis ae-

tate tempus suae absolutionis acceperat. quam clemens ergo dominus, quam pius in utroque, cum aut miseretur aut uindicat! in synagogae typo arborem excidi iubet. in typo ecclesiae feminam saluat. quam dulcis parabola. facilis autem solutio. uinculum uinculo conparat, ut insimulatio Iudaeorum actu ipsorum redarguatur. nam cum ipsi animalibus sabbato soluant uincula, reprehendunt dominum, qui homines a peccatorum uinculis liberauit.

Cui simile est regnum dei et cui simile esse illud aestimabo? simile est grano sinapis, quod acceptum homo misit in hortum suum, et creuit et facta est arbor, et uolucres caeli requieuerunt in ramis eius.

docet nos praesens lectio naturam conparationum spectandam esse, non speciem. itaque uideamus cur sublime regnum caelorum grano sinapis conparetur; nam memini etiam alio loco granum sinapis lectum, ubi fidei confertur dicente domino: si habueritis fidem sicut granum sinapis. dicetis huic monti: tollere et iactare in mare. nec exigua haec, sed magna est fides, quae monti possit ut se transferat imperare; neque enim mediocrem fidem dominus exigit ab apostolis, quibus aduersus altitudinem extollentem se nequitiae spiritalis scit esse certandum. uis scire magnam fidem requiri? lege in apostolo: et si habeam omnem fidem, ita ut montes transferam.

ergo si regnum caelorum sicut granum sinapis et fides sicut granum sinapis, fides utique regnum caelorum et regnum caelorum est fides. itaque qui fidem habet, habet regnum caelorum et regnum intra nos et fides intra nos est; legimus enim: regnum dei intra uos est et alibi: habete fidem in uobis ipsis. denique Petrus, qui omnem habuit fidem, regni caelorum claues, ut et aliis reseraret, accepit.

Nunc ex natura sinapis, quae uirtus conparationis sit, aestimemus. granum certe eius res est uilis et simplex: si teri coeperit, uim suam fundit. etiam fides primo simplex uidetur, sed si teratur aduersis, gratiam suae uirtutis effundit, ut alios quoque qui uel audiunt uel legunt odore sui conpleat. granum sinapis martyres nostri sunt Felix, Nabor et Victor: habebant odorem fidei, sed latebant. uenit persecutio, arma posuerunt, colla flexerunt, contriti gladio per totius terminos mundi gratiam sui sparsere martyrii, ut iure dicatur;

in omnem terram exiit sonus eorum. sed alias teritur fides, alias premitur, alias seminatur. ipse dominus granum est sinapis. erat integer ab iniuria, sed eum uelut granum sinapis qui non attigerat populus nesciebat. teri maluit, ut diceremus: Christi enim bonus odor sumus deo: conprimi maluit. unde et Petrus dixit: conprimunt te turbae; seminari maluit uelut granum. quod acceptum homo misit in hortum suum. in horo enim Christus et captus et sepultus, in horto creuit, ubi etiam resurrexit, et factus est arbor, sicut scriptum est: sicut arbor mali inter ligna siluae, ita frater meus inter medium filiorum.

ergo et tu semina in horto tuo Christum — hortus utique locus plenus est florum et fructuum diuersorum quo gratia tui operis effloreat et multiplex odor uariae uirtutis exalet. ibi ergo sit Christus, ubi fructus est. semina dominum Iesum: granum est, cum conprehenditur, arbor est, cum resurgit, arbor mundum obumbrans; granum est, cum sepelitur in terra, arbor est, cum eleuatur ad caelum.

Preme etiam cum Christo et semina fidem. premitur fides, cum crucifixum credimus Christum. pressit fidem Paulus, cum diceret: et ego ueniens ad uos, fratres, ueni non cum eminentia sermonis aut sapientiae, praedicans uobis mysterium dei; neque enim iudicaui scire quid inter uos nisi Christum Iesum et hunc crucifixum. et quia docuit premere fidem, docuit et leuare dicens: nunc enim crucifixum iam non nouimus Christum. seminamus autem fidem, cum ex euangelio et apostolicis ac propheticis lectionibus credimus in domini passionem. seminamus ergo fidem, cum eam uelut mollito et subacto solo dominicae carnis operimus, ut quasi uapore et conpressu sacri corporis fides se ipsa disseminet. qui enim crediderit factum hominem dei filium credit mortuum esse pro nobis, credit resurrexisse pro nobis. semino ergo fidem, cum sepulturam eius intersero.

uis scire granum Christum et seminatum Christum? nisi granum tritici cadens in terram moriatur, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum adfert. ergo non errauimus, quia diximus quod ipse iam dixerat. est autem et granum tritici, quia confirmat cor hominis, et granum sinapis, quia cor hominis accendit. et licet ad omnia utrumque conueniat, uidetur tamen granum tritici, cum de eius resurrectione tractatur; panis enim dei est, qui de caelo descendit, eo quod uerbum dei et resurrectionis exemplum mentes alat. spem acuat, firmet adfectum, granum autem sinapis, eo quod amarior et acrior sermo sit de domini passione, amarior ad fiendum, acrior ad conmouendum. itaque cum audimus et legimus ieiunasse dominum, sitisse dominum, lacrimasse dominum, uapulasse dominum, dicentem dominum sub tempore passionis: uigilate et orate, ne intretis in temtationem, uelut suco amarioris sermonis increpiti dulciores iusto uoluptatum suauitates corporalium temperamus. ergo qui seminat granum sinapis seminat regnum caelorum.

Ne despicias hoc granum sinapis; minimum quidem est omnibus seminibus, fit autem. cum creuerit, maius omnibus holeribus. si granum sinapis Christus, quemadmodum Christus aut minimus aut crescit? uerum non per naturam, sed per speciem rursus excrescit. uis scire minimum uidimus eum, et non habebat speciem neque decorem. disce maximum: speciosus forma prae filiis hominum. etenim ille, qui non habebat speciem neque decorem. excellentior factus est angelis ultra omnem gloriam prophetarum, quos infirmus Israhel uelut holera manducauerat: panem enim, quo corda firmantur, alterum refutauerat, alterum non acceperat.

semen autem Christus, quia semen Abrahae; Abrahae enim dictae sunt repromissiones et semini eius. non dicit: (et seminibus\' tamquam in multis, sed sicut in uno: \'et semini tuo\', quod est Christus. nec solum semen est Christus, sed etiam

minimum omnibus seminibus, quia non uenit in regno, non in diuitiis. non in istius mundi sapientia. subito autem uelut arbor sublimem suae uerticem potestatis effudit, ut dicamus: sub umbra eius concupiui et sedi. et frequenter simul. arbitror, uidebatur et arbor et granum. granum est cum dicitur: nonne hic est filius Ioseph fabri? sed inter haec uerba creuit subito testantibus Iudaeis, quia quasi latae arboris ramos non poterant conprehendere dicentes: unde huic ista sapientia?

Granum igitur est figura, arbor est sapientia, in cuius frondentibus ramis ille nycticorax in domicilio, ille passer singularis in aedificio, ille raptus in paradisum, in aerem rapiendus et nubes tuta iam sede requiescunt. requiescunt etiam potestates et angeli caelorum et quicumque spiritalibus factis euolare meruerunt. requieuit sanctus Iohannes, cum recumberet supra pectus Iesu; immo et ipse eius arboris suco uelut ramus extenditur. ramus est Petrus, ramus est Paulus, posteriora obliuiscens et ea quae sunt priora adpetens. in quorum sinus et quosdam disputationum recessus qui eramus longe, nos scilicet ex nationibus congregati, quos diu per inane mundi procella et turbo nequitiae spiritalis agitabat, adsumptis uirtutum remigiis aduolamus, ut nos umbra sanctorum ab istius mundi ardore defendat, certae stationis iam

securitate uernantes, eo quod anima nostra grauibus ante sicut illa mulier inclinata peccatis ut passer erepta de laqueo uenantium in ramos domini montesque migrauit. itaque ante superfluis obseruationibus uani et inani leuitate uolitantes nunc iam per fidem Christi soluti manus et liberi a uinculis sabbatorum bonis operibus intendimus et in ipsis epulis libertatem habemus, intemperantiam excludimus, ne liberi a lege cupiditatibus seruiamus; lex enim ligauit sibi, ut absolueret cupiditatibus. gratia, quae minorem abstulit seruitutem, multo grauiora praecepit: omnia nobis licent, sed non omnia expediunt; graue enim potestate uti, ut sub potestatem recedas. desiste esse sub lege, ut uirtute supra legem sis.

Cui simile aestimabo regnum dei? simile est fermento quod acceptum mulier abscondit in farina, donec fermentatum est totum.

haec de requirendis quaestionibus conparatio tantum ambiguitatis offundit, ut diuersas habeat sententias plurimorum. oportune itaque granum tritici supra diximus Christum, quia suberat nobis spiritale fermentum, eoque plerique fermentum Christum putant, quod uirtutem attollat acceptam. et quia fermentum ex farina ui, non specie generi suo praestat, Christus quoque ex patribus aequalis corpore, sed diuinitate inconparabilis praeminebat. igitur sancta ecclesia, quae typo mulieris istius euangelicae figuratur, cuius farina nos sumus, dominum legum in interioribus nostrae mentis abscondat, donec animi nostri secreta penetralia color sapientiae caelestis obducat.

et quia in Matthaeo legimus tribus mensuris absconditum esse fermentum, congruere uisum est ut dei filium crederemus absconditum in lege, adopertum in

prophetis. euangelicis praedicationibus adinpletum, ut per-I fectam fidem nobis adquirat ex omnibus et scriptorum conlatione formatus in nobis, qui sumus corpus ipsius, omnia et in omnibus inpleatur; ipse enim erat uerbum dei atque mysterium, quod absconditum est a saeculis et a generationibus, quo nihil potest ad expressionem perennitatis eius adtestatius dici. erat enim profecto: nam ita erat, ut absconditus sacrilegis, manifestatus in sanctis praedestinatus ante saecula seruaretur ad gloriam. haec est autem gloria, ut possimus, fratres, inuestigare mysterium absconditum a saeculis in deo. quod in deo utique ex deo; neque enim deus alienae capax potest esse naturae.

Nec sum dubius animi quod aliqui de hoc mundo dictum putent, donec fermentetur in lege prophetis euangelio, ut dominum omnis lingua fateatur. itaque discutiamus omnia, diligentius requiramus. nemo inuenit nisi qui ante quaesierit. aedificemus turrem, conputemus sumptus scripturarum, conferamus inpensas, ne qui etiam de nostro aliquo dicat: hic uoluit aedificare et non potuit consummare. qui aedificat, bonum debet iacere fundamentum. bonum fundamentum est fides, bonum fundamentum apostolorum et prophetarum; duobus enim testamentis fides nostra consurgit nec iniuriam facit qui parem dixerit in utroque perfectae fidei esse mensuram, cum ipse dicat dominus: si crederetis Moysi, crederetis mihi, quia et in Moyse dominus est locutus. bene ergo in utroque perfecta mensura, quia perfectus in utroque et fides utriusque una, quia unius est uirtutis et sensus oraculum atque responsum.

me tamen sequi iuuat quod ipse dominus docuit, fermentum ecclesiae spiritalem esse doctrinam; nam cum scriptum sit: cauete a fermento Pharisaeorum et cum apostolus dixerit: non in fermento malitiae et nequitiae, ostenditur quia doctrina fermentum est. sed aliud fermentum zizaniae, aliud fermentum tritici, unde et bonis auctoribus adquiescimus, ut dicamus quia ecclesia renatum hominem, qui est in corpore et anima et spiritu, fermento sanctificat spiritali; sanctificatur enim corpus atque anima et ipsa gratia spiritalis accepit sanctificationis augmentum, cum per ecclesiae uelut quoddam fermentantis officium scripturarumque doctrinam, quae uelut caelestium conlatione sermonum et ubertate concrescit, infusus toto homini atque permixtus usus inoleuerit, ut fiant unum etiam ipsa fermentum. quod utique tunc fit, cum sibi tria haec pari quadam cupiditatum lance consentiunt et aequalis adspirat concordia uoluntatum.

Hoc igitur ecclesiae opus non tumultuarium nec fortuitum, sed diuturna meditatione conlatum, ut haec tria unum sint integra a lege peccati. cuius sententiae adsertorem habemus apostolum dicentem: ipse autem dominus sanctificet uos per omnia, ut integer spiritus et anima et corpus sine querella in die domini nostri Iesu Christi seruetur. quod per saecularia quidem temtamenta non prouenit, nisi fermentum illud, cui conparatur regnum caelorum, mulier illa euangelica abscondit in farinae mensuris tribus, donec fermentetur totum; tres enim mensurae sunt, ut dixi,

carnis animae et spiritus, sed spiritus quo uiuimus omnes in hoc corpore siti hoc uerius, quando carnis lasciuia non redundat et anima corporalibus non incuruatur erroribus ac mensura uiuendi in toto homine inoffensa seruatur. sed quia mensurarum aequalitas sine adiumento ecclesiae atque doctrinae difficile perseuerat, idcirco mulier illa, quae figuram ecclesiae gerit, tamdiu uirtutem illis doctrinae spiritalis admiscet, donec fermentetur totus ille interior homo cordis absconditus et in gratiam panis caelestis adsurgat. bene enim fermentum doctrina dicitur Christi, quia panis est Christus et apostolus ait: quia unus panis, unum corpus multi sumus.

fit ergo unum fermentum, quando caro non concupiscit aduersus spiritum nec spiritus aduersus carnem, sed facta carnis mortificamus et anima ex adflatu dei flatum uitae sumsisse se conscia saecularis necessitudinis contagia terrena declinat. unde et apostolus non in carne, sed in spiritu ambulare nos praecepit, ut sanctificati per lauacrum regenerationis ueterem hominem cum suis desideriis exuentes induti nouum, qui secundum Christum creatur, non in uetustate litterae, sed in spiritus nouitate gradiamur, quo possit nobis etiam resurrectionis tempore incorrupta corporis et animae et spiritus manere conmunio, et nunc omnia quae petimus inpetremus. quod plerisque uidetur etiam dominus significasse, cum dicit: si duobus ex uobis conuenerit super terram, de omni re quamcumque petieritis, fiet uobis a patre meo, qui in caelis est.

Itaque alii duos animam et corpus accipiunt, alii animam et spiritum, ut si in terra, hoc est in corpore sibi anima spiritusque consentiant nec se inpugnent inuicem diuersis cupiditatibus, omnia in effectum uideantur orata posse deduci. quod ita fit, cum fuerint utraque unum, si subtractis inimicitiis uel solutis duo condantur in unum nouum hominem, id est anima et spiritus, ut oremus spiritu, oremus et mente. licet plerique duos populos accipiant ex Israhel et ex gentibus in unum resurrectionis tempore congregandos, ut fiat in aeternum mansura perfectio, et id quod ex parte est destruatur. plerique autem uirum et uxorem consentientes sibi studio caritatis accipiunt.

itaque si in hac uita tres mensurae in eodem fermento manserint, donec fermententur et fiant unum, ut aequalitatum nulla distantia sit nec conpositi ex trium diuersitate uideamur, erit in futurum diligentibus Christum incorrupta conmunio nec conpositi manebimus; nam et qui conpositi nunc sumus unum erimus et in unam substantiam transformabimur. neque enim in resurrectione aliud erit alio inferius, sicut nunc fragilis in nobis est carnis infirmitas et corporalis habitudo naturae uel uulneribus patet uel iniuriis subiacet uel sui oneris mole depressa supra terras nequit extollere altius atque eleuare uestigium., sed in simplicis creaturae gratiam figurabimur, cum conpletum fuerit quod dictum est a Iohanne: Carissimi, nunc filii dei sumus, et nondum reuelatum est quid erimus, sed scimus, quia cum reuelatum fuerit, similes ei erimus. itaque cum dei natura sit simplex — spiritus enim deus est — nos quoque in eandem imaginem figurabimur, ut qualis caelestis tales et

caelestes. igitur sicut portauimus imaginem illius terreni, portemus et imaginem huius caelestis, quam animus noster debet induere.

Et ideo primo abhinc loco curatur hydropicus, in quo fluxus carnis exuberans animae grauabat officia, spiritus exstinguebat ardorem. deinde docetur humilitas, dum in illo conuiuio nuptiali adpetentia loci superioris arcetur, clementer tamen, ut persuasionis humanitas asperitatem coercitionis excluderet, ratio proficeret ad persuasionis effectum et correctio emendaret affectum. huic quasi proximo limine humanitas copulatur, quae ita dominicae sententiae definitione distinguitur, si in pauperes et debiles conferatur; nam hospitalem remuneraturis esse affectus auaritiae est.

postremum quasi emeritae militiae uiro contemnendarum stipendium praescribitur facultatum, quod neque ille qui studiis intentus inferioribus possessiones sibi terrenas coemit regnum caeli possit adipisci, cum dominus dicat: uende omnia tua et sequere me, nec ille qui emit boues, cum Helisaeus occiderit et populo diuiserit quos habebat, et ille qui ducit uxorem cogitet quae mundi sunt, non quae dei, non quo coniugium reprehendatur, sed quia ad maiorem honorem uocetur integritas, quoniam mulier innupta et uidua cogitat quae sunt domini, ut sit sancta corpore et spiritu. nam quae nupta est cogitat quae sunt mundi, quomodo placeat uiro.

sed ut in gratiam, ut supra cum uiduis, ita nunc etiam cum coniugibus reuertamur, non refugimus opinionem, quam sequuntur plerique, ut tria genera hominum a consortio magnae illius caenae aestimemus excludi, gentilium Iudaeorum haereticorum.

et ideo apostolus auaritiam dicit esse fugiendam, ne inpediti more gentili iniquitate malitia inpudicitia auaritia ad regnum Christi peruenire nequeamus; omnis enim auarus aut inmundus, quod est idolorum seruitus, non habet hereditatem in regno Christi et dei.

Iudaei autem corporali ministerio iuga sibi legis inponunt et ideo secundum prophetam disrumpamus uincula eorum et abiciamus a nobis iugum ipsorum; Christum enim recepimus, qui ceruicibus nostris pietatis suae iugum mite suspendit. quinque autem iuga sunt uerborum decem uel quinque libri ueteris legis, de quibus in euangelio uidetur Samaritanae dicere: quinque enim uiros habuisti.

at uero haeresis uelut Eua femineo rigorem fidei temtat adfectu et lubrica facilitate prolabens lenocinia falsi decoris adfectat intemeratam neglegens pulchritudinem ueritatis. ideo igitur excusant, quia nemini intercluditur regnum nisi ei quem suae professio uocis excluserit, dominus autem omnes clementer inuitat, sed nos aut desidia nostra aut error auertit.

ergo et ille qui uillam emit alienus a regno est — ementes enim atque uendentes Noe, ut legisti, tempore diluuia sorbuerunt — et ille qui iugum potius legis quam gratiae munus elegit et ille qui propter ducendam excusat uxorem; scriptum est enim: si quis uenit ad me et non odit patrem suum etmatrem et uxorem, non potest meus discipulus esse. etenim si propter te dominus suae renuntiat matri dicens: quae est mater mea aut qui fratres mei? cur tu domino tuo cupias anteferre? sed neque ignorare naturam neque seruire naturae dominus iubet, sed ita indulgere naturae, ut uenereris auctorem nec a deo parentum amore desciscas.

Itaque post diuitum resupina fastidia contulit se ad gentes, iubet bonos et malos introire, ut bonos augeat, malorum adfectum in meliora conmutet, ut conpleretur illud quod hodie lectum est: tunc lupi et agni simul pascentur. inuitat, pauperes debiles caecos quo ostenditur nobis uel quod nullum debilitas corporis excludat a regno rariusque delinquat cui desit inlecebra peccandi uel quod infirmitas peccatorum per misericordiam domini remittatur, ut non ex operibus, sed ex fide redemtus a crimine si gloriatur in domino glorietur.

mittit itaque ad exitus uiarum; prudentia enim in exitu canitur. mittit ad plateas. quia misit ad peccatores ut de latioribus uiis ad angustam uenirent, quae ducit ad uitam. mittit ad uias et circa saepes, quod hi uidelicet apti sint regno caelorum qui nullis praesentium cupiditatibus occupati ad futura festinent in quodam bonae uoluntatis tramite constituti et qui modo saepis, quae ab incultis culta secernat et incursus arceat bestiarum, norint bona malaque distinguere et aduersus temtamenta nequitiae spiritalis fidei munimen obtendere. denique dominus, ut uineam suam ostenderet fuisse munitam, et , saepem inquit circumdedi et circumfodi eam. et apostolus medium parietem saepis dicit esse sublatum, qui continuationem munitionis inruperat. fides igitur et ratio quaeritur et quaeritur in plateis, hoc est in meatibus interioris adfectus, quia scriptum est: in plateis tuis diffundantur aquae

tuae nec hoc tamen plenum est, ut aliquis uocatus adueniat, nisi uestem habeat nuptialem, hoc est fidem habeat et caritatem. et ideo qui pacem et caritatem non detulerit ad Christi altaria tolletur pedibus et manibus et mittetur in tenebras exteriores. illic erit fletus. et stridor dentium. quae sunt tenebrae exteriores? numquid illic quoque carcer aliqui lautumiaeque subeundae sunt? minime. sed\' quicumque extra promissa sunt caelestium mandatorum in tenebris exterioribus sunt, quia mandata dei lumen sunt et quicumque sine Christo est in tenebris est, quia lumen interius est Christus.

Ergo neque corporalium stridor aliqui dentium neque ignis aliqui perpetuus flammarum est corporalium neque uermis est corporalis. sed haec ideo. quia sicut ex multa cruditate et febres nascuntur et uermes, ita si quis non decoquat peccata sua uelut quadam interposita sobrietate abstinentiae, sed miscendo peccata peccatis tamquam cruditatem quandam contrahat ueterum et recentium delictorum, igne aduretur proprio et suis uermibus consumetur. unde et Esaias ait: ambu-

late in lumine ignis uestri et flamma, quam accendistis. ignis est quem generat maestitia delictorum, uermis est eo quod inrationabilia animae peccata mentem rei sensumque conpungant et quaedam exedant uiscera conscientiae, quae tamquam uermes ex unoquoque nascuntur tamquam ex corpore peccatoris. denique id dominus per Esaiam declarauit dicens: et uidebunt membra hominum praeuaricantium in me; et uermis eorum non morietur et ignis non exstinguetur.

stridor quoque dentium prodit indignantis adfectum, eo quod sero unumquemque paeniteat, sero ingemescat, sero irascatur sibi, quod tam peruicaci inprobitate deliquerit.

Quis ex uobis inquit homo qui habet centum oues et, si errauerit una ex illis, nonne dimittit nonaginta nouem in deserto et ibit ad illam quae errauit? didiceras in superioribus ablegare neglegentiam, uitare adrogantiam, deuotionem sumere, saecularibus occupationibus non teneri, caduca non praeferre perpetuis; sed quia fragilitas humana firmum nequit in tanto saeculi lubrico tenere uestigium, etiam aduersus errorem remedia tibi bonus medicus demonstrauit, spem ueniae iudex misericors non negauit. itaque non otiose sanctus Lucas ex ordine tres parabolas posuit: ouis quae perierat et inuenta est, dragma quae perierat et inuenta est, filius. qui erat mortuus et reuixit, ut triplici remedio prouocati uulnera nostra curemus;

spartum enim triplex non conrumpetur. qui sunt isti, pater pastor mulier? nonne deus pater, Christus, ecclesia? Christus te suo corpore uehit, qui tua in se peccata suscepit, quaerit ecclesia, recipit pater. quasi pastor reuehit, quasi mater inquirit, quasi pater uestit. prima misericordia, secunda suffragatio, tertia reconciliatio. singula singulis quadrant: redemtor subuenit, ecclesia suffragatur, auctor reconciliatur. eadem diuini operis misericordia, sed diuersa pro mentis nostris gratia. ouis a pastore lassa reuocatur, dragma quae perierat inuenitur, ad patrem filius suis uestigiis redit et plena condemnati erroris regreditur paenitentia. unde bene scriptum est: homines et iumenta saluos facies, domine. quae sunt ista iumenta? dixit propheta semen Israhel in semen hominum et Iuda in semen animalium. itaque quasi Israhel homo seruatur, quasi ouis Iuda colligitur. malo ergo filius esse quam ouis; ouis enim a pastore repperitur, a patre filius honoratur.

Gaudeamus igitur quoniam ouis illa, quae perierat in Adam, leuatur in Christo. umeri Christi crucis brachia sunt. illic peccata mea deposui, in illa patibuli nobilis ceruice requieui. ouis illa genere est una, non specie; unum enim omnes corpus sumus sed multa membra et ideo scriptum est: uos autem corpus estis Christi et membra ex membris eius. uenit itaque filius hominis saluum facere quod perierat, omnes scilicet, quia sicut in Adam omnes moriuntur, ita in Christo omnes uiuificantur.

diues igitur pastor, cuius omnes nos centesima portio sumus. habet angelorum, habet archangelorum, dominationum, potestatum, thronorum aliorumque innumer-

abiles greges, quos in montibus dereliquit. qui quoniam sunt rationabiles, non inmerito hominum redemtione laetantur. quamquam hoc quoque proficiat ad incentiua probitatis, si unusquisque conuersionem suam gratam fore credat coetibus angelorum, quorum aut adfectare patrocinium aut uereri debet offensam. et tu igitur angelis esto laetitiae, gaudeant de reditu tuo.

Non otiosum etiam quod mulier illa dragma laetatur innenta. non mediocris haec dragma est, in qua principis est figura. et ideo imago regis census ecclesiae est. oues sumus, oremus ut super aquam refectionis nos conlocare dignetur; oues inquam sumus, petamus pascua; dragmae sumus, habeamus pretium; filii sumus, festinemus ad patrem.

nec uereamur quia acceptum spiritalis patrimonium dignitatis terrenis prodegimus uoluptatibus. quod pater in filio quem habebat thesaurum contulit, fidei census numquam exinanitur: licet totum dederit, totum habet, qui quod donauerit non amittit. nec uereare, ne te non recipiat; non enim delectatur deus perditione uiuorum. iam occurrens uenienti tibi cadet supra collum — dominus enim erigit allisos — osculum dabit, quod est pignus pietatis et amoris, stolam anulum calciamenta proferri iubebit. tu adhuc iniuriam metuis, ille restituit dignitatem; tu supplicium15, 20. 23 cium uereris, ille osculum defert; tu conuicium times, adornat ille conuiuium. sed iam ipsam parabolam discutiamus.

Homo quidam habuit duos filios et dixit illi adulescentior: da mihi portionem substantiae.

uides quod diuinum patrimonium petentibus datur, nec putes culpam patris quod adulescentiori dedit. nulla dei regno infirma aetas, nec fides grauatur annis. ipse certe se iudicauit idoneum, qui poposcit. atque utinam non recessisset a patre, inpedimentum nescisset aetatis. sed posteaquam peregre profectus est, — merito ergo prodegit patrimonium, qui recessit ab ecclesia — posteaquam domum. inquit. patriam derelinquens peregre profectus est in regionem longinquam.

quid enim longinquius quam a se recedere nec regionibus, sed moribus separari, studiis discretum esse non terris et quasi interfuso luxuriae saecularis aestu diuortia habere factorum? etenim qui se a Christo separat exul est patriae, ciuis est mundi. sed nos non sumus aduenae atque peregrini, sed sumus ciues sanctorum et domestici dei; qui enim eramus longe facti sumus prope in sanguine Christi. non inuideamus de longinqua regione remeantibus, quia et nos fuimus in regione longinqua, sicut Esaias docet. sic habes: qui sedebant in re gione umbrae mortis, lux orta est illis. regio ergo longinqua umbrae mortis, nos autem, quibus spiritus ante faciem Christus est dominus, in umbra uiuimus Christi. et ideo dicit ecclesia: in umbra eius concupiui et. sedi. ille igitur uiuendo luxuriose consumsit omnia ornamenta naturae. unde tu, qui accepisti imaginem dei, qui habes similitudinem eius noli eam inrationabili foeditate consumere. opus dei es, noli ligno dicere: pater

meus es tu, ne accipias similitudinem ligni, quia scriptum est: similes fiant his qui faciunt ea.

Facta est fames per regionem illam: fames non epularum, sed bonorum operum atque uirtutum. quae sunt miserabiliora ieiunia? etenim qui recedit a uerbo dei, esurit quia non in pane solo uiuit homo. sed in omni uerbo dei. qui recedit a fonte sitit, qui recedit a thesauro eget, qui recedit a sapientia hebetatur, qui recedit a uirtute dissoluitur. merito ergo iste egere coepit, qui thesauros sapientiae et scientiae dei diuitiarumque caelestium altitudinem dereliquit. egere ergo ideo coepit et famem pati, quia nihil prodigae satis est uoluptati. semper famem patitur sui qui alimentis perpetuis nescit inpleri.

abiit itaque et haesit uni ciuium: qui enim haeret in laqueo est. et uidetur ciuis iste princeps esse istius mundi. denique ad uillam eius mittitur, quam emit qui excusat a regno; et pascit porcos, illos utique in quos petit diabolus introire, quos praecipitat in mare istius mundi in sordibus ac faetore uiuentes.

et cupiebat inquit siliquis inplere uentrem suum. neque enim alia cura est luxuriosis nisi ut uentrem suum inpleant, quorum deus uen ter est. qui autem aptior huiuscemodi hominibus cibus quam is qui siliquae modo intus inanis, foris mollis est, quo corpus non reficitur, sed inpletur, ut sit magis oneri quam usui?

sunt qui porcos accipiant pro gregibus daemonum, siliquas pro exili uirtute inanium hominum sermonumque iactantia, qui nihil prodesse possunt, inani quadam philosophiae seductione et quodam sonorum facundiae plausu pompam magis quam utilitatem aliquam demonstrantes sed haec diuturna oblectamenta esse non possunt et ideo nemo illi dabat;

erat enim in regione illius qui neminem habet, quia eos qui sunt non habet. omnes quippe gentes in nihilo aestimantur, solus autem deus qui uiuificat mortuos et uocat quae non sunt tamquam quae sunt.

in se autem reuersus dixit: quantis panibus mercennarii patris mei abundant! bene in se reuertitur qui a se recessit. etenim qui ad dominum regreditur se sibi reddit et qui recedit a Christo se sibi abdicat. mercennarii autem qui sunt nisi qui ad mercedem seruiunt, qui sunt ex lsrahel, non id quod bonum est probitatis studio persequentes, nec uirtutis gratia sed utilitatis studio prouocati? at uero filius, qui habet sancti spiritus pignus in corde, saecularis mercedis lucella non quaerit. qui ius seruat heredis. sunt etiam mercennarii, qui conducuntur ad uineam. bonus mercennarius Petrus Iohannes Iacobus, quibus dicitur: uenite, faciam uos piscatores hominum. isti non siliquis, sed panibus abundant. denique collegerunt fragmentorum cofinos duodecim. o domine Iesu, si nobis auferas siliquas et panes tribuas — tu enim dispensator in domo es patris — o si nos quoque mercennarios digneris conducere licet sero uenientes! nam et undecima conducis hora -et aequalem dignaris

mercedem soluere, aequalem mercedem uitae, non gloriae; neque enim omnibus reposita est corona iustitiae, sed ei qui potest dicere: certamen bonum certaui.

quod ideo non praetermittendum arbitratus sum, quia scio quosdam dicere quod ad mortem sibi lauacri gratiam uel paenitentiam seruent. primum qui scis an nocte proxima tua a te anima reposcatur? deinde cur putes otioso tibi omnia posse deferri? pone unam gratiam, unam esse mercedem, diuersum tamen brauium uictoriae est, ad quod se non frustra Paulus extendit, qui post mercedem gratiae brauium tamen ut conprehenderet sequebatur, quia sciebat etsi par esset merces gratiae, palmam tamen esse paucorum.

Et quoniam in uineam domini uenimus, non uacui recedamus; iuuat enim fructus legere, mercennarios eius uidere. quid enim sibi uult quod una die diuersis horis conducuntur operarii, nisi quia mille anni in oculis domini sicut dies hesterna quae praeteriit et hora in nocte? quae est nox nisi quae praecessit, ut dies adpropinquaret? et bene hora in nocte, quia mille anni sicut dies una. nouit uim diei huius ille qui dixit: Iesus Christus heri et hodie ipse est et in saecula. sciuit et ille diem esse multiplicem qui scripsit; hic dies generationis caeli et terrae, cum facta sunt; qua die fecit deus caelum et terram et omne uiride agri. cum enim supra septem descripsisset dies, postea uno die omnia facta conplexus est totum mundi tempus ostendens in conspectu domini tamquam diem unum, eo quod ex inconpositis atque tenebrosis forma istius mundi diuini operis claritate processerit. ergo si dies totum tempus est mundi, habet utique etiam in saeculis horas suas aut ipsa saecula horae sunt. horae autem diei duodecim sunt. unde bene in mysterio dies Christus, cuius apostoli duodecim, qui caelesti lumine distinctis in se gratiae uicibus refulserunt.

uenit ergo pater familias et prima hora conduxit operarios, fortasse eos qui a principio mundi usque ad diluuium iusti esse meruerunt, de quibus dicit: et locutus sum ad uos ante lucem et misi ad uos seruos meos prophetas ante lucem. tertia post diluuium incipit Noe ceterorumque tempora conprehendens, qui quasi boni operarii in uineam destinantur. ideo quasi in prandio inebriatus est Noe. sextam et reliquas Abrahae, Isaac et Iacob patriarcharum merita distingunt. nona inclinante iam saeculo et tamquam pallescente luce uirtutis lex et prophetae decoloratos mores hominum notauerunt. undecimam et quod superest diei sacer producit aduentus. unde et ipse in euangelio dicit: ambulate, dum lucem habetis.

Sed iam redeamus ad patrem. licet non uerear, ne istius paenitentiam gerentis exemplo diu afuisse uideamur — numquam enim afuimus, qui uersabamur in uinea, in qua si et iste mansisset, non recessisset a patre — cauendum tamen est, ne nos ei reconciliationis faciamus moram, quam non fecit pater. facile reconciliatur, quando inpense rogatur. et ideo discamus quali pater obsecratione sit ambiendus. pater inquit. quam misericors, quam pius, qui nec offensus patrium dedignatur nomen audire! pater inquit peccaui in caelum et coram te.

haec est prima confessio aput auctorem naturae, praesulem misericordiae, arbitrum culpae. sed etsi deus nouit omnia, uocem tamen tuae confessionis exspectat. ore enim confessio fit ad salutem, quia ableuat pondus erroris quisquis ipse se onerat et accusationis excludit inuidiam qui accusatorem praeuenit confitendo; iustus enim in primordio sermonis accusator est sui. frustra autem uelis occulere quem nihil fallas et sine periculo prodas quod scias esse iam cognitum. confitere magis, ut interueniat pro te Christus, quem aduocatum habemus aput patrem, roget pro te ecclesia, inlacrimet populus. nec uereare ne non inpetres. aduocatus spondet ueniam, patronus promittit gratiam, reconciliationem tibi paternae pietatis pollicetur adsertor. crede, quia ueritas est, adquiesce, quia uirtus est. habet causam ut pro te interueniat, ne pro te gratis mortuus sit. habet et causam ignoscendi pater, quia quod uult filius uult pater.

peccaui in caelum et coram te. non utique elementum exprimitur, sed peccato animae caelestia significantur dona spiritus inminuta uel quia ab illius gremio matris Hierusalem quae in caelo est non oportuit deuiari.

iam non sum dignus uocari filius tuus; deiectus enim se exaltare non debet, ut merito suae possit humilitatis adtolli.

fac me sicut unum mercennariorum tuorum. nouit esse distantiam inter filios amicos mercennarios seruos. filius per lauacrum, amicus per uirtutem, mercennarius per laborem, seruus per timorem. sed etiam ex seruis et mercennariis fiunt amici, iuxta quod scriptum est: uos amici mei estis, si feceritis quae ego praecipio uobis; iam non dico uos seruos.

Haec aput se, sed non satis est dicere nisi ad patrem uenias. ubi illum requiras, ubi inuenias? exsurge primo, hoc est qui sedens ante dormiebas. et ideo dicit apostolus: surge qui dormis et exsurge a mortuis. iniquitas in talento plumbeo. sed et Moysi dicitur: tu autem hic sta. stantes elegit Christus. exsurge ergo, curre ad ecclesiam; hic est pater, hic est filius, hic est spiritus sanctus.

occurrit tibi, qui audit te intra mentis secreta tractantem. et cum adhuc longe sis, uidet et adcurrit. uidet in pectore tuo, adcurrit ne quis inpediat, conplectitur quoque. in occurru praescientia est, in conplexu clementia et quasi quidam patrii! amoris adfectus. supra collum cadit, ut iacentem erigat et oneratum peccatis atque in terrena deflexum reflectat ad caelum, in quo suum quaerat auctorem. cadit in collum tuum Christus, ut ceruicem iugo exuat seruitutis et collo tuo iugum suaue suspendat. nonne tibi uidetur cecidisse in collum Iohannis, quando erat Iohannes in sinu Iesu ceruice recumbens reflexa? et ideo uerbum aput deum uidit, quia erectus est ad superna. cadit in collum, cum dicit: uenite ad me qui laboratis et ego uos reficiam; tollite iugum meum super uos. cadit ergo hoc modo, si conuertaris.

et iubet proferri stolam anulum calciamenta. stola amictus est sapientiae, quo nuda corporis apostoli tegunt, eo quod se unusquisque conuoluat. et ideo sto-

lam accipiunt, ut corporis infirmitatem sapientiae spiritalis uirtute conuestiant. de sapientia enim dictum est: lauabit in uino stolam ■ suam. ergo stola spiritale indumentum et uestimentum est nuptiale. anulus quid est aliud nisi sincerae fidei signaculum et expressio ueritatis? calciamentum autem euangelii praedicatio est. et ideo accepit sapientiam primam — est enim et alia, quae mysterium nescit — accepit dictorum suorum factorumque signaculum et quoddam munimentum bonae intentionis et cursus, necubi offendat ad lapidem pedem suum et subplantatus a diabolo dominicae praedicationis officium derelinquat. haec est praeparatio euangelii ad caelestium cursum dirigens praeparatos, ut non in carne ambulemus, sed in spiritu.

Occiditur et uitulus saginatus, ut carnem domini spiritali opimam uirtute per gratiam sacramenti mysteriorum consortio restitutus epuletur. nemo enim nisi qui timuerit deum — quod est initium sapientiae — nisi signaculum spiritale uel custodierit uel receperit, nisi dominum praedicauerit, sacramentis debet interesse caelestibus. qui autem anulum habet et patrem habet et filium et spiritum sanctum, quia signauit deus, cuius imago Christus, et dedit pignus spiritum in cordibus nostris, ut sciamus hoc anuli istius qui in manu datur esse signaculum, quo cordis interiora factorumque nostrorum ministeria signantur. ergo signati sumus, sicut et legimus: credentes inquit signati estis spiritu sancto. bene autem carnem uituli, quia sacerdotalis est uictima, quae pro peccatis

fiebat, epulantem patrem inducit, filius ut ostenderet quoniam paternus cibus est salus nostra et patris gaudium nostrorum r.edemtio peccatorum est. et hic quidem si ad patrem referas, quia hostia pro peccatis filius est, delectatur pater reditu peccatoris: supra delectatur filius inuenta oue, ut scias quia una est patris et filii delectatio, una operatio in ecclesiae fundamento.._...

Laetatur autem pater, quia filius perierat et inuentus est, mortuus fuerat et reuixit. ille perit qui fuit; non enim potest perire qui non fuit. itaque gentes non sunt, Christianus. stianus est iuxta quod supra dictum est quia elegit deus quae non sunt, ut quae sunt destrueret. potest tamen et hic in uno species accipi generis humani. fuit Adam et in illo fuimus omnes: periit Adam et in illo omnes perierunt. homo igitur et in illo homine qui perierat reformatur et ille ad similitudinem dei factus et imaginem diuina patientia et magnanimitate reparatur. quid est ergo: elegit deus quae non sunt, ut quae sunt destrueret? id est: elegit populum gentium qui non erat, ut destrueret populum Iudaeorum.

potest et de agente paenitentiam dictum uideri, quia non moritur nisi qui aliquando uixit. et ideo gentes non moriuntur, sed mortui sunt; etenim qui in Christum non credidit, semper est mortuus. et gentes quidem cum crediderint per gratiam uiuificantur, qui uero lapsus fuerit per paenitentiam reuiuescit.

Sequitur locus. ut remittendis post paenitentiam debeamus fauere peccatis, ne dum ueniae alterius inuidemus ipsi eam non mereamur a domino. quis enim tu es, qui domino contradicas, ne cui uelit culpam relaxet, cum tu cui uolueris ignoscas? uult rogari, uult obsecrari. si omnium iustitia, ubi dei gratia?

quis tu es qui inuideas deo? et ideo notatur hic frater, usque adeo ut de uilla uenire dicatur, hoc est terrenis operibus occupatus, ignorans quae sunt spiritus dei, ut denique numquam pro se uel haedum queratur occisum; non enim pro inuidia, sed pro uenia mundi agnus est inmolatus. inuidus haedum quaerit, innocens agnum pro se desiderat inmolari. ideo et senior dicitur, eo quod cito aliquis per inuidiam consenescat. ideo et foris stat, eo quod maliuolentia eum animi liuentis excludat. ideo chorum et symphoniam audire non potest, hoc est non illa theatralis incentiua lasciuiae nec aulicorum concentus sonorum, sed plebis concordiam concinentis, quae de peccatore seruato dulcem resultet laetitiae suauitatem.

constituite mihi aliquem ex his qui sibi iusti uidentur, qui trabem in oculo suo non uident et alieni festucam uitii ferre non possunt. quomodo indignatur, quando alicui peccatum fatenti et diu indulgentiam deploranti uenia relaxatur? quomodo aures eius symphoniam populi spiritalem ferre non possunt? haec est enim symphonia, quando concinit in ecclesia diuersarum aetatum atque uirtutum uelut uariarum cordarum indiscreta concordia psalmus, respondetur, amen dicitur. haec est symphonia, quam sciuit et Paulus. et ideo ait: psallam spiritu, psallam et mente. haec de parabola praesenti putauimus esse tractanda.

Nec inuidemus si qui duos fratres istos uelit referre ad populos duos, ut sit adulescentior populus ex gentibus tamquam Israhel, cui frater maior beneficium paternae benedictionis inuidit. quod faciebant Iudaei, cum quererentur quia Christus cum gentibus epularetur, et ideo haedum, mali odoris sacrificium, requisierunt. Iudaeus haedum requirit, Christianus agnum, et ideo illis Barabbas soluitur, nobis agnus immolatur. unde aput illos faetor est criminum, aput nos remissio peccatorum, dulcis in spe, suauis in fructu. qui haedum quaerit exspectat antichristum; Christus enim boni odoris est uictima.

queri etiam in haedo uidetur quia Iudaei ritum ueteris sacrificii perdiderunt uel quia nullius sanguis his profuit sicut Christi sanguis ecclesiae; non enim redimere eos sanguis potuit prophetarum. inpudens autem et similis illius Pharisaei iustificantis se arroganti prece, qui putabat quod numquam praeterierit mandatum dei, quia legem seruabat in littera, inpius, qui accusabat fratrem quod cum meretricibus paternam substantiam prodegisset, cum debuerit aduertere quia sibi dictum est: meretrices et publicani praecedunt uos in regnum

caelorum, stat autem foris nec excluditur, sed non ingreditur 9 ignorans uoluntatem dei de uocatione gentium seruus iam factus ex filio; seruus enim nescit quid dominus agat. ubi cognouit, inuidet et torquetur ecclesiae bonis et foris stat. foris

enim Israhel audit chorum et symphoniam et irascitur, quia hic concinit plebis gratia et consona populi iubilatio.

sed bonus pater etiam hunc saluare cupiebat dicens: tu mecum semper fuisti, uel quasi Iudaeus in lege uel quasi iustus in communione; sed et, si desinas inuidere: et omnia

mea tua sunt, uel Iudaeus sacramenta ueteris testamenti, uel baptizatus etiam noui possidens.

Nemo seruus potest duobus dominis seruire, non quia duo, sed unus est dominus. nam etsi sunt qui mamonae seruiant, tamen non ille nouit aliqua iura dominatus, sed ipsi sibi iugum seruitutis inponunt; neque enim iusta potestas, sed iniusta est seruitus.

et ideo ait: facite uobis amicos I de iniquo mamona, ut largiendo pauperibus angelorum nobis ceterorumque sanctorum gratiam conparemus. nec reprehenditur uilicus, in quo discimus non ipsi esse domini, sed potius alienarum uilici facultatum. et ideo licet peccauerit, tamen quia sibi in posterum ex indulgentia domini quaesiuit auxilia, praedicatur. pulchre autem iniquum mamona dixit, quia uariis diuitiarum inlecebris nostros auaritia temtabat adfectus, ut uellemus seruire diuitiis.

unde ait: si in alieno fideles non fuistis, quod uestrum est quis dabit nobis? alienae nobis diuitiae sunt, quia praeter naturam sunt neque nobiscum nascuntur neque nobiscum transeunt, Christus autem noster est, quia uita est. denique in sua propria uenit, et sui eum non receperunt. ergo nemo dabit quod uestrum est, quia uestrum non credidistis, uestrum non recepistis.

argui igitur uidentur Iudaei et fraudis et auaritiae et ideo qui in facultatibus fideles non fuerunt, quas cum alienas scirent — conmunem enim ad usum fructus terrarum a domino deo datus est omnibus —, debuerunt utique participare pauperibus, nec Christum accipere meruerunt, quem Zacchaeus ut adquireret, dimidiam partem bonorum suorum obtulit.

ergo non seruiamus alienis, quia nullum dominum debemus scire nisi Christum; unus enim deus pater, ex quo omnia et nos in ipso, et unus dominus Iesus, per quem omnia. quid ergo? pater dominus aut filius deus non est? sed et pater dominus, quia uerbo domini caeli firmati sunt, et filius deus, qui est super omnia deus benedictus in saecula. quomodo ergo nemo potest duobus dominis seruire? unus enim dominus, quia unus deus. denique dominum deum tuum adorabis et ipsi soli seruies. unde claret unum patris et filii esse dominatum. unus autem est, si non diuidatur, sed totus in patre, totus in filio sit. itaque quia unius deitatis atque dominatus adserimus trinitatem, unum deum et unum dominum confitemur. qui autem aliam patris, aliam filii, aliam spiritus memorant potestatem plures deos et plures dominos in ecclesiam gentilis uitio erroris inducunt.

Liber Octavvs

Lex et prophetae usque ad Iohannem, non quia lex defecit sed quia incipit euangelii praedicatio; uidentur enim minora conpleri, cum potiora succedunt. et ideo uim faciamus regno caelorum; omnis enim qui uim facit uehementi studio properat, non torpenti lentescit affectu. est ergo fidei religiosa uiolentia, segnitia criminosa. lex multa secundum naturam, ut naturalibus indulgentior desideriis ad iustitiae studium nos uocaret; Christus naturam incidit, quia naturales quoque amputat uoluptates. et ideo uim faciamus naturae, ut non ad terrena demergat, sed ad superna se subrigat.

Omnis qui dimittit uxorem suam et ducit alteram moechatur et qui dimissam a uiro ducit moechatur. prius dicendum arbitror de lege coniugii, ut postea de prohibendo diuortio disputemus. quidam enim putant omne coniu gium a deo esse, maxime quia scriptum est: quae deus coniunxit homo non separet. ergo si omne coniugium a deo, omne coniugium non licet solui. et quomodo apostolus dixit: quod si infidelis discedit, discedat? in quo mirabiliter et noluit aput Christianos causam residere diuortii et ostendit non a deo omne coniugium; neque enim Christianae gentilibus dei iudicio copulantur, cum lex prohibeat. sed occurrit illud quod ait Salomon:

domum et substantiam patres partiuntur filiis; a deo autem praeparabitur uiro uxor. quod qui in Graeco legit non putat esse contrarium. bene enim dixit Graecus ἅρμὀζεται; armonia enim conueniens et apta rerum omnium dicitur conmissa conexio. armonia est, cum fistulae organi per ordinem copulatae legitimae tenent gratiam cantilenae cordarumque aptus seruat ordo concordiam. , itaque non habent armoniam suam nuptiae, quando Christiano uiro gentilis mulier non legitime copulatur. ergo, ubi nuptiae, armonia? ubi armonia, deus iungit, ubi armonia non est, pugna atque dissensio est, quae non est a deo, quia deus caritas est.

Noli ergo uxorem dimittere, ne deum tuae copulae diffitearis auctorem. etenim si alienos, multo magis uxorios debes tolerare et emendare mores. audi quid dixerit dominus: qui dimittit mulierem facit eam moechari. etenim cui non licet uiuente uiro mutare coniugium potest obrepere libido peccandi. itaque qui auctor erroris etiam reus culpae est, quod cum paruulis feta dimittitur, quod titubanti uestigio

grandaeua detruditur. durum, si excludas parentem, pignora teneas, ut ad contumeliam caritatis addas etiam pietatis iniuriam; durius, si propter matrem etiam filios simul pellas, cum magis redimere a patre liberi debeant culpam parentis. quam periculosum, si fragilem adulescentulae aetatem errori offeras! quam inpium, si eius destituas senectutem, cuius defloraueris iuuentutem! ergo inhonoratis stipendiis et ueteranum inperator dimittat inglorium atque imperii possessione detrudat et rusticum laboris sui effetum agro suo propulset agricola? an quod in subditos nefas est in conparem fas est?

dimittis ergo uxorem quasi iure sine crimine et putas id tibi licere, quia lex humana non prohibet. sed diuina prohibet; qui hominibus obsequeris, deum uerere. audi legem domini, cui obsequuntur etiam qui leges ferunt; quae deus coniunxit homo non separet.

sed non solum hic caeleste praeceptum, sed quoddam etiam opus dei soluitur. paterisne, oro. liberos tuos uiuente te esse sub uitrico aut incolumi matre degere sub nouerca? pone, si repudiata non nubat: et haec uiro tibi debuit displicere, cui adultero fidem seruat? pone, si nubat: necessitas illius tuum crimen est et coniugium quod putas adulterium est. quid enim refert utrum id aperta criminis confessione an mariti specie adulter admittas nisi quod grauius est legem criminis fecisse quam furtum?

Sed fortasse dicit aliquis: quomodo Moyses mandauit dari librum repudii et dimittere uxorem? qui hoc dicit Iudaeus est, qui hoc dicit Christianus non est. et ideo quia hoc obicit quod obiectum est domino, respondeat ei dominus: ad duritiam inquit cordis uestri permisit uobis Moyses dare librum repudii et dimittere uxores; ab initio autem non fuit sic. Moyses permisit, inquit, non deus iussit; ab initio autem dei lex est. quae est lex dei? relinquet homo patrem et matrem et adhaerebit uxori suae et erunt ambo in carne una. ergo qui dimittit uxorem carnem suam scindit, diuidit corpus.

ostendit autem hic locus quae propter fragilitatem humanam scripta sunt non a deo scripta. unde et apostolus denuntio inquit non ego, sed dominus uxorem a uiro non discedere et infra caeteris inquit ego dico, non dominus: si quis frater infidelem habet uxorem et relinquit eam. itaque ubi est inpar coniugium, addidit: quod si infidelis discedit, discedat. simul idem apostolus negauit legis esse diuinae, ut coniugium qualecumque soluatur, nec ipse praecepit nec dedit deserenti auctoritatem, sed culpam abstulit destituto.

haec moraliter. tamen quia supra proposuit regnum dei euangelizari et cum dixisset de lege unum apicem non posse cadere, subiecit: omnis qui dimittit . uxorem suam et ducit alteram moechatur. recte ammonet apostolus dicens sacramentum hoc magnum esse de Christo et ecclesia. inuenis igitur coniugium quod nemo dubitet a deo iunctum, cum ipse dicat: nemo uenit ad me nisi pater meus, qui misit

me, adtraxerit eum; ille enim solus has nuptias potuit copulare. et ideo mystice Salomon dixit: a deo praeparabitur uiro uxor. uir Christus, uxor ecclesia est, caritate uxor, integritate uirgo. ergo quem deus traxit ad filium non separet persecutio, non auertat luxuria, non philosophia depraedetur, non Manicheus contaminet, non Arrianus auertat, non Sabellianus inficiat. deus iunxit. Iudaeus non separet. adulteri sunt omnes qui adulterare cupiunt fidei et sapientiae ueritatem.

Quis liber inquit iste est repudii matris uestrae, quo dimisi eam? audisti repudium, crede coniugium. audisti quid Iudaeorum plebi ipse uir dicat: ecce in iniquitatibus uestris uenditi estis et peccatis uestris dimisi matrem uestram. mane ergo tu in domo patris, mane cum sponso, enitere ut placeas uiro. mens, quae credidisti deo, esto fortis mulier, qualis illa uel anima ecclesiastica uel ecclesia, de qua dicit Salomon: mulierem fortem quis inueniet? pretiosior autem est lapidibus pretiosis quae talis est: confidit in ea uir suus. uideamus quid haec uiro faciat suo, quod opus eius, quod sit obsequium, cur confidat in ea Christus.

bona uxor uirum suum uestit. uestiat legum fides nostra corpore suo, uestiat carnem eius diuinitatis suae gloria, sicut et illa bina uestimenta fecit uiro suo, ut et in praesenti et in futuro saeculo honorificet eum. non mediocris haec feraina cuius tale textrinum est, quam non mollia lanae fila carpentem, sed pretiosae uirtutis pensa tractantem uir eius inueniat, quae manus extollat in noctibus et ad libram dirigat opus morumque suorum pondus examinet, gestorum quoque nouerit seruare mensuram, gloriosi subtegmen laboris intexens, sollicita quando uir redeat, anxia atque suspirans et iam cum uiro suo esse desiderans, dicens: moras facit uir meus uenire, festi-i nabo ipsa ad eum;

occurram ei faciem ad faciem, cum uenire coeperit in gloria sua. ueni, domine Iesu, ut inuenias sponsam tuam, non contaminatam, non adulteratam, quae non uiolauerit domum tuam, non mandata neglexerit. dicat tibi: inueni quem dilexit anima mea, introducat te in domum uini — uinum enim laetificat cor hominis — inebrietur in spiritu, agnoscat mysterium, loquatur oraculum.

Homo autem quidam diues induebatur purpuram. narratio magis quam parabola uidetur, quando etiam nomen exprimitur. non otiose autem hic diuitem dominus perfunctum deliciis saecularibus in perpetuae famis aput inferos constitutum significant aerumna, cui non inmerito quinque fratres. id est quinque sensus corporis naturali quadam germanitate uidentur fuisse sociati, qui inmodicis atque innumeris cupiditatibus aestuabant, Lazarum uero in Abrahae gremio quasi in quodam sinu quietis et sanctitatis recessu locauit, ne inlecti praesentium uoluptate maneamus in uitiis uel taedio uicti laborum dura fugiamus. siue itaque Lazarus pauper in saeculo, sed deo diues, siue apostolicus aliqui pauper in uerbo, locuples fide — neque enim omnis sancta paupertas aut diuitiae criminosae, sed ut luxuria infamat diuitias, ita paupertatem conmendat sanctitas — siue ergo apostolicus qui ueram teneat fidem, uerborum infulas, fucum argumentorum, ambitiosa senten-

tiarum uelamina non requirat, faeneratam mercedem accipit inpugnans haereticos, Manicheum Marcionem Sabellium Arrium Fotinumque — isti enim non aliud quam fratres sunt Iudaeorum, quibus perfidiae germanitate nectuntur - reprimens quoque carnis cupiditates, quae illis, ut dixi, quinque sensibus uaporantur, faeneratam inquam mercedem accipit, cui conpensatio exuberantium copiarum et perpetuitatis usura est.

nec alienum putamus, ut de fide quoque opinemur hunc esse tractatum, quam Lazarus abiectam de mensa diuitis colligit, cuius utique ulcera secundum litteram diues fastidiosus horreret nec inter pretiosas epulas unguentatosque conuiuas faetorem ulcerum lambentibus canibus sustineret, cui odor aeris et ipsa esset natura fastidio, quamquam insolentia et tumor diuitum indiciis conpetentibus exprimatur, quod ita condicionis inmemores humanae sint, ut tamquam supra naturam siti de miseriis pauperum incentiua suarum capiant uoluptatum, rideant inopem, insultent egenti et quorum misereri deceat his auferant.

Utrumque ergo qui uolet tamquam Lazarus colligat. cui similem illum puto, qui caesus saepius a Iudaeis ad patientiam credentium et uocationem gentium ulcera sui corporis lambenda quibusdam uelut canibus offerebat, quia scriptum est: conuertentur ad uesperum et famem patientur ut canes. quod agnouit Chananitis illa mysterium. cui dicitur: nemo tollit panem filiorum et mittit canibus. agnouit hunc panem non panem esse qui uidetur, sed illum qui intellegitur et ideo respondit: utique, domine; nam et catelli edunt de micis quae cadunt de mensa dominorum suorum. micae istae de illo pane sunt. et quia panis uerbum est et fides uerbi est, micae uelut quaedam dogmata fidei sunt. unde respondit dominus, ut ostenderet fideliter dictum: o mulier, magna est fides tua.

o felicia ulcera, quae perpetuum excludunt dolorem. o uberes micae, quae repellitis ieiunium sempiternum, quae colligentem pauperem aeternis expletis alimentis! abiciebat uos de mensa sua archisynagogus, cum propheticarum scripturarum et legis interna mysteria refutaret; micae enim sermones sunt scripturarum, de quibus dicitur: et proiecisti sermones meos post te. abiciebat uos scriba, sed Paulus diligentissime colligebat in iniuriis suis legens plebem. lambebant ulcera eius qui morsu serpentis intrepidum excusso serpente uiderunt et crediderunt. lambebat ille carceris custos, qui uulnera Pauli lauit et credidit. beati canes, in quos ulcerum talium destillat umor, ut adinpleat cor et inpinguet fauces eorum, quo custodire domum, seruare gregem, cauere adsuescant lupos.

Pone nunc ante conspectum saecularibus Anianos studiis intentos, qui societatem potentiae regalis adfectant, ut armis militaribus inpugnent ecclesiae ueritatem, nonne tibi uidentur in quadam purpura et bysso exstructis iacentes toris, qui pro ueris fucata defendant, ditibus abundare sermonibus, cum iactant dominico terram tremuisse sub corpore, caelum tenebris obductum, excita uerbo maria uel sedata, uerum tamen dei filium denegantes? constitue et illum pauperem, qui sciens non

in sermone, sed in uirtute regnum dei esse paucis quid sentiret expressit dicens: tu es filius dei uiui: nonne tibi illae uidentur egere diuitiae, haec redundare paupertas? diues haeresis euangelia multa conposuit, pauper fides hoc solum euangelium tenuit, quod accepit: diues philosophia plures sibi deos fecit, pauper ecclesia unum deum nouit.

inter hunc igitur diuitem et pauperem chaos magnum est, quia post mortem nequeunt merita mutari, eoque in inferno diues inducitur cupiens aliquid de paupere spiritus refrigerantis haurire; aqua enim refectio est animae in doloribus constitutae, de qua dicit Esaias: et saliet aqua cum delectatione de fontibus salutaris. cur autem cruciatur ante iudicium? quia luxurioso carere deliciis poena est. nam et dominus dicit: ibi erit fletus et stridor dentium, cum uideritis Abraham, Isaac et Iacob et omnes prophetas in regno caelorum.

serus autem diues iste magister esse incipit, cum iam discendi tempus habeat nec docendi. quo loco euidentissime declarat dominus uetus testamentum esse fidei firmamentum retundens perfidiam Iudaeorum et excludens nequitias haereticorum, a quibus mens supplantatur infirmior; ipsi enim pusilli sunt, qui adhuc nesciunt incrementa uirtutis.

licet autem aduertere quod in uilici illius superiore et istius diuitis praesenti comparatione incentiuum misericordiae sit, et ibi fortasse sanctis, quos amicos dicit et quibus tabernacula tribuit, hic uero docet pauperibus conferendum.

Si peccauerit in te frater tuus, increpa illum. quam bene post diuitem, qui cruciatur in poenis, subiecit praeceptum ueniae largiendae, his utique qui se ab errore conuertunt, ne quem desperatio non reuocet a culpa! quam uero moderatus est, ut neque difficilis uenia nec remissa sit indulgentia, ne quem uel austera percellat inuectio uel coniuentia inuitet ad culpam! sic et alibi: si peccauerit in te frater tuus, uade et corripe eum inter te et ipsum; plus enim proficit amica correptio quam accusatio turbulenta: illa pudorem incutit, haec indignationem mouet seruetur potius quod prodi metuat qui monetur. bonum quippe est Ut amicum magis te qui corripitur credat quam inimicum; facilius enim consiliis adquiescitur quam iniuriae subcumbitur. unde et apostolus corripite inquit, ut fratrem, ut erubescat, non ut inimicum eum existimetis. infirmus enim custos diuturnitatis est timor, pudor autem bonus magister officii; qui enim metuit reprimitur, non emendatur, quem pudet facere in naturam uertit.

pulchre autem posuit: si peccauerit in te; non enim aequa condicio in deum hominemque peccare. denique apostolus, qui diuini est uerus interpres oraculi: haereticum inquit post unam correptionem deuita, quia non est aeque perfidia ut culpa ueniabilis. et quoniam plerumque per inperitiam error obrepit, corripiendum praecepit, ut aut pertinacia uitetur aut prolapsio corrigatur.

Uerum quid est: si septies conuersus fuerit ad te, dimitte illi? num ueniae numerus praefinitur an uero quia, cum septimo die requieuerit deus ab omnibus operibus suis, post ebdomadam istius mundi quies nobis diuturna promittitur, ut quemadmodum mala istius mundi feriata cessabunt ita etiam uindictae seueritas conquiescat? sabbatum autem non solum dierum, sed etiam mensum est, et ideo septimi mensis decima die sabbata sabbatorum, nec solum mensum, sed annorum quoque nec annorum tantummodo, sed etiam generationum, postremo ipsius mundi, cuius typus est sabbatum magnum, sicut in lege est ebdomada septima, post quam celebratur annus iubelaeus. quod mysterium nobis uoluit dominus reuelare, cum dicit: non solum septies, sed etiam septuagies septies, quia septima generatione, ut habes secundum Lucan, Enoch raptus est, ne malitia mutaret cor eius, et in eo aculeus doloris quieuit. septuagesima autem et septima generatione dominus natus est ex Maria humani generis in se peccata suscipiens remissionem tribuit omnium delictorum.

ergo quamuis secundum litteram discas frequenter ignoscere nec indignationem tenere — nihil enim est quo possit offendi cui ignoscendi est consuetudo —, tamen agnosce mysterium. neque enim otiose sabbato dixit dominus mulieri: dimissa es ab infirmitate tua ostendens plebi suae, quae sicut mulier illa uocata sequeretur, aduentu suo se remisisse peccata. septuagies itaque et septies Lamech condemnatur, quia grauius delinquit qui scelus dum punit admittit. omnem autem enormitatem sceleris baptismi sacramenta dimittunt. disce ergo donare iniurias tuas, quia persecutoribus suis Christus ignouit.

Nec illud otiosum, quod sabbato passus est magno significans fore sabbatum, quo mors destrueretur a Christo. quodsi Iudaei sabbatum ita celebrant, ut et mensem et annum totum quasi sabbatum habeant, quanto magis nos resurrectionem domini celebrare debemus! et ideo maiores tradidere nobis pentecostes omnes quinquaginta dies ut paschae celebrandos, quia octauae ebdomadae initium pentecosten facit. unde et apostolus quasi Christi discipulus, qui sciret diuersitatem esse temporum, scribens ad Corinthios aput uos inquit forsitan manebo et hiemabo et infra: manebo autem Ephesi usque ad pentecosten; ostium enim mihi apertum est magnum. itaque aput Corinthios hiemem agit quorum erroribus angebatur, quod eorum circa dei cultum frigeret adfectus; cum Ephesiis pentecosten celebrat atque his tradit mysteria, relaxat animum, quia fidei cernebat ardore feruentes. ergo per hos quinquaginta dies ieiunium nescit ecclesia sicut dominica, qua dominus resurrexit, et sunt omnes dies tamquam dominica.

erit et alia dominica, qua dominicum corpus resurgat. nouit hanc Paulus, qui ait: uos autem estis corpus Christi et membra ex membris. hoc enim corpus domini et ossa de ossibus eius capiti cohaerebunt, caput autem ecclesiae Christus. tunc ergo cessabit ieiunium, quoniam in perpetua iocunditate fatigatio cura lassitudo cessabit. tunc mors destruetur; nouissima enim mors destruetur. nam etsi ces-

sauit in Enoch et non est inuenta in eo, destructa tamen non est; ille enim raptus est ut euaderet, Christus ut destrueret inmolatus est. et ideo bene dixit: ubi est, mors, uictoria tua? ubi est, mors, aculeus tuus? ergo in hac resurrectione iterum Christus tamquam suo resurget in corpore. beatus itaque qui habuerit partem in prima resurrectione; sicut enim primitiae dormientium Christus, sic tunc primitiae resurgentium ecclesiae sancti eius.

hoc mysterium Petrus scire non potuit. fortasse scierit de Enoch: quis tamen potuit mysterium absconditum in deo humana mente conprehendere? ueniat ergo dominus in meam animam, in meam mentem atque eam subiciat sibi, ut cum subiecta mens fuerit mea, dicam: non timebo mala, quoniam tu mecum es.

Si habueritis fidem sicut granum sinapis, dicetis huic arbori mori: \'eradicare et iactare in mare\', et obaudiet uos. de grano sinapis supra dictum est, nunc de arbore mori est disputandum. arborem lego, non tamen arborem credo. nam quae ratio, qui profectus hic noster, ut arbor, quae laborantibus agricolis ferat fructus, eradicetur et mittatur in mare? licet hoc pro uirtute fidei possibile iudicemus, ut sensibilibus inperiis natura insensibilis obsequatur, quid sibi uult tamen etiam ipsa arboris species? legi quidem: pastor eram caprarum uellicans mora et puto prophetam significasse nobis quod ex peccatorum grege peccator ipse conuersus sit, licet conueniat ut futurus propheta gentium fructum quaesisse uideatur in sentibus, cibum ex sentibus eruisse, decoloros et faetidos greges gentium, populos nationum in suorum scriptorum pascuis locaturus, ut spiritali refectione pinguescerent, ipse autem de peccatore conuerso lac spiritale mulgeret.

sed cum in alio euangelii libro de monte sit dictum, cuius species nuda gignentium uitium olearumque ieiuna, infecunda messibus, apta latibulis bestiarum ferarumque cursibus inquieta extollentem se altitudinem nequitiae spiritalis uideatur exprimere, sicut scriptum est: ecce ego ad te, mons corrupte, qui corrumpis omnem terram, congruit ut hoc quoque loco opinemur id dictum, quoniam fides spiritum excludit inmundum, maxime cum arboris natura huic concurrat opinioni. nam fructus eius primo albet in flore, deinde iam formatus inrutilat, maturitate nigrescit. diabolus quoque ex albenti angelicae flore naturae et potestate rutilanti praeuaricatione deiectus taetro inhorruit odore peccati. en tibi illud arbori mori dicentem: eradicare et iactare in mare, cum legionem eicit ex homine, in porcos transire permittit, qui exagitati diabolico spiritu se in maria demerserunt.

hic igitur locus hortatorius ad fidem docens moraliter etiam ea quae solidata sunt fide posse dissolui. ex fide autem caritas, ex caritate spes et rursus in se sancto quodam circuitu refunduntur.

Sequitur ut nemo in operibus glorietur, quia iure domino debemus obsequium. nam si tu non dicis seruo aranti aut oues pascenti: transi, recumbe — ubi intellegitur quia nullus recumbit, nisi ante transierit; denique et Moyses ante transiuit, ut mag-

num uisum uideret — si ergo tu non solum non dicis seruo tuo: recumbe, sed exigis ab eo aliud ministerium et gratias ei non agis, ita nec in te patitur dominus unius usum esse operis aut laboris, quia, dum uiuimus, debemus semper operari.

ergo agnosce esse te seruum plurimis obsequiis defaeneratum. non te praeferas, quia filius dei diceris — agnoscenda gratia, sed non ignoranda natura — neque te iactes, si bene seruisti, quod facere debuisti. obsequitur sol, obtemperat luna, seruiunt angeli. uas gentium electus a domino non sum inquit dignus uocari apostolus, quia persecutus sum ecclesiam dei. deinde alibi nullius se ostendens conscium culpae subiecit: sed non in hoc iustificatus sum. et nos ergo non a nobis laudem exigamus nec praeripiamus iudicium dei et praeueniamus sententiam iudicis, sed suo tempori, suo iudici reseruemus. posthac reprehenduntur ingrati atque ita demum ad tractatum futuri uenitur iudicii.

In illa hora qui fuerit in tecto et uasa eius in domo, ne descendat tollere illa et qui in agro similiter non redeat retro.

memores estote uxoris Loth. interrogatus a discipulis dominus quando ueniret regnum dei ait: regnum dei intra uos est, utique per ueritatem gratiae, non per seruitutem culpae. itaque qui uult liber esse sit seruus in domino; ea enim parte qua participamur seruitute participamur et regno. ait ergo: regnum dei intra uos est, quando autem ueniret, noluit dicere, sed dixit iudicii diem esse uenturum, ut

terrorem omnibus iudicii inminentis incuteret nec securitatem dilationis adferret. et ne uideretur contristare discipulos, si his aliquid denegaret, ait in alio libro: de die autem et hora nemo scit, neque angeli caelorum neque filius. bene medie posuit filium; est enim idem filius hominis filius dei, ut magis dictum secundum filium hominis aestimemus. quia temporum finem non per naturam hominis, sed per naturam dei nouit. nec alienum tamen a fide est, si filium accipias dei. quid enim est quod bonus pater filium celauerit. cui omnia dedit? aut quomodo non dedit cognitionem temporis qui dedit ipsius iudicii potestatem? quomodo autem filius nescire potest quod pater nouit, cum in patre filius sit et spiritus scrutetur etiam alta dei, cum ipse filius altitudo sit diuitiarum sapientiae et scientiae dei? sed cur nolit dicere ostendit alio loco: non est uestrum scire tempora et annos, quae pater posuit in sua potestate.

uidetis quo tendat qui trinitatem negat unius potestatis, ut sit aliquid quod nesciat filius? cur enim celaret filium proprium pater? aut enim inuidiae causa nolumus aliis intimare quod scimus aut ne forte prodamur, sed nec inuidi in patrem nec proditoris in filium suspicio cadit. ergo unius sunt cognitionis, quia unius sunt potestatis. deinde qui signa nouit futuri iudicii utique nouit et finem.

quid enim est quod nesciat ille sicut fulgur coruscans, eo quod lux, dei filius, interna mysterii caelestis inluminet? in illa, inquit, hora. ergo et horam nouit, sed nouit sibi, mihi nescit. bene autem causam diluuii et incendii et iudicii de nos-

tris adserit prodisse peccatis, quia deus malum non creauit, sed nostra sibi merita reppererunt.

Edebant enim et bibebant, uxores ducebant et nubebant. non quia coniugia damnentur, neque enim alimenta damnantur, cum in istis successionis, in illis naturae subsidia sint — alioquin de hoc mundo est exeundum — sed in omnibus modus quaeritur, quidquid autem abundantius a malo est. sit aliqui consensus ad tempus, ut uacemus orationi: sit aliqua inter sollicitudines mundi et intemperantiae crapulam sobrietas religionis et indutiae castitatis.

ergo quia propter inprobos necesse est probi in hoc saeculo contritionem cordis animique patiantur, quo uberiorem mercedem accipiant in futurum, remediis instruuntur, utqui in Iudaea sunt fugiant in montes. quae est ista Iudaea? noui enim et aliam Iudaeam secundum spiritum, non secundum litteram; notus enim in Iudaea deus. quales autem isti montes, qui possint motum futuri cohibere iudicii, cum scriptum sit: tremor autem montes occupabit? caelum et terra transibunt: quomodo terrarum portio manebit inmunis aut tueri me poterit, quae nec ipsa se seruat? ubi igitur me ab ira eius abscondam, qui conturbat profundum maris? si ascendero in caelum, ibi est; si descendero in infernum, adest. non ergo falli potest qui ubique est, sed placari.

Adest itaque iudicii dies. si uis non conprehendi, cottidie tunc, cottidie fuge. quaeris quo fugias? ascende in montem qui euangeliz as Sion, ut excelsorum uertice possis eminere meritorum; deus enim montium et non deus uallium est. ascende eo, ubi Christus sedet ad dexteram dei, cuius fundamenta in montibus sanctis et montes in circuitu eius. mons tuus Paulus, mons tuus Petrus est. supra illorum fidem mentis tuae locato uestigium. in lege dei atque haereditate fidei constitutos iudicii dies non ad poenam inuenit, sed ad gloriam.

si quis etiam in tecto situs, hoc est superiora iam domus suae eminentiumque uirtutum culmen ascendit, ad terrena mundi huius opera non recidat. noui enim tectum in quo Rahab, illa typo meretrix, mysterio ecclesia, sacramentorum consortio populis copulata gentilibus exploratores, quos Iesus direxit, abscondit. qui si ad inferiora descendissent domus, ab exploratoribus, qui ad corripiendos eos missi fuerant, occidissent. tectum ergo sublimis est mentis officium animaeque fastigium, quo nuda corporis operitur infirmitas. unde mihi uidetur etiam paralyticus ille idcirco esse sanctus, qui a quattuor iuuenibus demissus e tecto est, quia quattuor adminiculo uirtutum. prudentiae fortitudinis temperantiae atque iustitiae, ad pedes Christi alta quadam se ratione subiecit. nihil enim excelsius humilitate, quae tamquam superior nescit extolli, quia nemo id adfectat quod infra se iudicat.

Sed quoniam in iudicio uersamur, non digrediamur a tecto ne dum uasa quae in domo sunt cupimus auferre, capiamur. non enim in omni domo sunt uasa aurea et

argentea, sed in plerisque sunt lignea, nec omnis domus plena; sunt enim et uacuae, quas nouit propheta, qui dixit: quid factum est tibi nunc quia ascendisti in domus uacuas? inpleta est ciuitas clamantium. et subiecit: omnes principes tui fugerunt, quicumque in te uulnerati sunt, et ad perfidiam de fide lapsi sunt. uulneratus est Sabellius, uulneratus est Ualentinus. uulneratus est Arrius; in domo enim uacua sunt repperti.

uis domum uidere plenam? sequere Petrum, cum esuriret, ad domus superiora gradientem. ibi agnouit mysterium ecclesiae congregandae, ut gentilem populum non iudicaret inmundum quem fides ab omni possit mundare contagio. uasa autem de luto sunt, ergo uas corpus est. et ideo caue ne desiderio corporis praeclara mentis studia derelinquas. si Petrus non accepit mysterium in inferioribus positus, tu quemadmodum accipies? ille accepit, quia ascendit, ut euangelizaret dominum, passionem corporis non timeret.

Ergo qui in tecto est non descendat et qui in agro est non reuertatur retro. unde intellegam quid sit ager, nisi ipse me doceat Iesus dicens: nemo mittens manum in aratrum et respiciens retro aptus est regno caelorum? otiosus in uilla sedet, laboriosus in agro seminat: debilis ad focum, fortis ad aratrum. bonus odor agri; odor enim Iacob odor agri pleni. ager plenus est florum, plenus est fructuum diuersorum. ara igitur agrum tuum, si uis dirigi ad dei regnum. floreat tibi bonorum seges fecunda meritorum. sit uitis abundans in lateribus domus tuae et nouella oliuarum in circuitu mensae tuae. dicat anima tua Christo fertilitatis suae iam conscia et seminata dei uerbo, spiritalibus quoque inarata culturis: ueni. frater meus, exeamus in agrum, ille respondeat: introiui in hortum meum, soror mea sponsa: uindemiaui myrram meam. quae enim melior quam fidei uindemia, qua resurrectionis fructus reconditur, qua perpetuae laetitiae fons rigatur?

itaque cum respicere prohibearis, multo magis redire prohiberis et tollere tunicam; conperisti enim quod ei qui tunicam te petierit remittere debeas et pallium. ergo directus ad dei regnum opes et patrimonium non requiras. noui et aliam scriptam tunicam, de qua nos hortatur apostolus, ut exspoliantes ueterem hominem cum actibus eius induti nouum superioris tunicam non requiramus erroris. unde et illa ait: nocte exui me tunicam meam, quomodo induam eam? quod non solum renuntiare peccatis, sed etiam memoriam omnem debeas actus superioris abolere. denique Paulus superiora obliuiscens culpam exuit, paenitentiam non omisit.

et ideo dominus memores inquit estote uxoris Loth, quae ideo quia respexit retro perdidit naturae suae munus; retro enim Satanas, retro Sodoma. quapropter fuge intemperantiam, declinato luxuriam. et ut cognoscas quia non omnes possunt fugere in montem, recordare quia ille qui se ueteribus studiis non reflexit — Sodomam enim ante delegerat — ideo euasit, quia peruenit ad montem, illa quae infirmior fuit, quoniam ad posteriora respexit, nec mariti adiuta suffragio ad montem peruenire potuit, sed remansit.

In illa nocte erunt duo in lecto uno, unus adsumetur et alius relinquetur. bene noctem dixit, quia antichristus hora tenebrarum est, eo quod pectoribus hominum tenebras offundat, cum dicat se esse Christum, exsurgentibus pseudoprophetis, qui adserant nunc in desertis legum degere, ut uagae errore opinionis inludant nunc in penetralibus, ut qui audierint praecelsae nomine potestatis artentur. Christus autem sicut fulgur coruscans per uniuersum mundum luminis sui globos spargit et ideo nec in desertis uagatur nec aliquibus locis clauditur, quia caelum et terram ego conpleo dicit dominus, sed luce fulgoris sui fulget, ut in illa nocte resurrectionis gloriam uidere possimus. quid igitur sibi uult quod ait:

duo in lecto uno et duae molentes et duo in agro, unus adsumetur et alter relinquetur? numquid iniquus deus, ut pares studiis et societate uiuendi atque indiscretos actuum qualitate meritorum remuneratione discernat? non ita est, sed pro actibus hominis remunerationis est qualitas. non ergo merita hominum copulae usus exaequat; nam et pater in filium et filius in patrem studio religionis insurgunt, quia non omnes quod adoriuntur efficiunt, sed qui perseuerauerit in finem hic saluus erit. tum deinde non forense obsequium, sed interiorem dominus rimatur affectum; neque enim si iuste offeras et non iuste diuidas, acceptum est sacrificium deo. ergo ex uno strato — est enim stratum infirmitatis humanae, quia scriptum est: uniuersum stratum eius uersasti in infirmitate eius — unus relinquitur, alter adsumitur. qui adsumitur rapitur obuiam Christo in aera, qui autem relinquitur inprobatur.

duae molentes in pistrino. sensus quidem est quod hi significari uideantur qui ex occultis alimenta quaerant et in apertum ex interioribus proferant. sed tamen quid molant istae mulieres requirendum est, nisi forte quod legimus in Esaia: si adferatis similaginem, uanum est, ut similago sit quae a molentibus offeratur. discutiamus ergo quae molant quidue molant quidue pistrinum sit. et fortasse mundus iste pistrinum sit, in quo aptius reor quia humani corporis forma referatur, in quo anima nostra uelut quodam carcere includitur corporali, panem, si boni consulat, operatura caelestem. in hoc ergo pistrino uel synagoga uel anima obnoxia delictis triticum molendo madefactum et graui umore corruptum non potest interiora ab exterioribus separare et ideo relinquetur, quia eius similago displicuit. at uero sancta ecclesia uel anima nullis maculata contagiis delictorum, quae tale triticum molit, quod solis aeterni calore sit torridum, quod deus quemadmodum noluit sic uestiuit et angeli ab omni purgamentorum labe mundarunt, bonam similaginem de penetralibus hominum deo offerens sacrificii sui libamenta conmendat.

Nec solum molentes duae, sed etiam operantes duo erunt in agro uno, e quibus adsumetur unus, bonus seminator, qui non supra uias seminauerit, sed supra aratum et cultum solum, ut fructum humilitate pressum, non iactatione dispersum terra multiplicet, relinquetur autem seminator zizaniorum, ex quibus refutabilis similago conficitur. qui sint autem isti agricolae differentes possumus repperire,

si aduertamus qua ratione duos νοῦς, hoc est duas mentes esse in nobis apostolus dixerit; fortasse enim ideo, quia altera exterioris est hominis, qui altera interioris„ altera interioris, qui per sacramenta renouatur. et eo ille fortasse deterior, qui extollitur frustra inflatus mente carnis suae et non tenens caput, quia a domini nostri Iesu Christi salutarium praeceptorum obseruatione declinat; ipse enim caput omnium, qui auctor est omnium. alter est ille praestabilior, qui humilitatem diligit, sapientiam quaerit, misericordiam non omittit, bonus scilicet seminator; dispersit enim, dedit pauperibus, iustitia eius manet in aeternum. hic igitur spiritalis est, ille carnalis. nam sicut uerbis apostolicis conprehendimus illum extollentem se tumido animo seductorem mente carnis inflari, ita etiam sanctum uirum renouari spiritu mentis ostendimus dicente eodem: renouamini autem spiritu mentis uestrae. duas ergo mentes esse demonstrat, unam, quae mens carnis efficitur uicta peccato, alteram, quae spiritui copulata carnis abiurat inlecebras.

nec solum duae mentes, sed etiam duae leges in nobis sunt, quarum utramque nobis apostolus explicauit dicens: condelector enim legi dei secundum interiorem hominem, uideo autem aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae et captiuantem me in lege peccati, quod est in membris meis. est ergo lex interioris hominis, est etiam exterioris, illa quae peccatum prohibet, ista quae suadet: illa quae damnat errorem, ista quae suggerit: illa quae mentem instruit, ista quae temtat. sunt etiam duae aliae uehementiores in nobis leges, una dei, altera peccati, secundum eundem magistrum, qui ait: igitur ego ipse mente seruio legi dei, carne autem legi peccati. et ostenditur quod si mentem tantummodo dicas, contrariam carnis ostendas; cum enim dicit Paulus se legi dei mente seruire, utique mentem per se ipsam, nisi carne uincatur, bonam esse demonstrat et natura ita creatam, ut resistat errori. itaque cum uincitur, mens carnis est, non ex natura habens, sed ex carne quod labitur et quasi in nomen proprietatemque uictricis uicta succedit; natura autem aduersa carnis est. denique mente deo seruimus, carne peccato. melior autem mens erit, si cooperaria sancto spiritui religiosum non intermittat officium.

Istae sunt igitur operantes in agro nostro, quarum altera bonum fructum diligentia dat, altera amittit incuria, quam sanguinem legis lator adpellat dicens: anima omnis carnis sanguis eius. quo plerique referunt etiam illud quod scriptumest:non manducabis carnem in sanguine, ne uulneribus animae cruentatas corporis uoluptates refectionis potius loco quam reatum sanguinis aestimemus, quos oportet refici dei uerbo. est ergo cibus refectionis, est cibus sanguinis; sicut enim caro domini uere est cibus, ita sanguis uere noster est potus. bonam ergo de nostris operibus escam domino suggeramus, ne rursus cum uenerit et sicut in illa ficu pomum non inuenerit, nostrorum meritorum infecunditate ieiunus propositum pietatis auertat dicens ad illam animam, quam nudam pomorum reppererit et sanguine cruentatam: numquam ex te fructus nascatur in sempiternum. est ergo an-

ima carnis omnis sanguis eius. est etiam praestabilior anima, de qua deus dixit: omnes animae meae sunt, sicut anima patris ita etiam anima filii meae sunt.

nec illud praeterit ut duos populos interpretemur, id est quod in hoc mundo, qui agro frequentissime conparatur, duo populi sint, unus credentium. alter qui non credit, relaturi meritorum uicem suorum, et ideo alter qui fidelis est adsumatur, alter qui infidelis est relinquatur. duae autem illae molentes duae animae uel certe ecclesia atque synagoga; non enim una tantum figura, sed multiplex in diuinis scripturis esse consueuit, ut unus sermo plures species conprehendat. itaque mens carnis et anima carnis et synagoga id triticum colligunt et eam similaginem molunt, quae offeruntur in uanum, mens autem quae coniuncta animae et anima quae receptrix est salutis uel ecclesia dei excolunt et molunt uerae legis similaginem spiritalem. unde etiam panes propositionis fiunt, quos soli sacerdotes edunt, quibus puriorem panem manducare praescriptum est, illum utique qui descendit e caelo. omnes autem sumus, si merita nostra patiantur, iustitiae sacerdotes, qui unctione laetitiae in regnum et sacerdotium consecramur.

ergo ita exerceamus et colamus agrum nostrum in istius culturae munere constituti, ut in illa superiore Hierusalem, ubi legis custodia uera celebratur, habeamus similaginem de manipulis nostris, quos beati qui potuerint congregare, ut uenientes ueniant in exsultatione tollentes manipulos suos. isti igitur fructus sunt spiritales et felices ueri prouentus laboris, qui nullo inutili imbre madefiant: fructus autem carnis corruptelae obnoxius, et ideo qui carnalia seminauerit, carnalia metet. de agro uero quid dicam, cum manifestum sit in opere cultoris uel laudem esse uel culpam?

Et respondentes dixerunt: ubi domine? hoc discipuli locuti sunt, dominus autem. ubi praemonuit et quo fugiendum et ubi conmorandum et quid esset cauendum, conplexus est summam definitione generali dicens:

ubi fuerit corpus, ibi congregabuntur aquilae. itaque prius quae sint aquilae coniciamus. ut quid sit corpus definiamus. iustorum enim animae aquilis conparantur, quod alta petant, humilia derelinquant, longaeuam ducere ferantur aetatem. unde et Dauid animae suae dicit: renouabitur sicut aquilae iuuentus tua. si igitur intelleximus aquilas, de corpore iam dubitare non possumus, maxime si meminerimus quod a Pilato Ioseph corpus acceperit. nonne tibi uidentur aquilae circa corpus Maria Cleopae et Maria Magdalene et Maria mater domini apostolorumque conuentus circa domini sepulturam? nonne tibi uidentur aquilae circa corpus, quando ueniet cum intellegibilibus nubibus filius hominis, et uidebit eum omnis oculus et qui eum conpunxerunt?

est etiam corpus, de quo dictum est: caro mea uere est esca et sanguis meus uere est potus. circa hoc corpus aquilae sunt, quae alis circumuolant spiritalibus. sunt et circa corpus aquilae, quae credunt Iesum in carne uenisse, quia omnis

spiritus qui confitetur legum Christum in carne uenisse de deo est. ubi ergo fides ibi sacramentum, ibi deuersorium sanctitatis. est etiam corpus ecclesia, in qua per baptismi gratiam renouamur spiritu et occidua senectutis in rediuiuas reparantur aetates.

Sinite pueros uenire ad me et nolite eos uetare; talium est enim regnum dei. atque aetas haec infirma est uiribus, inualida ingenio, inmatura consilio. non ergo aetas praefertur aetati; alioquin obesset adolescere. quid uotis opus est ut aeui maturitas consequatur, si mihi meritum regni demtura caelestis est? ergo deus uitae processum ad uitia dedit, non ad incrementa uirtutis? et cur ipse apostolos non puerilis, sed prouectioris aetatis elegit? cur autem pueros aptos regno dicit esse caelorum? fortasse quia malitiam nesciant, fraudare non nouerint, referire non audeant, scrutari ignorent opes, honorem, ambitionem non appetant. sed non ignorare ista uirtus est, sed contemnere nec continentiae laus, ubi infirmitatis integritas. non igitur pueritia, sed aemula puerilis simplicitatis bonitas designatur. non enim uirtus est non posse peccare, sed\'nolle atque ita tenere perseuerantiam uoluntatis. ut uoluntas infantiam, unus imitetur naturam. denique ipse hoc saluator expressit dicens: nisi conuersi fueritis et efficiamini sicut puer iste, non intrabitis in regnum caelorum.

Quis est ergo puer imitandus apostolis Christi? num unus ex paruulis? haec igitur uirtus apostolorum? quis ergo puer? ne forte ille de quo Esaias dicit: puer natus est nobis. filius datus est nobis? ipse enim tibi puer dixit: tolle crucem tuam et sequere me. et ut agnoscas puerum: cum malediceretur, non remaledixit; cum perc.uteretur, non repercussit; haec est enim perfecta uirtus. itaque et in pueritia est quaedam uenerabilis morum senectus et in senectute innocens pueritia; senectus enim uenerabilis est, non diuturna, nec numero annorum conputata; cani sunt autem sensus hominum et aetas senectutis uita inmaculata. unde et scriptum est: laudate, pueri, dominum, laudate nomen domini, quia nemo nisi perfectus laudat dominum; nemo enim dicit dominum Iesum nisi in spiritu sancto.

quod uidetur de ecclesiae populo prophetatum, qui iunior seniorem populum Iudaeorum uirtutis studiis anteiuit. et ideo illud: ecce ego et pueri mei quos dedisti mihi. isti sunt pueri, qui dominum pullo asinae superuectum propheticis uocibus prosequentes redemptionem gentium uenisse dicebant, isti sunt pueri uel infantes, qui Christi illa ubera super uinum haustu pleniore suxerunt; ex ore enim infantium et lactantium perfecisti.laudem.

durum itaque aliquibus et inmite uideri potest quod discipuli ad dominum infantulos adire prohibebant, nisi uel mysterium intellegas uel affectum; neque enim inuidae in pueros mentis asperitate faciebant, sed sedulae seruitutis obsequia domino deferebant, ne conprimeretur a turbis. denique alibi scriptum est: magister, conprimunt te turbae; respuenda quippe est utilitas nostra, ubi diuinitatis iniuria est. ergo fugiamus superbiam, sequamur puerilem simplicitatem, quia

ueritas aduersaria superbiae, simplicitas autem concurrens ueritati, in ipsa humilitate sublimis. non enim in abiecto corde habitat deus. sed sicut tradiderunt nobis prophetae: thronus uirtutis exaltatus est, in eo scilicet, cuius eleuatur sapientia ad altitudinem ueritatis. nec sicut Cain fraterna specie dolum percussoris abscondat, sed foris intraque sit frater. haec in affectu. in mysterio autem, quia prius saluari populum Iudaeorum, ex quo secundum carnem nati fuerant, gestiebant. sed et pro Chananaea muliere supplicarunt. sciebant ergo mysterium, quod utriusque populi uocatio deberetur, sed fortasse adhuc ordinem nesciebant.

Nunc distantiam intende uerborum. ubi ad se infantes accedere iubet, ut eos uel precatione uel manuum inpositione benediceret, pueros adpellat, ubi praecipit non scandalizandos. pusillos appellat; non enim scandalizantur qui tanguntur a Christo, non labuntur qui Christo propinquant, sed labuntur illi quos pusillos non aetatis exiguitas, sed uirtutis pusillitas fecit. simul etiam docet infirmos non esse temtandos, ne in nos eorum delicta uortantur quorum preces ad dominum, etsi ipsi uirtutum meritis infirmi sint, angelorum tamen patrociniis euehuntur. nemo ergo inrideat pauperem, quia exacerbat illum qui fecit eum; nemo temtet inualidum, ne angelos laedat; nemo praecipitet infirmum, ne soluat beneficium redemtoris.

et ideo dixit: uae huic mundo ab scandalis, quia crucem domini plerique scandalum iudicarunt, cum dominicae humilitas passionis nostrae sit sacramentum salutis, ut adonamur uirtutis officium, sumamus humilitatis exemplum. uae igitur ei qui in crucem domini non crediderit, qua scandalizantur infirmi; expedit ei ut suspendatur mola asinaria in collo eius et demergatur in profundum maris.

in diuinis quidem scripturis non uerborum seriem, sed rerum pondus examinare debemus; plus enim proficit ad reprimenda peccata inauditi generis atque deformis beluina quaedam pompa supplicii. tamen ne cui hinc quoque scandalum generetur infirmo, non otiose simul positam putamus molam asinariam, collum hominis, profundum maris. etenim cum asini typum populus gentilis acceperit, nonne tibi uidetur tamquam molam asinariam uoluere, quamdiu in inperitiae suae errore uersatur, naturae quidem uinculis adligatus, ut uerbum emolat, deum quaerat, sed opertae mentis caecitate suffusus, ut uultum animi erigere ad deum, oculos cordis aperire non nouerit? et ideo sine ulla cursus alacritate uestigiis in se saepe redeuntibus inuitus usui laborat alieno. tamen qui molam uoluit consummandi aliquando finem operis habet et exuendae spem gerit caecitatis; cui uero mola ad collum suspenditur? portat lapidem, qui portare iugum domini recusauit. asinus ergo ad molam, caecus ad lapidem, gentilis ad saxum, qui adoret eum, quem non uidet nec agnoscit; deus enim non in manufactis t habitat nec in saxo agnoscitur, sed in spiritu.

uterque igitur populus et gentilis et Iudaeus pompa quadam sermonis huius exponitur, sed uehementior in Iudaeos poena decernitur. gentilium enim memoria saeculi istius fluctibus obruetur et caeno mundi huius abolebitur, qui inter ea quae non

sunt esse uoluerunt et alienati a scientia dei tamquam in profundum maris mersi sunt; at uero Iudaei per patriarchas adsumti, circumcisione signati, per legem eruditi non tamquam ignoti peribunt, sed tamquam sacrilegi punientur. etenim Atheniensibus ignotus deus in Iudaea notus, sed non receptus. et ideo. qui ignorat ignorabitur, qui praeuaricatur damnabitur nec ille exutus a culpa qui suum nesciuit auctorem et ille exutus a uenia qui dominum non recepit. tolerabilius tamen est fidem non detulisse Christo quam manus intulisse.

Interrogauit autem eum quidam princeps dicens: magister bone, quid faciendo uitam aeternam possidebo? dicit autem ei Iesus: quid me dicis bonum?

nemo bonus nisi solus deus. uersuta interrogatio et ideo arguta responsio. temtator enim princeps iste magistrum bonum dixit, qui deum bonum dicere debuisset. nam licet et in diuinitate bonitas sit et in bonitate diuinitas — nemo enim bonus nisi solus deus, omnis autem homo mendax, quidquid autem mendax, utique non bonum — tamen addendo magister bone in portione bonum dixit, non in uniuersitate; nam deus uniuersitate bonus, homo ex parte. propterea dominus: quid me dicis bonum, quem negas deum? quid bonum dicis, cum bonus nemo nisi unus deus? non ergo bonum se negat, sed deum signat; bonus enim quid est nisi plenus bonitatis? at uero cum scriptum sit: non est qui faciat bonitatem, non est usque ad unum, utique de hominibus, non de deo dixit; deus enim unus est, non unus e numero. ita et dei filius quasi unicus exceptus est, non quasi unus ex multis et unigenitus est, non unus ex genitis. et ideo nemo bonus non praeiudicat Christo, quia nemo iudicat Christum. nemo enim tamquam conmuniter de nobis dicitur, sed nihil Christo conmune nobiscum.

quodsi quem mouet quia nemo bonus nisi unus deus, moueat et illud, quia nemo bonus nisi deus. quodsi a deo filius non excipitur, utique nec a bono Christus excipitur. sed cum in deo filius persona alter, potestate unus sit — unus enim deus, ex quo omnia, et unus dominus, per quem omnia — deus autem et dominus non duo dii, sed unus deus sit, quia dominus deus tuus dominus unus est, utique cum secundum maiestatem deus unus in utraque persona sit, et bonus unus in utroque est. nam quomodo non bonus ex bono natus? arbor enim bona bonos fructus facit. quomodo non bonus, cum bonitatis substantia adsumta ex patre non degenerarit in filio, quae non degenerauit in spiritu? et ideo spiritus tuus bonus deducet me in uiam rectam. quodsi bonus spiritus, qui accepit ex filio, bonus utique et ille qui tradidit. et cum bonus pater, utique et ille bonus qui omnia habet quae pater habet, aut si negatis filium habere bonitatem, negatis et patrem.

Ratio euidens exemplis non eget, tamen uel auctoritatem sequimini scripturarum; scriptum est enim: dominus iudex bonus domui Israhel. de filio an de patre dicit? sed pater non iudicat quemquam, quia omne iudicium dedit filio. ergo dominus bonus filius. accipe aliud. trinitatem utique confitentur qui ad baptismum ueniunt, quia baptizantur in nomine patris et fili et spiritus sancti: ergo et patri et filio et

sancto spiritui confitentur. cum ergo dicitur:. confitemini domino quoniam bonus, bonus utique pater, bonus filius, bonus et spiritus sanctus, sed deus unus; et, quia bonus dominus exspectantibus eum. an non bonus, qui bona tribuit animae quaerenti eum? an non bonus, qui satiat in bonis animam tuam? an non bonus, qui ait: ego sum pastor bonus?

sed putatis ideo deum bonum, quia iudicium non habet, in quo necessitas uindicandi. quamquam iam praemissum sit iudicem bonum esse domui Israhel, tamen alibi habes: quam bonus deus Israhel rectis corde! de quo igitur putatis dictum, de patre an de filio? si de patre, ergo non omnibus bonus. cur igitur filio derogatis? si de filio. ergo bonum deum et filium confitemini: ipse est enim benedictus deus Israhel, quia uisitauit et fecit redemtionem plebis suae. ipse est rex et deus Israhel, cui dicitur: rabbi, tu es filius dei, tu es rex Israhel. sic igitur hic dicit: quoniam tu bonum me non potes sentire qui temtas, quid me dicis bonum? bonus quidem ego, sed rectis corde, cui bonum esse ex natura suppetat. non ex uersutia. bonus ergo filius; candor est enim lucis aeternae et speculum sine macula dei maiestatis et imago bonitatis illius. quomodo ergo non bonus, qui est imago bonitatis? sicut enim imago dei deus, sed unus deus, ita et diuinae imago bonitatis bona, sed una bonitas. mihi certe utile est bonum deum credere, quem meorum habiturus sum iudicem delictorum. illi uiderint qui credere bonum nolunt. itaque quia legis peritus est iste qui temtat, sicut in libro alio demonstratur, bene dixit: nemo bonus nisi unus deus, ut admoneret quia scriptum est: non temtabis dominum deum tuum, sed magis confiteretur domino quoniam bonus.

denique eum saepe perstringit; nam glorianti in lege quod a iuuentute sua omnia custodisset, ut inanem iactantiam eius exponeret, ostendit ei adhuc deesse quod legis est. et ideo ad misericordiae praeceptum tristis inducitur, et in eum naturalis quaedam datur forma sententiae.

Facilius camellum per foramen acus transire quam diuitem intrare in regnum dei. magna uis, magnum pondus in uerbis. quibus enim uerbis aliis uehementius exprimeret non debere iactare se diuitem in diuitiis suis quam talibus, quibus definitur contra naturam esse diues misericors? aufer mihi lenocinia fucumque uerborum, quae solent\' eneruare sent?ntias. lactari non debuit iste, sed frangi qui misericordiam respuebat. tamen si quos uerborum magis ornamenta quam sensus uirilis naturalis quidam habitus et forma delectant, quod boni faciunt petitores in uxore ducenda, ut mores discutiant, non decorem nec aspectus offensione reuocentur, cum uirtute animi prouocantur, hi quoque in uerbis mysterium quaerant quod est mens quaedam et anima uerborum nec in mysterio uerba discutiant.

camellus ergo in typo populus gentilis accipitur, quem leo ille quaerens quem deuoret onustum thesauro propheticis agit aspectibus in desertum: in tribulatione enim et angustia leo et catulus leonis: ad aspides et progenies aspidum uolantium ferebant in asinis et camellis diuitias suas. et bene camellus pro gentili fig-

uratus est populo, quia superstitionis deformitate degenerans, priusquam crederet populus nationum, beluinae speciem foeditatis, absurda uestigia, ora turpia praeferebat. facilius igitur iste peccator per uiam intrauit angustam, quae est uia Christi, qui proprii corporis passione mortis penetrans uiam uelut acus redintegrauit scissa quaedam nostrae uestimenta naturae, quam populus Iudaeorum diues in lege. egenus in fide, praeruptus in furore, probrosus in crimine.

potes etiam moraliter de omni intellegere peccatore et de arrogante diuite. nonne tibi uidetur publicanus ille oneratus suorum conscientia delictorum, cum oculos ad deum non auderet adtollere, uelut quidam camellus in foramen acus confessionis suae remediis facilius introire quam Pharisaeus ille in regnum dei, adrogans in prece, iactans innocentiae, praesumtor gloriae, exprobrator misericordiae, praedicator sui, criminator alieni, qui magis conueniret dominum quam rogaret? si quis igitur horret camellum, horrescat eum qui factis foedior sit camello.

Honora patrem et matrem. pulchre mihi hodie legitur legis exordium, quando mei natalis est sacerdotii; quotannis enim quasi de integro uidetur incipere sacerdotium, quando temporum renouatur aetate. bonum etiam quod legitur: honora patrem et matrem; uos enim mihi estis parentes. qui sacerdotium detulistis, uos inquam filii uel parentes, filii singuli, uniuersi parentes. libenter enim meos dixerim uos uel liberos uel parentes, qui uerbum dei auditis et facitis, filios. quia scriptum est: uenite, filii, audite me, parentes, quia ipse dominus dixit: quae mihi mater aut fratres? mater et fratres mei sunt qui audiunt uerbum dei et faciunt.

bene ergo lex, quae praemiserat: diliges dominum deum tuum et diliges proximum tuum, subiecit: honora patrem tuum et matrem. primus enim gradus iste pietatis; namque hos auctores tibi esse uoluit deus. honora obsequiis, ut abstineas a contumeliis, quia ne uultu quidem laedenda pietas est parentum. sed parum est non laedere, quia lex prospexit ne patiantur iniuriam — qui enim maledixerit patri uel matri morte morietur — tu honora, ut bonus sis. aliud est legis beneficium, aliud pietatis officium. honora tuos, quia suos dei filius honorauit; legisti enim: et erat subditus illis. si deus seruulis, quemadmodum tu parentibus? honorabat igitur Ioseph et Mariam Christus non naturae debito, B. sed pietatis officio, honorabat et patrem deum, quemadmodum nemo potuit honorare, ut esset oboediens usque ad mortem: honora ergo et tu parentes.

Est autem honor non solum honorificentiae, sed etiam largitatis. uiduas honora, quae uere uiduae sunt; honor est enim deferre pro meritis. pasce patrem tuum, pasce matrem. et si paueris matrem, adhuc non reddidisti dolores, non reddidisti cruciatus, quos pro te passa est, non reddidisti obsequia, quibus te illa gestauit, non reddidisti alimenta., quae tribuit tenero pietatis adfectu inmulgens labris tuis ubera, non reddidisti famem, quam pro te illa tolerauit, ne quid quod tibi noxium esset ederet. ne quid quod lacti noceret hauriret. tibi illa ieiunauit, tibi manducauit, tibi illa quem uoluit cibum non accepit, tibi quem noluit cibum sumsit, tibi uigilauit,

tibi fleuit: et tu illam egere patieris?s o fili, quantum tibi sumis iudicium, si non pascas parentem! illi debes quod habes, cui debes quod es. quantum iudicium, si pascat ecclesia quos tu nolis pascere! si quis fidelis inquit aut si qua fidelis habet uiduas, subministret illis, ut non grauetur ecclesia, ut his quae uere uiduae sunt sufficiat. hoc de extraneis: quid de parentibus?

Non otiose diximus proxime quia nos matris querella praestrinxit, sed maluimus eum qui talis est publice monere quam domestice coercere. et si nostra uoce non proditur, uel suo tamen erubescat adfectu. ne conmiseris, fili, ut parentes tuos aliorum fames pascat, ne conmiseris, fili, ut ieiunia pauperum parentibus tuis cibum quaerant. si non propter gratiam et salutem, propter uerecundiam pasce uel tu, fili. an non pudet si te ingrediente in ecclesiam alienis manus suas anus mater extendat et praetermissa filia de extraneis stipem poscat, cum tu transeas sublimi collo et nutibus oculorum trahens uestem, habens inaures et dextralia et anulos et reliqua, quae Esaias dicit? quid si in te sermonem suum uertat reposcens naturae debitum, nutrimentorum pretium, manus tuae quod genetrici debetur officium?

quid respondebis? dabisne aliis? quid si tibi obiciant: uade, prius matrem tuam pasce? nam, etsi pauperes sunt, inpiam tamen non quaerunt conlationem nonne audisti supra quia diues ille in bysso et purpura recubans, cuius de mensa micas Lazarus colligebat. poenis cruciatur aeternis, quia pauperi non inpertiuit alimenta? si non donare extraneis graue est, quanto grauius excludere parentes! sed dicis te quod eras parentibus conlaturus ecclesiae malle conferre. non quaerit deus donum de fame parentum. unde reprehendentibus Iudaeis quia discipuli domini manus non lauarent respondit dominus: quicumque dixerit: \'munus quodcumque est ex me tibi proderit\' non honorificauit patrem aut matrem..

Quapropter obscuritatem sensus non inprudenter defleximus. nam Iudaei, dum hominum traditionem sequuntur, dei neglegunt. discipuli traditionem dei praeferentes hominum neglegebant, ut manus non lauarent, cum panem manducarent, quoniam qui lotus est totus non habet necesse ut manus lauet. lauerat eos Iesus, lauacrum aliud non quaerebant; uno enim Christus baptismate omnia soluit baptismata. itaque quem lauerit ecclesia, non habet necesse iterum lauare ergo mysterio intendebant discipuli non sui munditiam corporis sed animae requirentes. hoc re\'prehendebant Iudaei, sed argute redarguuntur a domino, quod inania obseruent, profutura despiciant. et ideo illis dicit: uos quare dicitis patri aut matri, quos lex praecipit honorari: munus quodcumque est ex me tibi proderit? id est: cum petit aliquid ad sumptum egens pater aut mater a filio, quia legem timens Iudaeus excusationem non dandi requirit, dicere solet: munus [est quod ex me tibi proderit, ut dicatam deo pecuniam pater religiosus accipere reformidet. sed haec traditio hominum excusationes obtexentium auaritiae suae, ceterum dei traditio est, ut prius pascas parentes. nam si iuxta diuinum oraculum contumelia parentis morte luitur, quanto magis fames, quae morte grauior est!

quo loco insolentem dominus infrenat iactantiam. multi enim, ut praedicentur ab hominibus, ecclesiae conferunt quae suis auferunt, cum misericordia a domestico progredi debeat pietatis officio. da ergo prius parenti, da etiam pauperi, da illi presbytero quod tibi abundat terrenum, ut ab illo accipias spiritale quod tibi deest; etenim qui honorat honorabitur. uide ergo quia ille cum accipit tradit et accipit non quasi inops, sed quasi remuneraturus maiore mensura. da pauperi in requiem eius, ut et tu conmunicans de tuo inopi requiem consequaris. sed ut pascendos scriptura dicit parentes ita propter deum relinquendos parentes, si inpediant deuotae mentis adfectum.

Factum est autem cum adpropinquasset Hiericho, quidam caecus sedebat secus uiam. in libro secundum Matthaeum duo inducuntur, hic unus; ibi egredienti Hiericho, hic adpropinquanti. sed nulla distantia; nam cum m hoc uno typus populi gentilis sit, qui sacramento dominico recepit amissi luminis claritatem, nihil interest utrum in uno medicinam an in duobus accipiat, quoniam ex Cham et Iaphet Noe filiis originem ducens in duobus caecis duos generis sui praetendebat auctores.

quod uidetur etiam Lucas non omisisse, cum Zacchaeum subicit, qui statura pusillus, hoc est nulla nobilitatis ingenitae dignitate sublimis, exiguus meritis, sicut populus nationum audito domini salutaris aduentu quem sui non receperant uidere cupiebat. sed nemo facile Iesum uidet, nemo potest uidere Iesum constitutus in terra. et quia non prophetas, non regnum habebat tamquam formae gratiam naturalis, ascendit in sycomorum, uanitatem scilicet Iudaeorum uestigio suo proterens, errata quoque corrigens superioris aetatis, et ideo legum interioris domus recepit hospitio. et bene ascendit in arborem, ut arbor bona bonos fructus faceret ac naturali excisus oleastro et contra naturam insertus in bonam oliuam fructum posset legis adferre; radix enim sancta, etsi rami inutiles, quorum infructuosam gloriam plebs gentium fide resurrectionis quasi quadam corporis eleuatione transcendit.

Et ecce uir nomine Zacchaeus. Zacchaeus in sycomoro. caecus in uia. quorum alterum dominus miseraturus exspectat, alterum mansionis suae claritate nobilitat: alterum sanaturus interrogat, aput alterum se non inuitatus inuitat; sciebat enim uberem hospitis sui esse mercedem, sed tamen etsi nondum uocem inuitantis audierat, audierat affectum.

uerum ne caecum illum tamquam fastidiosi pauperum cito reliquisse uideamur et transisse ad diuitem, exspectemus eum, quia exspectauit et dominus, interrogemus eum, quia interrogauit et Christus. nos interrogemus, quia nescimus, ille, quia nouerat; nos interrogemus, ut sciamus unde iste curatus sit, ille interrogauit, ut in uno plures disceremus unde dominum uidere mereamur; interrogauit enim, ut crederemus nisi confitentem non posse sanari. et confestim inquit uidit et sequebatur illum magnificans dominum. et perambulabat in Hiericho.

aliter enim non uideret, nisi sequeretur Christum, nisi dominum praedicaret, nisi saeculum praeteriret. cum diuitibus quoque in gratiam reuertamur; nolumus enim offendere diuites, qui uolumus, si fieri potest, sanare omnes. ne in camelli comparatione praestricti, in Zacchaeo citius quam oportuit derelicti iustae habeant commotionis offensam.

discant non in facultatibus crimen haerere, sed in his qui uti nesciant facultatibus; nam diuitiae ut inpedimenta in inprobis ita in bonis sunt adiumenta uirtutis. dimes certe Zacchaeus electus a Christo, sed dimidium bonorum suorum pauperibus largiendo, reddendo etiam in quadruplum quae fraude sustulerat — alterum enim non sat est, nec habet gratiam liberalitas, si iniuria perseuerat, quia non spolia, sed dona quaeruntur — uberiorem mercedem quam conferebat accepit.

Et bene princeps inducitur publicanorum. quis enim de se desperet, quando et iste peruenit, cui census ex fraude? et ipse inquit dives, ut scias non omnes diuites auaros.

quid sibi uult quod nullius alterius staturam scriptura nisi huius expressit: quia statura pusillus erat? uide ne forte malitia pusillus aut adhuc pusillus fide; nondum enim promiserat, cum ascenderet, nondum uiderat Christum, merito adhuc pusillus. denique Iohannes magnus, quia et Christum uidit et spiritum sicut columbam super Christum manentem, sicut ipse ait: uidi spiritum descendentem sicut columbam et manentem super eum.

quae autem turba nisi inperitae confusio multitudinis, quae uerticem nequiuit uidere sapientiae? ergo Zacchaeus, quamdiu in turba est, non uidet Christum; supra turbam ascendit et uidit, hoc est: plebeiam transgressus inscientiam meruit quem desiderabat aspicere.

pulchre autem addidit: quia illa parte erat transiturus 19, 4 dominus, uel ubi sycomorus uel ubi crediturus, ut et mysterium seruaret et gratiam seminaret; sic enim uenerat, ut per Iudaeos transiret ad gentes.

uidit itaque Zacchaeum sursum; iam enim sublimitate fidei inter fructus nouorum operum uelut fecundae altitudine arboris eminebat. et quoniam de typo ad moralia defleximus, inter tot credentium uoluntates dominica die relaxare animum, festiuitatem admiscere delectat. Zacchaeus in sycomoro, nouum uidelicet noui temporis pomum, ut in hoc quoque conpleretur illud: arbor fici produxit grossos suos; ad hoc enim Christus aduenit, ut ex lignis non poma, sed homines nascerentur. legimus alibi: cum esses sub arbore fici, uidi te. ergo Nathanahel sub arbore, hoc est supra radicem, quia iustus — radix enim sancta — sub arbore tamen Nathanahel, quia sub lege, Zacchaeus supra arborem, quia supra legem; ille domini occultus defensor, hic publicus praedicator; ille adhuc Christum ex lege quaerebat. iste iam supra legem relinquebat sua et dominum sequebatur.

Ecce mna tua decem mnas adquisiuit. bonus ordo, ut uocaturus gentes et Iudaeos iussurus interfici, qui noluerunt regnare supra se Christum, hanc praemitteret comparationem, ne diceretur: \'nihil dederat populo Iudaeorum, unde potuit melior fieri\' aut: \'quid ab eo qui nihil recepit exigitur?\' non mediocris ista est mna, quam supra mulier euangelica, quia non inuenit, lucernam accendit, lumine quaerit admoto, gratulatur inuentam.

denique ex una decem mnas alius fecit, alius quinque. fortasse istae moralia habent, quia quinque sunt corporis sensus, illae decem duplicia, id est mystica legis et moralia probitatis. unde et Matthaeus quinque talenta et duo talenta posuit, in quinque talentis ut sint moralia, in duobus utrumque, mysticum atque morale. ita quod numero inferius re uberius. et hic possumus decem mnas decem uerba intellegere id est legis doctrinam, quinque mnas magisteria disciplinae. sed legis peritum in omnibus uolo esse perfectum: non enim in sermone, sed in uirtute est regnum dei.

bene autem, quia de Iudaeis dicit, duo soli multiplicatam pecuniam deferunt, non utique aeris, sed disputationis usuris. alia est enim pecuniae faenebris, alia doctrinae caelestis usura.

Denique dominus cum dicit: quare non dedisti pecuniam meam ad mensam? non nostrae, sed suae pecuniae quaerit usuram.

unus intra terram abscondisse se dicit, quod rationem, quae ad imaginem et similitudinem dei est data nobis, studio uoluptatis obruit et tamquam in foueam carnis abscondit. de aliis siletur, qui quasi prodigi debitores quae acceperant perdiderunt in duobus illis pauci sunt qui per duas uices ad cultores uineae destinati sunt, in reliquis omnes Iudaei. quam conparationem Matthaeus etiam nobis uoluit aptare, quod similiter ut diues qui pecuniam suam non inpertit pauperibus ita etiam qui doctrinae suae gratiam non diuidit inperitis, docere cum possit, haut mediocris est reus culpae. de quo quoniam in libris de fide scriptis diximus, transcurrere melius fuit.

ciuitates autem decem esse quae possunt nisi forte animae, quibus iure praeponitur qui pecuniam domini et illa eloquia casta probata sicut argentum mentibus hominum faenerauerit? nam sicut Hierusalem dicitur aedificata sicut ciuitas, ita sunt animae pacificae. et sicut angeli praesunt, ita et hi qui uitam meruerint angelorum.

Liber Nonvs

Et factum est, cum adpropinquasset Bethphage et Bethaniam, ad montem qui uocatur oliueti, misit duos discipulos dicens: ite in castellum quod contra est, in quo introeuntes inuenietis pullum asinae adligatum, in quo nemo sedit. pulchre relictis Iudaeis habitaturus in affectibus gentium templum dominus ascendit; hoc enim templum est uerum, in quo non in littera, sed in spiritu dominus adoratur, hoc dei templum est, quod fidei series, non lapidum structura fundauit. deseruntur ergo qui oderant, eliguntur qui amaturi erant.

et ideo ad montem uenit oliueti, ut nouellas oleas in sublimi uirtute plantaret. quorum mater est illa quae sursum est Hierusalem. in hoc monte est ille caelestis agricola, ut plantati omnes in domo dei possint uiritim dicere: ego autem sicut oliua fructifera in domo domini. et fortasse ipse mons Christus est. quis enim alius tales fructus ferret olearum non curuescentium ubertate bacarum, sed spiritus plenitudine gentium fecundarum? ipse est per quem ascendimus et ad quem ascendimus. ipse est ianua, ipse est uia, qui aperitur et qui aperit, qui pulsatur ab ingredientibus et ab emeritis adoratur.

ergo in castello erat et ligatus erat pullus cum asina. non poterat solui nisi iussu domini. soluit eum manus apostolica: talis actus, talis uita, talis gratia. esto talis, ut tu possis ligatos soluere.

Nunc consideremus qui fuerint illi qui errore detecto de paradiso eiecti in castello sint religati. et uides quemadmodum quos mors expulerat uita reuocauit. et ideo secundum Matthaeum et asinam et pullum legimus, ut, quia in duobus hominibus uterque fuerat sexus expulsus, in duobus animalibus. sexus uterque reuocetur. ergo illic in asina matre quasi Euam figurauit erroris, hic autem in pullo generalitatem populi gentilis expressit.

et ideo pullus sedetur asinae. et bene: in quo nemo sedit, quia nullus antequam Christus nationum populos uocauit ad ecclesiam. denique secundum Marcum sic habes: quem nemo adhuc sedit hominum. adligatus autem perfidiae uinculis tenebatur, iniquo addictus domino errore famulatus, sed dominatum sibi uindicare non poterat quem dominum fecerat non natura, sed culpa. et ideo cum dominus

dicitur, unus agnoscitur — nam et multi dii et multi domini, sed generaliter — unus deus et unus dominus. itaque si non exprimitur dominus, definitur non iam per adiunctionem personae, sed per uniuersitatem naturae.

Marcus autem induxit ligatum ante ianuam, quia extra Christum quicumque est foris est in uia, qui autem in Christo est foris non est. in transitu addidit, ubi nullius certa possessio, non praesepe, non alimenta, non stabulum. misera seruitus, cui uagum ius est; plures enim dominos habet qui unum non habet. alieni adligant ut possideant, iste soluit ut teneat; uehementiora enim dona nouit esse quam uincula.

Nec illud otiosum quod duo discipuli diriguntur, Petrus ad Cornelium, Paulus ad reliquos. et ideo non personas designauit, sed numerum definiuit; tamen si quis est qui personas exigat, potest aestimare de Philippo, quem spiritus misit in Gazam, quando Candacis reginae baptizauit eunuchum et ab Azoto in Caesaream per omnes ciuitates uerbum domini seminauit. nec illud praetereundum quod mox remittendos adserit, quia dirigendi erant qui dominum Iesum in finibus gentium praedicarent.

Illi ergo directi cum soluerent pullum, numquid suis uerbis usi sunt? minime, sed dixerunt, sicut dixerat illis Iesus, ut agnoscas quod non suo sermone, sed dei uerbo nec proprio, sed Christi nomine fidem populis infudere gentilibus atque aduersariae potestates, quae sibi nationum obsequia uindicabant, mandato cessere diuino.

unde et apostoli propria Christo uestimenta substernunt siue quo facti gloriam euangelica praedicatione praeferrent; in scripturis enim diuinis plerumque uestimenta uirtutes sunt, quae gentium duritiam in aliquantulum propria quoque uirtute mollirent, ut inoffensa uecturae felicis obsequia sedulis adfectibus exhiberent. non enim mundi dominum forensi specie gestari dorso asinae delectauit, sed ut latente mysterio penetralia nostrae mentis insterneret et in secretis animorum interiore consessu mysticus uector insideret quasi quodam corpore diuinitatis infusus, regens mentis uestigia, lasciuias carnis infrenans, ut ductu pietatis adsuetum populi gentilis edomaret adfectum. felices illos, qui talem internis renibus recepere uectorem, felices plane illos, quorum ora ne multiloquio soluerentur, uerbi caelestis habena restrinxit!

quae est ista habena, fratres? quis me doceat quemadmodum ora hominum aut restringat aut soluat? monstrauit mihi habenam ille qui dixit: ut detur mihi sermo in apertionem oris mei. sermo ergo habena est, sermo stimulus est, et ideo durum tibi est aduersus stimulum calcitrare. docuit igitur hic nos aperire cor, stimulum perpeti, iugum ducere. doceat et alius linguae retinacula pati; rarior enim tacendi uirtus est quam loquendi. doceat plane ille qui uelut mutus aduersus dolum non aperuit os suum paratus in flagella et uerbera non recusans, ut esset pia sessio deo.

Disce a domestico dei gestare Christum, quoniam prius te ille gestauit, cum pastor errantem reduceret ouem, disce sedula mentis tuae dorsa substernere, disce esse sub Christo, ut possis esse supra mundum. non quicumque facile uehit Christum sed ille qui potest dicere: incuruatus et humiliatus sum nimis, rugiebam a gemitu cordis mei. quodsi desideras non moueri, super illa uestimenta sanctorum elutum fige uestigium.\' caue enim ne lutulentis pedibus incedas, caue transuersariis gressibus ne perstrata tibi propheticarum uiarum itinera derelinquas. namque ut tutior uenturis gentibus esset incessus, propriis indumentis usque ad dei templum qui praeibant Iesum semitam munierunt. ut tu sine offensione gradiaris, discipuli domini amictu se proprii corporis exuentes inter aduersa turbarum uiam tibi suo strauere martyrio. si quis tamen ita uult accipere, non renitimur, quod pullus iste iam supra ludaeorum uestimenta graderetur.

quid autem sibi uelint ramorum fragmina, quae utique incedentium gressus inplicare consuerunt, dubitarem profecto, nisi me in superioribus bonus mundi totius docuisset agricola, quia iam securis ad radices arborum posita est, quae sub aduentu domini salutaris infecunda succidat et infructuosarum inanem gloriam gentium solo sternat fidelium pedibus proterendam, ut renouatae mentis spiritu nationes uelut nouellarum arborum stirpes de uetustis possint germinare caudicibus.

ne ergo despicias hunc asellum; nam sicut in uestitu ouium sunt lupi rapaces, ita contra inest homo cordis absconditus sub specie bestiali. quia sub exuuiis corporis, quod nobis est conmune cum beluis, mens deo plena uegetatur. quod ad figuram hominum pertinere sanctus Iohannes euidentius declarauit addendo quia acceperunt sibi medullas palmarum; iustus enim ut palma floriet. et ideo aduentante Christo erigebantur iam supra humeros hominum uexilla iustitiae et insignia triumphorum. quid miratur turba quod operatur mysterium? etsi nesciat quid miretur, miratur tamen quia in illo pullo sapientia sedet, uirtus manet, haeret iustitia.

ne despicias asinam quoque istam, quae quondam angelum dei uidit, quem homo uidere non potuit. et uidit et detulit et locuta est, ut agnosceres posterioribus temporibus sub aduentu magni angeli dei gentiles illos ante asinos locuturos.

Pulchre autem secundum Lucan turbas laudantes deum ad descensum montis occurrisse legimus, ut operatorem mysterii spiritalis significarent sibi uenisse de caelo. turba igitur agnoscit deum, regem appellat, prophetiam repetit: osanna filio Dauid, hoc est redemtorem domus Dauid exspectatum quoque secundum carnem Dauid filium uenisse declarat, et hoc turba illa post exiguum crucifixura momentum. uere memorabile diuinae operationis insigne, ut aduersum se testimonium extorqueatur inuitis, cum deum negant affectibus, quem uocibus confitentur.

unde et dominicum illud: si hi tacuerint, lapides clamabunt. neque enim mirum, si laudes domini contra naturam suam saxa respondeant, quem scopulis duriores

praedicant peremtores, aut fortasse quia obmutescentibus Iudaeis post domini passionem uiui erant secundum Petrum lapides clamaturi. ergo conpugnantibus licet adfectibus suis turba deum tamen ad templum suum cum laude deducit.

sed deus templum suum non mercatoris uult esse deuorsorium, sed domicilium sanctitatis nec uendibili religionis officio, sed obsequio gratuito usum ministerii sacerdotalis informat. considera igitur quid tibi ad exemplum uiuendi dominica gesta praescribant.

Eteiciebatomnesuendentesetementesintemplo et mensas nummulariorum euertit et cathedras uendentium columbas. generaliter itaque supra docuit saeculares a dei templo abesse debere contractus, specialiter autem nummularios pepulit. qui sunt nummularii nisi qui de pecunia domini lucrum quaerunt nec bona malaque discernunt? pecunia enim domini scriptura diuina est. nam et denarios seruis distribuit profecturus et talenta diuisit et pro sanitate hominis uulnerati duo aera stabulario dereliquit; duobus enim testamentis uulnera nostra curantur. sed tu quasi bonus nummularius eloquia domini, eloquia casta, argentum igne examinatum reconde, purgatum spiritu septiformi nec adulteram imaginem regis, quia et Satanas transfigurat se in angelum lucis, inpia conmutatione suscipias nec inminutam principis tui figuram Arrianae fraude perfidiae thesauro tuo misceas nec pecuniae sono aurem temtes fidelium, ut religiosarum audientiam scripturarum tinnitus aeris excludat uel religiosis adfectibus habendi cupiditas inseratur. non ergo omnes excludantur nummularii; sunt enim et boni. denique pecuniam meam inquit dedisses nummulariis, et ego ueniens cum usuris recepissem eam. quodsi nummus est scripturarum, et usura est scripturarum.

cathedras autem uendentium columbas cur euerterit secundum litteram non intellego; neque enim nundinatores auium uindicare sibi poterant honorati alicuius in nundinis solii dignitatem. nam quae praerogatiua dignitatis est in columbis? admonet tamen dominici forma baptismatis, quando descendit sanctus spiritus in columba, typo eiectorum de templo huiusmodi mercatorum in ecclesia dei consortium eos habere non posse, qui sancti spiritus gratiam nundinentur. gratis enim inquit accepistis, gratis date. denique Simoni, qui sanctificandi munus pretio in se putauit posse conferri, respondit Petrus: pecunia inquit tua tecum sit in interitum, quoniam gratiam dei putas te pecunia consequi posse. non est tibi pars neque sors in hac fide.

uenditores quoque ouium et boum eos puto qui de labore alieno uel simplicitate foedi auctionatores quasdam nundinas aucupentur aut quia oues eiciuntur et boues, columbae iubentur auferri, populus uidetur Iudaeus excludi; Ephraem enim sicut columba, quod eorum dominus et successiones oderit et labores. aes effunditur, ut gratia colligatur, mensa nummulariorum euertitur, ut domini subrogetur, ara deicitur, ut erigantur altaria.

atque hoc non aliqua succinctus manu diuitiisque faciebat, sed flagello de restibus caedebat turbas et resistere nullus audebat. et nunc uirga utitur, nunc flagello — uirga enim recta est, uirga regni tui — uirga, ut corrigat, flagello, ut suadeat. directa illic, hic moralis quasi inflexa praeceptio, qua peccatoris conscientia uelut lento uerbere flagellatur. alii sunt enim terrores prophetici, aliae apostolicae suasiones: in utroque tamen unius uerbi est disciplina. et ideo flagellum de restibus fecit, quia funes ceciderunt inquit mihi in praeclaris; etenim mea praeclara est mihi; funes enim dicuntur„ quibus agrimensores metandorum limites partiuntur agrorum. et ideo tamquam bonus agrimensor synagogae terminos distinguebat et ecclesiae sacrilegos de templo iubebat exire; nouus enim uenerat feracium metator animarum, qui agrorum genera, non spatia metaretur.

pulchre tamen non extentis funibus modus aliqui possessionis includitur nec quasi definitae rei limites fidei terminantur, sed flagello in inmensum libero fines ecclesiae porriguntur, eliminantur Iudaei, non praescripto aliquo exilio, sed intermino, ut nusquam synagogae locus in orbe remaneret.

Uineam plantauit homo. plerique uarias significationes de uineae appellatione deriuant, sed euidenter Esaias uineam domini Sabaoth domum Israhel esse memorauit. hanc uineam quis alius nisi deus condidit? hic est ergo qui locauit et peregre profectus est, non quia ex loco ad locum profectus est dominus, qui ubique semper est, sed quia praesentior est diligentibus, neglegentibus abest. multis autem temporibus afuit, ne praepropera uideretur exactio. nam quo indulgentior liberalitas, eo inexcusabilior peruicacia.

unde bene secundum Matthaeum habes quia et saepe circumdedit, hoc est diuinae custodiae munitione uallauit, ne facile spiritalium pateret incursionibus bestiarum. et fodit in ea torcular. quomodo intellegimus quid sit torcular nisi forte quia psalmi de torcularibus inscribuntur, eo quod in his mysteria dominicae passionis modo musti sancto feruente spiritu prophetarum redundantius aestuauerint? denique ebrii putabantur, quibus spiritus sanctus inundabat. ergo et hic fodit torcular, in quod uuae rationabilis fructus interior spiritali infusione deflueret. aedificauit turrem uerticem scilicet legis adtollens atque ita hanc uineam munitam instructam ornatam locauit Judaeis.

Et tempore fructuum seruulos suos misit. bene tempus fruc-tuum posuit, non prouentum; nullus enim fructus exstitit Iudaeorum, nullus uineae huius prouentus, de qua dominus ait: exspectaui ut faceret uuas, fecit autem spinas. itaque non laetitiae uino, non spiritali musto. sed cruento prophetarum sanguine torcularia redundarunt. denique Hieremias in lacum missus est; haec enim erant iam torcularia Iudaeorum non uino repleta, sed borbore. et licet generaliter prophetae uideantur exprimi, dat tamen lectio ut illum qui lapidatus est Nabutham esse credamus, cuius etsi nullum acceperimus propheticum uerbum, accepimus tamen propheticum factum, quia multos pro hac uinea futuros martyres proprio- sanguine prophetauit.

quis autem est ille qui in capite uulneratur? nimirum Esaias, cuius facilius conpaginem corporis serra diuisit, quam fidem inclinauit constantiamue detriuit aut uigorem mentis exsecuit.

eo igitur factum est, ut cum plures alios destinasset, quos Iudaei inhonoros et inanes sibi, de quibus nihil potuerunt proficere, dimiserunt, nouissime etiam filium unigenitum mitteret, quem perfidi quasi heredem remouere cupientes occiderunt crucifigendo„ eiecerunt negando.

breuiter itaque quam magna, quam multa! primum quia naturalis est bonitas, quae plerumque credit indignis, deinde quia postremum malorum remedium Christus aduenit, tum quoniam qui heredem negat. de auctore desperat. heres autem Christus idemque testator: heres, quia morti propriae superuiuit et testamentorum quae ipse condidit tamquam hereditaria in nostris profectibus emo- lumenta consequitur.

pulchre ergo interrogat, ut sua se ipsi damnent sententia. uenturum autem dominum dicit uineae, quod in filio adsit etiam paterna maiestas uel quod ultimis temporibus praesentior humanis adspiret adfectibus. ipsi itaque in se sententiam dicunt, ut mali pereant, et ad alios colonos uinea transferatur. qui igitur sint coloni, quae uinea consideremus.

Uinea typus noster est, quod populus dei uitis aeternae radice fundatus superminet terris ac solum uile praetexens nunc gemmanti flore pubescit, nunc circumfusa uiriditate uestitur, nunc mite iugum suscipit, cum maturioribus bracchiis quasi sarmentis fecundae uitis adoleuerit. agricola quippe omnipotens pater, uitis est Christus, at uero nos palmites, qui nisi fructum feramus in Christo, cultoris aeterni falce succidimur. recte igitur uinea Christi populus nominatur, uel quod crucis in fronte praetexatur indicium uel quod fructus eius postrema anni legatur aetate uel quod omnibus ut ordinibus uinearum ita pauperibus atque diuitibus, humilibus ac potentibus, seruis ac dominis in ecclesia dei aequa dimensio, nulla discretio sit. ut uitis maritatur arboribus, ita corpus animae, anima quoque corpori coniugatur. ut uinea dum iugatur erigitur, ut recisa non minuitur sed augetur, ita sancta plebs dum ligatur exuitur, dum humiliatur adtollitur, dum reciditur coronatur. quin etiam ut tener surculus ueteri abscisus ex arbore in alterius fetu radicis inseritur, ita populus hic sanctus surculi ueteris cicatricibus enodatis in illo crucis ligno tamquam gremio piae parentis fotus inolescit spiritusque sanctus sicut in altas demissus terrarum scrobes ita in hoc carcereum corpus infusus aquae salutaris inriguo diluit quidquid est faetidum membrorumque nostrorum habitus in caelestem erigit disciplinam.

hanc uineam diligens agricola fodere iugare tondere consueuit eruderatisque terrenae molis aggeribus operta corporis nostri nunc sole torrere, nunc imbre perfundere, stirpare agrum solitus, ne sentibus gemma laedatur, ne luxuriet umbra

foliorum uerborumque infructuosa iactantia uirtutibus obumbrando maturitatem indolis naturalis inpediat. sed absit ut huic uineae quicquam timeamus aduersi, quam peruigil custos domini salutaris aduersus omnes nequitiae saecularis inlecebras muro uitae uallauit aeternae. extendit palmites eius usque ad mare; domini est enim terra. ubique deus pater colitur, ubique Christus dominus adoratur.

Haec est nostra uindemia. laeti igitur atque securi pars gremium suum mitium funiculis oneret uuarum, alii caelestia munera ore libemus, plerique bonarum gressibus uoluntatum diuini fructum muneris exprimentes uestigia coturnis nuda direptis musto fluente tinguamus; locus enim, in quo stamus terra sancta est et ideo calciamenta soluenda sunt, ut spiritale uestigium sacrosanctae sedis tribunal ascendens corporeis nexus uinculis exuatur; decet enim totius orbis hic esse uindemiam, ubi totius orbis est uinea.

en tempus acceptabile, quo non hiemalibus perfidiae caligantis pruinis annus riget nec altis niuibus informis crusta blasfemiae gelu durante concrescit, sed procellis sacrilegii liberata nouos fructus terra iam parturit, ueteres parit; dissensionum quippe omnium procella deferbuit, cuncti saecularis cupiditatis ardores aestusque omnis, quibus Italiae populus per Iudaeicae olim, Arrianae proxime scaeuitatis incendia coquebatur, sereno iam spiramine temperatur. sedata tempestas est, concordia nauigat, fides spirat, certatim nautae repetunt fidei quos reliquere portus et dulcia patriis oscula litoribus affigunt liberatos se periculis, absolutos erroribus gratulantes.

salue, uinea tanto digna custode: te non unius Nabuthae sanguis, sed innumerabilium prophetarum et quod est amplius pretiosus cruor domini consecrauit. ille licet non regalibus minis territus constantiam metu presserit, non praemiis uberrimis prouocatus religiosum uendiderit adfectum. sed studio regis obsistens, ne in hortulis suis maluarum holus succisa uite sereretur, quando aliud facere nequibat, parata uitibus incendia proprio cruore restrinxerit, temporalem tamen uineam defendebat: te uero in perpetuum multorum nobis martyrum plantauit interitus, te crux apostolorum aemula dominicae passionis usque in orbis totius terminos propagauit.

Cuius habet imaginem et inscriptionem? docet hoc loco dominus circumspectos nos in respondendo aduersus haereticos uel Iudaeos esse debere. alibi dixit: estote astuti sicut serpentes. quem locum plerique accipiunt, ut quia serpente suspenso Christi crux adnuntiata est, quo serpentinum nequitiae spiritalis uirus aboleret, uideatur astutus ita esse debere sicut Christus, simplex sicut spiritus. en tibi serpentem illum, qui caput semper custodiat, letale uulnus excludat. interrogatus a Iudaeis utrum de caelo accepisset potestatem respondit: baptismum Iohannis unde est, de caelo an ex hominibus? ut dum illud de caelo esse negare non auderent, ipsi se amentiae confutarent, qui eius auctorem negarent esse de caelo. postulatus didragma quaerit de imagine; alia enim imago dei, alia imago mundi. unde et

ille nos admonet: sicut portauimus imaginem terreni illius, portemus et imaginem huius caelestis.

imaginem Caesaris non habet Christus, quia imago est dei. imaginem Caesaris non habet Petrus, quia dixit: reliquimus omnia e t secuti sumus t e. imago Caesaris non repperitur in Iacobo uel Iohanne, quia filii tonitrui, sed repperitur in mari, ubi dracones illi contritis capitibus super aquam et ipse draco maior conminutus caput datur in escam populis Aethiopum. si ergo non habuit imaginem Caesaris, cur dedit censum? non de suo dedit, sed reddidit mundo quod erat mundi. et tu si uis non esse obnoxius Caesari, noli habere quae mundi sunt. sed habes diuitias: obnoxius Caesari es. si uis nihil regi debere terreno, relinque omnia tua et sequere Christum.

et bene prius quae Caesaris sunt reddenda decernit; neque enim potest esse quis domini, nisi prius renuntiauerit mundo. sed omnes renuntiamus uerbis, non renuntiamus adfectu; nam cum sacramenta suscipimus, renuntiamus. quam grauia uincula promittere deo et non soluere ! melius est in quit non uouere te quam uouere et non reddere. maior est contractus fidei quam pecuniae. redde promissum, dum in hoc corpore es, priusquam ueniat exactor et mittat te in carcerem. amen dico tibi, non exies inde, donec soluas nouissimum quadrantem.

Si frater alicuius mortuus fuerit. Sadducaei, hoc est detestabilior portio Iudaeorum, hoc dominum loco temtant.\' quorum aperte stultitia reprehenditur, mystice autem sententia retorquetur, quale de suo dederunt castitatis exemplum, dum secundum litteram nubere cogitur et inuita, ut defuncti semen excitet frater. ergo littera occidit quasi lena

1 J uitiorum, spiritus autem magister est castitatis. itaque uideamus ne haec mulier synagoga sit, quae septem uiros habuit, sicut Samaritanae dicitur: quinque enim uiros habuisti, quia Samaritana quinque tantum libros Moysi, synagoga septem sequitur principaliter et de nullo propter perfidiam suam hereditariae posteritatis semen accepit. et ideo partem cum uiris suis in resurrectione habere non poterit, quia spiritale praeceptum secundum sensum carnis inuertit; non enim frater carnalis aliqui denuntiatus est, qui semen fratris suscitaret defuncti, sed frater ille qui de mortuo populo Iudaeorum sapientiam sibi diuini cultus adscisceret in uxorem atque ex ea semen in apostolis excitaret, qui quasi defunctorum reliquiae Iudaeorum informes adhuc in synagogae utero derelicti secundum electionem gratiae reseruari noui seminis admixtione meruerunt.

synagoga autem frequenter stolam accipit, quod est insigne coniugii, quasi auctor fidelium, repudiata quoque frequenter inducitur, quia mater est perfidorum. cui lex occidit corporalis, ut spiritalis resurgeret. ergo sancta plebs dei, si septem libros legis quadam coniugii caritate dilexerit et quasi maritalibus obsecundarit

inperiis, habebit in resurrectione caeleste consortium non corporeae conluuionis pudore confusa, sed diuinae gratiae ditata muneribus.

Liber Decimvs

Dixit dominus domino meo o. consummaturus praecepta dominus etiam praeuiam passioni fidem ac misericordiam testamenti sui fine concludit, fidem in eo ut Christum et dominum deum nostrum et ad dexteram dei sedere credamus, non quod corporaliter sedeat qui ubique est. denique ipse in patre, quia in substantia dei, quia una uirtus, una maiestas. ipse ergo in patre et in ipso pater, quia uerbum in deo, deus in uerbo; ipse in patre, ipse ad dexteram patris, quia patri consors, nulli secundus; ipse missus a patre, quia descendit de caelo paternum inpleturus arbitrium. tolle hinc perfidiae quaestiones, et plena religio est. nec praefertur, quia ad dexteram sedet, nec iniuriam patitur, quia mittitur. gradus non quaeritur dignitatis, ubi plenitudo est diuinitatis.

illud quoque considerandum, quia reprehendit eos qui Christum Dauid filium dicunt, et quomodo caecus ille Dauid filium confitendo meruit sanitatem? quomodo pueri dicentes osanna filio Dauid praecelsae praedicationis deo gloriam deferebant? sed non reprehenduntur hoc loco, quia Dauid filium confitentur, sed quia non credunt filium dei. non enim alterum, sed alterutrum in fide uera est; nam etsi in principio iudicauimus nihil scire nisi Christum legum et hunc crucifixum, nunc tamen utpote iudicio proximi crucifixum iam non nouimus Christum, sed uenientem in nubibus opperimur. incredulus uulnera aspicit, fidelis obuiam Christo in aera raptus occurrit.

ergo et deum Christum et hominem esse credamus, unum in utroque, non alterum, cui a patre subiciuntur inimici, non per infirmitatem potestatis suae, sed per unitatem naturae, quia in altero alter operatur. nam et filius subicit inimicos patri, qui patrem clarificat super terram et dedit pater filio nomen, quod est super omne nomen. sed et filius patri dicit: nomen tuum manifestaui hominibus, quos dedisti mihi. dando autem nomen quod est super omne nomen non plus dedit quam habuit, sed totum quod habuit dedit. dedit autem hoc nomen, ut omnis lingua confiteatur deo, quoniam dominus Iesus in gloria dei patris.

Uide ergo singula. pater subicit filio, filius subicit patri; pater suscitat filium, filius ipse se suscitat. unde ait: soluite hoc templum et in triduo illud resuscitabo. et pater dominus et filius dominus - dixit dominus domino meo - sed non duo domini, sed

unus dominus, quia et pater deus et filius deus, sed unus deus, quia pater in filio et filius in patre. unus deus, quia una deitas - sedes tua, deus in saeculum saeculi, uirga recta est uirga regni tui. dilexisti iustitiam et odisti iniquitatem; propterea unxit te deus, deus tuus - sed unus deus, in quo et noui et ueteris testamenti doctrina concordat. nam et in ueteri testamento scriptum est: diliges dominum deum tuum et dominum deum tuum adorabis et ipsi soli seruies, in nouo: unus deus et pater omnium. sic et pater dominus et filius dominus, sed unus dominus. denique scriptum est: nolite duobus dominis seruire. hoc in nouo, in ueteri autem scriptum est: audi, Israhel, dominus deus tuus dominus unus est. unde admirabiliter apostolus, ne duos deos diceret, duos dominos nominaret aut derogaret uel filio uel patri, unus inquit deus pater, ex quo omnia, et unus dominus Iesus, per quem omnia. nam qui deus et dominus et qui dominus deus. denique scriptum est: scitote quia dominus ipse est deus noster.

omnia ergo quae pater habet et filius habet. deus pater secundum generationis rationem, deus filius secundum imaginis unitatem. dominus filius, quia omnia sibi, cum potestate posset, ratione subiecit, dominus pater, quia radix filii est. sic nobis pater in filio personarum definitione distinguitur, potestatis unitate conectitur. itaque alter in altero et unum in alterutro. nam et patris gloria est, si non degenerauit in filio, et filii gratia, si pater uidetur in Christo. ergo non degener, in quo unitatis summa maiestas, non alienus, in quo proprietas generationis expressio ueritatis est.

Non relinquetur lapis super lapidem qui non destruatur. sequebatur de uidua locus, quam quoniam iam in libro quem de uiduis scripsimus praedicauimus, nunc sequestramus. uerum autem dictum est iuxta proposita de templo, quod Salomon condidit, idque primum ab hoste iudicii esse tempore subuertendum; nihil est enim opere et manu factum quod non aut uetustas conficiat aut uis subruat aut ignis exurat. tamen est et aliud templum constructum ex speciosis lapidibus et ornatum donis, cuius euersionem dominus significare uideatur, synagogam scilicet Iudaeorum, cuius structura uetus ecclesia surgente dissoluitur. est etiam templum in unoquoque, quod deficiente fide labitur et maxime, si quis falso Christi nomen obtendat, quo interiorem expugnet affectum.

potest etiam ea esse expositio, quae mihi plus prosit. quid enim mihi prodest diem scire iudicii? quid mihi prodest tantorum conscio peccatorum, si dominus ueniat, nisi ueniat in meum animum, redeat in meam mentem, nisi uiuat in me Christus, in me Christus loquatur? ergo mihi debet Christus uenire, mihi debet aduentus eius fieri. fit autem domini secundus aduentus in defectione mundi, quando possumus dicere: mihi autem mundus crucifixus est et ego mundo.

sed hunc uirum talis mundi defectus si in superioribus domus inueniat, ut conuersatio huius in caelis sit, tunc destruetur templum corporale atque uisibile, lex corporalis, pascha corporale et pascha uisibile, azyma corporalia et azyma uisibilia,

audeo dicere, Christus temporalis, ut fuit Paulo, antequam crederet, quia in eo cui mundus deficit Christus aeternus est. huic spiritale templum, lex spiritalis, pascha etiam spiritale, quoniam semel Christus occiditur; hic epulatur azyma non ex fruge terrena, sed ex fruge iustitiae. fit ergo huic praesentia sapientiae, praesentia uirtutis atque iustitiae, praesentia redemtionis; Christus enim semel quidem em pro peccatis populi mortuus est, sed cotidie peccata populi redemturus.

Cum autem audieritis proelia et opiniones proeliorum. interrogatus dominus quando templi futura destructio et quod signum esset aduentus, de signis docet, de tempore non putat intimandum. sed Matthaeus interrogationem tertiam addidit, ut et templi tempora destruendi et signum aduentus et consummatio saeculi a discipulis quaereretur, Lucas satis putauit de consummatione saeculi cognitum, si de aduentu domini disceretur.

uerborum autem caelestium nulli magis quam nos testes sumus, quos mundi finis inuenit. quanta enim proelia et quas opiniones accepimus proeliorum! Chuni in Halanos, Halani in Gothos, Gothi in Taifalos et Sarmatas insurrexerunt, nos quoque in Illyrico exules patriae Gothorum exilia fecerunt et nondum est finis. quae omnium fames, lues pariter boum atque hominum ceterique pecoris, ut etiam, qui bellum non pertulimus, debellatis tamen pares nos fecerit pestilentia! ergo quia in occasu saeculi sumus, praecedunt quaedam aegritudines mundi. aegritudo mundi est fames, aegritudo mundi est pestilentia, aegritudo mundi est persecutio.

sunt autem et alia bella, quaA uir sustinet Christianus, diuersarum quoque proelia cupiditatum studiorumque conflictus multoque grauiores domestici hostes quam extranei. nunc auaritia stimulat, nunc accendit libido, nunc metus terret, nunc iracundia exagitat, nunc ambitio mouet, nunc terrere temtant spiritalia nequitiae, quae sunt in caelestibus. itaque quasi quibusdam urgetur proeliis et quibusdam terrae motibus quatitur mobilis animi nutantis adfectus.

sed fortior dicit: si consistant aduersus me castra, non timebit cor meum; si exsurgat in me proelium, in hoc ego sperabo. stat in acie fer ens hosti obuium pectus; etiamsi quis Golias exsurgat inmitis atque praecelsus, timentibus tamen ceteris exsurgit humilis quasi Dauid regis abiciens arma terreni, sumens fidei tela leuiora et triplici sparto iaculum purae confessionis intorqueus persecutoris uulnerat inpudentiam, contemtor minarum, neglegens potestatum. etiam idoneus in quo Christus loquatur. alibi Christus, alibi pater, alibi spiritus loquitur patris. non discordant ista, sed congruunt. quod unus loquitur tres loquuntur, quia uox una est trinitatis. huic uictori, qui suo Golian gladio peremerit, dum mortem pro Christo excipit, fugatis allophylis occurrunt iuuenculae, illae scilicet sicut aquilae, dicentes: percussit Saul in milibus, Dauid in decem milibus. quod indicio est uictores saeculi principibus anteferri. denique mortuis regibus in perpetuum martyres regnum caelestis gratiae honore succedunt et illi fiunt supplices, hi patroni.

Est et alius Goliae gladius, aliud diaboli telum, sermo scilicet haereticorum, quem uir psallere sciens adripit, ut aduersarium uincat, audiens hic bella, non patiens nec alicuius uento doctrinae mobilis inquietus, nesciens famem uerbi et scripturae caelestis ubertate satiatus, qui uanis haereticum uocibus personantem lacessere non reformidet. tunc qui est infirmus exspectet, ne praeiudicium ceteris faciat congressu inpari. ueniat Dauid, cui Christus os aperiat ad eloquenda mysteria, ueniat ille Nazaraeus, cuius capillus non cadat, uel nihil habens superfluum quod cadere possit uel nihil de superioribus uirtutibus amissurus, integer sobrietate, fortis in pace, qui sensus omnes usque in finem et uerba custodiat.

praedicetur euangelium, ut saeculum destruatur. sicut enim praecessit in orbem terrae euangelii praedicatio, cui iam et Gothi et Armenii crediderunt, et ideo mundi finem uidemus, ita et a uiro spiritali euangelium praedicatur, quando omnes sapientiae processus et omnes uirtutes exsequitur psallenti mente et spiritu, nouissimam destruens mortem. tunc enim finis, cum tradiderit in eo Christus regnum deo et patri et fuerit iste subiectus ei qui sibi subiecit omnia, ut sit deus omnia in omnibus. et praedicabitur euangelium per omnes ciuitates, id est ciuitates Iudaeae; notus enim in Iudaea deus. tunc enim ciuitates aedificantur Iudaeae, quando uirtutum fundamenta ponuntur.

Cum uideritis circumdari ab exercitu Hierusalem. uere Hierusalem ab exercitu obsessa est et expugnata Romano unde et Iudaei putauerunt tunc factam abominationem desolationis, eo quod caput porci in templum iecerint inludentes Romani Iudaeicae ritum obseruantiae. quod ego nec furens dixerim. abominatio enim desolationis exsecrabilis aduentus antichristi est, eo quod sacrilegiis infaustis mentium interiora contaminet sedens iuxta historiam in templo, ut sibi diuinae uindicet solium potestatis. iuxta interpretationem autem spiritalem pulchre inducitur stare, eo quod in affectibus singulorum uestigium perfidiae suae confirmare desideret, ex scripturis disputans esse se Christum.

tunc adpropinquabit desolatio, quoniam a uera religione plerique lapsi errore desciscent. tunc erit domini dies, quod etiam apostolus euidenter exposuit dicens obseruandum esse nobis, quasi instet dies domini, ne quis nos seducat ullo modo, quoniam nisi uenerit discessio primum etreuelatus fuerit homo peccati, filius perditionis, qui aduersatur et extollitur supra omne quod dicitur deus aut quod colitur ita ut in templo dei sedeat, ostendens se tamquam sit deus et reliqua.

ergo sedebit in templo, et in templo interiore Iudaeorum, qui Christum negabunt, in templo non inuiolabili, sed corruptelae obnoxio, quod aut perfidiae inuoluat ruina aut iracundiae uis subruat aut cupiditatum ignis exurat. et bene tunc ueniet dies domini et breuiabuntur dies propter electos, quoniam sicut primus aduentus domini propter redimenda peccata ita et secundus propter reprimenda delicta, ne plures perfidiae errore labantur.

tunc pseudoprophetae, tunc fames. lepete mihi Heliae tempora, et inuenies tunc prophetas confusionis, tunc Zezabel, tunc famem, tunc ariditatem terrae. qua ratione? quia abundauerat iniquitas, refrixerat caritas. denique iustus in deserto, iniquus in regno.

Est et alius antichristus auctor huius, diabolus scilicet. qui meam Hierusalem, meam animam, certe animam dei, animam pacificam obsidere nitatur suae legionis exercitu. non est enim conluctatio nobis aduersus carnem et sanguinem, sed aduersus principatus et potestates, aduersus mundi huius rectores, tenebrarum harum. tunc est discessio, cum anima a se ipsa desciscit et rursus, cum dominum cogitat, tremit atque turbatur. tunc cum iste antichristus tenet, donec de medio fiat, iustitia exulat, iniquitas regnat, tunc fides rara, ut ipse quasi addubitans dominus dixit: tunc u ueniens filius hominis numquid inueniet fidem super terram? uel in nostra utique terra uel in orbe terrarum. sic et alibi: dominus respexit super filios hominum si est intellegens aut requirens deum, non quia dubitet deus, sed quia ita F rara erat in hominibus fides, ut secundum opinionem hominum uideretur esse dubitandum.

ergo quando in medio templi est diabolus, -desolatio abominationis est secundum Danihel prophetam, cum autem unicuique laboranti Christi praesentia spiritalis inluxerit, tollitur iniquus e medio, et incipit regnare iustitia, quae omnem fidelium mentibus euacuat principatum.

est etiam tertius antichristus aut Arrius aut Sabellius, immo omnes sunt antichristi qui praua nos interpretatione seducunt. et ideo qui legit intellegat; qui intellegit non seducitur, ut credat falsa pro ueris, more utique Iudaeorum, qui uerum Christum negarunt, unde consequens erit ut credant uerum esse qui falsus est. sic et Arriani quod negant Christo antichristo non negabunt.

Uae illis quae in utero habent et ubera dant in illis diebus! ergo conceptio criminosa est? atqui liberi praemia nuptiarum sunt. et quomodo Sarram dominus benedixit, et peperit? quomodo Anna orauit et genuit? quomodo Rachel filios benedicta suscepit? numquid errauerunt prophetae, quoniam dominus errare non potuit? sed in prophetis quoque dominus est locutus, et ideo nec illi errare potuerunt.

qui igitur quadrare poterit discordia litterarum? sed quia ibi bellum est, conuertamur ad spiritum pacis; pax enim dixit: mulier cum parturit, tristitiam habet, quia uenit hora eius; cum autem pepererit, iam non meminit tristitiae et subiecit: et uos modo quidem tristitiam habetis, iterum autem uidebo uos et gaudebit cor uestrum, ut ostenderet perfectorum esse laetari, nutare infirmorum quasi adhuc incerta metuentium. sed et hic in superioribus dixit: edebant e t bibebant, nubebant et uxores ducebant, ligantes scilicet se in hanc uitam et sollicitudinibus saecularibus uincientes. hae sunt utique praegnates, quibus uae dicitur, quae aruinam suae car-

nis extendant et quibus intimorum gressus pigrescat animorum, effetae uirtutum fetaeque uitiorum.

sed nec illae praegnates condemnationis exortes sunt, quae in bonorum actuum molimine constitutae necdum aliquos suscepti operis dedere processus. sunt enim et quae de dei timore concipiunt, quae dicunt: de timore tuo concepimus et parturiuimus. sed non omnes pariunt, non omnes perfecti, non omnes possunt dicere: peperimus spiritum salutis in terra, non omnes Mariae, quae de spiritu sancto Christum concipiant, uerbum pariant. sunt enim quae abortiuum excludant uerbum, antequam pariant, sunt quae in utero Christum habeant, sed nondum formauerint, quibus dicitur: filioli mei, quos iterum parturio, donec formetur Christus in uobis.. ergo qui adhuc in utero sunt parturiuntur quasi inperfecti; iam illi perfectiores, quibus dicitur: ego uos per euangelium genui.

multi patres per euangelium et multae matres, quae Christum pariunt. quis mihi igitur Christi monstret parentes? ipse monstrauit dicens: quae mihi est mater aut qui fratres? qui fecerit uoluntatem patris mei, qui in caelis est, ipse mihi et frater et soror e t mater est. fac uoluntatem patris, ut Christi mater sis. multae conceperunt Christum et non generauerunt. ergo quae parit iustitiam Christum parit, quae parit sapientiam Christum parit, quae parturit uerbum Christum parturit.

est etiam quae parturiuit iniustitiam et peperit iniquitatem. istis uae praegnantibus, quae corpore graues ad euadendum periculum pigriores sunt; istis uae, quibus futuri partus, quo corpus omne concutitur, dolor integer his futuri signa iudicii initia sunt dolorum.

Docuit etiam Moyses esse praegnatem, quam si duo conculcanerint litigantes, abortum cito incidat. et ideo bona femina litem fugiat, sequatur pacem, ut partum possit absoluere, nec nouem mensuum tempus exspectet: uerbi partus non in temporis, sed diligentiae plenitudine est. consummatus autem in breui iustus inpleuit tempora multa. at contra cito anima inperfecta calcatur et uerbum quod concepit amittit. sed uae illi qui scandalizauerit unum de pusillis istis, uae ei qui praegnatem calcauerit! nam si informe adhuc pignus excluserit, pecuniae iactura est; si uero formatum, reddet animam pro anima, oculum pro oculo, dentem pro dente, manum pro manu.

sed cur oculum aut manum, cum abortiuus et manum habeat et oculum habeat, qui iam formatus excussus est? unde apparet pro eo modo quo nocuit unumquemque damnandum. si enim catecumenum quis uel haereticus uel schismaticus tamquam de utero uel animae uel ecclesiae parturientis excusserit, leuius punitur; si fidelem, grauius. et ideo cauendum ne cum talibus litigando ecclesiam calces; stultas enim et sine disciplina quaestiones deuita sciens quia generant lites, quibus ecclesia quasi parturiens totius corporis conculcatione uexatur.

ergo cito reple uentrem tuum, ut citius possis partum edere. audi quomodo repleas et quibus repleas: ex fructibus inquit oris sui uir inpleuit uentrem suum, fructibus autem labi orum suorum satiabitur.

De nutrientibus quoque docuit me Salomonis illud sublime iudicium et illa duarum contentio feminarum, quod etiamsi iam partus dolore sint absolutae, adhuc tamen confirmandorum\' pignorum metu nutent, quia per temulentiam nutrientis somnuas obrepat, paruulum mater opprimat, neget suum, quaerat alienum. sed et illa quae filium non peremit periclitatur suo, quia iudicii haeret incerto.

ergo et nos, ne quasi inperfectorum parentes operum aut iudicii dies aut mortis inueniat, paruulos nostros ablactare properemus. ablactatus Isaac non fuit somno matris obnoxius, et ideo epulum magnum exhibuit Abraham, quando ablactauit filium. ablactatus Dauid retributionem animae suae sperat; non enim Corinthius in primordio fidei escae adhuc inualidus fortiori lacte potatur, sed iam pane solido firmatu in plenitudinem perfectae aetatis adoleuerat. ergo non sat est cura generandi, nisi suppetat efficacia nutriendi.

itaque et tibi tamquam Mariae uerbum dei crescat, sapientia et aetate proficiat. quod ita fit, si omnia dicta iustitiae in corde custodias nec senectutis tempus exspectes, sed in prima aetate desponsata uiro iusto sapientiam sine corruptela corporis tui cito concipias, cito parias, cito nutrias. uide mihi Paulum hesterno persequentem, hodie credentem, die crastina praedicantem.

Orate ne fiat fuga uestra hieme aut sabbato. cum iudicii die uenturus sit dominus, ante quem ignis ardebit, ignis autem uis aut semper eadem aut citius adurat aestate, quomodo orandum dicit ne fuga nostra hieme fiat nisi forte quia is qui in montes fugit frigus et glaciem, procellas et grandinem delictorum timere non debet sed optare aestiuae lucis serenitatem ne lubrico corporis uestigia infirma a labantur?

unde et illa iam secura processu, iam firmis radicibus nixa laetatur dicens: hiems abiit, tempus secandi aduenit; hieme etenim arbores uentus suo honore dispoliat et asperitas frigoris teneras frondes in speciem mortis interficit; uere autem resurgunt semina et tamquam noua aestas naturae uiridantis adolescit. uere pascha est, quando seruatus sum; aestate est pentecoste, quando resurrectionis gloriam celebramus ad instar futuri.

orandum etiam ne sabbato te, hoc est ab operibus otiantem ueniens dominus deprehendat, et ideo iuxta legem operare diem in diem et esto spiritu feruenti et labore peruigili. nec otiosum illud quia scriptum est: sabbato humiliabis animam tuam, et quia septuaginta annis populus in captiuitate durauit, tunc uiolata religio, obtrita libertas, pudicitia uulnerata. ergo tunc tibi emigrandum ex hac uita, quando uirtutes uigent, uitia captiua sunt, non quando captiua est anima, uigor eius et uirtus uacat, corporis peccata dominantur.

Et erunt signa ins ole et luna et stellis. et prophetiae uera series et integra causa mysterii quod et captiui Iudaei secundo in Babyloniam Assyriamque ducentur, captiui in toto erunt orbe, qui negauerunt Christum, et Hierusalem quae uidetur-ab hostili exercitu calcabitur cadentibus Iudaeis in ore gladii et Iudaea omnis a nationibus credituris subicietur in ore gladii spiritalis, qui est sermo bis acutus, et fient signa diuersa in sole et luna et stellis.

quae signa secundum Matthaeum euidentius exprimuntur. tunc inquit sol obscurabitur et luna non dabit lumen suum et stellae cadent. plurimis enim a religione dedeficientibus clara fides obscurabitur nube perfidiae, quia mihi sol ille caelestis mea fide uel minuitur uel augetur. quemadmodum si plurimi radios mundani solis aspiciant, pro captu uidentis aut pallidior sol uidetur aut clarior, ita pro deuotione credentis unicuique spiritale lumen infunditur. et quemadmodum menstruis cursibus luna uel terrae oppositu, cum fuerit e regione solis, uanescit, sic et sancta ecclesia, cum lumini caelesti uitia carnis obsistunt, fulgorem diuini luminis de Christi radiis non potest mutuari. namque in persecutionibus lucem dei solus plerumque amor uitae huius excludit.

cadent stellae, illi utique resurrectionis gloria iam micantes, illi uiri sicut luminaria in saeculo uerbum uitae continentes, illi uiri, de quibus Abrahae dictum est quia sicut caelum fulgeret et stellae, sic et semen eius. excident ergo hominibus patriarchae, excident prophetae, si persecutionis acerbitas conualescat. quae oportet fieri, donec ecclesiae in omnibus uirtutum, in singulis plenitudo cumuletur; sic enim probantur boni, sic produntur infirmi. ergo uarii animorum aestus ita graues erunt, ut delictorum multitudine male consciis futuri iudicii metu sacri in nobis ros fontis arescat; aret enim perfidia, fides rorat.

Nam uirtutes in caelo conmouebuntur, et tunc 25 uidebunt filium hominis uenientem in nubibus. fortasse quemadmodum -domini exspectatur aduentus, ut eius praesentia in toto fiat uel hominis orbe uel mundi, quae fit utique in singulis, cum omnibus affectibus receperis Christum, sic etiam uirtutes caelorum aduentu domini salutaris ac reditu - est enim uirtutum dominus - augmentum gratiae consequantur necesse est et plenitudine diuinitatis propius se infundente moueantur.

sunt etiam uirtutes caelorum, quae enarrant gloriam dei, et quae pleniore Christi infusione moueantur, uirtutes spiritales, quae uident Christum. docuit nos Dauid quemadmodum hae moueantur uirtutes dicens: accedite ad me et inluminamini. docuit etiam Paulus quemadmodum Christum uideas;

cum enim conuersus fueris ad dominum, aufertur uelamen, et uides Christum. uides illum in nubibus. non equidem puto quod in caligine tenebrosa et horrore pluuiali Christus adueniat - nubes enim uidentur, caelum utique caliganti horrore subtexunt, et quomodo in sole tabernaculum posui t suum, si pluuialis erit eius aduentus?

- sed sunt nubes quae quia sic oportet caelestis obtexunt mysterii claritatem, sunt nubes quae rore gratiae spiritalis umescant. aspice nubem in ueteri testamento: in columna inquit nubis loquebatur ad eos. per Moysen utique loquebatur, per Iesum Naue, qui solem statuit, ut plenioris acciperet luminis claritatem. ergo Moyses et Iesus Naue nubes sunt. aspice quia uiri sancti nubes sunt, qui sicut nubes uolant et quasi columbae cum pullis. super me nubes sunt Esaias, Ezechihel, qui mihi per Cherubin et Seraphin sanctitatem diuinae trinitatis ostendunt, nubes sunt omnes. in his nubibus uenit Christus, uenit in nube in Canticis canticorum serena nube et sponsi refulgens laetitia, uenit et in nube leui incarnatus ex uirgine; uidit enim propheta sicut nubem uenire ab oriente. et bene lenem nubem dixit, quam terrena uitia non grauarent. uide nubem. in quam sanctus spiritus superuenit et uirtus altissimi obumbrauit.

cum ergo apparuerit Christus in nubibus, conci dent s e tribus terrae; est enim quidam ordo criminum et series peccatorum, quae Christi dirimatur aduentu.

Uidete ficulneam et omnes arbores. cum producunt ex se fructum, scitis quia prope est aestas. diuerso quidem modo in unum tamen concurrere uidetur euangelistarum sententia. Matthaeus enim de sola dixit ficulnea, cum ramus eius tener fuerit, hic de arboribus omnibus. uerum siue cum fructus in omnibus uirescit arboribus et ficulnea fecunda iam floret, ut omnis lingua confiteatur deo confitente etiam populo Iudaeorum, sperare domini debemus aduentum, quo tamquam temporibus aestiuis resurrectionis fructus metentur, siue cum leuem fragilemque iactantiam homo iniquitatis tamquam folia synagogae ramus induerit, conicere debemus adpropinquare iudicium; nam remunerari fidem dominus-et delinquendi finem adferre festinat.

duplicem igitur habet figuram hic ficulnea, uel cum dura mitescunt uel cum peccata luxuriant. nam per fidem credentium quae arebant ante florebunt et per gratiam delictorum peccatores gloriabuntur. ibi fructus est fidei, hic perfidiae lasciuia. fructum mihi ficulneae agricolae euangelici cultura promittit. desperare non debemus, si foliis ficulneae peccatores se tamquam fraudis ueste texerunt, ut conscientiam uelarent; ergo folia suspecta sine fructu. tales uestes paradisi exules habent.

Ecce introeuntibus uobis in ciuitatem occurret uobis homo amphoram aquae portans. bonum est considerare ubi dominus pascha faciat. secundum Matthaeum habes: ite e in ciuitatem ad quendam. primum maiestatem diuinitatis aduerte. cum discipulis loquitur et iam nouit quid alibi sit futurum. deinde dignationem eius intuere, quia non persona diuitis aut potentis eligitur, sed pauper ambitur et angustum hospitium pauperis amplis nobilium aedibus antefertur. ite e inquit ad quendam. sciebas, domine, nomen eius, cuius sciebas ministerium, sciebas ministerium, cuius sciebas occursum, sed ideo sine nomine designatur, ut ignobilis aestimetur. nihil hic conpositum, ubi non exprimitur persona, sed causa. secundum Marcum autem lagunam aquae portans.

hic ergo apostolis mandatur sequendus. et quomodo pater familias? ut agnoscas sanctitatis definitionem esse, non census. quomodo in superioribus habens stratum? ut magnum meritum eius aduertas, in quo dominus cum discipulis sublimium uirtutum eius delectatione l\'equiesceret. utinam ergo mihi contingat amphoram aquae portare, contingat lagunam aquae portare, quam portat pater familias habens in superioribus stratum magnum. quid est enim amphora nisi mensura perfectior non mediocrem mensuram habens? dominus mensuram inquit bonam conmotam super effluentem dabunt uobis.

nam de aqua quid loquar? super aquam ante ipsos mundi natales sanctus, ut legitis, spiritus ferebatur.s o aqua, quae humano aspersum sanguine, ut praesentium lauacrorum figura praecederet. orbem terrarum lauisti!s o aqua, quae sacramentum Christi esse meruisti, quae lanas omnia nec lauaris! tu incipis prima, tu conples perfecta mysteria. a te principium, in te finis, uel potius tu facis ut finem nesciamus. per te faetor tabidae carnis aboletur et pereuntia situ uiscera asperso sale in multam seruantur aetatem. per te arentibus aestu corporibus dulcis ad gratiam, salutaris ad uitam, suauis ad uoluptatem potus infunditur, tu nomen prophetis et apostolis, tu nomen saluatori dedisti - illi nubes caeli, illi sal mundi, ille fons uitae est -, quae montibus pressa non clauderis, quae scopulis inlisa non frangeris, quae terris infusa non deficis, sed intimis scaturriens uenis aut spiritum inclusa uitalem inhalas aut sucum diffusa fertilem praestas aut rigatum superfusa adcommodum subministras, ue siccatis exanimata uitalibus sollemnes neget terra prouentus. omnium elementorum substantia, caelum aer mare terra te reddunt. te prophetico percussa tactu, ut sitientium rigares corda populorum, euomuit petra, te, cum de latere saluatoris erumperes, percussores uiderunt et crediderunt, et ideo regenerationis nostrae de tribus una es testibus; tres enim testes sunt, aqua, sanguis et spiritus, aqua ad lauacrum, sanguis ad pretium, spiritus ad resurrectionem.

Et ego quidem dispono uobis, sicut disposuit mihi pater regnum. regnum dei non est de hoc mundo. non ergo aequalitatis homini ad deum, sed similitudinis, aemulatio est; solus enim Christus est plena imago dei propter expressam in se paternae claritudinis unitatem; iustus autem homo ad imaginem dei est, si propter imitandam diuinae conuersationis similitudinem mundum hunc dei cognitione contemnat uoluptatesque terrenas uerbi perceptione despiciat quo alimur in uitam. unde et corpus Christi edimus, ut uitae aeternae possimus esse participes. non enim uictus et potus nobis praemii loco spondetur et honoris, sed communicatio gratiae caelestis et uitae, neque duodecim throni tamquam aliqua corporalis sunt receptacula sessionis, sed quia secundum diuinam similitudinem iudicat Christus cognitione cordium, non interrogatione factorum uirtutem remunerans inpietatemque condemnans, ita et apostoli in iudicium spiritale formantur remuneratione fidei, et exsecratione perfidiae, uirtute errorem redarguentes, sacrilegos odio persequentes.

conuertamur igitur et caueamus ne in perditione aliqua inter nos de praelatione possit esse contentio; si enim contendebant apostoli, non excusationi obtenditur, sed cautioni proponitur. si Petrus aliquando conuertitur, quia primam domini secutus est uocem, quis potest dicere cito se esse conuersum? caue ergo iactantiam, caue saeculum; ille enim confirmare iubetur fratres suos qui dixit: omnia reliquimus et secuti sumus te.

deinde contuendum est quia non omnis honorificentiae studio humilitas definitur; potes enim deferre alicui propter saeculi gratiam, potentiae metum utilitatisque contuitum. tua aedificatio quaeritur, non alterius honor, et ideo una datur omnibus forma sententiae, ut non de praelatione iactantia sit, sed de humilitate contentio, eoque se dominus proponit imitandum. egebamus omnium, ipse nullo, et tamen praebuit se humilitatis auctorem, cum discipulis ministraret. quod utique faciebat non studio utilitatis, sed exercitatione uirtutis.

Petrus autem etsi spiritu promtus, corporis tamen adhuc infirmus adfectu denuntiatur dominum negaturus; neque enim poterat diuinae constantiam intentionis aequare. passio domini aemulos habet, pares non habet. ita non reprehendo quod negauit, laudo quod fleuit. aliud commune condicionis est, aliud speciale uirtutis. et ideo instruitur ad cauendum, non cogitur ad negandum.

Qui [non] habet inquit sacculum tollat, similiter et peram et qui non habet uendat tunicam suam et emat sibi gladium. cur emere iubes, qui ferire me -a---.....prohibes? cur haberi praecipis quem uetas promi? nisi forte ut sit parata defensio, non ultio necessaria, ut uideare potuisse uindicari, sed noluisse. lex tamen referire me non uetat et ideo fortasse Petro duos gladios offerenti sat est dicis, quasi licuerit usque ad euangelium, ut sit in lege aequitatis eruditio, in euangelio bonitatis perfectio.

multis hoc iniquum uidetur, sed non iniquus dominus, qui cum se posset ulcisci, maluit inmolari. est etiam gladius spiritalis, ut uendas patrimonium, emas uerbum, quo mentis penetralia uestiuntur. est etiam gladius passionis, ut exuas corpus et inmolatae carnis exuuiis ematur tibi sacri corona martyrii, quod ex benedictionibus dominicis colligere potes, qui summam omnium coronam, si quia persecutionem patiatur pro iustitia, praedicauit. denique ut scias quia de passione locutus est, ne turbaret discipulorum animos, de se exemplum protulit, dicens:

quoniam hoc quod scriptum est oportet impleri in me, quod et cum iniustis deputatus est. mouet tamen adhuc quod duos gladios discipuli protulerunt, ne forte unum noui, unum ueteris testamenti, quibus aduersum diaboli armamur insidias. denique dicit dominus: sat est quasi nihil desit ei quem utriusque testamenti doctrina munierit.

Pater, si possibile est, transfer a me calicem hunc. haerent plerique hoc loco, qui tristitiam saluatoris ad argumentum inolitae potius a principio quam susceptae ad

tempus infirmitatis inclinant et naturalis sensum cupiunt detorquere sententiae. ego autem non solum excusandum non puto, sed etiam nusquam magis pietatem eius maiestatemque demiror; minus enim contulerat mihi, nisi meum suscepisset affectum. ergo pro me doluit, qui pro se nihil habuit quod doleret, et sequestrata delectatione diuinitatis aeternae taedio meae infirmitatis adficitur. suscepit enim tristitiam meam, ut mihi suam laetitiam largiretur, et uestigiis nostris descendit usque ad mortis aerumnam, ut nos suis uestigiis reuocaret ad uitam. confidenter ergo tristitiam nomino, quia crucem praedico; neque enim speciem incarnationis suscepit, sed ueritatem. debuit ergo et dolorem suscipere, ut uinceret tristitiam, non excluderet. neque enim habent fortitudinis laudem, qui stuporem magis uulnerum tulerint quam dolorem; homo enim in plaga et sciens inquit ferre infirmitates.

nos uoluit erudire, ut quia in Ioseph didiceramus carcerem non timere, mortem uincere disceremus in Christo et quod est amplius quemadmodum futurae mortis maestitiam uinceremus. quomodo enim te imitaremur, domine Iesu, nisi sequeremur ut hominem, nisi mortuum crederemus, nisi uulnera uidissemus? quemadmodum discipuli crederent fuisse moriturum, nisi morituri tristitiam conperissent? sic adhuc dormiunt et nesciunt dolere, pro quibus Christus dolebat; ita enim legimus quia peccata nostra portat et pro nobis dolet. doles ergo, domine, non tua, sed mea uulnera, non tuam mortem, sed nostram infirmitatem: et nos aestimauimus te esse in doloribus, cum tu non pro te, sed pro me doleres; infirmatus enim es, sed propter peccata nostra, non quia tibi illa infirmitas erat ex patre adsumta, sed pro me suscepta, quia mihi proderat ut eruditio pacis nostrae esset in te et liuore tuo uulnera nostra sanares.

sed quid mirum si pro omnibus doluit qui pro uno fleuit? quid mirum si moriturus pro omnibus taedeat, qui Lazarum resuscitaturus illacrimat? sed et ibi piae sororis lacrimis commouetur, quia mentem humanam tangebant, et hic alto operatur affectu, ut quia in carne sua peccata nostra perimebat, maerorem quoque animae nostrae suae animae maeror aboleret. et fortasse ideo tristis est, quia post Adae lapsum tali transitu nobis erat ex hoc saeculo recedendum, ut mori esset necesse: deus enim mortem non fecit nec laetatur perditione uiuorum et ideo fastidit quod ipse non fecit.

Denique ait: transfer a me calicem istum, quasi homo mortem recusans, quasi deus sententiam suam seruans; oportet enim mori nos saeculo, ut resurgamus deo, ut iuxta diuinam sententiam lex maledictionis resoluto in terrae limum naturae fine soluatur.

quod autem ait: non mea uoluntas, sed tua fiat, suam ad hominem rettulit, patris ad diuinitatem; uoluntas enim hominis temporalis, uoluntas diuinitatis aeterna. non alia uoluntas patris, alia filii; una enim uoluntas, ubi una diuinitas. disce tamen deo esse subiectus, ut non quod ipse uis eligas, sed quod deo scias esse placiturum.

deinde uerborum ipsorum proprietatem consideremus: tristis est anima mea et alibi: nunc anima mea turbata est ualde - non ergo suscipiens, sed suscepta turbatur; anima enim obnoxia passionibus, diuinitas libera - denique : spiritus promtus, caro autem infirma. tristis autem est non ipse, sed anima. non est tristis sapientia, non diuina substantia, sed anima; suscepit enim animam meam, suscepit corpus meum. non me fefellit, ut aliud esset et aliud uideretur: tristis uidebatur et tristis erat non pro sua passione, sed pro nostra dispersione. denique ait: percutiam pastorem et dispergentur oues gregis. tristis erat, quia nos paruulos relinquebat. ceterum quam constanter se morti obtulerit scriptura declarat, quandoquidem querentibus occurrit, turbatos confirmauit, trepidos prouocauit, proditorem osculi dignatione suscepit.

nec illud distat a uero, si tristis erat pro persecutohbus suis, quos sciebat in malis sacrilegii poenas daturos. et ideo dixit: transfer hunc calicem a me, non quia dei filius mortem timebat, sed quia uel malos perire nolebat. denique ait: domine, ne statuas illis hoc peccatum, ut passio sua esset omnibus salutaris.

Iuda, osculo filium hominis tradis? magna diuinae significatio potestatis, magna disciplina uirtutis. et consilium proditionis aperitur et adhuc patientia non negatur. ostendisti, domine, quem proderet, dum occulta manifestas. ostendisti etiam quem traderet, dum dicis: filium hominis, quia caro, non diuinitas diuinitas conprehenditur. illud tamen plus confutat ingratum quod eum tradiderit, qui cum esset dei filius, propter nos tamen filius hominis esse uoluisset, quasi dicat: propter te suscepi, ingrate, quod tradis. en hypocrisin! ergo per interrogationem pronuntiandum puto, quasi amantis adfectu corripiat proditorem: Iuda, osculo filium hominis tradis? hoc est: amoris pignore uulnus infigis et caritatis officio sanguinem fundis et pacis instrumento mortem inrogas? seruus dominum, discipulus prodis magistrum, electus auctorem? hoc est illud: utilia uulnera amici quam uoluntaria oscula inimici. proditori hoc, pacifico uero quid dicitur?

osculetur me ab osculis oris sui. et osculatus est, non quo simulare nos doceat, sed ut neque ! proditionem refugere uideretur et plus adficere proditorem, cui amoris officia non negaret; scriptum est enim: cum odientibus pacem eram pacificus.

et signo dato inquit ab his qui cum fustibus uenerant conprehenditur. sed dominum omnium mysteria, non arma tenuerunt. denique locutus est et ceciderunt retrorsum. quo mihi legiones angelorum, quo caelestem exercitum? uox domini sola plus terret. hanc ille ad\’ demonstrandum diuinae maiestatis indicium qui in pectore Christi recumbebat elegit. uolenti ergo inicit manus turba, ! nectuntur uincula.s o amentes o perfidi! non sic conprehenditur sapientia, non sic tenetur iustitia.

Nec discipulorum studia defuerunt. denique Petrus eruditus in lege, promtus adfectu, qui sciret Fineae reputatum ad iustitiam quod sacrilegos peremisset, percussit principis seruum. sed dominus uulnera cruenta detorsit, mysteria diuina

subiecit, ut seruus principis mundi, hoc est non naturae conditione sed culpae saecularium famulus potestatum, auris suae uulnus exciperet, quia non audisset uerba sapientiae. omnis deinde qui facit peccatum seruus est peccati. peccatis inquit uestris uenditi estis. uenditio propter peccata nostra, propter bonitatem autem dei redemtio peccatorum. aut si Petrus uolens percussit aurem, docuit quod aurem habere in specie non deberent, quam in mysterio non haberent. sed bonus dominus et ipsi refundit auditum secundum prophetica dicta demonstrans et ipsos, si conuertantur, posse sanari qui in passione domini uulnerati sunt, eo quod omne peccatum fidei mysteriis abluatur.

tollit ergo Petrus aurem. quare Petrus? quia ipse est qui accepit claues regni caelorum; ille enim condemnat qui et absoluit, quoniam ligandi idem et soluendi adeptus est potestatem. tollit autem aurem male audientis, tollit autem gladio spiritali aurem interiorem male intellegentis.

Caueamus ne cui tollatur auricula. legitur passio domini: si ad diuinitatem eius referimus infirmitatem corporeae passionis, exciditur auricula et exciditur a Petro, qui non passus est Christum prophetam aestimari, sed dei filium docuit fideli confessione signari. ergo cum legimus teneri Iesum, caueamus ne ab aliquo audiamus, et putemus eum secundum diuinitatem teneri, teneri inuitum, teneri quasi infirmum. tenetur quidem et, ut dixit Iohannes, ligatur secundum corporis ueritatem, sed uae illis qui ligant uerbum! ligant enim qui tantummodo Christum hominem putant. ligant qui praescium non putant. qui omnipotentem non confitentur. mala uincula Iudaeorum, quibus non Christum ligant, sed se ipsos adligant. ligatur autem in domo non pii alicuius et iusti, sed in domo Caiphae, hoc est in inpia domo, ubi etiam moriturus pro omnibus prophetatur. quam amentes igitur qui beneficia confitentur et beneficiorum auctorem persecuntur!

ideo aurem perdunt, quia perdiderunt auditus profectum. multi non habent qui habere se credunt. in ecclesia omnes habent, extra ecclesiam non habent. aut fortasse ideo. aurem tulit, ne amplius delinquerent audientes, qui audita seruare non possent. sic et aliquando confudit dominus linguas exstruentium turrem, ne se audirent et opus suae inpietatis augerent.

conprehende, si potes, quomodo ad dexterae salutaris adtactum fugiat dolor at uulnera non medicamento aspersa, sed tactu obducta sanentur. operatorem suum limus agnoscit et operatricem suam domini manum sequitur caro; quomodo uult enim opus suum creator instaurat. sic et alibi caeco illi uisus luto supra oculos inlinito, quasi in naturam redierit, reformatur. iubere potuit, sed operari maluit, ut cognoscamus ipsum esse qui e limo terrae corporis membra nostri uariis apta formauit officiis et infuso uigore mentis animauit.

uenerunt ergo et conprehenderunt eum grauins perituri studii sui fructu nec intellexerunt infelices mysterium nec uenerati sunt tam clementem pietatis affectum,

quod etiam hostes suos non passus est uulnerari. illi iusto mortem inferebant, persecutorum uulnera iste sanabat.

Petrus uero sequebatur a longe. et bene a longe sequebatur iam proximus negaturo; neque enim negare potuisset, si Christo proximus adhaesisset. sed fortasse et in hoc nobis maxima sit admiratione reuerendus, quod dominum non reliquit, etiam cum timeret. metus naturae est, cura pietatis. alienum quod timet, suum quod non fugit. quod sequitur deuotionis, quod negat obreptionis. conmune quod labitur, fidei quod paenitet. iam in domo principis sacerdotum ignis ardebat; accessit Petrus, ut calefaceret se, quia clauso domino calor mentis etiam in ipso refrixerat.

quid sibi uult quod prima eum prodit ancilla, cum uiri utique magis eum potuerint recognoscere, nisi ut et iste sexus peccasse in necem domini uideretur, ut et iste sexus redimeretur per domini passionem? et ideo mulier resurrectionis accepit prima mysterium et mandata custodit, ut ueterem praeuaricationis aboleret errorem.

Petrus ergo proditus negat -— ponamus enim negasse Petrum, quia dixit dominus: ter me negabis, et malo negasse Petrum quam dominum fefellisse -; quid negauit? quod promisit incaute. deuotionem considerauit, non respexit condicionem multatus, quia dixit se animam ponere, quod non humanae infirmitatis, sed diuinae est potestatis. cum tam grauem inprudentis sermonis multam luerit quanta est poena perfidiae!

Ubi tamen negat Petrus? non in monte, non in templo, non in sua domo, sed in praetorio Iudaeorum, in domo principis sacerdotum. ibi negat, ubi ueritas non est; ibi negat, ubi Christus captus, ubi Iesus ligatus est. quidni erraret, quem intromisit ostiaria et interrogauit ostiaria Iudaeorum? male Eua induxit Adam, male Petrum introduxit femina; sed ille in paradiso labitur, ubi non ueniabilis culpa, hic in praetorio Iudaeorum, ubi difficilis innocentia. illi interdictus lapsus, huic praedictus error. ille commissus huic praeiudicauit, hic illum resoluit.

consideremus etiam quo in statu neget. frigus frigus erat ubi Iesus non agnoscebatur, ubi non erat qui lucem uideret, ubi negabatur ignis consumens. frigus ergo erat mentis, non corporis. denique ad carbones stabat Petrus, quia algebat adfectu. mala flamma Iudaica: urit, non calefacit. malus focus, qui quandam etiam sanctorum mentibus fuliginem erroris aspergit, iuxta quem etiam Petri interiores oculi caligarunt, illi oculi non carnis et sanguinis, sed oculi mentis, quibus Christum uidebat.

dicit aliquis: tu ludaeorum etiam elementa condemnas? non condemno elementa, quia non sunt Iudaeorum, sed alia est quam condemno flamma perfidiae. hanc flammam condemno Iudaeorum diuina secutus oracula; dicit enim dominus: argentum uestrum reprobum reprobum est. si argentum reprobum Iudaeorum est, et focus

reprobus Iudaeorum est. denique foco et auro Iudaeorum caput uituli figuratum est, hoc est sacrilegii principatus.

Sed uideamus negandi tenorem, quem inter euangelistas uideo esse diuersum. ita nouum fuit Petrum potuisse peccare, ut peccatum eius nec ab euangelistis potuerit conprehendi. Petrum itaque prodenti ancillae quod ex illis esset qui cum Iesu Galilaeo erant prima uoce Matthaeus posuit respondisse: nescio quid dicas. hoc etiam Marcus, qui secutus est Petrum et ex ipso potuit uerius cognoscere. prima uox negantis est Petri, qua tamen non negare dominum, sed a proditione se separasse mulieris uidetur.

quid tamen negauerit considera. ex illis utique se esse qui cum Iesu Galilaeo erant uel, ut Marcus posuit, cum Iesu Nazareno. numquid negauit cum dei fuisse se filio? hoc est dicere: nescio Galilaeum, nescio Nazarenum, quem dei filium noui. habeant homines locorum uocabula, dei filium patria non potest nuncupare, cuius maiestatem locus nullus includit. et ut scias hoc uerum esse, etiam exemplo probatur; nam alibi cum interrogaret dominus discipulos: quem me dicunt esse homines, filium hominis? alii Helian, alii Hieremian dixerunt aut unum ex prophetis, Petrus autem ait: tu es Christus filius dei uiui. conplexus et ibi negauit quia Christum non hominis filium, sed dei maluit confiteri? certe quid hic putamus ambiguum, quod etiam Christus probauit?

et aliud accipe. interrogatus enim Petrus: et tu ex illis es qui cum Iesu Galilaeo erant? uerbum aeternitatis refugit - non enim erant qui esse coeperunt - hoc est dicere: ille solus erat qui in principio erat.

denique ait: non sum ego; illius est enim esse qui semper est. unde et Moyses ait: qui est misit me. rursus cum urgueretur quod ex illis esset, secundum Marcum negauit, ut scias euangelistam ueritati quam gratiae plus dedisse, sed tamen negauit ex illis se esse, non Christum negauit. negauerit hominum consortia, non dei gratiam. negauerit ex illis se esse qui cum Galilaeo erant, non negauit cum dei filio.

denique secundum Matthaeum proditus quod cum Iesu Nazareo fuisset ait: nescio hominem. hoc idem et in tertia uoce uterque, de quibus proposuimus, euangelistae cum iuramento eum respondisse posuerunt quia nesciret hominem. et bene negauit hominem, quem sciebat deum. denique ubi iusiurandum est, cauta responsio est. nam etsi negauit Petrus, non tamen perierauit, quia nec dominus perieraturum esse memorauerat. quodsi in Petro dubium est, quam periculosum est iusiurandum!

Iohannes autem sic posuit quoniam interrogatus ab ancilla Petrus utrum ex discipulis esset illius hominis prima uoce responderit: non sum; non enim erat hominis apostolus, qui erat Christi. denique et Paulus hominis apostolum se esse negauit dicens: Paulus apostolus non ab hominibus neque per hominem, sed per legum

Christum et deum patrem. sed ne uideretur ambiguum aliquod in incarnationis adferre, subiecit: qui suscitauit eum a mortuis, ut et hominem credas, cum deum ante credideris. quod alibi quoque eodem tenore custodit, ubi dicit: unus enim deus et unus mediator dei et hominum homo Christus Iesus. prius utique mediatorem dei quam hominum nuncupauit; non enim sat est utrumque credere, nisi fidei ordo seruetur.

concordat igitur ubique responsio; nam qui dixit: nescio hominem, aequum erat ut interrogatus utrum esset ex discipulis hominis diceret: non sum. itaque non Christi discipulum se negauit, sed hominis negauit esse discipulum. itaque et Petrus et Paulus hominem negauerunt, quem dei filium fatebantur. quod sensit Petrus et Paulus expressit; hinc et ille profecit. error Petri doctrina iustorum est et titubatio Petri omnium petra est. denique super undas titubat, sed dexteram porrigit Christo, in monte cadit, sed leuatur a Christo; titubauit idem Petrus in mari, sed ambulauit. firmior titubatio Petri quam nostra est firmitudo. ibi cadit, quo nullus ascendit, ibi nutat, ubi nemo ambulat. et tamen inter undas licet titubat, non labitur, nutat, non cadit, fluitat, non praecipitatur. et si cecidit, in monte tamen cecidit, sed felicius ille cecidit quam

alii steterunt, felicius cecidit, quem Christus leuauit, iterum autem interrogatum quod ex discipulis eius esset Iohannes scripsit negasse. et bene negauit, quia ex eius dicebatur esse discipulis, quem hominem in superioribus sunt locuti.

nam et tertio quod cum illo uisus esset negauit, hoc et de superioribus deriuatur: cum illo quem hominem nuncupatis non fui. sed a dei filio non recessi.

Lucas quoque scripsit Petrum interrogatum utrum ex illis esset respondisse prima uoce: non noui illum. et bene dixit. temerarium quippe erat, ut diceret quia nouerat eum, quem mens humana non potest conprehendere; nemo enim nouit filium nisi pater. rursus secunda uoce secundum Lucan idem Petrus ait: non sum ego; maluit uidelicet se negare quam Christum. aut quia uidebatur negare Christi societatem, utique se negauit. certe cum de homine negat, in filium peccauit hominis, ut remitteretur ei, non in spiritum sanctum. tertio quoque interrogatus ait: nescio quid dicas, hoc est: sacrilegia uestra nescio.

Sed nos excusamus, ipse non excusauitj non enim sat est inuoluta responsio confitentis Iesum, sed aperta confessio. quid prodest uerba inuoluere, si uideri uis denegasse? et ideo Petrus non de industria sic respondisse inducitur, quia postea recordatus est, et tamen fleuit. maluit enim ipse suum accusare peccatum, ut iustificaretur fatendo quam grauaretur negando - iustus enim in principio accusator est sui - et ideo fleuit. quare fleuit? quia culpa obrepsit ei. ego soleo flere. si culpa mihi desit, hoc est si non me uindicem, si non obtineam quod inprobe cupio; Petrus doluit et fleuit, quia errauit ut homo. non inuenio quid dixerit, inuenio quod fleuerit. lacrimas eius lego, satisfactionem non lego; sed quod non potest

ablui potest. lauent lacrimae delictum. quod uoce pudor est confiteri. et ueniae fletus consulunt et uerecundiae. lacrimae sine horrore culpam loquuntur, lacrimae crimen sine offensione uerecundiae confitentur, lacrimae ueniam non postulant et merentur. inueni cur tacuerit Petrus, ne tam cito ueniae petitio plus offenderet, ante flendum est, sic precandum.

bonae lacrimae, quae lauant culpam. denique quos lesus respicit plorant. negauit primo Petrus et non fleuit, quia non respexerat dominus, negauit secundo: non fleuit, quia adhuc non respexerat dominus. negauit et tertio: respexit Iesus et ille amarissime fleuit. respice, domine Iesu, ut sciamus nostrum deflere peccatum. unde etiam lapsus sanctorum utilis. nihil mihi nocuit quod negauit Petrus, profuit quod emendauit. didici cauere adloquia perfidorum. Petrus inter Iudaeos negauit, Salomon contubernio gentili deceptus errauit.

fieuit ergo et amarissime Petrus, fieuit ut lacrimis suum posset lauare delictum. et tu si ueniam uis mereri, dilue culpam lacrimis tuam; eodem momento, eodem tempore respicit te Christus. si in aliquo fortassis labaris, quia secretorum tuorum testis adsistit, respicit ut recorderis et fatearis errorem. imitare Petrum dicentem alibi tertio: domine, tu scis quia diligo t e. etenim quia tertio negauerat, tertio confitetur, sed negauit in nocte, confitetur in die.

haec autem ideo scripta sunt, ut sciamus neminem iactare se debere; nam si Petrus lapsus est, quia dixit: etsi alii scandalizati fuerint, ego non scandalizabor, quis alius iure de se praesumat? denique et Dauid, quia dixerat: ego dixi in mea abundantia: non mouebor in aeternum, eam sibi iactantiam obfuisse profitetur dicens: auertisti faciem tuam a me et factus sum conturbatus.

Unde te euocem, Petre, ut doceas me quid flens cogitaueris? unde inquam te euocem? de caelo, ubi iam choro insertus es angelorum, an etiam de tumulo, quia non putas iniuriam et ibi esse, unde dominus resurrexit? doce nos quid tibi profuerint lacrimae tuae. sed docuisti ilico; nam qui lapsus es, antequam fleres. postquam fleuisti, electus es, ut alios regeres, qui te ipse ante non rexeras.

habebat ergo lacrimas Petrus, pio quas fundebat affectu, non habebat proditor fletus, quibus culpam ablueret, sed tormenta conscientiae, quibus sacrilegium fateretur, ut dum suo reus iudicio damnatur et spontaneo supplicio facinus expiatur, pietas domini, qui se ipse nollet ulcisci, et diuinitas probaretur, qui conscientiam mentis inuisibili potestate

interrogaret, peccaui inquit, quod tradiderim sanguinem iustum. etsi cassa est paenitentia proditoris, quia peccauit in spiritum sanctum, est tamen ullus in scelere pudor culpam agnoscere. et quamuis ille non absoluitur, Iudaeorum tamen inpudentia confutatur. quos cum professio redarguat uenditoris, scelerati tamen sibi uindicant iura contractus et exsortes reatus esse se credunt, dum dicunt: qui ad nos ? t u uideris. amentes plane, qui putent solui se magis auctoris scelere quam

teneri. in pecuniariis causis refuso pretio ius soluitur: hi pretium recipiunt et sacrilegium persequuntur ac pertinacibus studiis funestam sibi uindicant sanguinis auctionem, cum refunderet uenditor sacrilegii mercedem.

euidenter itaque, dum pretium sanguinis a Iudaeorum gazophylaciis separatur et ager figuli ea qua uenditur Christus conparatur pecunia, dum is locus humandis peregrinorum reliquiis dicatur, et prophetiae inpletur oraculum et surgentis ecclesiae mysterium reuelatur. ager enim secundum diuina praecepta mundus hic omnis est, figulus autem ille qui nos formauit e limo, de quo habes in ueteri testamento quia finxit deus hominem de limo terrae, formandi per naturam, reformandi per gratiam habens pro suo arbitrio potestatem. nam etsi propriis uitiis conruamus, per illius tamen misericordiam resumto mentis spiritu secundum Hieremiae oracula reformamur.

pretium quoque sanguinis est pretium dominicae passionis. ergo pretio sanguinis emitur mundus a Christo; uenit enim ut saluetur mundus per ipsum, in quo iuxta ut opus auctoris et ius est. uenit ergo ut consepultos per baptismum et conmortuos Christo ad perpetuitatis gratiam reseruaret. sed non passim omnibus ad sepeliendum est locus; nam etsi omnes mundus includat, non omnes reseruat. etsi conmunis habitatio, tamen legitima sepultura est eorum scilicet qui nunc sunt per fidem domestici dei, sed fuerunt in lege peregrini. qui sunt isti nisi de quibus dicitur: memores quod aliquando uos gentes, qui eratis in carne alienati a conuersatione Israhel et peregrini promissionis testamentorum? sed hi nunc iam non sunt aduenae atque peregrini, quoniam ciues esse sanctorum fidei iure meruerunt.

Sequitur admirabilis locus, quo subeundae aequanimiter iniuriae moralis infunditur patientia pectoribus humanis. accusatur dominus et tacet. et bene tacet qui defensione non indiget: ambiant defendi qui timent uinci. non ergo accusationem tacendo confirmat, sed despicit non refellendo. quid enim timeret, qui non ambiret salutem? salus omnium suam prodit, ut adquirat omnium. sed quid de deo loquar? Susanna tacuit et uicit; melior enim causa, quae non defenditur et probatur. et hic Pilatus absoluit, sed absoluit iudicio, crucifixit mysterio. uerum hoc speciale Christi, illud humanum, ut aput iniquos iudices magis uideretur noluisse quam non potuisse defendi.

cur autem dominus tacuerit ipse praemisit dicens: s i uobis dixero, non creditis mihi; si uos interrogauero, non respondebitis mihi. illud tamen praestantissimum, quod maluit regem se probare quam dicere, ut condemnandi causam habere non possent qui quod obiciunt hoc fatentur.

Herode autem cupiente aliqua mirabilia eius uidere tacuit et nihil fecit, quia nec illius crudelitas merebatur uidere diuina et dominus iactantiam declinabat. et fortasse typice in Herode omnes inpii significantur, qui si legi non crediderint et prophetis, mirabilia Christi opera in euangelio quoque uidere non possint.

Ad Herodem mittitur, ad Pilatum remittitur. etsi uterque reum non pronuntiant, alienae tamen crudelitatis studiis obsequuntur. lauit quidem manus Pilatus, sed facta non diluit; iudex enim nec inuidiae cedere debuit nec timori, ut sanguinem innocentis addiceret. monebat uxor, lucebat in nocte gratia, diuinitas eminebat: nec sic a sacrilega sententia temperauit.

similiter in hoc typum omnium iudicum arbitror esse praemissum, qui damnaturi essent eos quos innoxios aestimarent. tolerabiliores tamen gentiles esse quam Iudaeos coniuncta Pilato persona demonstrat et magis eos posse diuinis ad fidem operibus admoneri. quales autem illi qui dominum maiestatis crucifixerunt!

nec inmerito homicidae absolutionem petunt, qui flagitabant innocentis exitium. tales leges iniquitas habet, ut oderit innocentiam, scelus diligat. in quo tamen nominis interpretatio speciem dat figurae; Barabbas enim patris filius latine dicitur. illi ergo quibus dicitur: uos ex patre diabolo estis, uero dei filio patris sui filium antichristum praelaturi esse produntur.

Et indutum illum ueste alba remisit. non otioBum quod ueste alba induitur ab Herode inmaculatae tribuens indicia passionis, quod agnus dei sine macula cum gloria mundi peccata susciperet. in typo etiam Herodis atque Pilati, qui amici ex inimicis per Iesum Christum facti sunt, plebis Israhel populique gentilis figura seruatur, quod per domini passionem utriusque sit futura concordia, ita tamen ut prius populus nationum capiat dei uerbum et ad populum Iudaeorum fidei suae deuotione transmittat, ut illi quoque gloria maiestatis suae corpus uestiant Christi, quem ante despexerant.

clamydem autem coccineam induitur a militibus et purpuream tunicam, in altera designans martyrum palmas, in altera regiae potestatis insignia, quod caro eius fusum toto orbe terrarum sanguinem esset susceptura pro nobis et passio reg-num paritura de nobis.

corona quoque de spinis capiti eius adnexa quid aliud quam diuini operis munus ostendit, quod de peccatoribus mundi tamquam saeculi spinis triumphalis deo gloria quaereretur. nec flagella uacant, quia flagellatus est ipse, ne nos flagellaremur; homo enim in plaga et sciens ferre infirmitates pro nobis dolet, a nobis, qui deum antea fugiebamus, flagella detorquens, tam patiens dominus, ut fugitiuorum uinculis proprias manus, fugitiuorum flagellis suum corpus offerret. detestabili itaque mentis affectu honoratum tamen Iudaei exitum produnt; nam et conpungentes coronant, inludentes adorant. etsi corde non credunt, quem perimunt confitentur. illis defuerit boni operis adfectus, deo tamen suus non defuit honor, qui salutatur ut rex, coronatur ut uictor, quasi deus et dominus adoratur.

harundo quoque ue] secundum Matthaeum conprehenditur manu eius, ut humana fragilitas iam non sicut harundo moueatur a uento sed operibus Christi conroborata fundetur et adfixo cruci chirografo, quod erat contrarium nobis, sententia uetusta

cessaret, uel secundum Marcum caput eius percutit, ut solidata diuinitatis adtactu nostra condicio nutare non possit.

Sed iam tropaeum suum uictor adtollat. crux supra umeros inponitur ut tropaeum, quod, siue Simon siue ipse portauerit, et Christus in homine et homo portauit in Christo. nec discordant euangelistarum sententiae, quando concordat mysterium, et bonus ordo nostri profectus est, ut prius crucis suae tropaeum ipse erigeret, deinde martyribus traderet erigendum. non Iudaeus est qui crucem portat, sed alienigena atque peregrinus nec praecedit, sed sequitur. iuxta quod scriptum est: tolle crucem tuam et sequere me. non enim suam, sed nostram crucem Christus ascendit. nec mors illa diuinitatis. sed quasi hominis fuit. unde et ipse ait: deus, deus meus.

respice me! quare me de reliquisti? pulchre ascensurus crucem regalia uestimenta deposuit, ut scias quasi hominem passum esse, non quasi deum regem, etsi utrumque Christus, quasi hominem tamen, non quasi deum cruci esse suffixum. sed milites non Iudaei sciunt quo tempore, qualia Christo uestimenta conueniant. iudicio quasi uictor adsistit ad passionem tamquam reus humilis uenit.

Nunc quoniam tropaeum iam uidimus, currum suum trium-phator ascendat nec arborum truncis aut quadriiugis plaustris manubias de mortali hoste quaesitas, sed patibulo triumphali captiua de saeculo spolia suspendat. non hic reuinctis pos tergum bracchiis gentes nec excisarum urbium imagines oppidorumque captorum simulacra cernimus aut summissa captorum regum colla miramur, qualis humanorum solet esse species triumphorum, nec uictoriae terminos regionis fine distinctos, sed ouantes populos nationum quaesitos non ad supplicium, sed ad praemium, reges liberis adfectibus adorantes, uoluntariis urbes studiis deditas et in melius reformatas imagines oppidorum, quas non fucus expresserit, sed deuotio colorauerit fidei, arma uictoriarumque iura toto orbe currentia, captiuum principem mundi et spiritalia nequitiae quae sunt in caelestibus oboedientia inperio uocis humanae, subditas dominationes uariarumque uirtutum species, non sericis, sed moribus emicantes. fulget castitas, fides splendet et induta mortis exuuiis deuotio fortitudinis iam resurgit.. unus dei triumphus fecit omnes prope iam homines triumphare, crux domini, refert igitur considerare qualis ascendat.

nudum uideo: talis ergo ascendat qui saeculum uincere parat, ut saeculi adiumenta non quaerat. uictus est Adam qui uestimenta quaesiuit, uicit ille qui tegimenta deposuit. et talis ascendit quales nos auctore deo natura formauit. talis in paradiso homo primus habitauerat talis ad paradisum homo secundus intrauit. et ut non sibi soli, sed omnibus uinceret. manus extendit, quo omnia traheret ad se, ut nodo mortis exuta iugo fidei suspensa caelestibus ea quae prius erant terrena sociaret.

Scribitur etiam titulus. solet praecedere pompa uictores : at uero currum domini triumphalem praeibat bona pompa resurgentium defunctorum. solet etiam titulus

subiugatarum gentium numerum designare. sit in illis triumphis ordine quodam digesta miserabilis deuictarum, pereuntium contumeliosa captiuitas nationum, hic redemtarum gentium uernat gratia. digni tanto triumpho iugales, ut caelum terra maria inferna a corruptela mutentur ad gratiam.

scribitur autem titulus et super crucem ponitur, non infra crucem, quia principium super umeros eius. principium autem quod est nisi sempiterna uirtus eius atque diuinitas? unde et ipse interrogatus: tu quis es? respondit: principium, quod et loquor uobis. legamus hunc titulum. Iesus inquit Nazarenus rex Iudaeorum.

merito supra crucem titulus, quia non humani corporis, sed diuinae potestatis est regnum quod habet Christus. merito supra crucem titulus, quia licet in cruce erat dominus Iesus, supra crucem tamen regis maiestate radiabat. uermis in cruce, scarabaeus in cruce. et bonus uermis, qui haesit in ligno, bonus scarabaeus, qui clamauit e ligno. quid clamauit? domine, ne statuas illis hoc peccatum. clamauit latroni: hodie mecum eris in paradiso, clamauit quasi scarabaeus : deus, deus meus, respice me! quare me dereliquisti? et bonus scarabaeus, qui lutum corporis nostri ante informe ac pigrum uirtutum uersabat uestigiis, bonus scarabaeus, qui de stercore erigit pauperem. erexit Paulum, qui aestimatus est stercora, erexit et lob, qui sedebat in stercore.

non mediocris ergo titulus. ipse autem crucis locus uel in medio ut conspicuus omnibus uel supra Adae. ut Hebraei disputant, sepulturam. congruebat quippe ut ibi uitae nostrae primitiae locarentur, ubi fuerant mortis exordia.

Diuiduntur uestimenta, alii aliud sorte defertur; dei enim spiritus non humana opinione conprehenditur, sed quasi quodam euentu inopinato inlabitur. et f\’ortasse milites isti quattuor euangelistarum habeant typum, qui scripserunt titulum, quem omnes legamus. lego titulum regis Iudaeorum, cum lego: regnum meum non est de hoc mundo, lego causam Christi supra caput eius scriptam, cum lego: et deus erat \’ uerbum; caput enim Christi deus.

isti ergo seruabant legum et hodie seruant, ne cui forte labatur, ne cui de passione descendat, quod petebat populus Iudaeorum. mihi plane Christus in passione moriatur, ut post passionem resurgat. noluit descendere sibi. ut moreretur mihi. nobis ergo iam Christus seruatur, propter nos diuiduntur uestimenta eius. non possunt singuli habere omnia et ideo super tunicam sors agitatur, quia non pro hominis uoluntate diuisio fit spiritus sancti; diuisiones enim gratiarum sunt, sed operatus est spiritus, diuidens singulis prout uult.

intuere nunc Christi uestimenta diuisa. ubi illa quaeram? quaere in Matthaeo, inuenies penes ipsum solum clamydem coccineam, penes Iohannem uestem purpuream, penes Marcum purpuram tantum, penes Lucan uestem albam; hac enim sola pro sua fuit portione contentus. quantos itaque Christus sua ueste uestiuit!

puto autem quod non quattuor tantum, sed omnes uestiuit milites et omnibus abundauit. sed reuertamur ad euangelistas.

istae itaque quattuor partes non partes uestium, sed qualitates mihi uidentur esse uirtutum. alius enim de regno sublimius scripsit, alius de hominis institutione diffusius. Lucas nitorem sibi sacerdotalis uestis elegit, Marcus uerborum textum non desiderauit, denique Iohannes quasi quasdam intexit sententias, quibus uestiat fidem nostram. nonne tibi uidetur intextum illud: in principio erat uerbum et uerbum erat aput deum et deus erat uerbum. hoc erat in principio aput deum. omnia per ipsum facta sunt? at uero Marcus tamquam purpurae fulgore contentus sine ulla intextione uerborum initium inquit euangelii Iesu Christi filii dei.

ergo uestimenta diuisa sunt Christi uel gesta uel gratia, quia tunica non potuit diuidi, fides scilicet, quoniam non pro portione singulorum, sed pro iure conmunis est omnium; quod enim non diuiditur singulis manet integrum.

et bene desuper texta; sic enim tegitur fides Christi, ut de diuinis ad humana descendat, eo quod ante saecula ex deo natus posteriore tempore susceptionem carnis adsumpserit. significatur igitur nobis eo quod non debeat fides scindi, sed solida permanere.

Amen, amen dico tibi, hodie mecum eris inparadiso. pulcherrimum adfectandae conuersionis exemplum, quod tam cito latroni uenia relaxatur et uberior est gratia quam precatio; semper enim plus dominus tribuit quam rogatur. ille enim rogabat ut memor sui esset dominus, cum uenisset in regnum suum, dominus autem ait: amen, amen dico tibi, hodie mecum eris in paradiso; uita est enim esse cum Christo, quia ubi Christus ibi regnum.

cito igitur ignoscit dominus, quia cito ille conuertitur. unde et illud solui uidetur, quia alii duos conuiciantes inducunt latrones; iste unum conuiciantem, unum rogantem. fortasse et iste prius conuiciatus est, sed repente conuersus est. nec mirum si conuerso culpam ignoscebat qui insultantibus ueniam relaxabat. potuit etiam pluraliter de uno dicere, sicut illud est: adstiterunt reges terrae et principes conuenerunt in unum; solus enim rex Herodes et princeps Pilatus in apostolorum actibus conspirasse aduersus Christum Petri uoce produntur. sic et ad Hebraeos habes: in caprinis pellibus ambulabant, secti sunt et leonum molas obstruxerunt, cum solus Helias melotidem habuisse, Esaias sectus esse. Danihel a leonibus intactus mansisse doceatur.

Quam exsecrabilis in facto iniquitas Iudaeorum, ut quasi latronem crucifigerent omnium redemtorem! bonus tamen in mysterio latro, qui insidiatus est diabolo, ut uasa eius auferret. mystice tamen latrones duo duos populos peccatores significant per baptismum crucifigendos esse cum Christo, quorum dissensio diuersitatem pariter credentium signat. denique unus a sinistris, alter a dextris erat. increpatio quoque futurum crucis scandalum etiam circa credentes reuelat.

et acetum offerebant Iudaei. bene ad consummanda omnia et corruptio sinceritatis hauritur, ut omnia cruci quae uitiata fuerant figerentur. acetum itaque bibitur, uinum cum felle non bibitur, non quia fel, sed quia admixtae uino amaritudines recusantur. nam utique amaritudines uitae nostrae pro corporis condicione suscepit. denique ipse ait: dederunt in escam meam fel et in siti mea potauerunt me aceto. sed sinceritati non debuit amaritudo misceri, ut ostenderetur sine amaritudine futura inmortalitas resurgentium, quae quoniam inmortalitas in uase coacuerat humano, reparatur in Christo. ergo acetum bibitur, hoc est uitium corruptae per Adam inmortalitatis aboletur in calamo, ut de corpore absorberetur humano. nos quoque uitia nostra per incuriam mentis corporisque concreta transfundamus in Christum, transfundamus per baptismum. ut crucifigamur in Christo, transfundamus per paenitentiam, ut ab illo nobis uini sanguinisque caelestis incorrupta sinceritas refundatur.

Denique ubi acetum bibit, consummata sunt inquit omnia, eo quod adsumtae mortalitatis inpletum esset omne mysterium et exhaustis omnibus uitiis inmortalitatis sola laetitia remansisset.

et ideo ait: in manus tuas, domine. conmendo spiritum meum. et bene conmendatur spiritus, qui reseruatur; quod enim conmendatur utique non amitittur. bonum ergo pignus est spiritus, bonum depositum. unde et ille ait: o Timothee, bonum depositum custodi. conmendatur enim patri spiritus et ideo ait: quoniam non derelinques in inferno animam meam. uide autem magnum mysterium. nunc conmendat in manibus patris spiritum suum, nunc in patris gremio sedet, quia totum alius non capit Christum. denique ego inquit in patre et pater in me. conmendatur ergo patri spiritus. sed cum sit in superioribus, inluminat et inferna, ut uniuersa redimantur; etenim Christus omnia e in Christo omnia, licet in singulis Christus operetur. caro moritur, ut resurgat, spiritus patri conmendatur, ut caelestia quoque ab iniquitatis uinculo soluerentur et pax fieret in caelo, quam terrena sequerentur.

e t hoc dicto tradidit spiritum. et bene tradidit, qui non inuitus amisit. denique Matthaeus ait: emisit spiritum; quod enim emittitur uoluntarium est, quod amittitur necessarium. propterea addidit: magna uoce. in quo uel professio gloriosa D usque ad mortem se pro nostris descendisse peccatis - ergo nec ego erubescam fateri quod Christus non erubuit magna uoce profiteri—uel euidens manifestatio contestantis dei successionem diuinitatis et corporis. sic enim habes: clamauit Iesus uoce magna dicens: deus, deus meus, respice me! quare me dereliquisti? clamauit homo diuinitatis separatione moriturus. nam cum diuinitas mortis libera sit, utique mors esse non poterat, nisi uita discederet, quia uita diuinitas est.

lam quae secuntur ostendunt quia propter inpietatem hominum finis saeculi sit futurus. itaque significatur per domini passionem occasura praesentia, ut oriantur futura. tenebrae igitur offusae sunt oculis perfidorum, ut fidei lumen resurgeret.

sol occidit sacrilegis uel refugit, ut funesti spectaculum sceleris obumbraret . petrae fissae sunt, ut per praerupta saxorum ostenderetur futurum, quoniam uerbi uis pectorum dura penetraret, quo facilius ex canis petrarum illi uenatores, quos Hieremias praedixit, domino uenarentur. monumentorum autem reseratio quid aliud nisi claustris mortis effractis resurrectionem significat mortuorum, quorum in aspectu fides, in processu typus, quod in sanctam prodeundo ciuitatem praesentium specie declarabant in illa Hierusalem quae in caelo est futurum perenne deuersorium resurgentium? etiam uelum scinditur, quo uel duorum populorum diuisio uel mysteriorum synagogae profanatio declaratur. scinditur ergo uelum uetus, ut ecclesia noua fidei suae uela suspendat. synagogae uelamen aufertur, ut religionis interna mysteria. reuelato mentis cernamus obtutu. denique iam etiam centurio dei filium quem crucifixerat conStetur.s o duriora salis pectora Iudaeorum! finduntur petrae, sed horum corda durantur. iudex arguit, credit minister, proditor scelus suum morte condemnat, elementa fugiunt, terra concutitur, monumenta reserantur, Iudaeorum tamen inmobilis duritia manet orbe concusso.

Stabant autem mulieres haec uidentes, stabat et mater, cum studio pietatis sua pericula posthaberet. sed et dominus suspensus in cruce, qui sua pericula contemneret, pio matrem conmendabat affectu. quod non otiose Iohannes pluribus prosecutus est; alii enim mundum descripsere concussum, caelum tenebris obductum, refugisse solem. addiderunt Matthaeus et Marcus, qui humana atque moralia uberius prosecuti sunt: deus, deus meus, respice me! quare me dereliquisti? ut ad crucem Christi susceptionem peruenisse crederemus condicionis humanae. Lucas autem conpetere euidenter adseruit latroni ueniam sacerdotali intercessione donatam et Iudaeis persequentibus eodem munere indulgentiam postulatam.

Iohannes ergo, qui plenius diuina penetrauit mysteria, non inmerito laborauit, ut quae deum generauerat mansisse eam uirginem declararet. solus ergo me docet quod alii non docuerunt quemadmodum in cruce positus appellauerit matrem pluris putans quod uictor suppliciorum atque poenarum, uictor diaboli pietatis officia diuidebat quam quod regnum caeleste donabat. nam si religiosum est quod latroni uenia donatur a domino, multo religiosius quod mater honoratur a filio.

nec praeposterum iudicetur quod prius latronis absolutionem quam matris appellationem scripsi; qui enim uenerat saluos facere peccatores non absurdum si prius in meis scriptis susceptum munus in redimenda salute. peccatoris inpleuit. denique ipse ait: quae est mater mea et qui fratres mei? quia non uenerat uocare iustos, sed peccatores. sed ibi pro loco, hic et in cruce non inmemor matris appellat eam dicens: ecce filius tuus et Iohanni: ecce mater tua. testabatur de cruce Christus et testamentum eius signabat Iohannes, dignus tanto testatore testis. bonum testamentum non pecuniae, sed uitae, quod non atramento scribitur, sed spiritu dei uiui. lingua mea calamus scribae uelociter scribentis.

Sed nec Maria minor quam matrem Christi decebat fugientibus apostolis ante crucem stabat et piis spectabat oculis filii uulnera, quia exspectabat non pignoris mortem, sed mundi salutem. aut fortasse quia cognouerat per filii mortem mundi redemtionem, aula regalis putabat se et sua morte publico muneri aliquid addituram. sed Iesus non egebat adiutore ad omnium redemtionem, qui dixit: factus sum sicut homo sine adiutorio, inter mortuos liber. suscepit quidem matris adfectum, sed non quaesiuit hominis auxilium. habemus igitur pietatis magistrum. docet lectio quid maternus debeat adfectus imitari, quid sequi reuerentia filiorum, ut illae se offerant in filiorum periculis, illis amplius solitudo materna quam suae mortis maestitia sit dolori.

quo loco uberrimum testimonium Mariae uirginitatis adhibetur. neque enim abrogatur uxor marito, cum scriptum sit: quod deus coniunxit homo non separet, sed quae propter mysterium coniugium praetexuit conpletis mysteriis iam coniugio non egebat. aut si moralia sequimur, in maerore castitas inperatur.

mysticum tamen est quod conmendatur Iohanni inter ceteros iuniori, quod non otiosis auribus debemus accipere. periculosa est enim mulieribus copula adulescentis et species iuuentutis. ne qua fortasse curiosa exempli, in curiosa mysterii, quae luxuriari in Christo cupiens Mariam specie praetendat, non imitetur affectu, sicut uulgus nunc male audit mulierum, relicto seniore marito ut iuniorem sequantur. discat ergo a---ecclesiae hic esse mysterium, quae populo seniori specie ante copulata. non usu, posteaquam peperit uerbum et in corporibus ac mentibus hominum per fidem crucis et sepulturam dominici corporis seminauit, ex praecepto dei societatem populi iunioris elegit.

Quaero etiam cur ante mortem non inueniamus esse percussum, post mortem inueniamus, nisi forte ut uoluntarius magis quam necessarius exitus eius fuisse doceatur et ordinem mysticum nouerimus, quia non ante altaris sacramenta quam baptismum, sed baptismum ante, sic poculum. deinde ut aduertamus quia licet corporis eius fuerit natura mortalis, licet qualitas similis, dissimilis tamen gratia. nam utique post mortem sanguis in nostris corporibus congelascit, ex illo autem incorrupto licet corpore, sed defuncto omnium uita manabat; aqua enim et sanguis exiuit, illa quae diluat, iste qui redimat. bibamus ergo pretium nostrum. ut bibendo redimamur.

quid sibi etiam uult quod non apostoli, sed Joseph et Nicodemus Christum sepeliunt? unus iustus et constans, alter in quo dolus non erat; talis enim Christi est sepultura, quae fraudem iniquitatemque non habeat. obstruitur igitur tergiuersandi locus, et domestico Iudaei testimonio reuincuntur; nam si apostoli sepelissent, dicerent utique non sepultum, quem raptum esse dixerunt.

iustus autem Christi corpus operit sindone. innocens unguit unguento; namque haec non otiose distincta repperimus, quia iustitia uestit ecclesiam. innocentia

gratiam subministrat. uesti ergo et tu domini corpus gloria sua, ut et ipse sis iustus, etsi mortuum credis, operi tamen diuinitatis plenitudine suae. ungue illud murra et aloe, ut bonus odor Christi sis. bonum linteum misit Ioseph ille uir iustus, et fortasse illud quod Petrus uidit e caelo ad se esse demissum, in quo erant genera quadrupedum et ferarum et uolucrum ad similitudinem gentium figurata. mystico igitur unguento illo pistico consepelitur ecclesia, quae diuersitatem populorum fidei suae conmunione sociauit.

25 De hoc Joseph in Johanne solo inuenio quod occultus uenerit ad Pilatum propter metum Iudaeorum. quomodo iustus latebram periculi timore quaesiuit? ego autem puto quod ideo occulte petierit, ut corpus inpetraret, non ut periculum caueret. et tamen quid mirum si occultabatur iustus, quando occultabantur et apostoli iustorum magistri? ueni et tu. uel sero uel nocte, uel quacumque hora ueneris, Iesum inuenies ad suspiciendum paratum nec minorem serius uenientibus mercedem soluentem; nam et qui sexta hora uenit non est mercede fraudatus et qui undecima plenitudinem mercedis accepit. sed etiam Nicodemus nocte uenit. nox erat, quia adhuc non erat resurrectio. denique resurrexit Christus et iustus ait: nox x praecessit, dies adpropinquauit.

hunc Joseph iustum Lucas dixit, Matthaeus diuitem. et merito diues hoc loco dicitur, ubi corpus suscepit Christi; suscipiendo enim diuitem nesciuit fidei paupertatem. diues est ergo qui iustus est igitur sindone inuoluit, Israhelita uero et diuersos miscet uirtutum odores et aloes mittit quasi libras centum, hoc est perfectae fidei quantitatem. et ligauerunt corpus Iesu iuxta consuetudinem spiritalium Iudaeorum, non utique nodis perfidiae, sed fidei ligaturis et posuerunt in horto, cui frequenter ecclesia conparatur, quae diuersorum habeat poma meritorum floresque uirtutum.

nec otiose alius monumentum nouum dixit, alius monumentum Ioseph. non habebat igitur Christus tumulum suum. etenim tumulus his paratur qui sub lege sunt mortis; uictor mortis tumulum suum non habet. quae enim conmunio tumulo et deo? denique Ecclesiastes ait de eo qui meditatur in bonis: e t sepultura non est illi. specialis igitur praeter conmunem omnium mortem mors Christi est, et ideo non cum aliis sepelitur, sed solus tumulo includitur; omnia enim in similitudinem hominum habuit incarnatio domini sed similitudo cum differentia naturae est ex uirgine similitudine generationis, dissimilitudine conceptionis. curabat aegros, sed inperabat. aqua Iohannes baptizauit, hic spiritu. et mors ergo Christi conmunis secundum naturam corporis, specialis secundum uirtutem.

Quis autem est Ioseph, cuius in tumulo ponitur? utique ille iustus. bene ergo Christus monumento creditur iusti, ut habeat ubi filius hominis caput reclinet et iustitiae habitatione requiescat. bene autem nouo secundum litteram quidem, ne alius suscitatus a perfidis diceretur, mystice uero quid possumus intellegere nisi forte quia legimus: sepulchrum patens est guttur eorum? ergo sepulchrum patens est guttur

hominis, in quo perfidia letalis et mortua uerba conduntur, quod per uetustatem et incursionem aliquam bestiarum fatiscit et soluitur. est ergo contrario monumentum in secretis hominum, quod sibi in pectoribus duritiae gentilis penetrabili uerbo iustus excidit, fidei atque doctrinae operibus perpolitum, ut praetenderet in nationibus uirtus Christi.

cui pulcherrime lapis admotus est, ne pateret; quicumque enim in se bene humauerit Christum diligenter custodiat, ne eum perdat neue perfidiae sit ingressus. uides enim quia Petrus et Iohannes . priores intrare meruerunt. denique Iohannes ipse non antequam crederet introiuit.

et bene in petra excisum dicitur hoc est in fidei firmamento, de qua ueri Israhelitae dulcedinem mellis et oleum spiritale suxerunt. sepelierunt enim Christum iustus et qui deum uidit; non enim sepeliunt Christum nisi qui deum credunt.

non omnes possunt sepelire Christum. denique quamuis religiosae mulieres longe stant, sed, quia religiosae, locum diligenter obseruant, ut unguenta adferant et superfundant. sollicitae tamen et a monumento posteriores recedunt et ad monumentum priores reuertuntur. etsi deest constantia, non deest diligentia.

sexus nutat. deuotio calet. denique resurrectionis tempore praesto sunt et, cum uiri fugarentur, solae tamen ab angelo ne timeant admonentur. Petrum euocant studio priores, sed posteriores fiducia. denique ille sine metu aduenit et constanter qui posterior uenerat primus ingreditur.

quasi qui claues regni. ut aliis aperiret, acceperat. terrae motus autem fidelibus resurrectio est, inperitis metus, his, quia pigrum corpus a mortis sopore se conmouet, illis, quia tremore corporis et terrena mobilitate turbati a resurrectionis fide et credulitate desciscunt.

Mane autem sabbati uenerunt ualde tempore ad monumentum. magna oritur hoc loco plerisque dubitatio; nam etsi non uidentur euangelistae dixisse contraria, tamen diuersa dixerunt, siquidem hic: mane ualde tempore, Marcus ualde mane, Matthaeus uespere sabbati, Iohannes prima sabbati, cum adhuc tenebrae essent, mulieres ad monumentum uenisse dixerunt. deinde hic duos uiros, Marcus unum iuuenem in albis sedentem, Matthaeus unum angelum, Iohannes duos angelos in albis sedentes uisos esse memorarunt. postremo quod uix enodabile uideatur, Iohannes scripsit dictum Mariae Magdalenae: noli me tangere; nondum enim ascendi ad patrem meum; Matthaeus occurrisse dominum Mariae scripsit Magdalenae et alterae Mariae et illas accessisse et tenuisse pedes eius et adorasse euidentissima descriptione digessit.

quomodo ergo soluendum, nisi quattuor euangelistas de diuersis quattuor putes dixisse temporibus, ut et personas alias mulierum et alias conicias uisiones? denique aliae cum unguento prima sabbati ueniunt, aliae sine unguento ues-

pere sabbati. istarum nomen exprimitur, illae de Galilaea secutae dominum designantur.

quo loco ne quem spinosae interpretationis in fine offendat asperitas, ubi suauia forte praesumta sunt, aestimate iam nos conplendi sermonis uela summittere, quoniam ad portum uenimus et nauis, quae cursu concito maria transmeauerit, ubi litori coeperit adpropinquare, latentia cautium cursu praestringit infracto. ergo ne tamquam inerti gubernatori in harenis litoris sermo mihi haereat, tamquam uada caeca legam lentandum iter quam praecipitandum arbitror, quo minus rimosa nobis fatiscat oratio.

Primum igitur illud spectandum est, quid est quod scriptum est uespere sabbati quae lucescit in prima sabbati, resurrexisse dominum. sic enim habes quia uespere sabbati uenit Maria Magdalene et altera Maria uidere sepulchrum. et ecce terrae motus factus est magnus. non enim die sabbati - nam siluerunt sabbato secundum mandatum - sed post sabbati diem nocte utique resurrexit. denique quae mane uenerunt licet ualde tempore tamen iam dominum resurrexisse cognouerunt.

sic igitur temperandum est, ut neque mane dominica, quae est prima post sabbatum neque sabbato resurrectio facta credatur. nam quomodo triduum conpletur? non ergo uesperascente die, sed noctis uespere resurrexit. denique Graecus sero dixit, hoc est ὸψέ.sero autem et horam signat in occasu diei et cuiusce rei significat tarditatem, quomodo si dicas: sero mihi suggestum est, id est tarde; sero uenit, id est: qui post praestitutum tempus aduenit. licet mane sequenti die uenerit, sero est tamen, ubi agendi tempus emensum est. est et sero tempus noctis profundum, ut si dicas: sero ad lucubrandum surrexi, hoc est: non uespertino tempore, sed profunda nocte surrexi.

unde et mulieres ad monumentum accedendi habent facultatem iam utique custodibus quiescentibus, et ipsi custodes terrentur amplius, quod usu uenit somno excitis. postremo etiam principes sacerdotum congregati cum senioribus nocte id factum esse confirmant dicentes custodibus: dicite quia discipuli eius nocte uenerunt et furati sunt eum nobis dormientibus. ex tempore enim, quod a custodibus conpererunt, argumentum fraudis arripiunt. nam et Iohannes mane, cum adhuc tenebrae essent, Mariam Magdalenam ad se et ad Petrum uenisse significat et tamen ignaram factae resurrectionis inducit; nam utique, si aduesperescente die facta esset statim potuit innotescere.

: Mane est et adhuc Petrus nescit, nescit Iohannes. numquid patiebatur dominus diutius torqueri discipulos suae mortis incerto, ad quos statim angelus, statim dominus gestae rei nuntias mulieres destinauit? et ut scias nocte factum, mulieres aliae nesciunt, aliae sciunt. sciunt quae obseruarunt noctibus et diebus, nesciunt quae recesserunt. nescit una Magdalena Maria secundum Iohannem, scit altera Maria Magdalena secundum Matthaeum; nam eadem et ante scire et postea nescire non

potuit. ergo si plures Mariae, plures fortasse etiam Magdalenae, cum illud personae nomen sit, hoc locorum.

denique alteram esse cognosce. illa admittitur pedes tenere domini, tangere dominum ista prohibetur; illa angelum uidere meruit, haec primo quod uenit, neminem uidit; illa discipulis dominum resurrexisse nuntiauit, ista raptum esse significat; illa gaudet, haec plorat; illi in gloria sua iam Christus occurrit, haec adhuc mortuum quaerit; illa dominum uidit et credidit, haec non potuit agnoscere, cum uideret; illa fideli adorabat in spiritu, haec dubio maestificabatur adfectu.

Merito nimirum prohibetur tangere dominum; non enim corporali tactu Christum, sed fide tangimus. nondum enim inquit ascendi ad patrem meum, hoc est nondum tibi ascendi, quae uiuentem cum mortuis quaeris, et ideo ad fortiores mittitur, quorum credere discat exemplo, ut illi resurrectionem em praedicent.

sicut enim in principio mulier auctor culpae uiro fuit, uir exsecutor erroris, ita nunc quae mortem prior gustauerat resurrectionem prior uidit culpae ordine remedio prior. et ne perpetui reatus aput uiros obprobrium sustineret, quae culpam uiro transfuderat, transfudit et gratiam ueterisque lapsus conpensat aerumnam resurrectionis indicio. per os mulieris mors ante processerat, per os mulieris uita reparatur.

sed quia constantia ad praedicandum inferior, sexus ad exsequendum infirmior, uiris euangelizandi mandatur officium. nam sicut mulierum per legum non solum culpa soluitur, sed etiam multiplicatur gratia, ut pluribus suadeat quae unum ante deceperat, ita et uir, qui temere ante crediderat, faeneratum munus recuperare debuit, ut qui sibi ipse fuerat ad credendum lubricus, fieret aliis ad praedicandum idoneus.

sed aduertamus ipsa uerba mandati: noli me tangere; nondum enim ascendi ad patrem. uade autem ad fratres meos et dic eis: ascendo ad patrem meum et ad patrem uestrum, deum meum et deum uestrum. quomodo non ascenderas, domine Iesu? quemadmodum aberas, qui in manus patris conmendaueras spiritum? aut quando abesse potes, qui semper in patre ea, cum patre semper? denique ipse dixisti: si descendero in infernum, tu ades: si sumsero pinnas meas ante lucem et habitem in extremo maris, etenim illo manus tua deducet me. aut quomodo ascendis, qui ubique semper es?

Descendisti quidem filius hominis nec patri, cum descenderes, afuisti, sed descendisti nobis, ut te oculis ac mentibus uideremus, ut in te crederemus. ergo et ascendisti nobis, ut te sequeremur mentibus, quem oculis uidere non possumus. ascendisti apostolis, quibus dixisti: qui me uidit uidit et patrem. denique Iohannes ubi te quaereret sciuit. aput patrem quaesiuit et repperit et ideo ait: et uerbum erat aput deum. ascendisti et Paulo, qui non contentus solus te sequi nos quoque docuit quemadmodum te sequamur et ubi te repperire possimus dicens: si ergo

consurrexistis cum Christo, quae sursum sunt quaerite, ubi Christus est ad dexteram dei sedens. et ne oculorum magis hoc quam animorum putaremus officium, addidit: quae sursum sunt sapite, non quae super terram.

ergo non supra terram nec in terra nec secundum carnem te quaerere debemus, si uolumus inuenire; nunc enim secundum carnem iam non nouimus Christum. denique Stephanus non supra terram quaesiuit, qui stantem te ad dexteram dei uidit, Maria autem, quae quaerebat in terra, tangere non potuit. Stephanus tetigit, quia quaesiuit in caelo, Stephanus inter Iudaeos uidit absentem, Maria inter angelos non uidit praesentem. sed quare non potuerit illa tangere, euangelista ipse nos docuit dicens, quia cum te uideret, nesciebat quia tu es. sic enim habes: conuersa est retrorsum et uidit I esum stantem et non sciebat quia Iesus est. merito tangere non potuit, quae uidere non potuerat; nam qui uidet tangit.

Itaque quid intersit inter illam et hanc Mariam, scriptura distinguit. illa occurrit, ut Iesum uideat, haec retrorsum conuertitur; illa salutatur, haec redarguitur. denique sic habes: dicit e i Iesus: mulier. quae non credit mulier est et adhuc corporei sexus appellatione signatur; nam quae credit occurrit in uirum perfectum, in mensuram aetatis plenitudinis Christi carens iam nomine saeculi, corporis sexu, lubrico iuuentutis. multiloquio senectutis. dicit ergo Iesus: mulier, quid ploras? quasi dicat: non lacrimas deus nudas, sed fidem exigit. bonae lacrimae, si Christum agnoscas. quem quaeris? inquit; molimina enim dominus sera condemnat. sed bene addidit quem, non quo iste dubitet quem requirat, sed quia illa quem quaerat ignorat; non enim Christum quaerit, quem putat raptum. adest Christus, quemadmodum quaeritur? nescitur ergo qui quaeritur, quando non agnoscitur, cum uidetur.

denique Christum uidebat et hortulanum putabat: sic enim habes: illa existimans quia hortulanus est dixit ei: domine, si tu sustulisti eum, dicito mihi, ubi posuisti eum, et ego tollam e u m. etsi fide incerta, tamen sermone non lubrica; etsi hortulanum putauit, tamen dei filium designauit; etsi adhuc non credat, tamen adfectat ut credat; ipse enim corpus tulit qui suscitauit. ergo ueniabilis error mulieris, quae licet dubitare non debuit Christi corpus per gloriam resurrectionis adsumtum, doceri tamen gestit a Christo. et fidem suam iam deuota promittit, ut et ipsa illud iam tollat e terris et ad dexteram dei quaerat.

denique post haec uerba non mulier, sed Maria iam uocatur; aliud est enim commune uulgi nomen, aliud speciale personae Christum sequentis. et ad discipulos, licet nondum arbitra plenae fidei, tamen nuntia destinatur. prohibetur autem tangere, quia nondum inhabitare in Christo corporaliter plenitudinem diuinitatis sicut Paulus acceperat, nondum euacuauerat lubricum saeculi, carnis ambiguum; nondum uitam uixerat Christi. denique ista nec adorat dominum nec pedes tenet, sicut illa Maria, in qua utique non tam obsequium corporale quam plenae fidei des-

ignatur affectus, quod Christum et hominem et deum credat; deus est enim qui adoratur, homo est qui tenetur.

Non igitur tangi dominus fastidit a femina, cuius et Maria pedes unxit unguento, nec tactum dedignatur, sed profectum docet, quia non omnes Christum possunt tangere resurgentem, quem tetigerunt in hac uita et corpore conmorantem. qui uult

Christum tangere sua membra mortificet et resurrecturo similis induat uiscera misericordiae, non ambigat renuntiare terrenis. quid est igitur: noli me tangere? noli manum adhibere maioribus, sed uade ad fratres meos, hoc est ad perfectiores - quicumque enim fecerit uoluntatem patris mei qui in caelis est ipse meus et frater et soror et mater est --, quia resurrectio non facile nisi a perfectioribus capi potest, fundatioribus huius fidei praerogatiua seruatur, mulieribus autem docere in ecclesia non permitto; domi uiros suos interrogent. ad eos ergo mittitur qui domestici sunt et accepit praescripta mandata.

nec fugit hoc loco sensisse quosdam ideo Christum noluisse tangi, quia nondum receperat typum, quem conmendauerat patri, quasi adhuc eum tangere non deberet.

ascendo ad patrem uestrum, deum meum et deumuestrum.beue distinxit, quia mulieri loquebatur; non enim conmunis nobis natura cum Christo nisi condicionis humanae. illi pater generatione propria, nobis adoptione uoluntaria; illi per naturam, nobis per gratiam; illi deus unitate mysterii, nobis potestate caelesti.

dicit aliquis: quomodo ergo Thomas, cum adhuc non crederet, tetigit tamen Christum? sed ille non de resurrectione domini, sed de resurrectionis uidetur qualitate dubitasse et tactu suo debuit me docere, sicut docuit et Paulus: oportet enim hoc corruptibile induere incorruptionem et hoc mortale induere inmortalitatem, ut incredulus credat et cunctator dubitare non possit; facilius enim credimus quod uidemus. habuit autem admirandi causam Thomas, cum uideret clausis omnibus per inuia saepta corporibus Înoffensa conpage corpus insertum et ideo mirum quomodo se natura corporea per inpenetrabile corpus infuderit inuisibili aditu uisibili conspectu, tangi facilis difficilis aestimari.

Denique conturbati discipuli aestimabant se spiritum uidere, et ideo dominus, ut speciem nobis resurrectionis ostenderet, palpate inquit et uidete quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me uidetis habere. non ergo per incorpoream naturam, sed per resurrectionis corporeae qualitatem in peruia usu clausa penetrauit. nam quod tangitur corpus est, quod palpatur corpus est; in corpore autem resurgimus; seminatur enim corpus animale, surgit corpus spiritale, sed illud subtilius, hoc crassius, utpote adhuc terrenae labis qualitate concretum.

nam quomodo non corpus, in quo manebant insignia uulnerum, uestigia cicatricum, quae dominus palpanda obtulit? in quo non solum fidem firmat, sed etiam deuo-

tionem acuit, quod uulnera suscepta pro nobis caelo inferre maluit, abolere noluit, ut deo patri nostrae pretia libertatis ostenderet. talem sibi pater ad dexteram locat tropaea nostrae salutis amplectens, tales illic martyres nobis cicatricis suae corona monstrauit.

Et quoniam sermo huc noster euasit, consideremus qua gratia secundum Iohannem crediderint apostoli, qui gauisi sunt, secundum Lucan quasi increduli redarguantur, ibi spiritum acceperint sanctum, hic sedere in ciuitate iubeantur, quoadusque induantur uirtute ex alto. et uidetur mihi quasi apostolus maiora et altiora tetigisse hic sequentia et humanis proxima: hic historico usus circuitu, ille conpendio, quia et de illo dubitari non potest qui testimonium perhibet de his quibus ipse interfuit, et uerum est testimonium eius. ab hoc quoque, qui euangelista esse meruit, uel neglegentiae uel mendacii suspicionem aequum est propulsari. et ideo utrumque uerum putamus, non sententiarum uarietate nec personarum diuersitate distinctum. nam etsi in primo Lucas eos non credidisse dicat, postea tamen credidisse demonstrat. et si prima consideremus, contraria sunt, si sequentia, certum eat conuenire. ipsa igitur scripturae uerba consideremus.

Iohannes sic ait: et gauisi sunt discipuli uiso domino. dicit ergo his iterum:pax uobiscum; sicut misit me pater, et ego mitto uos. et cum hoc dixisset, insufflauit his et dixit: accipite spiritum sanctum. quorum remiseritis peccata, remittuntur his et quorum retinueritis retenta sunt. Lucas autem dicit: et quomodo cognouerunt eum in fractione panis. cum haec autem loquuntur, ipse stetit in medio eorum et dixit his: pax uobis; ego sum, nolite timere. conturbati quoque et conterriti existimabant se spiritum uidere. et possent uideri hic plures fuisse; sed quia et hic sero resurrectionis die - nam aduesperescente iam die qui fuerant ingressi manere cum domino, ubi ille sese repente subduxit, eadem hora ad discipulos hi duo remeasse produntur, quando palpandum se obtulit - et secundum Iohannem sero die illa, una sabbatorum inducitur apparuisse discipulis et uulnera obtulisse palpanda, ne quid ambiguitatis adferret, putauimus diligentius requirendum.

uidetur enim separatim se istis undecim demonstrasse, sicut se Ammaoni et Cleopae seorsum iam uespere demonstrauerat, et quemadmodum isti duo ita etiam illi uidentur undecim ad confirmandos reliquos conuenire potuisse. denique et conturbati sunt, ut habes secundum Lucan, et ideo aperuit illis sensum, ut intellegerent ea quae scripta sunt. hunc autem latius, illum succinctius scripsisse non dubium est. quomodo enim soli Cephae uisum dicerent, si ab omnibus erat uisus? sed sicut ex mulieribus Mariae et aliae Mariae Magdalenae ita ex uiris Petro uisus est primo mane. et Paulus sic ait: tradidi en im uobis inprimis quia Christus mortuus est secundum scripturas et quia sepultus est et quia resurrexit die tertia secundum scripturas et uisus est Cephae. et ideo Marcus specialiter inducit iuuenem mandantem ut Petro et discipulis dicerent mulieres quia surrexit dominus.

Petrus ergo uidit solus dominum; deuotio enim parata semper et promta credebat et ideo studebat frequentiora fidei signa colligere. alibi cum Iohanne, alibi solus, ubique tamen inpiger currit, ubique aut solus aut primus, non contentus uidisse quae uiderat repetit intuenda et quaerendi domini amore succensus non satiatur uidendo. uidet solus, uidet cum undecim, uidet cum septuaginta, uidet et quando Thomas credidit, uidet cum piscaretur, sed non uidisse contentus, inpatiens desiderii, neglegens captionis, inmemor periculi, non tamen inmemor reuerentiae, ubi dominum uidit in littore, ueste se texit serum aestimans si cum ceteris nauigio perueniret. sic cum in mari dominus ambularet, super undas maris naturae suae oblitus occurrit, sic cum a ludaeis dominus teneretur, aduersum turbas gladium solus exseruit, sic et nunc cum dominus stetisset in littore periculoso conpendio religiosum maturauit obsequium.

non est igitur dubium credidisse Petrum et credidisse, quia dilexit, dilexisse, quia credidit. unde et contristatur, quia et tertio inten-ogatur: amas me is enim interrogatur, de quo dubitatur, sed dominus non dubitat, qui interrogabat, non ut disceret, sed ut doceret quem eleuandus in caelum amoris sui nobis uelut uicarium relinquebat. sic enim habes: Simon Iohannis, diligis me? utique tu scis, domine, quia amo te. dicit et Iesus: pasce agnos meos. bene conscius sui non ad tempus adsumtum, sed iamdudum deo cognitum Petrus testificatur affectum. quis est enim alius, qui de se hoc facile profiteri possit? et ideo quia solus profitetur ex omnibus, omnibus antefertur; maior enim omnibus caritas.

Illud quoque diligentius intuendum, cur cum dominus dixerit: diligis me? ille respondit: tu scis, domine, quia amo t e. in quo uidetur mihi dilectio habere animi caritatem, amor quendam aestum conceptum corporis ac mentis ardore, et Petrum opinor non solum animi sed etiam corporis sui circa dei cultum signare flagrant iam. denique tertio dominus non iam diligis me? sed amas me? interrogauit et iam non agnos, ut primo, quodam lacte uesceudos nec ouiculas, ut secundo, sed oues pascere iubetur perfectiores ut perfectior gubernaret.

et ideo quasi perfecto in omnibus, quem caro iam reuocare non posset a gloria passionis, corona decernitur. cum esses inquit iunior, cingebas te et ambulabas ubi uolebas; cum autem senueris, extendes manus tuas et alius te praecinget et ducet quo tu non uis. bona senectus, non uitae longaeuitate inbecilla ad usum, sed maturitate uirtutis ad martyrium praeparata; quae lasciuiam corporalium reprimat uoluptatum nec indulgeat cupiditatibus, dulcia quaeque declinet, speciosa non adpetat; caro enim concupiscit aduersum spiritum et transuersarios tramites gradiendi qua uelit diuersarum sibi inuenit uoluptatum. bona uero mentis senectus, quae non id quod suaue corpori, sed quod menti utile putat eligit nec uoluntario corporis capitur appetitu, sed repugnanti moderamine quasi inuita reuocatur.

ergo et Petrus etsi paratus erat animo subire martyrium, tamen ubi periculum aduenit, constantiam mentis inflexit; capit enim nos suauitate sui caelestis usus

muneris. nam quis martyrium non eligeret, si libenter mori posset? ergo et Petrus uidetur nolle, sed parat uincere. et quid mirum si Petrus nolit, cum dominus dicat: pater, si fieri potest, transfer a me calicem hunc; uerum tamen non mea uoluntas, sed tua fiat? denique post temtationem praesumtionis suae Petrus iam non audet uoluntatis perseuerantiam polliceri, sed quasi ad solacium sui consortium quaerit alterius.

Tot igitur adducti uirtutis exemplis Petrum credimus nOli potuisse dubitare. Iohannem quoque credidisse manifestum est, cum saluatorem uideret; qui iam tunc credidit posteaquam uacuum corporis uidit sepulchrum. cur ergo Lucas inducit fuisse turbatos? primo omnium quia paucorum opinionem sententia maioris partis includit, deinde quia etsi Petrus de resurrectione crediderat, turbari tamen potuit, cum uideret quod se dominus cum corpore et in ea quae uestibulis obseratis et constructis erant saepta parietibus inprouisus infunderet. Lucas ergo historice singula prosecutus est; ille finem spectauit, hic seriem. nam utique dicendo: tunc aperuit illis sensum, ut intellegerent ea quae scripta sunt etiam ipse discipulos credidisse profitetur.

Spiritum autem sanctum uel illis undecim quasi perfectioribus insufflauit et reliquis postea tribuendum esse promittit uel isdem ibi insufflauit, hic spopondit. nec uidetur esse contrarium, cum diuisi ones sint gratiarum; alii enim datur sermo sapientiae, alii sermo scientiae secundum eundem spiritum, alteri fides in eodem spiritu, alii gratia curationum, alii genera linguarum. ergo aliam insufflauit ibi operationem, hic aliam pollicetur; ibi enim remittendorum gratia tributa est peccatorum, quod esse uidetur augustius, et ideo insufflator a Christo, ut credas spiritum Christi et credas de deo spiritum; deus enim solus peccata dimittit. Lucas autem linguarum gratiam describit effusam. denique ibi habes : accipite spiritum sanctum; quorum remiseritis peccata, remissa erunt. at uero in actibus apostolorum sic habes: et repleti sunt omnes spiritu sancto et coeperunt loqui uariis linguis quomodo spiritus dabat eloqui his.

diuersitas autem uisionum frequentiam famulantium significat angelorum iuxta quod dominus ipse promiserat dicens: e t uidebitis angelos descendentes et ascendentes ad filium hominis. atque utinam cum euangelii fine noster quoque sermo claudatur!

Cur secundum Matthaeum et Marcum mandat discipulis: praecedam uos in Galilaeam, ibi me uidebitis, secundum Lucan uero et Iohannem etiam intra conclaue obtulit se uidendum? et quidem quod se uidendum frequenter obtulerit et plus quam quingentis fratribus et Petro et lacobo etiam apostoli co probauimus testimonio et Lucas in Actibus apostolorum docuit quod discipulis manifestauerit se uiuere post passionem suam in multis argumentis apparens his et disputans deregno dei. ergo quia saepius et diuersis apparuit, cum in Galilaea quando sit uisus nequaquam praescriptum ac definitum tempus scriptura signauerit, in

Hierusalem quando se obtulerit, et diem et horam expresserit, timidiores intra conclauia reuisantur, fortiores ad montem conuenerint.

denique intra conclaue ostiis clausis inducit Iohannes discipulos congregatos propter metum Iudaeorum, quos non undecim Lucas, sed plures scripsit fuisse. istos autem Matthaeus undecim solos in Galilaea conuenisse non siluit. denique sic habes: undecim autem discipuli abierunt in Galilaeam in montem, ubi constituerat illis Iesus, et uidentes eum adorauerunt, quidam autem dubitauerunt. quibus docendi et baptizandi tribuit potestatem. undecim quoque discumbentibus discipulis et Marcus in fine apparuisse scribit, quando similiter praedicandi his per totum orbem mandat officium.

unde hoc conuenientius arbitror quod dominus quidem mandauerit discipulis ut in Galilaea se uiderent, sed illis metu intra conclaue residentibus primo se obtulisse, postea uero confirmatis animis undecim illos Galilaeam petisse. uel certe hoc quoque diligentibus scriptoribus placuisse repperio nihil obstat, si dicamus pauciores intra conclaue, in monte conplures fuisse.

Source. Latin text from the Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latinorum (CSEL) collection of the Open Greek and Latin project (digital edition of *Sanctii Ambrosii Opera* edited by Karl Schenkl; Henricus Schenkl (Prague, Vienna, Leipzig, F. Tempsky, G. Freytag: 1902) Corpus scriptorum ecclesiasticorum Latinorum 32.4), encoded in EpiDoc TEI XML. Digitised and corrected by the Open Greek and Latin team (University of Leipzig and partners); the text is taken from the printed edition by OCR with correction, so some errors may remain. SermonIndex has only divided it into short sections for reading; the critical notes, margin notes and apparatus of the printed edition are not shown here but are kept in the XML download.

Licence. Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0). You may share and adapt this text if you credit the Open Greek and Latin project and release your version under the same licence.